

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PINAR GENÇAL

ROMA, BEN GELDİM!

*"Aşkın ve komedinin
iç içe geçtiği, sımsıcak bir
kaçış öyküsü..."*
Asude

KAKTUSUN

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

8. BASKI

ROMA, BEN GELDİM!

Patronum acımasız bir cadı olsa da iyi bir işim, beni seven yakışıklı bir sevgilim vardı. Her şey yolundaydı yani... Ta ki sevgilimin bana söylemeyi unuttuğu küçük bir detayı öğrenene kadar. Nişanlıymış! Başkasıyla evlenecekmiş! Belki bu acıyla yaşayabilirdim, sevgilim patronumun oğlu olmasaydı... Ve ailem işe karışıp tehditler savurarak şirketi basmasaydı...

Hayatım bir anda altüst olmuştu. Ben de kaçtım. Roma'ya... Hayallerimin şehrine. Yeni bir başlangıç yapacak, her şeye sıfırdan başlayacaktım. Ama hiçbir şey umduğum gibi olmadı.

Roma'da hayat yeterince zorken, bir de asabi, kendini beğenmiş, suratsız patronuma tutuldum. Ah, ama ne tutulmalı

Anı yaşayan bir İtalyan erkeği ile DNA'sına gelenek-görenekler kodlanmış bir Türk kızı birlikte olabilir miydi? Yoksa yine mi hayal kuruyordum?

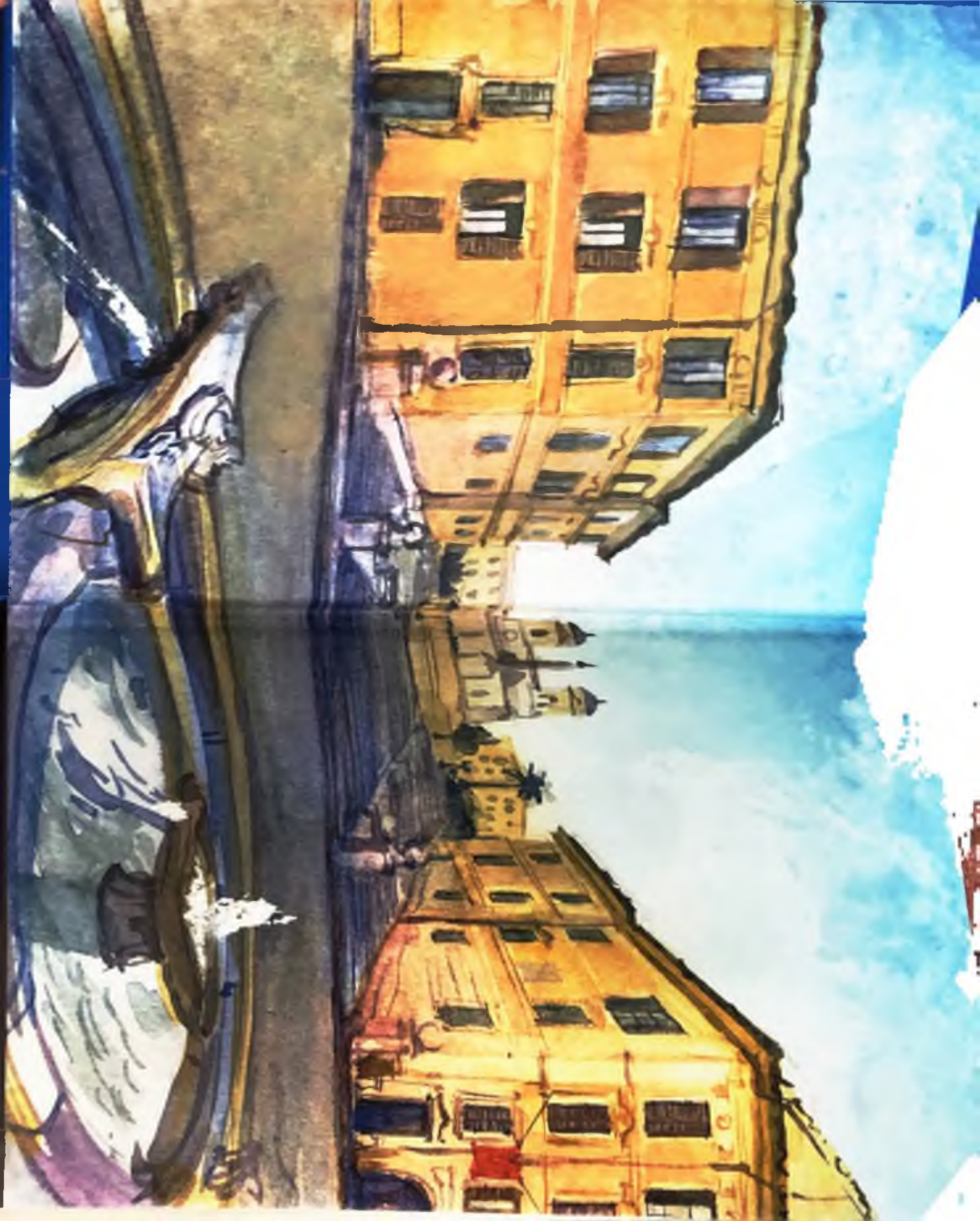
www.ephesusyayinlari.com

ROMA, BEN GELDİM!

PINAR GENCAL

Canım kızım Sare'ye...

Birinci Bölüm

Eğer bu kadar umutsuz ve yıkılmış olmasaydım, belki şu an içinde bulunduğum duruma bir parça da olsa sevinebilirdim. Ne de olsa yirmi altı yıllık yaşamı sadece İstanbul il sınırlarında geçen, Zeytinburnu-Maslak arasında toplu taşıma kullanan biri olarak, ilk kez uçağa biniyor, ilk kez yurt dışına çıkıyor ve yeni bir hayata atılıyordum. Gerçi yeni bir hayat kısmı ne kadar sevinçle karşılanır bilinmez ama düzenli, baskıcı hayatımda ilk kez sırf kendim için, *elalem ne der* diye düşünmeden çılgınca bir şey yapıyordum.

Bundan bir yıl önce değil pasaportumun olması, üzerinde kendi adımın yazılı olduğu bir biletle normal insanlar gibi uçağa binmek bile hayalini kuramayacağım bir şeydi. *“Sen kimsin ki tatile gidesin? Kız kısmı evinde oturur edebiyle, tek başına bir yere gitmek de neymiş? Hele bir evlen, nereye istersen kocan seni götürür...”* Ailemin, yaşadığını iddia ettiği dönem sözde uzay çağı ama kafa yapıları hâlâ mağara dönemi... Metrekare başına sekiz kabadayının düştüğü, bunun yarısının kendine Polat Alemdar'ı, diğer yarısının da Memati'yi örnek aldığı bir mahallede bu şekilde düşünmeleri çok da enteresan bir durum değildi aslında. Çünkü Zeytinburnu'nda yaşıyorsan ya onlar gibi

olursun, ya da... Ya da yine onlar gibi olursun. Başka bir alternatif yok sanırım. Ve ben kendimi bildim bileli yaşadığım bu yerde hep bir başkası gibi oldum, hiçbir zaman oraya tamamen ait hissedemedim.

“Hanımefendi, kemerlerinizi bağlamanızı rica edebilir miyim?”

Kırmızı rujunun ön dişlerinde bıraktığı izin farkında olmayan hostes, sanki ben kemerimi bağlamadığım sürece uçak yerinden kıpırdamayacakmış gibi gözlerini dikmiş beni bekliyordu.

Hiç gıcıklık edecek havada değildim. O yüzden başımı uysalca salladım. Yine de bu, içimden söylenmeme engel değildi. Sanki uçak düşse, şu kumaş parçası bizi kurtaracaktı! Kadın gözlerini pörtletip inatla bana bakmaya devam ettiği için, kemerin iki ucunu tutup birbirine yerleştirmeye çalıştım ama bir türlü beceremiyordum. Nihayet mucizevî klik sesini duyup kemeri bağladığımı anlayınca, sanki tarihteki ilk penisilini ben bulmuşum gibi heyecanlandım. İşlem tamamdı. Şimdi gidip, balerin topuzuyla başka yolcuların başına ekşiyebilirdi.

Ne kadar sakın görünmeye çalışsam da, aslında şu koltuğa oturana kadar dizlerim tutmuyordu bile. Dolayısıyla kemerimi bağlayabildiğim için komik bir coşku duymam normaldi. Ama uçuşun tadını çıkarmaya karar verdiğim ve her şeyin yolunda gideceğine dair kendimi ikna ettiğim anın üzerinden beş saniyelik bir süre geçmişti ki, koca göbekli, koltuk altından neredeyse beline kadar terlemiş bir adam gelip yanıma oturdu. Benim koltuğuma kadar yayılan iri cüssesi sayesinde aynı koltuğu paylaşıyormuş gibiydik. Harika! İlk uçuş deneyimim Doritos cips

gibi kokan ve sürekli kolunu bana değdirmeye çalışan bu gıdılı adam tarafından hafızama kazınacaktı.

Pencereden bir kez daha baktım. Bu uçağa binmem zaten en başından beri yeni başlangıçlar yapmak için değil miydi? Artık karamsar olmak, *her şeyin kötüsü beni bulur* diyen bahtsız bedevi prensibini benimsemek İstanbul'da kalmalıydı. Ne de olsa kötü anılarımı ve hayal kırıklıklarımı geride bırakıyordum. Yaşadıklarım beni bu maceraya zorunlu kılmıştı. Hayatımda hiç adım atmadığım bir ülkeye şimdi yaşamak ve yeni bir başlangıç yapmak için gidiyordum.

Uçak havalanmak için hızlandığında, ellerimi kucağımda birleştirip kenetledim ve anneannemin bana küçükken öğrettiği duaları bir cırpıda sıralamaya başladım. Ellerimi o kadar sıkmıştım ki, tırnaklarım avuç içlerimde yarım ay şeklinde iz bırakmıştı.

Uçak gökyüzünde süzölmeye başladığında gözlerimi cama çevirdim. Binalar ufacık görünüyordu. Varlığı ve heybetiyle herkesi bu kadar korkutan İstanbul, şimdi minik ve renkli kol düğmelerinden farksızdı. Elimi cama dokundurarak hayatımdaki herkesle kendimce vedalaşmaya çalıştım. *Hoşça kal, İstanbul! Hoşça kal, Cem! Canım arkadaşım Merve... Beni affedin, ailem... İstedığınız gibi bir evlat olmadım, denedim ama yapamadım.*

"Sayın yolcularımız, sevgili çocuklar... Roma Fiumicino Havaalanı'na inişe geçiyoruz."

Kabin amirinin seksi tondaki anonsuyla rahat bir nefes aldım. Nihayet varmıştık. En önemlisi de hâlâ tek parça halindeydik. Senelerdir Türk çocuklarının akıllarına dantel gibi işlenen, aileden gizli iş çevirince mutlaka başına bir şeyler gelir düşüncesi yol boyunca yakamı bırakmamıştı.

Bindiğim uçağın bir yerlere düşüp parçalanmasının ardından televizyon haberlerine çıkmasını ve bunu izleyen canım akrabalarımın, *Olı oldu ona, bunu hak etti!* şeklindeki demeçlerini bile hayal etmiştim kafamda. Çok şükür ki tek parça halinde inişe geçmiştik. Uçak, tekerlekleri piste değip park pozisyonu alırken, koltuğumda gerinip kemerimi açmaya çalıştım. Bir türlü açılmayınca da sinirle söylenmeye başladım. “Bunu sanki açılmasın diye icat etmişler! Açıl işte, açıl!”

Tam hostesten yardım istemeyi düşünürken, yanımdaki gıdılı adam bana doğru bir hamle yapıp yardım etti. Kötü kokuyor olabilirdi ama en azından yardımseverdi ve beni kemer belasından kurtarmıştı.

Oturduğum koltuk sırası boşaldıktan sonra yerimden doğrulup kalkmaya çalışırken kafamı tepeye çarptım. Ardından sersemlemiş bir halde koridora ilerleyip başüstü dolabından hırkamı almaya çalışırken, birisinin kocaman gülle gibi çantasını kafama düşürdüm. Sanırım daha uçaktan inmeden beyin sarsıntısından ölecektim. Yüzyılın en sakar, en aptal insanı ödülünü tek elimde tutuyordum ve belli ki kilometrelerce yol tepip İtalya’ya gelmem de bunu değiştirmeyecekti.

Uçağın giriş kapısında yolcuları uğurlayan hosteslere hızlıca “Teşekkür ederim,” dedikten sonra, yavaş adımlarla gözüme tünel gibi görünen körükten içeri doğru yürümeye başladım. Körüğün penceresinden dışarısı bayağı bir güneşli görünüyordu. Havalimanı çalışanları oradan oraya koşturuyor, bazıları İtalyanların kendilerine has elleriyle işaretleşme hareketlerini yapıyorlardı. İşte şu andan itibaren yeni evime hoş gelmiştim. Körükten çıkınca kafam birden karıştı. Ben de ne yapacağımı bilmeden

oradan oraya koşturmak yerine sürü psikolojisi moduna girip, kalabalık nereye giderse hemen arkalarından gitmeye başladım. Zaten Merve'nin bana tembihlediği en önemli şeylerden birisi de buydu. Neredeyse on beş yıldır istikrarlı bir şekilde hayatımda kalan en iyi ve tek arkadaşım olan Merve, Atatürk Havalimanı'nda güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. İşinden dolayı hep en kötünün olma ihtimali bana verdiği tavsiyelerde bile fazlasıyla kendini gösteriyordu.

“Bir bakmışsın yanlışlıkla başka bir uçak sırasına girmişsin ve mecbur kalıp Uganda'ya uçuyorsun ya da havalimanının bir başka ucundan çıkmışsın ve İtalyan polisi seni terörist sanıp tutukluyor.”

Ah, arkadaşımı bile kendim gibi seçmişim. Kafasında felaket senaryoları üretmekte benden fenaydı. Aklımda böyle bir söylem varken, nasıl tek başıma hareket edebildim ki zaten? Adımlarımı daha da hızlandırıp, neredeyse koşarcasına giden insan kalabalığını takip ederek pasaport kuyruğuna yetiştim. Şimdi sıra bunca yıl emek verdiğim İtalyancayı gerçek memleketinde doğru düzgün kullanmaktaydı.

O kadar yıl önce lisede, sonra da üniversitede İtalyanca okuyup, deyim yerindeyse yalayıp yutmama rağmen, gerçek hayatta bu kadar hızlı konuştuklarında boçalayacağımı tahmin etmemiştim.

Yine de, heyecanım yüzünden birkaç saniye gecikmeyle de olsa dediklerini anlayabiliyordum. İşlem sırası bana geldiğinde, hemen önümde ayakta duran asık suratlı, üniformalı kadın polis memuru başıyla önümdeki bankoya ilerlememi işaret etti. İşlemleri yapacak olan İtalyan memur az önceki kadın memura göre daha güler yüzlü

görünüyordu. Bronz teni ve havalı saç stiliyle sanki film yıldızlarını andırıyordu. İlk yakışıklı İtalyan erkeğini görmüştüm işte. Bu arada Merve'ye bir günde kaç tane yakışıklı İtalyan gördüğümü söyleyeceğime dair söz vermiştim. O kokuşmuş haşerat sevgilisi Murat'tan nihayet ayrıldıktan sonra önüne gelen herkese bakmaya başlamıştı.

Ben adama doğru yaklaşıırken, hemen yanında onun gibi işlem yapan orta yaşlı adama dönüp bir şeyler mırıldandı ve ikisi de beni alıcı gözüyle süzdükten sonra güldüler. Bu tür gülüşmelere ve imalı bakışlara çok eskiden beri alışkındım. O bana bakmaya devam ederken pasaportumu doğruca ona uzattım. Bir yandan da bankonun hemen arkasında, birazdan adım atacağım yeni dünyayı inceliyordum. Bu en meşakkatli olan adımdı. Pasaport onayını atlatırsam sadece bavulumu alıp çıkmak kalıyordu ve bu yüzden de topuğumu sabırsızca yere vurmaya başlamıştım. O sırada adamın bir şeyler söylediğini duydum ama tam anlayamadım.

“Özür dilerim, ne dediniz anlayamadım?” dedim İtalyanca.

Adam benden bu performansı beklemiyormuş gibi gözleri birden aydınlandı ve neşeyle “İsmin Çiçek mi? Doğru mu söyledim?” diye sordu.

Ah, aslında çok alakasız telaffuz etmişti ama adama bilmişlik yapmak istemedim.

“Evet, doğru”

“Ne anlama geliyor ismin?”

“İtalyancadaki *fiore* anlamında. Babamın annesinin adıymış.”

Adam beni baştan aşağı süzdü ve inci gibi beyaz dişlerini gözüme sokacak şekilde bakarak, “Neden buradasın, çiçek kız?” diye sordu.

Gel de bunu anlat şimdi Allah’ın İtalyan’ına! Ne demem lazımdı ki bulunduğum durum için? Senelerce bana eziyet etmekten zevk alan şeytanın elçisi kılıklı bir kadının asistanlığını yaptıktan sonra, bir gün salak gibi onun oğluna âşık oldum. Herkesten gizli aylarca çıkıp evlenme hayalleri kurarken, en başından beri başkasıyla nişanlı olduğumu öğrendim. Bunun üzerine kalkıp kaypakça benden onun metresi olmamı istedi. Annesi, oğlunun peşimi bırakmadığını öğrenince, psikopat ailemi devreye sokarak onlara her şeyi anlattı. Ama planı geri tepti, çünkü ailem hesap sormak için şirketi bastı ve eğer oğlu benimle evlenmezse onu bir yerlerinden vuracağını söyleyerek tehdit etti. Ben de kimsenin ölmesini, katil olmasını ya da benim için nişanlısından ayrılmasını istemediğim için gizlice buraya kaçtım. Beni buraya sürükleyen hikâyeye özetle bu şekildeydi. Ama adama vermem gereken cevap bu olmayacağına göre, sadeleştirilmiş haliyle, “Sadece yeni bir başlangıç için buradayım,” diyebildim.

Adam banko camından bana doğru yaklaştı ve “Umarım aradığını bulursun, güzelim,” deyip göz kırptı. Elimde olmadan adamın sırtışına karşılık ben de sevimli bir şekilde gülümsedim.

Bir an önce ilerlemem için gözünü dikmiş bekleyen insan kalabalığını arkamda bırakarak, bavulumu almak için yürümeye başladım. Uçaktan tanıdığım birkaç insanın beklediği yere gittiğimde bavulumu gördüm. Kocaman ve eski cüssesi ile ailenin emektar bavulu işte orada, alınmak için beni bekliyordu. Bir daha geri dönmeme ihtimali

olan birisi için, yirmi altı yıllık hayatını sadece tek bir bavula sığdırmak bence büyük bir başarı olmalıydı. Zaten gereksiz hiçbir şey almak istememiştim; birkaç parça kıyafet, ayakkabı ve yemek tarifleri defterim...

Çıkış işaretini takip ettikten sonra nihayet dışarıdaydım. Çıkış kapısının kenarına geçip elimdeki hantal bavulu yere koydum.

Roma ben geldim, lütfen bana nazik ol. İstanbul beni incitti. Umarım burada her şeyi yoluna koyabilirim.

İçimden bunları geçirirken, bir yandan da şaşkın şaşkın hızla işleyen trafiğe, arabalara inen binenlere ve çöpleri temizleyen adama bakıyordum. Ardından ayağımın biraz ilerisine konan güvercine gözüm takıldı ve dikkatle hareketlerini incelemeye başladım. Roma'da güvercinin nasıl olmasını bekliyorsam, bizim Türk versiyonlarından bir farkı olmadığını anlamak hayal kırıklığı yaratmıştı. Gerçi Nihat Doğan bu güvercinleri görse, Türk güvercininin bile nasıl farklı baktığını iddia edebilirdi! Sonra *Kezban Paris'te* modundan çıkıp, hızlı hareket etmem gerektiğini hatırladım. Çünkü elimi çabuk tutmazsam, ineceğim saate göre aldığım otobüsü kaçıracaktım.

Buraya gelmeden önce şehre en kolay ve ucuz nasıl gideceğimi araştırmıştım. Terravision denilen otobüsler şehir merkezine sadece 4 euro'ya gidiyordu ve 3 numaralı terminalin önünden kalkıyorlardı. Kocaman harflerle yazılı otobüs hemen karşımdaydı. Birkaç basamaklı merdivenden çıktıktan sonra bavulu yine yere koyup çantamdan biletimi çıkardım. Ama otobüsün şoför koltuğunda oturan siyahî teyze eliyle *boş ver ve ilerle* işareti yapınca ben de yerime geçip oturdum.

Bana göre bulunduğum bu an, özgürlüğümün gerçek anlamdaki ilk dakikalarıydı. Çantamdan cep telefonumu çıkarıp önce geçtiğimiz sokaklardan birkaç kare, sonra da Merve'ye göndermek için komik bir selfie çektim. Evet, normal İtalyanlar için sıradan ama benim için önemli bir anı olacaktı. Üniversitede en sevdiğim öğretmen olan Serap Hoca bana 'İtalya'yı ya seversin, ya da nefret edersin' demişti. Ayağımı bastığım ilk andan itibaren çok sevmiştim.

İtalya'ya gitmeye karar verdikten sonra, Serap Hoca'dan kalacak ve çalışabileceğim bir yer konusunda fikir istemiştim. Kadın yaklaşık beş yıl bir İtalyan'la evli olduğu için Roma'da yaşamış ama adamdan ayrıldıktan sonra Türkiye'ye kesin dönüş yapmıştı. Hemen hemen onun tersi bir durum yaşadığımdan, bana yardım etmek için fazlasıyla istekliydi. Buraya gelmeden önce birkaç kere görüşmüş, uzun uzun sohbet etmiştik. Bana işime yarayacak bilgiler vermiş ve neredeyse bildiği her şeyi anlatmıştı. Bir şehri keşfetmeden önce başka birinin verdiği bilgiler elbette kişinin kendisinin deneyimlemesiyle bir olmazdı. Ama yine de kendimi daha iyi ve güvende hissetmemi sağlamıştı.

Bana yanında kalabilmem için, Roma'da bir arkadaşının kız kardeşinin evini ayarlamıştı. İlk başta kalmak ve para biriktirmek için ideal görünüyordu. Evin bir odasını normalden daha uygun fiyata kiraya verecekti. Üstelik aynı kız, bir arkadaşının restoranının mutfağında çalışmam için de ayarlamalar yapmıştı. Bu sayede sevdiğim bir işi de yapabilecektim ve belki ileride şansım yaver giderse, burada bir kafe ya da pastane açabilirdim bile. Şans şimdilik benden yana görünüyordu gibiydi. Tek yapmam

gereken, eve varıp yeni ev arkadaşım ile tanışmaktı. Sonrası kolayca hallolurdu nasılsa.

Şoför son durakta benimle birlikte birkaç kişiyi de indirdi. Elimde kocaman bavul ve ne tarafa gideceğini bilmeyen şaşkın balık suratıyla kim bilir ne kadar komiktim. Hemen ileride duran bir büfeye doğru ilerleyip, kalacağım evin olduğu sokağı sordum. Yaklaşık iki kilometre kadar yürüyeceğimi ya da taksiye binebileceğimi söyledi. Ama yürüyebilecekken taksiye para verecek havalı turistlerden olmadığım için, tabana kuvvet yürümeye başladım. Buranın yerlisi olacaksam, onlar gibi olmam lazımdı nasılsa. Yine de onuncu dakikanın sonunda kocaman bavulla yürümenin çok da mantıklı olmadığını düşünmeye başlamıştım. Yollar, kullanıma elverişli olmaması ve temizlik açısından Türkiye’den çok da farklı değildi.

Kaybolma ihtimaline karşı, yine bir büfeye adresi sordum. Neyse ki çok az bir mesafenin kaldığını söyledi. Biraz ileride ilk sağdan girince karşıma çıkması gerekiyordu. Eğer çıkmazsa da yapacak bir şey yoktu, yine soracaktım.

Büyük ihtimalle aradığım evi bulmuştum ama emin olmak için adresi birine daha sordum ve işte doğru apartmanın önündeydim. Büyük, demir kapılı evin hemen önünde duran zillere ve üzerinde yazan isimlere baktım. Hiçbirinde yanında kalacağım kızın ismi olan *Elena* yazmıyordu. O sırada ileri yaşlarda, hoş giyimli bir kadın elinde pazar çantasıyla demir kapıyı açtı, dışarı çıkıyordu.

Kadına gülümsedim ve “Merhaba. Elena adında bir kızı arıyorum. Bu binada mı kalıyor acaba?” diye sordum.

Kadın Elena ismini duyunca hemen suratını ekşitip beni baştan aşağı süzdü. Kaşlarını sanki bıkkın bir şekilde kaldırarak derin bir nefes aldı ve “Üçüncü katta oturuyor.

Zilin çalıştığına pek emin değilim. Arkadaşları gecenin bir vakti kapıda gördüğü tüm zillere basıyor çünkü. O yüzden bekleme, gir hadi,” deyip geçmem için yol verdi.

“Teşekkür ederim, çok nazıksınız.”

Tam içeri girerken, tuttuğum bavula bakıp “Umarım o kızın evinde yaşamak için gelmiyordur. Tam bir baş belası!” dedi kaşlarını havaya kaldırarak.

“Onu henüz tanımıyorum ama evet, evinde kalmak için geldim aslında,” diye yanıtladım.

“Çok yazık!” dedi ve söylenerek kapıdan çıktı.

Apartmandan içeri girerken, kadının takıntılı, her şeye maydanoz olan teyzelerden biri olduğunu düşündüm. Eğer apartmanda bunlardan çok varsa işimiz kolay olmayacaktı.

Bina her şekilde çok enteresandı, İstanbul’da görmeye alıştığım klasik binalar gibi değildi. Girişte kocaman bir hol vardı. Posta kutuları sanki yüz yıllıktı, renkleri artık tamamen pas rengine dönmüştü. Birkaç basamak çıkınca demir parmaklıklı bir pencereyle karşılaştım. Camları farklı görünüyordu, kristal camlardan yapılmış olmalıydı. Pencere ortasında içi boş bir havuzu olan, çok bakımlı sayılmayan ama yine de hoş görünen bir bahçeye bakıyordu.

Avrupa’da binaların yenilenmeden korunuyor olmasının en iyi yanı, 100 yıl önce de hepsinin aynı olduğunu bilmenin verdiği o güzel hazdı. En kötü yanı ise, birçoğunda asansör olmamasıydı. Bu da üç kat boyunca bavulu elinde taşımak ve bel fıtığına davetiye çıkarmak demekti. Üçüncü kata nefes nefese ulaştıktan sonra kapıyı çaldım ve beklemeye başladım. Ama onuncu dakikanın sonunda ikinci kez zile bastığımda artık endişelenmeye başlamıştım. Bütün planlarım kalacağım bir evin hazır olması

üzerineydi. Fakat hâlâ kapıyı açan yoktu ve bu da ayvayı yediğim anlamına geliyordu. Saate bakıp biraz daha beklemeye karar verdim. Bavulu düz şekilde yere yatırdım ve üzerine oturdum. Zavallı bavul bu kadar yoldan sonra popomun altında parçalanacaktı belki de.

Birden önünde beklediğim kapı açıldı ve içeriden turuncu saçlı, her yeri piercing'li bir kız çıktı.

"Hey! Kapımın önünde ne yapıyorsun? Burası Aşk Çeşmesi'ne falan mı benziyor? Hadi def ol git, aptal turist!"

Eliyle kovalama işareti yapıp, kendi tipine bakmadan bana sanki dilenciymişim gibi davrandı. Bir an beynime kan gitmediğini falan sandım. Ağzımdan Türkçe kelimeler dökülmeye başladı. "Ne diyorsun ya, mandalina kafalı?" Kız hâlâ aynı nefret ifadesiyle bana bakarken, bu sefer sakın bir şekilde konuşmaya çalışarak tekrar İtalyancaya geri döndüm. "Ben İstanbul'dan Serap Ünlü'nün arkadaşayım. Evi kiralamak için geldim. Sana bilgi verecekti bununla ilgili."

Kız sanki on beş yıl öncesine ait bir şey sormuşum da, hatırlaması çok zormuş gibi gözlerini kapatıp düşünmeye başladı ve sonra kafasına vurup birden "Evet evet, doğru. Çok aptalım! Şimdi hatırladım. Hadi içeri gel bakalım," dedi abartılı bir ifadeyle.

Bavulu tekrar kaldırıp içeri doğru sürüklemeye başladım. Yeni ev arkadaşımın bu konuda bana yardımcı olmaya pek niyeti yok gibi görünüyordu. Ben bavulla cembelleşirken, o sırtını dönmüş günleri karıştırdığı ile ilgili saçma sapan konuşuyordu.

Evden içeri adım attığım anda berbat bir koku burunumu rahatsız etti. Büyük bir salon vardı ama duvar

kâğıtları neredeyse yarıya kadar sökülmiş, yerdeki halı eskilikten tiftik tiftik olmuştu. İki tane uzun koltuk karşılıklı duruyordu ama bir tanesi o kadar kötüydü ki, kenarlarının süngerleri görünüyordu. Rengi belki yirmi yıl önce kremken, şimdi siyahla koyu kahverengi arası bir şeye dönmüştü. Koltukların ortasındaki tahta sehpanın üzeri ise bira şişelerinden neredeyse görünmüyordu. Hatta tahta olduğunu bile bacaklarından anlamıştım. Ailemin evi bir Ziyagil Yalısı falan değildi ama her şey tertemiz ve en azından hijyenikti. Normal şartlarda dokunmaya bile çekineceğim bu eşyalarla nasıl yaşayamaya alışacaktım?

Kız salonun ortasında durmuş benim tepkime bakıyor olmalıydı ki, sevimli bir ifade takınmaya çalışıp, “Dün ufak bir kutlama yaptık. Normalde bu kadar çok dağınık değilizdir,” dedi kafasını kaşıyarak.

Acaba yanlış mı anlamıştım? *Normalde çok dağınık değiliz* mi demişti? Biz derken? Benim dışımda kalan biri daha mı vardı? Hiçbir şey söylememek daha iyiydi, sadece anlayışla gülümsemeye çalıştım. Hiç içimden gelmese de... Burada artistlik yapıp nutuklar atacak bir konumum yoktu maalesef.

“Ödemeyi ev sahibin olduğum için direkt bana elden yapacaksın. Bu ilk günün olduğu için, bir aylık parayı peşin olarak almam lazım. Bilirsin, garanti olsun diye.”

Bu kadar hızlı konuya gireceğini tahmin etmemiştim ama yapacak bir şey yoktu. Ev sahibi oydu nasılsa. Daha önce anlaştığımız üzere 200 euro’yu çıkartıp ona uzattım.

Kız paraya bakınca yüz ifadesi değişti ve “350 euro olacaktı!” dedi.

“350 euro mu? Ama böyle anlaşılmamıştık önceden. Bu ev aylık 350 euro etmez bile!”

“Kusura bakma, şartlar böyle. Kabul et ya da git. Senden başka bir sürü insan var buraya gelmek isteyen.”

Gel de parçalama şimdi bu kızı! Ona mecbur olduğumu bildiği için beni kullanıyordu. Eğer gerçekten mecbur olmasaydım, turuncu kafasındaki her bir tiftik saç telini bir daha çıkmayacak şekilde kökünden koparırdım. Türk kadınının gücünü anlardı o zaman. Ama kabul etmeyip ne yapacaktım? Daha buraya adımımı atar atmaz ilk kazığımı yemiştım, gidecek başka yerim yoktu. Zaten kız bana iş bulma sözü de vermişti, paşa paşa kabul edecektim. Yine de onun istediği şekilde olmayacaktı. Sırtımı dikleştirdim ve tek kaşımı kaldırarak normalden daha ciddi bir ifade takındım.

“Sana 300 euro’dan fazla vermeyeceğim, benim de teklifim bu. Kabul et ya da etme.”

Kız normalde pörtlek olan gözlerini kısıp, sinsice bir şeyler düşünüyor gibi bana baktı. Bu şekilde sanki bir iguanaya benziyordu. Sonra o zayıf kemikli elini bana uzatıp, parmak uçlarını *parayı ver* dercesine oynattı. İşte zafer benimdi! Kimse biz Türklerle pazarlık konusunda aşık atamazdı.

Geri kalan parayı çantamdan çıkarıp kıza uzattım. Kız paraları hemen alıp dar pantolonunun ceplerinden birine sıkıştırdı. Sonra “Ben şimdi çıkıyorum, işim var. Evi kendin gezersin. Ama girişteki odaya sakın girme! Orası benim ve erkek arkadaşımın odası,” dedi ve daha ağzımı açmama fırsat vermeden bir anda gözden kayboldu.

Daha kötüsü olabilir mi? diye düşünürken, şimdi de bir erkekle beraber aynı evde kalacağımı öğreniyordum. Serap Hoca bunları biliyor muydu? Bilmiyor olmalıydı ki beni buraya o göndermişti. Eğer bu berbat evde, hiç de tekin olmayan bu kızla ve onun yine tekin olmadığına bahse gireceğim sevgilisiyle birlikte yaşayacağımı bilseydim, en baştan adımımı atmazdım.

Buraya gelirken, ev arkadaşımın bana kol kanat grip destek olacağıyla ilgili çocukça hayaller kurmuştum. İtalyan misafirperverliği bu kadardı sanırım. Evin ortasında sadece bavulum ve ben kalmıştık. Bavulun üzerinden atlayarak, evin kalanını gezmek için ilerledim. Salonun hemen yanında kapalı bir kapı vardı ve muhtemelen mutfığa aitti. Keşfe oradan başlamaya karar vererek içeri girdim. Tahminim doğrudu, burası bir mutfaktı. Fakat mutfak olmakla pek alakası yok gibiydi. Daha çok, Uğur DüNDAR'ın eskiden baskın yaptığı şu korkunç beşinci sınıf lokantalardaki farelerin cirit attığı mutfaklara benziyordu. Upuzun, dümdüz bir koridor gibi uzanıyordu ve içeride minicik bir masa ile iki tane sandalye, neredeyse icat edilen ilk buzdolabına benzeyen acayip eski ve kirli bir buzdolabı vardı. Tezgâhın üzerinde yemek tabağı büyüklüğünde, içinde en az elli tane izmaritin bulunduğu bir küllük duruyordu. Mutfak eviyesi de içlerinde yemek artıkları olan, üst üste sırasız atılmış tabaklarla doluydu. Ah, eski evimde annemin son derece titiz olmasına kafa takmam ne kadar da boşmuş. Mutfaktan çıkıp, tam aksi yöndeki odalara doğru devam ettim. İlk odanın kapısı ardına kadar açıktı ve koyu kırmızı perdelerden dolayı fazlasıyla ürkütücü görünüyordu. Burası mandalina kavalı Elena ve sevgilisinin olmalıydı. Odanın bu atmosferi

korku filmlerine gayet güzel mekân olabilirdi. Bana tembihlediği gibi odasının önünden hızla geçip hiç durmadan ilerledim. Hemen yanındaki odanın kapısı yarıya kadar açıktı. Bu oda ardiye gibi kullanılıyor olmalıydı. Yerde üst üste dizilmiş birkaç koli, iki eski bavul, üzerinde döşegi olmayan tahta iskelet halinde eski bir yatak, naylon poşet içinde biriktirilen cam içki şişeleri ve gözümün tam olarak kesemediği bir sürü ıvır zıvır hurda duruyordu. Bir önceki oda gibi yine kırmızı perdeler asılıydı ama yarı açık durumda olduğu için güneş ışığı arasından uçuşan tozları görebiliyordum. Baktıkça içim kararmaya başladığı için keşfe devam ettim. Yan taraftaki beyaz tahta kapıyı elimle iteleyince acı bir gıcırtyla öttü. Acayip şekilde rutubet kokan, evin tıpkı diğer yerleri gibi fi tarihinden kalan bir banyoydu. Tamamı koyu kahverengi seramiklerle kaplıydı. Bazıları kırılıp düşmüştü. İçeride öylece durması için konulduğunu düşündüren çok eski bir çamaşır makinesi vardı. Zira bu kadar bakımsız bir makinenin çalışıyor olması mucize sayılırdı. Normal şartlarda ön kısmındaki camın şeffaf olması gerekirken resmen duman rengine dönmüştü. Çamaşır makinesinin temizlenmesi için onu da ayrı bir makinede yıkamak gerekiyordu. Duşun içinin nasıl olduğunu anlayabilmek için perdemsi muşambayı çektim. Perdenin eteklerinde ve diğer pek çok yerinde küfler irili ufaklı benek şeklini almıştı. Duşun zemininde cici ev sahibeme ait olduğu fazlasıyla aşikâr olan turuncu saç kalıntıları vardı. Harika! Artık Domes-tos reklamlarında bahsedilen o mikrop yuvasında yaşı-yordum. Roma'nın bütün itfaiye departmanı bir araya gelip tuz ruhu fışkırtsa bile bu ev yeterli derecede steril olur muydu şüpheliydim.

Banyonun karşısındaki oda büyük ihtimalle benim olmalıydı. Ama kapıyı açınca, buranın oda olup olmadığı düşünmeye başladım. Burası bizim sadece çamaşırlarımızı koyduğumuz ya da alaturka tuvaletleri kapatıp minik bir ardiye odasına dönüştürdüğümüz yerler gibi duruyordu. Ortalama ölçülerde normal bir insan yatağı bile buraya sığmazdı ki zaten o yüzden de neredeyse çocuk ölçülerinde bir yatak konulmuştu. Yine bir çocuğun kullanımına gayet uygun olabilecek kadar kısa ve küçük bir plastik dolap vardı. Yataktan ve bu minyatür dolaptan kalan alan ise, sadece bir insanın ayakta durabileceği genişlikteydi. Odanın penceresi de ancak bir kafa sığacak genişlikteydi ve sadece yarım açılıyordu. Dolayısıyla oda kapkaranlıktı.

Günün kısa özeti; bundan sonra sadece bir Hobbit'in sığabileceği ve ancak vampirlerin yaşamak isteyeceği kadar karanlık bir kutuda yaşayacaktım. Tabii mutfak ve banyodan AIDS kapmazsam...

Çocuk yatağıma bıkkınlıkla oturdum ve ellerimi başımın arasına aldım. Ne yapmalıydım bilmiyorum. Parayı geri almak için kızla kavga edebilirdim ama o cadalozun paramı asla geri vermeyeceğine adım gibi emindim. Neden her şey hep baştan güzel bir fikirmiş gibi görünüp sonradan felakete dönüşüyordu? Neden hep mücadele etmem gerekiyordu? Buraya da mücadele etmek için gelmiştim ama şartlar yine beni şaşırtmamıştı. Her şey yine eskiden olduğu gibi zorlayıcıydı.

Bir anda sinirle kalktım ve bir ayağımı tüm hıncımı almak istercesine yere vurdum. Amaç ayağımı mı kırmaktı, yoksa yeri mi, bilmiyordum ama ikisini de başarmaya oldukça yakındım.

“Ben mücadeleciyim, böyle şeyler beni yıldırılmaz! Hepiniz avucunuzu yalayabilirsiniz. Ben hepinizden daha güçlüyüm!” dedim sesli bir şekilde.

Roma’daki ilk günümü aldığım aptalca kararlarla ilgili hayıflanarak geçirmeyecektim. Hemen o anda dışarı çıkacak ve daha görmeden âşık olduğum bu müthiş şehri gezecektim.

Hırsla salona gidip bavulumu odaya getirdim ve yatağın altına sürükledim. Bir de bavulumun yağmalanmasını istemiyordum. Çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım. Geri döndüğümde birileri kapıyı açacak mıydı ondan bile emin değildim. Üç kat aşağı inip apartmanın çıkışına gelince durdum. Ne tarafa gitmeliydim? Sağa mı, yoksa sola mı?

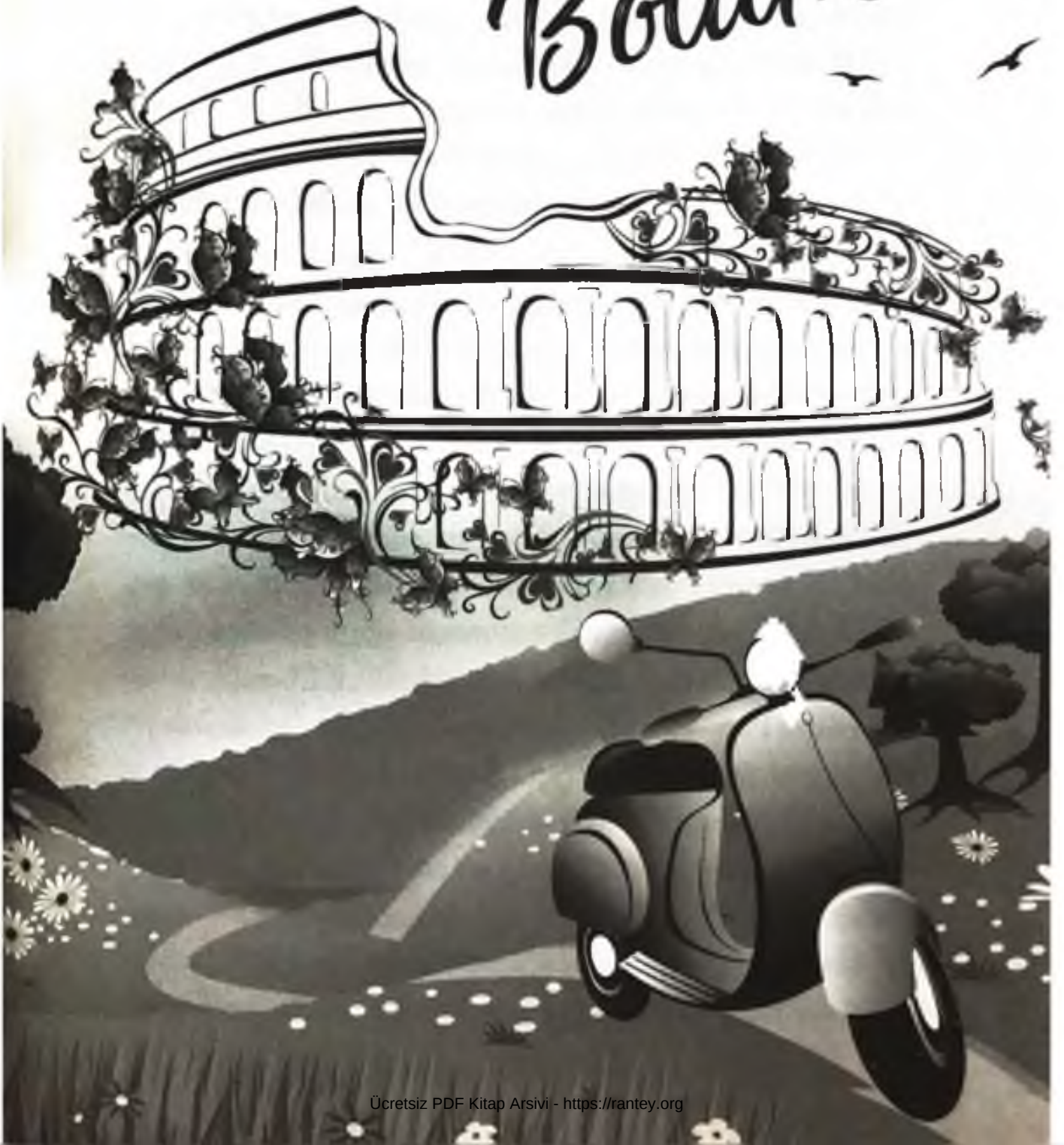
“Kalbinin sesini dinle, Çiçek. Canın nereye isterse oraya git. Artık kimse senin adına karar veremez.”

Sağ tarafa doğru yürümeye başladım. Sonunda kocaman bir meydana çıktım.

İşte Roma’daydım. Hayallerini kurduğum muhteşem şehir! Her şeyiyle o kadar güzeldi ki. Sanki sonsuza kadar içinden bir sürü mucizeler çıkartabileceğin sihirli bir kutu gibiydi. Kaldırım taşlarına bana özel mesajlar bırakılmış gibi tek tek bakarak yürümeye devam ettim.

Şimdi bir turisttim ama yakında ben de buranın yerlisi olacaktım.

İkinci Bölüm

Roma'da mayıs ayı tıpkı İstanbul'da olduğu gibi sıcak ama insanı haşlamayan ve yıldırmayan cinstendi. İstanbul'dan getirdiğim hırkamı evde bıraktığıma çok sevindim, çünkü yürüdükçe daha da terliyordum.

Meydandaki turist danışma bürolarından birine gidip ücretsiz şehir haritası aldım ve ilk gün için gitmem gereken yerleri işaretledim. İlk olarak İspanyol Merdivenleri'ne gidecektim. Ne de olsa Hollywood filmlerindeki birçok aşk sahnesine dekor olmuş ve bütün turistlerin uğramadan dönmemesi gereken bir duraktı. Yaklaşık beş dakika sonra merdivenlere varmıştım. Neredeyse tüm basamakları doluydu. Birçok kişi ellerinde sandviçleri ve içecekleriyle basamaklarda oturmuş sohbet ediyordu. Uzak Doğular, Almanlar, Ruslar, asık suratlı karı kocalar, meraklı yaşam dolu yaşlılar, sürekli sırtıp öpüşen yeni evliler, pussetlerinde dondurma yalayan çocuklar ve bir başına ben. Her yeri fotoğraflamak istiyordum. Ama sürekli tıkınan birilerini görünce karnımın ne kadar aç olduğunu hatırladım ve Serap Hoca'nın gitmem için tembihlerde bulunduğu, İspanyol Merdivenleri'nin tam karşısındaki Via della Croce Sokağı'nın hemen girişindeki *Pastificio* isimli

makarnacıyı bulmak için yürüdüm. Kocaman harflerle isminin yazılı olduğu tabela sayesinde, sanki elimle koymuşum gibi buluverdim. Serap Hoca hem uygun fiyatlı, hem de inanılmaz lezzetli makarnalar yaptıkları için kapısının önünde uzun kuyrukların olduğunu söylemişti. Ama belki saatten, belki de şansımdan dolayı gayet rahat bir şekilde elimi kolumu sallayarak kapıdan girdim. İçeride sadece duvara dayalı ince bir tezgâh ve karşısında da birkaç tane yerden bitme tabure vardı. Hemen birine geçip oturdum.

Ben nasıl sipariş vereceğimi düşünürken, tezgâhın arkasında taze makarna hamuru yoğuran kel kafalı şişman usta şirin bir gülümseme eşliğinde “Ne istersiniz?” diye sordu yarım yamalak İngilizcesiyle.

Ben de adamın işini kolaylaştırmak için İtalyanca “Bilmiyorum. Roma’da ilk yemeğim olacak. Size bıraksam daha iyi olur,” dedim. Adam tıpkı havalimanında pasaportumu inceleyen memur gibi İtalyancam konusunda şaşırılmıştı ama bana daha sıcak bakmaya başladığı kesindi.

İnsanlar içeri girip makarnalarını seçiyor ve plastik kutuya koydurup çıkıyorlardı. Anladığım kadarıyla benimkini taze açmak istemişti. Taburemi adama doğru çevirip onu izlemeye başladım. Bu işte o kadar ustaydı ki, parmakları artık otomatik şekilde makarnayı makineden geçiriyor, çıkan ince makarna çubuklarını unla karıştırıyordu. Bunun nasıl yapıldığını gerçekten öğrenmeliydim, çünkü bana resmen bir cerrahın kalp ameliyatı yapması kadar mühim ve ilgi çekici gelmişti. Yaklaşık on beş dakikalık bir bekleyişten sonra, üzerinden dumanlar çıkan domates soslu spagettim masamda tadılmak için bana bakıyordu. Sıcak olmasına, hatta dilimi neredeyse haşlamasına

aldırmadan hızla makarnamı hüplettim. Bu yediğim en lezzetli makarnaydı. Not defterimi açıp, unutmadan restoranın ismini kaydettim. Kesinlikle tekrar gelecektim.

Topu topu 4 euro'ya mal olan bu enfes yemek için teşekkür etmeye hazırlanırken, kel kafalı şişman usta "Umarım Roma'da yediğin ilk yemek aklında güzel kalmıştır," dedi gülümseyerek.

"Hiç unutmayacağım kesin. Çok teşekkür ederim," dedim şişen karnımı göstererek.

Yediklerimi eritmek için meşhur Trevi, yani Aşk Çeşmesi'ne gitmeye karar verdim. Tıpkı İspanyol Merdivenleri gibi Trevi Çeşmesi de Roma'nın en önemli sembollerinden biriydi. Denizden çıkan kanatlı atların çektiği deniz kabuğu şeklinde bir at arabası ve arabada bulunan mitolojik deniz tanrısı İtalyanların bir çeşmeyi bile ne kadar ciddiye aldığını gösteriyordu. Çantamdan bozuk para çıkarıp, diğer turistlerin yaptığı gibi hızlıca çeşmeye fırlattım. Rivayete göre, kim dilek diler ve sağ eli ile sol omzunun üzerinden çeşmeye bozuk para atarsa, o kişinin dileği gerçekleşir ve Roma'ya tekrar gelirmiş. Bunun ne kadar gerçek olduğunu bilmiyordum ama keşfetmek için girdiğim her farklı sokağın sonrasında kaybolup yine kendimi Trevi Çeşmesi'nin önünde buluyordum. Sanki Roma'da her yol buraya çıkıyor gibiydi.

Hava kararmaya başlamıştı. Bugünlük bu kadar şehir turu yeterliydi. Artık Elena'nın evine dönme zamanı gelmişti.

Neyse ki bu kez yolu kolaylıkla buldum. Aşağıdaki zile bastıktan sadece bir saniye sonra otomatığın sesini duydum. Çok şükür kapıda kalmamıştım. Nefes nefese

yukarı çıktığımda turuncu kafa kapıyı açtı. Bu sefer biraz daha hoş karşılandım Allah'tan.

"Odana yerleştin mi? Eşyalarını göremeyince gittin sandım," dedi. Ama vereceğim cevabı duymaya hiç de hevesli olmadığını belli edencesine, daha ağzımı bile açmadan sırtını dönerek salondaki koltuğa boylu boyunca uzandı ve sigarasını yaktı.

"Bu kadar güzel bir oda bırakılır mı hiç? Özellikle yatağım gerçekten çok rahat görünüyor!" dedim dalga geçerek.

Sanki söylediklerim havaya karışıp uçmuş da, o değerli kulaklarına ulaşamamış gibiydi. Sigarasını tüttürmeye devam ederken bir yandan da televizyondaki kanalları değiştiriyordu.

"Yarın bana bulacağını söylediğin iş için görüşmeye gitmek istiyorum. Bir an önce başlasam iyi olacak. Kirayı ödeyebilmem için paraya ihtiyacım var."

Bana hiç bakmadan, "Yarın ben seni götürürüm, merak etme. Sabah onda hazır ol," diye yanıt verdi. Sonra kahkaha atmaya başladı. Ben anlamasam da, televizyonda gördüğü şey onu eğlendiriyor olmalıydı. Kendimi yine hayalet gibi hissetmişim. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu. İyi, ben de ona meraklı değildim nasılsa.

Odama gittim ve yatağın altından bavulumu çıkarıp minyatür dolabıma yerleştirmeye başladım. Artık yapacak bir şey yoktu; öyle ya da böyle burada yaşadığıma göre, en iyisi çabucak alışmaktı. Telefon çalınca birden irkildim. Sanki varlığını tamamen unutmuştum. Merve arıyordu. Onu arayacağıma söz vermişim ama tamamen aklımdan çıkmıştı. Yatağa oturdum ve yiyeceğim zılgıtlara hazırlandım.

“Oraya gider gitmez beni sattın! İnanmıyorum sana!”

“Haklısın, özür dilerim gerçekten. Arayacaktım ama aklımdan çıkmış tamamen.”

“Tamam, neyse hadi, bir şey demeyeceğim daha ilk günden. Ne yaptın? Yolculuk nasıl geçti? Roma nasıl? Kaldığın ev, ev arkadaşların? İş için görüşmeye gittin mi? Kaç para vereceklermiş?”

Soru bombardımanı başlamıştı işte. Bu kız alelade bir güvenlik görevlisi değil de, magazin muhabiri olmalıymış.

“Dur, bir nefes al! Tek tek anlatacağım şimdi. Roma harika, süper, inanılmaz güzel hatta. Daha ilk günden sanki yıllardır burada yaşıyor gibi hissediyorum. Ev arkadaşım ise, hayatımda gördüğüm en nemrut ve leş tiplerden birisi.”

“Rezzan’dan da mı kötü?”

“Ah, ayıp ettin, kimse onun gibi olamaz. Ama onunla yarışır cinsten. Daha eve girer girmez kirayı istedi. Üstelik konuştuğumuz paradan daha fazlasını... Mecbur verdim tabii. Fakat evin halini görseydim asla vermezdim.”

“Niye, ev nasıl ki?”

“Ev rezalet, tek kelimeyle *rezalet*! Yani görmem lazım... Filmlerden fırlamış gibi. Taksim’in arka sokaklarındaki içinde esrar içilen keş evlerini andırıyor. Ama odam en komiği. Çamaşır odası gibi bir şeyden bozma. Doğru dürüst bir camı bile yok. Sadece bir tane yerden bitme çocuk yatağı ve minicik bir dolabım var. İçine eşyalarım sığmadı bile. Birçoğu bavulda kalacak. Ondan da kötüsü, kızın erkek arkadaşı da burada yaşıyormuş ve ben bunu buraya gelince öğreniyorum, işe bak!”

"İnanmıyorum. E ne yapacaksın peki? Paranı geri iste, başka bir ev bul kendine."

"Merve, o cadaloz paramı asla geri vermez. Hem nereden bulacağım başka bir ev, burada kimseyi tanımıyorum ki!"

"Off! Keşke yanında olsaydım, ben sana destek olurum. Şimdi elim kolum bağlı ve sen orada tek başınasın. Peki, iş ne olacak?"

"Yarın sabah gidip görüşeceğim. İnşallah o yolunda gider de, hayal kırıklığı yaşamam."

"Dua edeceğim sana, merak etme, tamam mı?"

"Tamam, seni çok seviyorum."

"Ben de seni, minik kuşum."

Telefonu kapattıktan sonra ekrana öylece bakakaldım. Buraya gelmeden önce her şey o kadar kolay geliyordu ki... Sanki sihirli bir değnek degecek, yanlış giden her şey düzelecekti. Ama şimdi anlıyordum ki; sorunlar tamamen yok olmuyor, sadece şekil değiştiriyordu ve belki de diğerlerinin üzerine daha fazlası birikiyordu.

Umarım eski hayatımı mumla aramazdım!

Sabah telefonun alarmıyla ayağa fırladım. Bütün kemiklerim kıtır kıtır ağrıyordu. Dünyanın en rahatsız yatağı benimki olmalıydı, tüm yayları vücudumun her yerine bir dövme gibi kazınmıştı sanki. Eğer evdeki hijyenik problemlerden, birlikte kaldığım bu tekinsiz insanların beni ansızın boğazlamasından ya da evin diğer tarafından odama süzülen sigara dumanından ölmeyeceksem, kesin yatak yaylarının sırtıma saplanması sonucu hayata veda edecektim.

Oyalanmadan hemen giyinip odadan çıktım. Turuncu kafa henüz ortada yoktu. Salondaki koltuğa oturup beklemeye başladım. On dakika sonra kız esneye esneye salona geldi. Beni görünce şaşırmıştı.

“Gidiyor muyuz?” diye sordum kızın pijamalı haline bakıp.

“Off! Benim hazırlanmam uzun sürer, sen gidip konuş adamla. Ben birazdan ararım onu.”

Şaşırmış mıydım? Tabii ki hayır! Benimle gelmiyor olması daha bile iyiydi hatta.

“Tamam,” dedim sakince.

Sonra kız içeri gidip bir kart getirdi. Üzerinde bir restoranın ismi yazıyordu. Aldım ve dışarı çıktım. Yine her şeyi kendim halledecektim belli ki. Ondan yardım beklemek zaten saçmaydı. Neyse ki gideceğim yer çok uzakta değildi. Birkaç kişiye adresi sorup, yaklaşık on beş dakika sonra restorana varmıştım.

Fakat geldiğim yerin, aklımdakiyle yakından uzaktan alakası yoktu. Burası minik bir pizzacı dükkânıydı. Dün gittiğim makarnacıdan biraz daha büyüktü, o kadar. Cemekânında kapalı olduğu yazıyordu ama içeride çalışan birilerini görünce kapıyı tıklattım.

Tombulcana, sakallı bir adam kapıyı açtı ve ne istediğimi sordu. Beni turuncu kafanın gönderdiğini söyleyecektim ama kızın ismini unutmuştum iyi mi!

Bir an duraksadıktan sonra, “Beni Elena gönderdi, onun ev arkadaşıyım. Size haber verecekti,” dedim ki-barca. Çok da haberi varmış gibi görünmüyordu, bu yüzden devam ettim. “Burada eleman arıyormuşsunuz sanırım, çalışmak için geldim.”

Adam beni baştan aşağı süzdükten sonra, kafasıyla *gel* işareti yaptı ve yürümeye başladı. Ama sanki dün geceneden kalmamış da, henüz ayılamamış gibi hafif yalpalayarak yürüyordu. O önde ben arkasında giderken içim içimi yiyordu. Herif beni resmen kendi ayağımla meçhule sürüklüyordu. Tıpkı uçakta olduğu gibi yine kafamda gazetelerin üçüncü sayfa haberlerine çıkacak olan manşetler belirmeye başladı. Adam giysi kabininden hallice bir odaya girdi. Yarısı zaten pizza kutularıyla dolu olan odada, sehpa kadar bir masa ve iki tane uyduruk sandalye vardı.

Bana oturmamı işaret edince, temizliğinden şüphe duyduğum sandalyenin kenarına iliştim. Adam karşıma oturduğunda, üzerindeki beyaz, *Rolling Stones* yazan tişörtünün yer yer lekeler içinde olduğunu görünce hafif bir tiksinti kapladı içimi. Hijyenik standartlara çok uyduğu söylenemezdi sanırım. Zaten masanın üzerine yarısı içilmiş bira şişesiyle, bir derginin üzerine bırakılmış yarım kalan bir dilim pizza vardı. Muhtemelen tüm gün bolca tıknıp, içiyor ve benzer bir rutini yaşıyordu.

“Nereden geldin?” diye sordu kısık bir ses tonuyla. Bu kadar geniş bir cüsseye hiç de yakışmayan bir volümdeydi.

“Türkiye’den geldim.”

“İtalyancayı nerede öğrendin? Kötü değilsin.”

“Teşekkürler. Okulda öğrendim.”

“Elena senin çalışmak istediğini söyledi.”

“Evet. Mutfakta çalışmak istiyorum, güzel yemek yaptığımı söylerler.”

Bir elini ağzına götürüp tırnağının kenarını ısırdı ve sonra gözümün önünde kafasını yana çevirip dudağının kenarıyla yere tükürdü. Gözlerimi kısarak iğrentiyle

bakmam onu çok etkilemişe benzemiyordu. Lezzetli bir şekilde tırnağını kemirmeye devam etti.

“Bizim mutfakta elemana ihtiyacımız yok yalnız. Elena söylemiş olmalıydı. Sadece çıkan tabak çanağı yıkayacak bir bulaşıkçıya ihtiyacımız var.”

Birisi ayakkabısını alıp yüzümün ortasına hızla yapıştırmış gibi oldum birden. *Bulaşıkçı mı?* Taa Türkiye’den gelmeden önce ayarlandığı söylenen aşçılık işim meğerse bulaşıkçılık mıymış? Ah, bunu tahmin etmem lazımdı. O kızı elime geçirirsem, tahta kurusu gibi ayağımın altında ezecektim. Beni resmen kandırmıştı. Yine de şansımı denemeye kararlıydım.

“Elena benim mutfakta çalışacağımı söylemişti aslında. Bakın, ben gerçekten mutfakta kötü değilimdir, biraz zamanla her işi yapabilirim.”

Ama adamın beni sallamadığı gayet açıktı. Sanki ben orada yokmuşum gibi, şimdi de burnunu karıştırmaya başlamıştı. Böyle bir adam nasıl yemek işiyle uğraşabilirdi ki?!

“Bak güzelim, burası sana Michelin yıldızlı bir restoran gibi mi geldi? Burada sadece bir aşçı var, o da benim. Şu gördüğün pizzaları önceden yaparım, fırına atarım. Senin işinse, müşterinin yediği tabakları ve içtiği bardakları yıkamak. Trevi’ye yakın olduğumuz için buraya çok gelen giden olur. O yüzden hızlı çalışan ve kaytarmayan biri lazım bana. Kapiş?”

Adam dolma parmaklarında biriken burun artıklarını top yapıp yere fırlatmaya çalışırken artık daha fazla dayanamayacağımı anlamıştım. Çantamı sıkıca kavrayıp hızla oturduğum sandalyeden doğruldum.

“Sümüklü pizzalarınızı servis etmekten daha iyi bir iş bulurum bence. Gerçek bir restoranda şansımı denemek istiyorum. Kapiş?” dedim ve saçımı havalı bir şekilde atarak hızlıca dışarı çıktım. Adama bir şey söyleyecek fırsat bile bırakmamıştım. Bir anda aksi yöne doğru koşmaya başladım, sanki adam o koca şişko göbeğiyle beni kovalayıp dövecekmiş gibi hissediyordum.

Kendimi güvende hissedeceğim bir sokağa girince adımlarımı yavaşlattım. Trevi Çeşmesi'ne geldiğimde durup hemen önündeki kaldırıma oturdum. Deli gibi gülmeye başladım. Sanırım stresten dolayı beyin devrelerim yanmıştı. Gerçi bu kadar olayın ardından, böyle ufak çaplı bir sinir krizini normal karşılamalıydım.

Asıl soru şuydu; şimdi ne halt edecektim?

Serap Hoca'yı arayıp olanları anlatabilirdim, belki bana başka bir iş bulurdu. Ama düşününce bundan vazgeçtim, kadının zaten kocasından ayrıldıktan sonra dünya kadar sorunu olmuştu, bir de benimle uğraşmasına gerek yoktu. Buraya ona güvenerek gelmemiştim, eğer bir şey yapacaksam kendim yapmalıydım.

Ayağa kalkıp, Trevi Çeşmesi'nin paralelindeki ismini bile bilmediğim sokakları amaçsızca arşınlamaya başladım. Sanki tanıdığım biriyle karşılaşacakmışım da, elimden tutup bana ev ve iş konusunda yardımcı olacakmış gibi, yanımdan geçen her yüze dikkatle bakıyordum.

İşte çaresizlik!

Sonunda başıma güneş geçip yorgunluktan bir yerde bayılmadan önce eve gitmeye karar verdim. O süper rahatsız yatağı pek arzulamasam da, şu anda bana en güvenli gelen yer Hobbit odamdı.

Ayak bileklerim sanki vücudumu taşımaktan bitap düşmüş, bağımsızlığını ilan etmek istermişçesine yere çakılmıştı. Merdivenlerde durmuş, bu halde nasıl yukarı çıkacağımı düşünürken, dün kapıda gördüğüm yaşlı kadın aşağı iniyordu.

Kendimi öylesine bitkin hissediyordum ki, zorlukla selam verip “İyi günler,” dedim.

“Onlarla mı yaşıyorsun artık?” diye sordu beni incelerken.

“Maalesef... Keşke söylediklerinizi dikkate alsaydım. Gerçekten bana uygun birisi değilmiş.”

“Kötü bir kıza benzemiyorsun, başka bir yer bul kendine.”

“Buraya uzaklardan geldim, gidecek başka yerim yok,” dedim ve bir an başım dönünce tırabzana tutundum.

“İyi misin?” Kadın gözleri kocaman açılmış bir halde endişeyle bana bakıyordu.

“İyiyim, merak etmeyin. Başım döndü sadece,” dedim. Aslında tansiyonum düşmüştü ama İtalyanca nasıl söylenir hiçbir fikrim yoktu.

“En son ne zaman bir şey yedin?”

“Dün yedim. Sabah iş görüşmesine gittim, fırsatım olmadı.”

Yaşlı kadın, “Ah siz gençler! Hep aceleniz var, hep bir şeyleri erteliyorsunuz,” dedi İtalyanlara özgü el hareketleriyle. Ve sonra sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi yaparak ekledi. “Hadi gel, sana bir şeyler hazırlayayım.”

Ne yani, bu teyze beni evine yemeğe mi çağırıyordu? Tam *gerek yok* diyecekken, hızla yukarı doğru çıkmaya başladı. Ne yalan söyleyeyim, birinin benimle ilgilenmesi

hoşuma gitmişti ve çocuk gibi kadını takip ettim. Bizim ev üçüncü kattaydı, o ise birinci katta oturuyordu. Benimle karşılaştığında, elinde pazar çantasıyla bir yere gitmek için aşağı iniyordu. Şimdiyse benim için evine geri dönüyordu. Bu da beni inanılmaz mahcup etmişti.

Çantasından anahtarını çıkartıp kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz aniden kocaman sarı bir kedi üzerimize doğru koştu. Ben korkup kenara çekilirken, kadın şişman kedisini kucakladı ve "Umarım kedilerden korkmuyorsundur. Marilyn yıllardır benim arkadaşım," dedi.

"Korkmam aslında... Sadece bir anda görünce şaşır-dım," dedim içimden soğuk terler akarken. Kedi ve köpeklerle karşı bir antipatim yoktu ama çok samimi olduğum da söylenemezdi.

Ayakkabılarımı çıkartıp çıkartmamakla ilgili karar vermeye çalışırken, "Hadi ne bekliyorsun, girsene içeri!" deyince, ben de onun gibi ayakkabılarımla içeri daldım. Roma'nın Burjuva yaşamına ayak uydurmam gerekiyordu ne de olsa.

Kadın kucağında kedisıyla mutfığa girdi. Onu yere doğru hafifçe atıp inmesini sağladıktan sonra, buzdolabından peynir ve tost ekmeği çıkardı. Gayet ritmik hareketlerle tavaya tost ekmeğini koyarak kızarttı. Bir yandan da mini bir çaydanlığı andıran, üzeri bayağı siyahlaşmış aletin altındaki hazneye biraz su, üstündeki süzgece de kahve koyup ocağa yerleştirdi. Eliyle mutfaktaki masa ve sandalyeyi işaret etti. Bu sırada o da tabağa ekmeği koyarak üzerine de peynir sürüyordu. Kadın bana yiyecek bir şeyler hazırlarken, ben de onu incelemeye daldım. Üzerinde çiçek desenli şifon plise bir etek ve ona oldukça uyan kahverengi kısa kollu şık bir gömlek vardı. Eskiden çok

havalı bir kadın olduğu her halinden belliydi. Bembeyaz saçları kafasının tepesinde topuz olarak toplanmıştı. Onu ilk gördüğümde de saçları aynen böyleydi. Burada tek başına mı yaşıyordu acaba? Öyle ya da böyle, benim şu an yaşadığım tımarhaneden daha bakımlı bir evi olduğu kesindi.

“Al bakalım. Hepsini bitir.”

İncecik kaşları, eğer önüme koyduklarının tamamını bitirmezsem çok kızacakmış gibi kalkık duruyordu. Kadının beni savunmasız bir çocukmuşum gibi hissettiren dominant bir havası vardı. Korkudan tabaktaki ekmeğimden kocaman bir ısırık aldım ve “Bu gerçekten harika,” dedim. Ardından elimle ağzımın kenarında biriken ekmeğin parçalarını temizledim. Kadın her ısırığının miktarını ölçmeye çalışır gibi dikkatle beni inceliyordu.

“Demek iş görüşmesine gittin... Aldın mı işi bari?”

Ağzımdaki lokmayı çabuk yutmak için kahvemden büyük bir yudum içtim.

“Hayır, almadım. Yani aslında ben istemedim. İş Elena ayarlamıştı ve bana mutfakta çalışacağımı söylemişti. Oysa bulaşık yıkayacakmışım. Yine de kabul edebilirdim belki ama pizzaları yapan adam berbat biriydi. Hem tırnaklarını yiyor, hem de sürekli burnunu karıştırıyordu.”

Kadın gülmeye başladı. “Gerçekten rezil bir işmiş.” Biten kahvemi tazelerken, “Mutfakta iyi misin peki?” diye sordu.

Tabağımın kenarlarıyla oynamaya başladım. “Bilmiyorum, hiç tecrübem yok aslında. Daha önce bir şirkette asistanlık yaptım. Ama yemek yapmayı seviyorum ve belki burada böyle bir işte çalışabilirim diye düşünmüştüm. Her şeye yeniden başlamak için güzel bir fikir gibi

görünüyordu. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Kaldığım ev rezalet, Elena hiç düzgün bir tip değil, odam berbat, işim yok, yakında getirdiğim para da bitecek ve ailemden uzakta tek başına hiç tanımadığım bu yerdeyim. O işi reddetmekle hata yaptım. Neden böyle bir şey yaptım ki? Şimdi nereden iş bulacağım? Ah, her şey neden ters gidiyor?”

Nefes bile almadan kadıncağızı şikâyet yağmuruna tutmuştum. Ama bu kadar fazla konuşmama rağmen bana anlayışla bakıp gülümsedi.

“Özür dilerim, bazen çenem düşüyor. Kafanızı şişirdim, değil mi?”

“Sorunlar asla tamamen bitmez, hep var olacak, bunu aklından çıkartma. Şimdi tabağındakileri bitir. Bu arada benim adım Silvia. Seninki ne?”

“Ben de Çiçek.” Kadın telaffuz etmeye çalıştı ama beceremedi. “İtalyancadaki fiore gibi yani,” dedim.

“O zaman sana *Fiore* diyeceğim, böylesi daha kolay,” dedi ve bardağıma biraz daha kahve ekledi.

Sanırım *Fiore*’ye alışabilirdim. Neden bunu daha önce düşünmemiştim ki? Gerçekten çok hoşuma gitti. Yeni hayatıma yeni bir isim. Belki de en doğrusu buydu.

“Demek Türk’sün. Çok eskiden bir Türk arkadaşım olmuştu. O da buraya çalışmak için gelmişti ama sonra ülkesine geri döndü ve bir daha görüşmedik. Ailen burada olmana karşı mı peki?”

“Hayır,” dedim hiç düşünmeden. Fakat nedense bu kadına yalan söylemek istemiyordum. “Aslında evet. Onlar benim değil burada olmam, başka bir şehirde olmama

bile karşılar. Ama Türkiye’den uzaklaşmam gerekiyordu, başka çarem yoktu ve onlara danışmadan buraya geldim.”

“Seni neyin mutlu edeceğine ve senin için neyin doğru neyin yanlış olduğuna kendin karar verebilirsin bence,” dedi. O sırada şişko kedisi Marilyn pat diye kucağına zıpladı. Kadın bir yandan kedisinin tüylerini okşarken, bir yandan da camdan dışarıya bakıyordu.

“Siz burada tek mi yaşıyorsunuz? Yani sadece siz ve Marilyn mi?” diye sordum.

“Evet, sadece biz varız,” dedi bana dönerek. “Yaklaşık kırk beş yıldır bu apartmanda oturuyorum. Bu eve gelin olarak geldim, oğlumu ve kızımı bu evde doğurdum. Hayatım hep bu evde geçti.”

“Kocanız peki?” Sorduğum sorunun sonuçlarının beklediğim gibi olmayacağını anlayıp dilimi ısırđım. Ama iş işten geçmişti.

“Kocam bizi yıllar önce bırakıp gitti,” dedi sanki çok doğal bir konuymuş gibi.

Kadın bir anda daha ilgi çekici gelmişti gözüme. Ne kadar değişik bir hikâyesi vardı kim bilir. Konuyu hemen değiştirmek için, “Çocuklarınız size yakın mı oturuyor?” diye sordum.

“Oğlum yakın oturuyor sayılır. Kızım da şehir dışında eşi ve çocuklarıyla yaşıyor. Aslında her ikisi de onlarla birlikte yaşamam konusunda ısrar ediyor ama her seferinde bu evden asla ayrılmayacağımı söylüyorum. İstediklerinde gelip burada kalıyorlar. Çok sık olmasa da ben de onlara gidiyorum. Bu ev anılarla dolu ve elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.”

Belki de bir gün kocasının geri döneceğini düşünüyordu. Bu gerçekten çok acı verici olmalıydı. Gerçi benim buraya gelmeden önce yaşadığım şey de kötüydü fakat kocanın bir gün çekip gitmesi ve seni çocuklarınla yalnız bırakması çok daha kötüydü.

Şişko kedi Silvia'nın kucağından inmiş, sandalyemin çevresinde ayaklarıma sürtüne sürtüne geziniyordu. Marilyn'i bir çırpıda kucağıma alıp yumuşak tüylerinin içinde ellerimi dolaştırmaya başladım. O kadar sakin ve şirindi ki, kediler konusunda tedirginliğim geçmişti. Sevmekten bayıklaşmış gözleriyle bana bakarken, Silvia'nın evinde çok fazla durduğumu fark ettim. Masadan kalkıp tabağımı ve fincanımı lavaboda yıkadım. Ardından peyniri ve tost ekmeklerini buzdolabına geri koyup tezgâhın üzerini sildim.

"Silvia, her şey için çok teşekkür ederim. Geldiğimden beri bu kadar güzel zaman geçirmemiştin. Seninle konuşmak çok güzeldi," dedikten sonra kapıya doğru ilerledim.

Yere bıraktığım çantamı alıp kapıyı açtığımda kadın yanıma gelerek elime bir kâğıt tutuşturdu. "Bu kâğıttaki adrese git. Orada sana iş konusunda yardım edecekler."

İnanamayan gözlerle kadının yüzüne baktım. Mucize gibi bir şeydi bu. Bana çalışmam için bir yer bulmuştu. Yine de ilk iş görüşmemin berbat geçmesinden dolayı çok umut beslemek istemiyordum. Bana deliymişim gibi bakma ihtimaline aldırmadan, kadını çekip şöyle tam bir Türk usulü yanaklarından cup cup öptüm. Kâğıdı sıkı sıkı avucumun içinde hapsedtim. İçinde yazan adrese gittiğimde ne bulacağımı ya da ne olacağını bilmiyordum ama kadının bana bu kadar iyi davranması beni yeterince mutlu etmişti.

Silvia benim bu heyecanlı halime gülüp kapıyı kapatırken, yeniden enerjime kavuştuğum için hızlıca merdivenlerden indim. Daha gün bitmemiştir, bir kapı kapanıp yenisi açılacaktı belki de kim bilir.

Sabah pizzacının adresini sorduğum büfeye elimdeki yeni adresi gösterdim. Adam gülümseyerek bana baktı. Herhalde Roma'nın en şapşal tiplerinden biri olduğumu düşünüyordu. Yeni adrese yürüyerek gitmem zor olduğu için metroya binmem gerekecekti. Allah'tan her köşede yerin altında bir metro istasyonu olduğu için bir yerden bir yere gitmek eziyetli olmuyordu. Günlük gidiş dönüş biletlerinden aldım ve metro geldiğinde hızlıca binip bulunduğum ilk yere oturdum. Acaba nereye gidiyordum? Ne tarz bir şey beni bekliyordu? Belki sabah gittiğim sümüklü pizzacıdan bile kötü olacaktı.

İki durak sonra metrodan indim ve herkesin çıktığı yönü takip ederek kalabalık meydana çıktım. Klasik adres sorma noktam olan büfelerden birine yaklaşıp adresi gösterdim. Adamın söylediğine göre beş altı dakikalık mesafem vardı. Sanki birileri beni bekliyormuş da geç kalıyormuşum gibi hızlı adımlarla nefes nefese yürümeye başladım.

Sonunda önüme kocaman bir restoran çıktı. Tepesinde gösterişli bir tabelası vardı ve üzerinde **Coincidenza** yazıyordu. Yani *Tesadüf*. Böyle bir restoran için ilginç bir isimdi. İçini henüz görmemiştım ama dış cephesiyle bile inanılmaz havalı görünüyordu. Doğru geldiğimden emin olmak için bir daha baktım. Sevinçten resmen kıkırdadım. Silvia beni gerçek bir restorana göndermişti. Camekânında kapalı olduğu yazıyordu ama içeride birkaç tane garson

masaları hazırlıyordu. Kendimden emin bir şekilde ka-pıyı ittiğimde tepeden bir zil çaldı.

Garsonlardan biri dönüp bana baktı, sonra da yanıma geldi. "Çok özür dileriz hanımefendi, şu anda kapalıyız. Akşam yedide açılıyoruz."

"Ben iş için gelmiştim. Beni Bayan Silvia gönderdi." Kadının notta yazdığı soyadına tekrar bakarak, "Silvia Marchi," diye ekledim. "Kiminle konuşacağımı tam olarak bilmiyorum. Sadece buraya gelmemi söyledi."

Adam bar tezgâhında duran dazlak adama döndü. "Hey, Rico! Bu bayan iş için gelmiş. Patron içeride mi? Geldiğini gördün mü?"

Rico denilen gardiyan bozması barmen gayet *cool* bir şekilde kafasını kaldırıp bana baktı. Aynı filmlerdeki barmenler gibi tezgâhın üzerini beziyle silmeye devam ederken, "Bayanı patronun odasına al, birazdan gelir," dedi.

Ağızlarından patrondan başka bir şey çıkmıyordu. Şu patron nasıl bir adam bilmiyordum ama kendimi sanki *Godfather* filmlerinden birinin sahnesinde gibi hissetmeye başlamıştım. Bu kadar teferruat biraz korkutmuştu beni. Bugün gittiğim sümüklü, Rolling Stones hayranı tiksiniç heriften sonra, şimdi de muhtemelen kısa boylu ve şişman bir mafya babası kılıklı, espri anlayışı olmayan asabi bir adamla görüşecektim.

Garson önden giderken, ben de şaşkın gözlerle içeriyi inceliyordum. Burası bugüne kadar gördüğüm en havalı restoran olmalıydı, çünkü Türkiye'de hiç böyle bir yer görmemiştim. İçeride sayamadığım kadar masa vardı, sanki *Muhteşem Gatsby*'nin bir sahnesinden fırlamış gibiydi. Hem havalı, hem de içinde kasılmayacağın, rahatça

eğlenebileceğin bir yerdi. Dekorasyona siyah, beyaz ve gri renkler hâkimdi. Uzun bir barı ve barın önünde beklemek isteyenler için siyah deri kaplamalı, yüksek bar tabureleri vardı. Duvarların büyük kısmı, eski havası verilmek istenen oksitlenmiş aynalarla çevrilmişti. Metal aksamlı modern avizelerden sanki zıtlık oluşturulsun diye kristal taşlar sallanıyordu. Bu kadar şık bir yerde garsonların üniformasının bile benim şu halimden daha havalı olması sanırım çok da saçma sayılmazdı.

Adam beni geniş koridorun sonunda, üzerinde *sadece çalışanların girebileceği* yazılı olan bir kapıdan içeri soktu. Önümüze devasa bir mutfak çıkmıştı. Bu da yine gördüğüm en büyük mutfaklardan birisiydi. İnsanlar akşam için şimdiden harıl harıl çalışıyorlardı. Orada durup merakla uzun uzun bakabilirdim ama adamı takip etmem gerekiyordu. İki tane daha kapının önünden geçip sonuncusunda durduk. Kapıyı açıp içeri girdiğinde onu izledim. Başıyla deri koltukları işaret ederek oturmamı belirtti.

“Patron birazdan gelir. Beklerken bir şeyler içmek ister misin?”

Odanın girişinde dikilmiş duruyordum. Muhtemelen neden oturmadığımı merak ediyordu adam.

“Hayır, teşekkürler. Siz işinize bakın lütfen, ben iyiyim.”

Adam tam gitmek üzereyken, sabahtan beri tuvalete girmediğim aklıma geldi. Ona tuvaletin nerede olduğunu sorup koşarcasına ilerledim.

Ellerimi yıkadıktan sonra aynadaki görüntüme takıldı gözüm. Yüzüm kilo verdiğim için biraz solmuş ve küçülmüş görünüyordu. Hiçbir zaman şu katalog kızları kadar klasik bir güzelliğim olmamıştı. Yani ne uzun ve

ince bacaklı, ne okka burunlu, ne de boncuk gibi renkli gözlüydüm. Bebeksi bir tavrım ya da ince hareketlerim de yoktu. En kayda değer özelliğim, belime kadar inen siyah dalgalı saçlarım ve gözlerimdi. Bana göre diğer kızlardan müthiş bir farklılığım olduğu söylenemezdi ama erkeklerin beğenisine alışmıştım. Belki de eli yüzü düzgün görünürsem, patron benim iyi bir çalışan olacağıma ikna olabilirdi. Ya da bilinçaltım adamı etkim altında bırakıp şu işi garantilememi söylüyordu. Topladığım saçlarımı açtım ve havalandırdım. Şimdi eski halimden daha iyi görünüyordum.

Odaya geri döndüğümde hâlâ oturmamakta ısrarlıydım. Çünkü oturup dingin bir şekilde bekleyemeyecek kadar tedirgin ve heyecanlıydım. Hem burası sabah görüşmeye gittiğim dandirik pizzacı gibi bir yer değildi, bu kadar büyük ve ciddi bir mekân olması ürkütücü sayılırdı.

Henüz gelen giden kimse olmadığı için odayı incelemeye başladım. Kopkoyu, insanın içini karartan bir odaydı, patron her kimse tahmin ettiğim gibi çok eğlenceli biri değildi. Duvarda siyah çerçevelerle San Marco Meydanı ve Venedik kanallarını betimleyen resimler asılıydı. Üzeri siyah deri kaplama, geri kalan yerleri maun olan çalışma masası inanılmaz düzenliydi. Birkaç tane üst üste duran dosya ve pahalı olduğu her halinden belli olan yaklaşık beş tane dolma kalem aynı hizada dizili duruyordu. Restoran sahibi birisinin bu kadar dolma kalemi olması normal miydi? Ne yani, gün içinde istakozlarla ve marullarla ilgili anlaşmalarını mı imzalayıp duruyordu?

Off! Salaklaşmaya başlamıştım işte. Odaya ilk girdiğimde adamın bana oturmam için gösterdiği deri koltuklardan birine oturdum. Bu kadar ayakta dikilmenin

ardından oturmak çok iyi gelmişti. Deri koltuk o kadar rahattı ki, evdeki yatağım bunun yanında çivilerle kaplanmış gibiydi. Bir süre sonra iyice yayılmıştım, kafam neredeyse koltuğa gömülmüştü.

Uyumaktan korkarak sırtımı dikleştirdim ve etrafı incelemeye başladım. Gözüm masanın üzerinde duran bir resim çerçevesine takıldı. Oturduğum yerden kalkmadan almaya çalıştım ama beceremeyince vazgeçtim.

Neredeyse yarım saattir aynı koltukta boş boş beklemek benim için bir rekor sayılırdı. Çünkü yerimde çakılı kalamama gibi bir huyum vardı. Okuldayken derslerim hep iyiydi ama odaklanma sorunu olan bir öğrenci olduğum için öğretmenler buna takılıp kalır, anneme şikâyet ederlerdi.

İşte yine sakın sakın durmaktan karıncalanmaya başlamıştım. Aniden oturduğum yerden ayağa fırlayıp masaya doğru ilerledim ve gözüme kestirdiğim çerçeveyi elime aldım. Bakmadan buradan çıkarsam meraktan çatlardım çünkü. Şu ünlü patron nasıl biriydi? Karısı ve çocuklarının resmini mi koymuştu, yoksa kedisinin ya da köpeğinin mi?

Çerçeveyi heyecanla elime aldım. Siyah beyaz eski bir fotoğraftı. Kısa şortlu, dizlerine kadar çorap giymiş, gülen bir erkek çocuğu babasının elini tutmuştu. Gözlerini muhtemelen güneşten kısmış, fotoğrafı çeken kişiye düzgün şekilde bakmaya çalışıyordu. Buranın sahibi hangisiydi? Çocuk mu, babası mı? Kaç yıllarında çekilmişti acaba?

“Yardımcı olabilir miyim?”

Bu sinirli sesi duyduğumda az kalsın çerçeveyi elimden düşürüyordum. Başımı kaldırdığımda kapının eşiğinde

uzun boylu, oldukça yapılı, en fazla kırklarında gösteren asık suratlı bir adam duruyordu. Koyu kahverengi saçları uzun sayılmazdı ama sanki yataktan az önce çıkmış gibi dağınık görünüyordu. Sakal ve bıyıkları yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Fakat bu, itici olmak yerine onu daha gizemli ve ürkütücü gösteriyordu. Dudakları ise – adamın hakkını yememek lazım– sanki başarılı bir ressam tarafından özene bezene çizilmiş gibi orantılı ve mükemmele yakındı. Hatta yüz kısmından bağımsız, ayrı bir krallık kurmuş gibi duruyordu. Dudak mankeni diye bir şey olsa, bundan iyi para kazanabilirdi. Ya da göz mankeni, ya da tamamen bir yüz mankeni...

“Ben buranın patronunu bekliyordum.”

Hâlâ salak gibi ayakta dikiliyordum. Adamın karşısında böyle savunmasız yakalandığım için birden heyecandan yutkundum. Ne zaman gergin ya da heyecanlı olsam şu komik yutkunma refleksim ortaya çıkardı. Neden asla doğru zamanda doğru şeyi yapmazdım ki? Elalemin eşyalarını karıştırmak bana mı kalmıştı?

Adam tek kaşı havada, gözlerini dikmiş bana bakarken içimde bir ürperti hissettim. Bakışlarıyla buz kova-sını kafamdan aşağı boşaltıyor gibiydi. Göz açıp kapayınca kadar, bulunduğu yerden yanıma doğru gelip dibimde durdu. Şimdi karşılıklı birbirimize bakıyorduk ama o, yüzündeki mimikler sanki bavulunu alıp bir sahil kasabasına tatile gitmiş gibi tepkisizdi. Beni birazdan tokatlayacak mıydı, yoksa benden iğrenip üzerime mi kusacaktı anlamak mümkün değildi. İkisini birden de yapabilirdi bu adam.

Hâlâ elimde tuttuğum çerçeveyi almak için elini bana uzattığında, sanki parmağımı prize sokmuşum gibi bir

elektrik akımı yayıldı vücuduma. Can havliyle çerçevenin hâkimiyetini bırakınca adam hızla atıldı ve düşmeden tuttu. Az önceki yüz ifadelerinin yanına muhtemelen beni boğma ve birkaç kemiğimi kırma isteği de eklenmişti. Utanmasa sarılıp öpecekmiş gibi özenle çerçevesini masasına geri koydu. Bu sırada hâlâ dip dibeydik ve adamın korkunçluğuna rağmen muhteşem koktuğunu fark etmiştim. Ne kokusuydu bu acaba?

Adamın yanından geçmek için hamle yaptım ama o çekilmek yerine inadına bana bakmaya devam etti. Hâlâ gözleri kısıktı ve sanki bakışlarıyla öldürme amaçlı ateş ediyordu. Önümde kocaman dev bir blok gibi durmayı sürdürürse, ayağımı yere vurup bağırmayı düşünüyordum. Derin bir nefes aldım ve “Müsaade eder misiniz?” diyerek gözümle masanın diğer tarafını işaret ettim. Nihayet omzunu ileri itip yanından geçmeme izin verdi beyefendi hazretleri.

Jet hızıyla tekli koltuğa geçip oturdum. Bendeki medeni cesaret de takdire şayandı. Resmen adamın masasını karıştırırken yakalanmışım ve buna rağmen işi alma şansım varmış gibi oturuyordum. Belki de birazdan beni kovalayacaktı.

Bay Asabi deri sandalyesine otururken sanki kraliyet koltuğundaymış gibi kendinden emin bir şekilde gerindi ve geniş omuzlarıyla sırtını tamamen yapıştırarak beni yeniden izlemeye başladı. Gözleri öyle kısılmıştı ki, röntgen cihazı gibi tüm organlarımı tek tek görebiliyor olmasından korktum bir an. Hayatım boyunca bu kadar rahatsız olduğumu hiç hatırlamıyordum. Adam korkutuculuğunun yanında, bir de sanki polismiş gibi beni incelemeye almıştı. Baştan ayağa kızardığıma emindim. Kafamı

kaynayan bir tencereye sokmuşlar gibi hissediyordum. Buna benzer duyguları Rezzan cadısının yanında da yaşadım. O da aynen bu serseri gibi beni korkutup sindirmeyi başarmıştı. Cadaloz kadın beni her gördüğünde hiç çekinmeden tepeden tırnağa süzer, sonra yüzünde anlam veremediğim bir gülümse oluşurdu. Muhtemelen benim ondan ne kadar aşağı olduğumu düşünüp, bu halimi komik bulurdu. Aklıma gelenler yeniden içimi acıtmıştı. Ama artık kimsenin beni sindirmesine izin vermeyecektim. Kendime güvenimi takınıp, hiçbir şey yokmuş gibi bacak bacak üstüne atarak, “İş görüşmesini sizinle mi yapacağım acaba?” dedim. Sesimdeki titremeyi fark etmemiş olmasını umuyordum.

Adam sanki ben bir şey söylememişim gibi bana bakmaya devam etti. Ardından ben orada yokmuşum, hatta hiç var olmamışım gibi masasının üzerinde duran defterini çıkarıp notlar almaya başladı. Şimdi de beni görmezden geliyordu. Neydim ben, Hayalet Casper mı? Kendini beğenmiş kasıntı herif benim orada olduğumu fazlasıyla unutmuş gibiydi. Hiç konuşmadan telepatik olarak mı iş görüşmesi yapacaktık?

Ben de hiç bozulduğumu belli etmeden, kollarımı birleştirip karşımda asılı duran tabloyu yeniden incelemeye başladım. Aslında gözüm dalıp gitmişti. Bu işi de alamazsam ne yapacağımı düşünüyordum. Roma’da nasıl iş bulunurdu? Kapı kapı gezip filmlerdeki gibi ilan mı kovalayacaktım? Buranın iş bulma sitelerine mi üye olmalıyım? Ya da bugünkü sümüklü herifin yanına geri dönüp özür diledikten sonra, bulaşıkçı olmayı kabul mü etmeliydim? Belki bir süre bulaşık yıkayabilirdim. Ne zararı olurdu ki? En azından kiramı çıkarırdım.

“Ne için geldin buraya?” diye sordu sert ses tonuyla.

Sırtını sandalyesine esneterek yaslamıştı ve defteri kapattığı için bakışları yeniden üzerimdeydi. Bu şekilde beyaz tişörtünden göğüs kasları çok daha fazla belli oluyordu. Adam ne yiyip içmişti de bu kadar insanlık dışı kas yapmıştı? Merve sırf böyle kasları görmek için spor salonuna yazılmıştı. Herhalde bu mendebur herifinkileri görse, yanında bir hatıra fotoğrafı falan çektirmek isterdi.

Soru neydi? Hah, hatırladım, ne için geldiğimi sormuştu.

Roma’da sizden daha itici ve gıcık biri yokmuş diyorlar. Ben de sırf merakımı gidermek için Türkiye’den kalkıp geldim.

Yok, bu uygun olmazdı sanırım. Bunu söylersem, adamın beni en iyi ihtimalle tokatlaması, en kötü ihtimalle de infaz etmesi işten bile değildi.

“İş için geldim. Beni buraya Silvia Marchi gönderdi.”

“Silvia’yı nereden tanıyorsun?”

“Aynı apartmanda yaşıyoruz, kendisi komşum olur”

“Ne zaman taşındın o apartmana?”

“Dün.”

“Çabuk arkadaş edinen biri olmalısın. Komşularından hep böyle yardım ister misin?”

Beni neyle itham ediyordu bu koca kafalı serseri? Sanki sorgulamaya alınmıştım.

“Ben kimseden yardım istemedim. Size gelmemi Silvia istedi!” dedim dişlerimi sıkarcasına. Sinirden ayak topuklarımı zemine vurmaya başlamıştım. Ama adam benim aksime durumdan keyif alıyor gibiydi.

“Demek çalışmak istiyorsun?”

Ay, olur mu, ne çalışması? Biraz seksi İtalyan kası görmeye gelmiştim sadece!

"Evet, niyetim o."

Adamla resmen bir sinir harbine girmiştim. Daha yeni tanışmıştık ama benden hiç hoşlanmadığı gayet açıktı. Ben de ondan zerre kadar hoşlanmamıştım. Yeşil mi, kahve-rengi mi, yoksa mavi mi olduğunu anlayamadığım garip renkteki gözleriyle benimle ilgili bir şeyleri keşfetmeye çalışıyor gibiydi.

"Çalışma iznin var mı?"

"Hayır. Önceden de söylediğim gibi, buraya daha yeni geldim."

Çapraz sorgulama yöntemi falan mı yapıyordu şimdi de?

"Daha önce böyle bir işte çalıştın mı?"

"Hayır. Ben daha önce..."

Birden pat diye sözümü kesti.

"Burada ne iş yapacağını düşünüyorsun?" Sesinde bariz bir alaycılık vardı.

"Ben mutfakta çalışmayı..."

Yine lafımı kesti serseri herif.

"Demek mutfakta çalışmayı düşünüyorsun? Siz gençlerin kendine olan özgüvenine hayranım."

Siz gençler derken? Adam taş çatlasa otuz beş kırk yaşlarındaydı, yani aramızda en fazla on on beş yaş falan olmalıydı. Ama karşıma geçmiş, sanki büyük babam-mış gibi, her şeyi yemiş yutmuş bir havayla konuşuyordu.

Bir gün için bu kadar hayal kırıklığı yeterdi. Bu adamın sinirini atmak için kullanacağı kum torbası olmaya niyetim yoktu. Nasılsa işe falan almayacaktı beni, bu belliydi.

Dalgasını geçip sepetleyecekti. Çantamı kapıp ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlerken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu inanılmaz sakın bir ses tonuyla.

“Eve gidiyorum. Bu işin olmayacağı belli. Boşuna ikimiz de vaktimizi harcamayalım. Buraya gelmem baştan hataydı zaten.”

“Ben sana işe giremeyeceğini söylemedim daha,” dedi bana bakmayı sürdürürken.

“Girebileceğimi de söylemediniz ama,” diye cevap verdim. Tek kaşımı ona meydan okurcasına kaldırmıştım. Artık kimsenin beni sindirmesine izin vermeye niyetim olmadığı için, adama diklenerek bu kararımın arkasında duracaktım.

Sandalyesini biraz daha öne çekip kollarını masaya koydu. Bu sırada sağ kolundaki kocaman kurt kafası dövmesini fark ettim. Normalde böyle bir dövme görsem inanılmaz apaçı gelirdi ama bu adamda çok *cool* görüldüğünü itiraf etmeliydim. Zaten hakkını verecek kadar çok kol kası vardı. Tıpkı diğer yerlerinde olduğu gibi...

“Hiç benden korkmuşa benzemiyorsun?”

Arenadaki gladyatörler gibi, bir savaşın içindeydik. Belli ki az önceki tavrım yüzünden bana meydan okuyordu ve *burada patron benim* demeye çalışıyordu.

Ben de en belalı tavırlarımdan birini takınıp, “Neden korkmalıyım ki? Asabi olduğunuz için mi? Ya da beni sürekli terslemeye çalıştığınız için mi? Merak etmeyin, sizden çok daha korkutucu bir insanla çalıştım ben. Artık kimse bana korkutucu gelmiyor,” dedim.

Kendi kendime başarı plaketi sunabilirdim. Ana dilimde hakkımı hiç koruyamamışken, şimdi başka bir dilde

adamın tekine haddini bildiriyordum. Buradan çıktık-
tan sonra, sonuç ne olursa olsun kendimi kesinlikle teb-
rik etmeliydim.

Adamın yüzünde ilk defa hafif de olsa tebessüm be-
lirdi. Onun gibi sinirli birini güldürebilmek olimpiyatlarda
madalya almak gibi zorlu bir şey olmalıydı.

“Demek benden daha korkutucu biriyle çalıştın. Onunla
tanışmak isterdim.”

“Tanışmamış olmayı dilerdiniz bence.”

“Benimle de tanışmamış olmayı dileyecek misin peki?”

Yaklaşık on dakikadır diliyorum zaten.

“Bilmiyorum, bunun için önce burada çalışmaya baş-
lamam lazım.”

Adam masanın üzerindeki telefonu kaldırıp bir tuşa
bastı ve gözlerini benden ayırmadan karşıdaki kişiye “Bu-
raya gel hemen!” diye emir verdi. Lütfen demeyi çok sev-
meyen ve kral sendromu yaşayan bir tip olduğu belliydi.
Telefonu kapattıktan sonra, “Senin gibi asi ve ukala tip-
lerden pek haz etmem ama Silvia seni buraya gönderdi-
ğine göre belli ki seninle ilgileniyor, bu yüzden işe baş-
layabilirsin,” dedi.

Yaşasın, işi almıştım! Ama bana asi ve ukala dediği
için biraz bozulmuştum. Sevindiğimi belli etmeden düz
bir şekilde, “Tamam. Yarın görüşürüz o zaman,” dedim.

O sırada, geldiğimde bana odayı gösteren garson ka-
pının eşiğinde belirdi.

Patron cebinden sigarasını çıkarıp yaktı ve sanki bir
çeşit servis arabasıymışım gibi beni işaret ederek, “Mas-
simo, kızın üzerine giyebileceği bir üniforma ver,” dedi.

“Hemen şimdi mi başlıyorum?”

“Daha iyi bir planın mı var yoksa?”

Başımı hayır anlamında salladım. Massimo’ya döndüğümde, *çıkılım* dercesine bakış attı. Tam o anda patron bozuntusu fikrini değiştirerek, “Massimo, dışarıda bekle,” dedi. “Ve sen... Sen de kapıyı kapat!”

Adamın ne diyeceğini merak ederek kapıyı kapattım.

Sigarasından bir nefes çekti. Belli ki *Kapalı yerlerde sigara içilmez!* kuralını pek sallamıyordu. Beni yeniden ilk gördüğü andaki gibi baştan aşağı süzdü. Ama bu sefer açık araba pazarında sergilenen araçlara bakar gibi dikkatle inceliyordu.

“Burada çalışanlarla flört etmek kesinlikle yasak, bu bir. Eğer biriyle yatacaksan dışarıdan birini seç.”

Ne?! Ne dedi bana?

Adamın sigara dumanının tümü boğazıma kaçmış gibi bir anda nefesim kesildi ve öksürmeye başladım. Sinirden gıcık tutmuştu. Bu adam hayvanın tekiydi! Ne demek biriyle yatacaksan git dışarıdan seç? Ben önüme gelenle yatıyormuşum gibi bir izlenim mi bırakmıştım? Bu işe ihtiyacım olmasa suratına tokadı patlatırdım. Sadece bakmakla yetindim ama kafamı sanki kaynar suya sokmuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Resmen her yerim terliyor ve hatta kızarıyordu.

“Sana on beş gün deneme süresi veriyorum. Eğer işleri bok edersen seni buradan defederim, bu da iki. Anladın mı?”

“Anladım evet. Yatacağım adamları buradan seçmeyeceğim ve işleri bok etmeyeceğim,” dedim gözlerimi devirerek. Bunu özellikle dalga geçer gibi söylemeye çalışmıştım.

Yüzüme ifadesizce bakmaya devam ederken, "Çıkar-ken kapıyı arkadan kapat!" diye buyurdu kral hazretleri.

Bu defolup gitmemi söyleyen bir çeşit koddu herhalde. Lanet herif!

Silvia bu kendini beğenmiş kasıntı adamı nereden tanıyordu ki? Bana böyle davrandığını bilse herhalde şaşırırdı. Kim olsa şaşırırdı ya aslında. Ben hayatımda onun gibi bir tip görmemiştim. Hem kendini beğenmiş, hem ukala, hem asabi, hem terbiyesiz, hem de... Saymaya devam etsem gün biterdi. İşin özü, adamdan hiç mi hiç hoşlanmamıştım. Hatta şu an çok daha güçlü bir duygu hissediyordum; nefret!

Kapıyı kapatıp kendimi dışarıdaki güvenli alana attım. Resmen yeniden oksijen almaya başlamıştım. Alelade bir adamın beni bu kadar sinirlendirdiğine inanamıyordum.

Massimo dışarıda sırtını duvara dayamış beni bekliyordu.

"Hey, işi aldığına sevindim. Patron kolay kolay kimseyi almaz. Tecrüben var mı, daha önce böyle bir yerde çalıştın mı?"

"Hayır, ilk kez çalışıyorum. Daha önce asistandım. Yani kendi ülkemde asistandım. Ne iş yapacağım burada onu bile bilmiyorum. Mutfakta mıyım, yoksa servis mi yapacağım?"

"Patron mutfak konusunda çok hassastır. Belki ileride seni istediğin yere alır ama şu an servistesin. Ben sana yardım edeceğim, merak etme. Aslında kolay bir iş, sadece sabır ve dikkat gerektiriyor. Bu kadar basit"

"Açıkçası şu an pek iş seçecek durumda değilim."

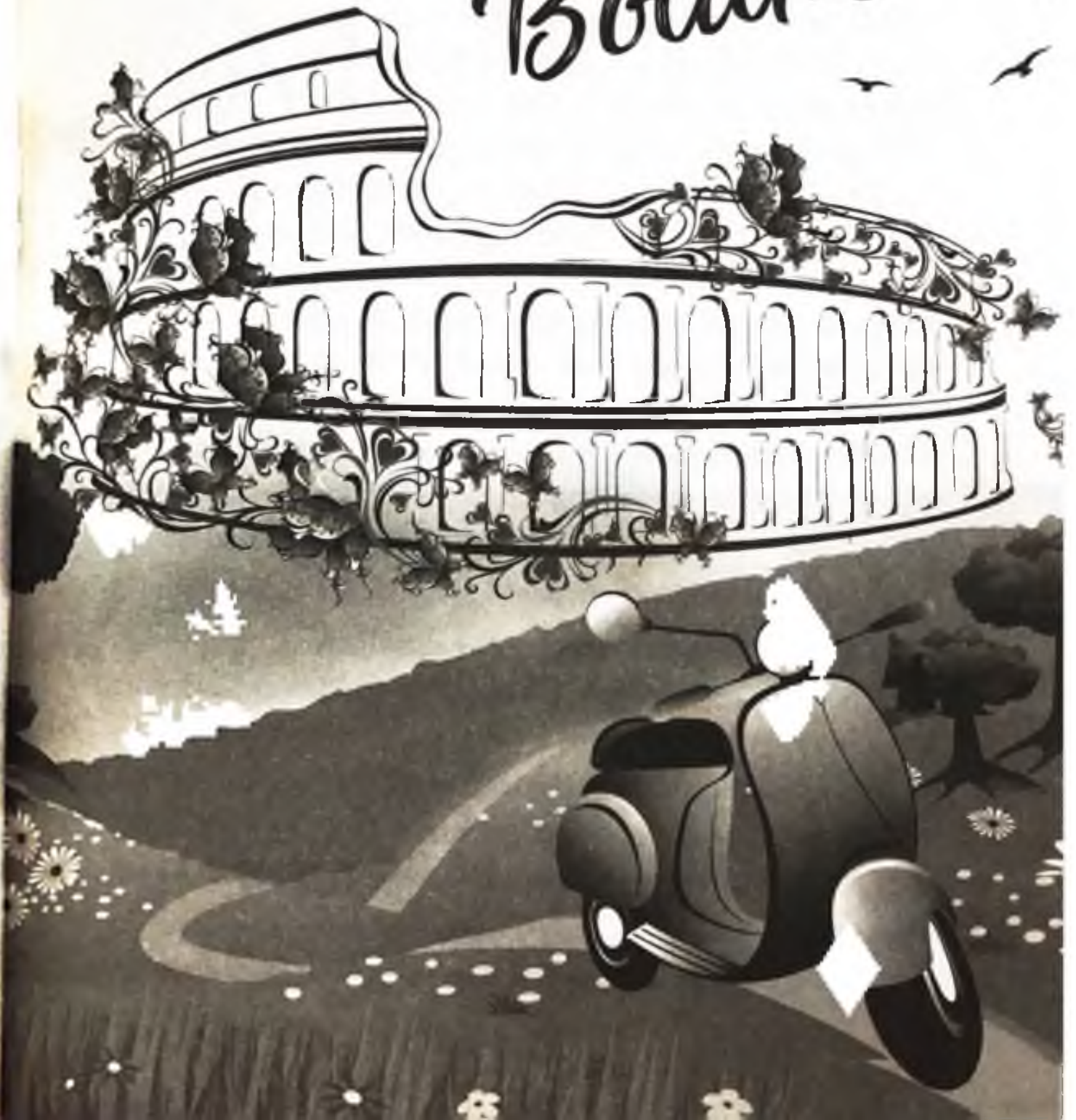
Birden elini üniformasına sildi ve tokalaşmak için bana uzattı. “Bu arada ben Massimo. Coincidenza’ya hoş geldin.”

“Memnun oldum. Ben de Fiore. Yani Türkçe telaffuz etmek zor olduğu için, İtalyanca ismim bu,” dedim gülümseyerek.

Minik düğme burunlu, şirin, minyon bir çocuktı. Benim yaşlarımda ya da benden birkaç yaş küçük olabilirdi. Burada en iyi anlaşıcağım kişi olduğunu daha şimdiden hissedebiliyordum.

“Hadi, patron kızmadan sana bir üniforma bulalım.”

Üçüncü Bölüm

Massimo bana üzerime neredeyse bir beden dar gelen bir garson üniforması getirmişti. Benden önce tek bir kadın garson çalıştığı için, ellerinde sadece onun üniformaları varmış. Ama her çalışana işe girdiği ilk hafta üç tane gömlek veriliyormuş. Yani birkaç gün bu üniformayla –dar olsa da– idare etmem gerekiyordu. Gerçi üniforma olmasına rağmen uzun zamandır bu kadar güzel bir şey giymemiştim. Dizlerimde siyah bir kalem etek, göğüslerimi ortaya çıkaran dar, beyaz bir gömlek, beyaz bir servis önlüğü ve ayağıma yarım numara küçük gelen siyah, az topuklu bir ayakkabı... Tuvalette giyindikten sonra saçlarımı da söylediği gibi sıkı sıkı topladım.

Kapıdan çıktığımda Massimo beni bekliyordu.

“Olmuş mu? Yoksa Bay Hitler buna da bir kusur bulur mu acaba?” dedim gömleği belimin içine sokmaya çalışırken.

Massimo gülmeye başladı. “Gayet iyi olmuş. Senden önce bunları giyen kızdan daha çok yakıştığını söyleyebilirim. Hadi şimdi gel de seni diğerleriyle tanıştırayım.”

Hızlıca mutfağa doğru ilerledik. Herkes beni dostça ve sevecen bir şekilde karşıladı. Kendimi Fiore adıyla tanıttım

ve Türkiye'den geldiğimi söyledim. Mutfak da erkek egemenliği altındaydı. Benim dışımda sadece bir tane kadın vardı. Adam resmen ayrımcılık yapıyordu. O maço ve kendini beğenmiş tavırlarından belliydi zaten kadın düşmanı olduğu. Şovenist serseri!

Massimo daha sonra bana iş düzenini anlattı. Ben müşteriden sipariş alıp hızlıca mutfağa gelecek ve sipariş kâğıdını askıya bırakacaktım. Onlar mutfakta siparişi hazırlarken de bara gidip içecekleri alacak ve müşterinin masasına götürecektim. Her müşterinin mutlaka bardan bir içecek sipariş etmesini sağlamamız gerekiyordu. Bunun için de barda çalışan kişiden şarap menüsüyle ilgili eğitim alacaktım. Servislere çıktığımda bunu biliyor olmam önemliydi. Aslında basit ama Massimo'nun dediği gibi dikkat gerektiren bir işti. Müşterilere gereken ilgiyi göstermemiz, aynı zamanda da aradaki seviyeyi korumamız lazımdı. Yoksa istenmeyen durumlarla karşılaşmamız kaçınılmazdı. Yapamayacağım bir şey değildi, sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Rezzan Hanım gibi birinin asistanı olmayı başardıktan sonra burada sadece yemek için gelen müşterileri hayli hayli idare ederdim.

Mutfaktan çıktığımız sırada bir kadına çarptım. Daha doğrusu, tam biz çıkarken kadın çok hızlı içeri girdiği için omuz atmış gibi oldum. Sanki cinayet işlemişim gibi bir ifadeyle bakarak işaret parmağını bana doğrulttu ve "Önüne bak, yoksa bu cüsseye bir gün birini ezebilirsin!" dedi. Sarı saçları arkadan sıkıca atkuyruğu şeklinde toplanmış, üzerindeki beyaz gömlek tahminimce XS beden olmasına rağmen yine de birinden emanet alınmış gibi bol görünüyordu.

“Umarım öyle olur,” dedim imalı bir şekilde. Eğer bana Shrek muamelesi yapacaksa, ben de ona böyle davranırdım.

Ayakkabılarımdan başlayarak saçıma kadar beni süzerken, sanki kullanılmaktan fazlasıyla eskimiş bir mutfak süngeriymişim de, acilen çöpe atılmam gerekiyormuş gibi hissettim. Resmen orada durmuş, onun beni süzmesini bekliyorduk. Tam ağzımı açıp, bana bu kadar bakacağına, gidip o acınası zayıflığı için bir iki dilim ekmek yemesini söyleyecektim ki, Massimo aramıza girdi.

“Laura, seni yeni garsonumuz Fiore ile tanıştırayım,” dedi eliyle beni takdim eder gibi göstererek.

“Garson mu? Ama Dom bunu nasıl yapar? Biz artık kadın garsonlarla çalışmıyoruz ki?”

“Orasını patron bilir,” dedi Massimo.

En fazla kırk beş kilo olan bu kemik torbası sevimsiz kadın, sanki beni intikam listesine eklemiş gibi bir bakış attıktan sonra kafasını sallayıp “Her neyse,” dedi ve mutfığa girdi.

Ne kadar da güzel bir tanışma faslıydı. Önce patron, sonra da bu kadın bana harika bir şekilde *hoş geldin* demişlerdi. Daha güzelini, hayal etsem dahi yaşayamazdım.

“Kim bu kendini beğenmiş sıska?” diye sordum Massimo’ya girişe doğru yürürken.

“Bu kendini beğenmiş sıska, restoranımızın halkla ilişkiler sorumlusu. İşinde gayet başarılı bir kadın. Görüntüsü seni yanıltmasın, istediği zaman çok sevimli davranabilir. Ama bize karşı değil,” dedi gülerek.

“Nasıl hoş geldin diyeceğini çok iyi biliyor, hakkını vermem lazım,” diye mırıldandım.

Ve nihayet iş zamanıydı. Garsonluk kariyerim bu akşam başlıyordu. Heyecanla ana salona süzüldüğümde, bir kez daha hayranlıkla bakakaldım. Burası inanılmaz bir yerdi. Sanki bir restoran değil, sanat galerisi ya da müze gibi, içinde kendini etrafa bakmaktan alamayacağın farklı bir ortamdı. Ben yine şaşkın şaşkın bakınırken, cüsseli ve hafif göbekli bir adam yanıma gelerek elini uzattı. Yüzünde biraz bilmiş bir ifade vardı ama elini uzatıp bana değer verdiğini göstermişti en azından.

“Merhaba, genç bayan. Ben Coincidenza’nın Servis Şefi Sergio. Aramıza hoş geldin,” dedi ciddi bir ifadeyle. Belli ki yaptığı işi bayağı önemsiyor ve bununla gurur duyuyordu.

Ben de onun gibi ciddi ama içten bir şekilde “Memnun oldum,” dedim.

Ardından bana yapmam gerekenleri özenle anlattı. Sanırım çabuk öğreniyor olmamdan hoşlanmıştı. Nereden bilecekti ki hemen hemen her Türk kızının kendi evinde hem bir garson, hem bir temizlikçi, hem de bir aşçı olduğunu?

İşteki ilk günüm sadece masaların üzerindeki tuzluk ve karabiberlikleri doldurmakla başlamıştı. Kapakları açıp dikkatle transfer ediyor, sonra temiz bir bezle üzerlerini siliyordum. Üniversitedeki arkadaşlarım şu anda beni *baharatlardan sorumlu müdür* olarak görseler, yerin dibine girerdim. Ailemde üniversiteyi bitiren tek kişiydim. Ve İtalya’ya gelip garson, hatta garson bile değil, komi olmuştum. Gerçekten de kariyer basamaklarını çok kararlı ve dengeli bir şekilde tırmanıyordum. Neyse, demoralize olmanın zamanı değildi. Kiramı ödeyebilmek için para kazanmam gerekiyordu. Havadan para yağmayacaktı ya! Türkiye’de mutsuz bir halde kariyer yapmaktansa, burada... Burada

yine mutsuzdum ama en azından kendi ayaklarım üzerinde, Cem'den uzakta yaşamak daha iyiydi.

Tuzluk biberlik transferinden sonra, arka fondaki ayak işlerini yaparak günü bitirdim. Saat neredeyse on buçuk olmuştu ve servis hâlâ devam ediyordu ama ilk günüm olduğu için beni erken salmışlardı. Yine de ayaklarım zonk-luyordu. Eve o kadar yorgun gitmiştim ki, Silvia'ya uğra-yıp neler olduğunu anlatamadım bile. Halbuki kadına işi aldığı mı haber versem iyi olurdu.

Sevimli çiftimizi görmenin vereceği endişeyle eve gir-dim ama çok şükür evde kimse yoktu. Bunlar gece geç saatlere kadar dışarıda eğlenip, sonra öğlene kadar uyuy-an garip, partici tiplerdendi sanırım. Bu ucubik çiftin yanında yaşadığıma hâlâ inanamıyordum. Aklıma daha fazla korkutucu şey getirmeden hızla odama sığındım ve kapımı kilitledim.

Telefonumda Merve'den gelen beş tane arama ve on tane de mesaj vardı. Meraktan çıldırmış olmalıydı. Arama-maya basıp telefonu kulağıma götürdüm. İlk çalışta açıldı.

"Çiçek, sen bana kafayı mı yedirteceksin? Neden ara-madın bütün gün?"

"Yahu fırsat olmadı. Sabah şu birlikte yaşadığım aptal kızın dediği yere iş görüşmesine gittim. Berbattı, hiç deta-yına girmeyeyim. Ama sonra bizim apartmanda yaşayan çok tatlı bir kadın bana başka bir iş buldu. Oraya görüş-meye gittim." Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp konuşurken, bir yandan da üzerimdekilerden kurtul-maya çalışıyordum.

"Eee anlat, nasıldı?"

"Gittiğim yer harika bir restoran çıktı. Daha güzelini görmedim diyebilirim. Adı da Türkçe *tesadüf* anlamına geliyor. İçi o kadar güzel döşenmiş ki, resmen orada yaşamak isteyesin gelir." Bluzumu başımdan çıkarabilmek için telefonu yatağa atıp hoparlörü açtım.

"İşi aldın mı peki?"

"Aldım ama garson olarak. Burada mutfağın kenarından geçemem, yani belki bulaşıkçı olursam anca öyle... Zaten patron denen sevimsiz herif beni bırak mutfağa almayı, garsonluğa bile zor layık gördü."

Sonunda pijamalarımı giyince, telefonu elime kulağıma götürdüm ve yatağa uzandım.

"Hoşt oradan! Ne sanıyor kendini o? Kızım, sen özel liseyi hem burslu, hem de birincilikle bitirdin, en güzel üniversitelerin birinden mezun oldun. Senden daha iyisini mi bulacak? Asıl orası sana layık değil! Ah sen burada olsaydın ne holdinglere girerdin ya..."

İkimiz de artık bunun imkânsız olduğunun farkındaydık. Derin bir nefes verdim. Yine eski anılar gelmişti aklıma. Merve sanki düşüncelerimi okumuş gibi devam etti.

"Tamam, boş ver o hıyarı! Sen şimdilik yeni hayatında başarılı olmaya, onu haklı çıkartmamaya çalış. Eminim hakkında böyle düşündüğüne onu pişman edeceksin."

Başımı yastığa koyduğumda eski işimi ve kariyerimi düşündüm. Süper bir maaşım, herkesin gıptayla baktığı harika bir işim, lüks bir ofiste kendime ait bir masam vardı. Maslak'ta şu gösterişli devasa plazaların birinde, İtalya'dan deniz ticaretiyle mal alıp satan bir ithalat şirketinde asistan olarak çalışıyordum. Patronum Rezzan Hanım, anne

tarafından yarı İtalyan sayılırdı. Ama çok iyi İtalyanca bilmediği için ona destek olmak amacıyla asistanı olarak işe alınmıştım. İtalyan Lisesi'ni burslu olarak bitirdikten sonra, İstanbul Üniversitesi İtalyan Dili ve Edebiyatı'nı kazanmıştım. Dokuz sene boyunca İtalyanca konusunda uzmanlaşmıştım. Gün içinde sürekli İtalya'daki iş yaptığımız kişilerle telefonlaşıp mail ortamında yazışıyor, İstanbul'a geldiklerinde de iş yemeklerine katılıp toplantılara girip çıkıyordum. Normalde fena olmayan İtalyancam bu iş sayesinde resmen seviye atlamıştı. Ama Rezzan Hanım'ın yanında asistanlık dışında birçok şeyi yapıyordum. Kendisinden zerre kadar hoşlanmasam da, çok iyi bir iş kadınıydı. Gereken tüm özelliklere sahipti; acımasız, hatalara karşı toleranssız, duyguları alınmış ve iş odaklı... Benden önce neredeyse bir düzine kızla çalışmış ama hiçbirisi ya kadına dayanamadığı, ya da kadın onlara dayanamadığı için devamlı olmamıştı. Ona en fazla dayanan açık arayla bendim. Bazen öğle molasına bile çıkmayıp, hiçbir şey yemeden günü bitirdiğim olurdu. İşim çok yorucu olmasına rağmen, aldığım maaş standartlara göre oldukça iyiydi. Gerçi maaşımın yüksek olmasının sebebi, o kadına benden daha çok dayanacak birilerini bulamamaları da olabiliirdi. Ama yaptığım işte başarılıydım ve herkes tarafından –patronum hariç elbette– takdir görüyordum. Ya şimdi? Şimdiyse sadistlik konusundan Rezzan Hanım'dan hiç de aşağı kalır yanı olmayan, kendini beğenmiş bir İtalyan'ın ayak işlerini yapan komi durumundaydım. Daha ne kadar düşecektim kim bilir. Rezzan beni bu halimle görse nasıl da kahkahalarla güler, zevkten dört köşe olurdu.

Sinirden bir sağı bir sola dönmekten, anca saatler sonra zorlukla uyuyabilmişim. Sabah uyandığımda daha pozitif düşünmeye çalışıp hızlıca hazırlanarak işe gittim.

Akşama doğru restoran inanılmaz derecede kalabalık olunca, Şef Sergio beni yanına çağırıp masalara bakacağımı söyledi. İlk müşterimin masasına sipariş almak için gittiğimde biraz heyecanlansam da, çok da başarısız olmamıştım. Yeni evli bir turist çiftti. Mutluluktan sürekli sırttıkları için, yaptığım salaklıkları görmezden gelmişlerdi. Şef işi batırmadığımı görünce, beni sorun çıkarmayacak müşterilere yönlendirmeye başladı. Tek sorun, menüdeki yemek isimlerini tam bilmediğim için siparişleri anlamamın zor olmasıydı. Bu yüzden akşam menülerden birini ödünç alıp, bu havalı İtalyan yemek isimlerini ezberlemeye karar verdim.

Tüm akşam hiç mola vermeden çalıştım. Su bile içmemiştim, neredeyse gırtlığım kurumuş bir çöle dönmüştü. Ben böyle koştururken Laura, yani bayan sevimsiz sıska, benden ne kadar nefret ettiğini belli eden bakışlar atıyordu. Ben de gıcıklık olsun diye her seferinde ona gülümsüyordum. Bu hareketim karşısında, atkuyruğu yaptığı saçını sinirle savurup gözlerini kısarak söyleniyordu.

Laura'nın müşterilerin yanında şirinlik abidesi gibi davranması ise ondan tiksинmeme sebep oluyordu. Bir de patronun yanındayken o kadar cilveli ve ciciydi ki, normal halini bilmesem ben bile yerdim. Adama âşık olduğunu çok fazla belli ediyordu. Koca bir pankart açıp üzerine 'seni seviyorum' yazsa daha az dikkat çekerdі. Ama Bay Hitler'in, aşkına karşılık verdiğini pek zannetmiyordum. Suratındaki kalıplaşmış asabi hali onun yanında da devam ediyordu. Bir tek özel müşterilerinin yanına uğrayıp,

onlarla oturup sohbet ettiğinde suratı sevecen bir hal alıyordu. Bayan müşteri sayısı erkeklerden daha fazla sayılırdı. Massimo'nun söylediğine göre, benim tanımadığım birçok ünlü kişi buraya özellikle patron için geliyordu. Mesela bir ara yanında iki adam olmasına rağmen bizim bay suratsızın ağzının içine düşen süper güzel kadın, televizyonda çok ünlü bir dizide oynayan yıldızlardan biriymiş. Tabii ben sadece uzaktan gözlemleyebiliyordum, çünkü kocaman restoranda gözden en uzak yerlere beni yönlendiriyorlardı. Yeni kızın her şeyi berbat etmesinden korkuluyordu belli ki.

Patronun bu kadar çalışanın arasında beni ya da nasıl şevkle çalıştığımı fark edeceğini pek zannetmiyordum ama zamanı geldiğinde, bana kendimi kanıtlamam için verdiği süreyi başarıyla geçtiğimi söylemesini istiyordum. Bana göre bu işte fena değildim. Hem garsonluk o kadar da korkulacak bir iş değildi, hatta zevkli bile sayılırdı. İnsanları mutlu etmenin başka bir yoluydu. İstedikleri yemekleri getirip, güzel zaman geçirmelerini sağlıyorduk sonuçta. Bir şey daha anlamıştım; ne kadar sohbet edersen, o kadar bol bahşiş bırakıyorlardı.

En son müşteriyi de uğurladıktan sonra, masaların üzerindeki toplama başladı. Bu sırada patron her zamanki asık suratıyla gelip bara oturdu. Rico adındaki barmen ona büyük bir bardakta içki hazırlarken, o bana doğru dönmüş oturuyordu. Yine beni baştan aşağı süzerek, sanki varlığım onun için gereksizmiş gibi bir ifadeyle gözlerime baktı.

“Yeni kız, adın neydi senin?”

“Çiçek.”

Bilerek gerçek adımı söylemiştim. Nasılsa telaffuz edemeyecekti. Onu sinir etmek hoşuma gidiyordu. Fakat adam sadece bir an duraksadıktan sonra, sanki kırk yıldır Türkçe konuşuyormuş gibi "Çiçek," dedi ve arkasını döndü.

Adam ona attığım her topu gayet güzel bir şekilde karşılayarak bana geri atıyordu. Sinirden dişlerimi sıktım ve masayı toplamaya devam ettim.

Günün sonunda herkes topladığı bahşişleri mutfaktaki çanağa bıraktı. Şef gelip hızlıca paraları saydı ve hepimiz arasında bölüştürdü. Elime geçen para hiç de kötü sayılmazdı. Bir akşam için 50 euro bahşiş kazanmıştım.

Şef çıkabileceğimi söyleyince, herkesin günlük eşyalarını koyduğu dolaptan giysilerimi ve çantamı aldım. Diğer çalışanlara "İyi geceler," dedikten sonra, mutfaktan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Tam önünden geçerken, patronun kapısının yarı açık olduğunu fark ettim. İçeriden sesler geliyordu. Bayan sıska benden bahsediyordu.

"Yeni gelen kız tam bir baş belası. Ondan kurtulmalısın, Dom!"

Maşallah, bu ne samimiyet böyle! Patrona ismiyle hitap ediyordu.

"Baş belası olduğuna kesinlikle katılıyorum."

Bu yanıtın üzerine dişlerimi sıktım ve ellerimi yumruk şekline getirdim. Baş belası olabilirdim ama kendimi kanıtlamak için burada herkes kadar, belki herkesten çok çalışıyordum. En azından emeğime saygı duyabilirlerdi. Bir anda, odaya girip Laura denen dal böceğinin sıska ayaklarına tüm gücümle bastığımı ve onun odanın içinde

çığlık atarak dolandığını hayal ettim. Ama adamın sözleriyle düşüncelerim bölündü.

“Kız elinden geleni yapıyor, Laura. Hem bence onunla bu kadar uğraşma. Türk kızlarının vahşi olduğunu duymuştum.”

Ses tonundaki sinsi gülüşü kapının önünden bile hissedebiliyordum. Laura buna o kadar sinir olmuştu ki, sesindeki tiz ton resmen kulaklarımı çizmişti.

“Sana söylüyorum Dom, bu kız başımıza bela açacak! Kontrol edilemeyen biri, üstelik çok kavgacı. Daha tanıştığımız ilk gün durup dururken beni iteledi, sonra da ayağının altında ezmekle tehdit etti. Bir gün müşterilerimize bağırıp çağırmaya başlarsa ne olacak? İtibarımızı beş para edecek!”

“Yalancı küçük fare!” diye söylendim dikildiğim yerden. Olayı nasıl da farklı anlatıyordu. Resmen patronu bana karşı kışkırtmaya çalışıyordu.

Tam heyecanla nefesimi tutmuş adamın vereceği cevabı bekliyordum ki, mutfak kapısı açıldı ve çalışanlardan biri dışarı çıktı. Telefonla konuşarak bana doğru geliyordu. Patronun kapısının önünde dikilmiş bir şekilde yakalanmamak için hızlıca çıkışa yöneldim.

Metroya doğru yürürken ikisinin konuşmalarını düşünüyordum. Laura denen cadı kesin bana takmıştı ve işten attırıncaya kadar da durmayacaktı. Ne olursa olsun müşterilere karşı saygısızlık yapıp onu haklı çıkarmamalıydım. Tabii bir de Domenico denen kendini beğenmiş derbeyi vardı. Beni hatır için işe almış, daha tanıştığım ilk dakikadan itibaren sanki değersiz ve işe yaramazmışım

gibi hissettirmişti. Benden nefret edenler kulübünün en iyi iki üyesi şimdilik Laura ve patrondu.

Yolda Merve'yi aradım. Onunla telefonda konuşarak eve gitmek kendimi güvende hissettiriyordu. Kısa bir özetin sonunda, Rezzan cadısından sonra gelmiş geçmiş en büyük düşmanlarımız, kasıntı patron bozuntusu Dom ve Laura denen lağım faresiydi. Olanları Merve'ye anlatırken belki biraz abartmış olabilirdim ama sanki burada yaşadığım tüm olumsuzluklar ikisinin eseriymiş gibi gelmeye başlamıştı.

Bu arada bizimkilerin nasıl olduğunu da merak ediyordum. Zavallı anneme yola çıkmadan önce hiçbir şey söylememiştim, çünkü asla sır saklayamazdı. Babam benim evden gideceğimi bilse, tepkisi kesinlikle felaket olurdu. Sadece İtalya'dan çok iyi bir iş teklifi geldiğini ve geri çevirmek istemediğimi, eğer onlara danışırsam izin veremeyeceklerini bildiğim için habersiz gitmemin daha doğru olacağını yazmıştım. Yalanımı sevsinler! Babam büyük ihtimalle beni evlatlıktan reddetmişti. Annem de İstanbul'daki tüm yatırımları gezip, benim hemen dönmem için adaklarda bulunuyor olmalıydı. Ablam ve ağabeyim de yine benim ailenin kara koyunu olduğumu ve her kötü şeyin benden bekleneceğini söyleyip durmuşlardır. İşte benim mutlu ailem...

Neyse, bunu daha sonra düşünürdüm. Şimdi bir an önce eve gidip iyi bir uyku çekmeye ihtiyacım vardı. Saat neredeyse on iki olmuştu. İstasyondan aşağı indiğimde, Roma'nın hiç görmediğim farklı bir yüzü beni bekliyordu. Asık suratlı, koyu makyajlı, bir arada takılan Emo gençler; üzerinde resmen sinekleriyle gezen, saç sakalına karışmış evsizler; iç çamaşırlarına benzeyen giysilerle gezinen

orta yaştaki kadınlar –ki sanırım bunları meslekleri icabı giymişlerdi– beni fazlasıyla ürkütmüştü. Taksim’de gece yarısı tek başına yürümekten pek bir farkı yoktu.

İlk defa çok korkmuştum. Koşar adımlarla cebimdeki bileti okutup, gideceğim yöndeki vagonun önünde beklemeye başladım. Üzerimde dümdüz bir tişört vardı ama keşke beni Harry Potter’daki gibi görünmez yapacak bir pelerinim olsaydı. Üç dakika sonra metroya binmiş, on beş dakika sonra da evimin olduğu sokağa gelmişim.

Eve gittiğimde bu sefer kapıyı tanımadığım bir adam açtı. Yüzüme bakıp aptal aptal sırtırken Elena geldi.

“Nerelerdesin sen? Öldüğünü düşünmeye başlamıştık,” deyip birden kahkahayı bastı.

Ah, geri zekalı ev arkadaşım yine esprilerinden birini yapmıştı.

“İşteydim,” diyerek eve girdim.

“Ooo, harika! Kalıcı bir işinin olması güzel. Kirayı ak-satmayacağın anlamına gelir bu,” dedikten sonra, adamla birlikte salona geri döndü.

Ben de arkalarından ilerlemiştim. Koltukta kucak kucağa oturup gözümün önünde öpüşmeye başladıklarında hızla odama yöneldim.

Sabah erkenden uyandım. Markete gidip yumurta, un, peynir ve süt aldım. Niyetim Silvia’ya seveceği bir börek yapmaktı. Böylece iş bulmama yardım ettiği için ona teşekkür etmiş olacaktım.

Hamuru hazırlayıp biraz bekledim ve sonra az yağlı kızgın tavada içi peynirli hamuru yavaş yavaş kızartmaya başladım. Bizim hiç de teknik olmayan ama yine de iş

görecek mutfağımızda yapabileceğim en basit şey buydu. Basit ama lezzetli bir börek olacaktı.

Yarım saat içinde işim bitmişti. Üzerime çekidüzen verip, evde olmasını umarak Silvia'nın kapısına indim. Evdeki mendeburlara hiçbir şey bırakmamıştım. Sadece böreği yaparken yarım kalan malzemelerim duruyordu buzdolabında.

Zili ikinci çalışımda kadın kapıyı açtı. Şaşkınca bana ve elimdeki tabağa baktı. Üzerinde hafif içini gösteren ince kumaştan, beyaz uzun bir gecelik vardı. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve bu haliyle geçen günkünden daha da yaşlı görünüyordu. Bir de daha önce gördüğüm iki seferden farklı olarak saçları salıktı, bembeyaz bir bulut kütleşi gibi omzundan aşağı iniyordu.

Elimdeki tabağı ona doğru uzattım. "Bunu senin için yaptım, hâlâ sıcak. Yeni işim için teşekkür etmek istedim."

"Ah, buna ne gerek vardı? Hadi gel içeri, birlikte kahvaltı yapalım."

Ne yalan söyleyeyim, buraya gelirken içimden beni davet etmesini dilemiştim. Kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki, bu tatlı kadınla oturup sohbet etmek çok cazip gelmişti.

Daha önceki gibi ocağa şu kahve yapmaya yarayan zimbirtıdan koydu. Ben de o sırada dolaptan tabakları ve çatalları çıkartıp masaya koydum. Marilyn hızla mutfağa doğru geldi. Şişko kedi sıcak böreğin kokusunu almış olmalıydı.

"Bu da nedir böyle? Bizim panzorettiye benziyor sanki," dedi Silvia tabağa hevesle bakarken.

“Panzoretti henüz yemedim ama bu bizim oraların bir çeşit hamur işi işte. Bunu kıymayla, patatesle ya da ıspanakla yapabilirsin. Umarım beğenirsin.”

“Sen becerikli bir kızsın, Fiore. Mutfaktan anlıyorsun,” dedi gülümseyerek.

“Evde yemekleri hep ben yapardım. Aslında hep Türk yemekleri pişirirdim ama herkes elimin lezzetli olduğunu söylerdi. Bir gün eğitimini alıp bu işi yapmak istiyorum.”

Ocaktan kahve aletini aldıktan sonra, “Hadi, kahve oldu, oturalım artık,” dedi.

O kahveleri bardaklara doldururken, ben de böreği kesip servis yaptım.

Silvia çatalıyla bir lokma alıp yedikten sonra, gözlerini açıp dikkatle bana baktı. “Bu muhteşem! Enfes! Türk yemekleri hep böyleyse tam bana göre.”

Kahkahayı bastım. “Türk yemekleri bayağı kilo aldırır. Senin gibi zarif kalan çok az kadın var bizim oralarda.”

“İş nasıl gidiyor anlatsana,” dedi merakla.

“İyi gidiyor. İlk defa dün masalara bakmaya başladım. Gayet iyi de bahşiş aldım. Ama ne zaman kesin kabul edilirim bilmiyorum,” diye yanıtladım böreği ağızıma tıkarırken.

“Bence kesin kabul edildin. Bunu düşünme bile,” dedi şefkatle.

“Sana gerçekten çok teşekkür ederim. Sen olmasan işi alamazdım.”

“Tatlım, eğer patronun seni beğenmese, ben işi almana yardım edemezdim. Demek ki seni işe almaya değer bulmuş.”

Bir anda patronla ilk konuşmamız geldi aklıma.

“Ya tabii! İmkânı olsa beni boğar.”

Ağzım doluyken konuştuğumun farkındaydım ama içimdeki adamı öldürme isteğini onu şikâyet ederek bir nebze olsun azaltmayı umuyordum.

“Yani ilk görüşmeye gittiğimde, bir ara resmen yüzünün ortasına yumruk atmak istedim. Bana söylediklerini bir duysan... Bana işten birileriyle yatmamamı söyledi. Neyim ben? Her önüne gelen erkekle birlikte olan birine mi benziyorum? Sürekli lafımı kesti ve beni bile rek sinirlendirmeye çalıştı. O kadar çok...” Birden durdum. “Kasıntı’nın İtalyancası aklıma gelmiyordu. “O çok gıcık ve kontrolcü biri. Hitler’in restoran açmış halini düşün, işte tıpkı o. Bir bıyığı eksik.”

Kadın bir anda ağzındaki kahveyi püskürtüp gülmeye başladı.

“Aman Tanrım! Bu uzun zamandır duyduğum en komik şey olmalı.”

“Bak, belki de böyle konuşarak sana ayıp ediyorum. Belli ki onu bir yerden tanıyorsun ama gerçekten rahatsız edici bir tip.”

“Kesinlikle sana katılıyorum. Çok suratsız ve ciddi biri, değil mi? Hele o gözlerini kısıp sinirli sinirli bakışı yok mu? Sürekli başkalarını azarlıyor.”

Nihayet biriyle rahat dedikodu yapabiliyordum.

“Kesinlikle öyle. Aynı zamanda inanılmaz kaba biri. Resmen dalları üzerinde gezen bir odun! Ona uzun süre tahammül eden biri varsa, kesin tımarhaneye yatmıştır.”

Kadın yine gülümsedi. Sonra uzun uzun havadan sudan sohbet ettik. Daha çok ben konuştum, Türkiye’yi

anlattım. O da heyecanla dinledi. Kibarlık yapıp, buraya neden geldiğimi ya da aileme ne olduğunu sormuyordu. Beni incitmek istemiyor olmalıydı. Bu yüzden ona daha da fazla ısınmıştım.

Yaklaşık iki saat su gibi akıp geçmişti. Saat dörtte iş yerinde olabilmem için, bir an önce kalkıp hızlı bir duş almam ve giyinmem gerekiyordu. Bulaşıkları kaldırdıktan sonra Silvia'yı öptüm ve eve çıktım. Çok şükür artık kendi anahtarım vardı, nihayet akıl edip odama bırakmıştı turuncu kafa.

Eve girdiğimde, Elena'nın erkek arkadaşı salonda neredeyse yarı çıplak oturmuş dondurma yiyordu. Beni görünce oturduğu yerde doğruldu.

"Hey, buraya gelsene. Birlikte dondurma yiyelim. Çok lezzetli."

Altında donuyla birlikte dondurma yalayan bir adamın yanında oturma fikri kesinlikle hiç cazip değildi. Cevap vermeden koşar adımlarla odama gittim. Çok şükür ki, odam ahır gibi olsa da en azından kilidi vardı. Aksi takdirde, adam pat diye içeri dalsa ne yapardım bilmiyorum. Her gün işe giderken odamı kilitlemem gerekiyordu. Çünkü kazandığım paraları çalarlarsa ne yapardım, o da ayrı bir soru işaretiydi. Uyuyabilmem için bir eve, evde yaşayabilmem için paraya, paralarla canımı muhafaza edebilmem için de başka bir güvenli yere ihtiyacım vardı.

Ve şimdi de kenar mahalle hamamlarından bile daha az temiz olan banyoyu yeniden kullanacağım gün gelip çatmıştı. İlk kez banyo yapmadan önce marketten çamaşır suyu, bulaşık süngeri ve eldiven alarak banyoyu temizlemiştim. Her banyo zamanı bunu yapmak farz olduğu için yine elime çamaşır suyunu alarak banyoya girdim.

Hızlıca duşumu alıp çıktıktan sonra, Merve'yle birlikte geçen yıl pazardan aldığımız yazlık elbiselerden birini giydim. Bugün içimden daha bakımlı olmak gelmişti. Bu yüzden saçlarımı kuruttuktan sonra çok hafif bir makyaj yaptım. Nihayet hazırdım.

Restorana geldiğimde sıska popo Laura mutfaktakileri bu akşam önemli müşterileri olduğu konusunda uyarıyordu. Beni görünce önümde durdu ve o zayıf kemikli parmaklarından birini bana doğrultarak, "Bu akşam biraz zarif olmanı isteyerek seni çok zorlamış olacağım ama önemli konuklarımız var. Kendine çekidüzen ver, olur mu?" dedi. Ardından yine bana yıpranmış süngermişim gibi olan bakışını atarak kıvıra kıvıra gitti.

Bu kızı parçalamamak için kendimle o kadar mücadele ediyordum ki, sırf patrona benim edepsiz biri olduğumu kanıtlayamasın diye sinirimi içime atıyordum. Yoksa o eski sessiz kız yoktu, onu el birliğiyle öldürmüşlerdi. Yeni Çiçek herkese haddini bildiren, hakkını koruyan, savaşçı biriydi.

Sadece "Sana da merhaba," dedim sinirle.

Şef Sergio servise başlamadan önce hepimizin mutfakta toplanmasını istedi. O akşamla ilgili bir konuşma yapacaktı.

"Bu akşam hepinizden daha özenli olmanızı istiyorum. Her şey mükemmel olmalı. Çok değerli konuklarımız var. Herkes birbirini iyi dinlesin, kesinlikle hata istemiyorum," dedi ve teknik konularda benden daha üstteki garsonlarla konuşmaya devam etti.

Tedirgin olacak biri varsa o da Laura olmalıydı. Ne de olsa kapıdan giren herkesin poposunu seve seve öpen oydu.

Zaten yanımda duran Massimo bana doğru eğilerek, sanki bir sır veriyormuş gibi fısıltıyla, "Ünlü mafya babalarından biri geliyor," dedi.

Mafya babası mı? Burada da var mıydı böyle şeyler? Demek Allah'ın İtalya'sında bile ağır abiler oluyormuş. Gözümün önüne ceketini omzuna geçirmiş, ayakkabılarının topuklarına basarak gezen, elinde tespih, sakallı bir İtalyan mafya babası tiplemesi gelince gülümsedim.

Koridordan geçerken, duvarda asılı duran aynalardan birine baktım. Gayet düzgün görünüyordum. Gerçi gömleğim biraz fazla dardı ama yapacak bir şey yoktu. Benden önceki kızın gömleklerini giyiyordum ve ekstra gömlek talep edecek ya da kendim gidip yenisini alacak durumda değildim. Zaten görünmez gibi bir şeydim, kimse direkt yüzüme bakmıyordu.

Tam restoranın girişine doğru gidiyordum ki, arkamdan tok bir ses yankılandı.

"Yeni kız! Odama. Hemen!"

Tabii ki faşist lider Bay Dom olmadan güne başlamayı düşünmem bir hataydı. Adamın peşinden odaya girdim ama kapının eşiğinde beklemeyi tercih ettim.

Cebinden sigarasını çıkarıp paketi hızla masaya fırlattı ve "Kapının önünde dikilip durma, sinirlerimi bozuyorsun. Şuraya geç otur!" dedi.

Neyim ben? Sahibinin sözünü dinlemeyen bir süs köpeği mi?

Dişlerimi gıcırdatarak koltuğa oturdum. Adam dik dik bana bakarken, ben de aynı şekilde ona karşılık verdim.

Yani gözlerimi ayırmadan ona bakmaya başladım. İnılmaz sinir bozucu bir pislik olabilirdi ama sakallarının altında gizlenen dolgun dudaklarıyla kesinlikle yakışıklı görünüyordu. Geniş göğüs kafesinde kavuşturduğu kolları, dar beyaz gömleğini iyice germiş, sıra sıra dizili kaslarını açığa çıkarmıştı. Kaslarının silüetini görmek, daha fazlasını merak ettirdiği için durumu oldukça çekici hale getirmişti. Yine de bu görüntüyü göz ardı etmeye çalıştım, çünkü hayatımda hiç kimseyi bulmadığım kadar itici buluyordum onu.

“Pasaportun yanında mı?”

Yine dalmıştım. Hemen kendime gelip, “Hayır. Neden olsun ki?” diye sordum.

“Akli başında olan her patron, işe yeni başlamış, nereden geldiği ve amacı belli olmayan her çalışanın bilgilerini kontrol etmek ister. Senin ülkende kocaman gözlerini etkileyici bulup bunu önemsemeyen yarım akıllılar olabilir ama burada kurallar bu şekilde. Anlaşıldı mı?”

Gözlerimin kocaman olduğuna dikkat etmişti demek ki... Ama onun ağzından benimle ilgili çıkacak hiçbir şey iyi algılanamazdı. Yine küstah bir iğneleme daha yapmıştı.

Şimdi biri çıkıp elime heybetli bir meşe odunu verse, hiç tereddüt etmeden adamın kafasına geçirebilirdim. Asla vicdan azabı duymayacağıma da emindim. Yine de ona beklediğini vermeyecektim.

“Tamam, nasıl isterseniz. Yarın getiririm.”

Çekmecedan çıkardığı bir formu önüme iteledi. “Bunu da hemen doldurmanı istiyorum.”

Kâğıdı incelemeye başladım. Adım, soyadım, doğum tarihim, ikamet ettiğim adres, kan grubum, telefonum,

e-posta adresim gibi bilgiler isteniyordu. Masada duran kalemlerden birini alıp tek tek doldurduktan sonra, onun bana yaptığı gibi kâğıdı önüne doğru iteledim.

“Bu kadarsa işimin başına döneyim ben,” diyerek kalktım.

Beklenen mafya babası grubu akşam dokuza doğru teşrif etmişti. O sırada girişteki masalardan birine mutfaktan gönderilen parmesan peyniri kâsesini götürüyordum. Aniden kapının önünde bir kalabalık oldu. Laura utangaç kahkahalar atarak üç kişilik bir grubu şefe takdim ediyordu.

Önlerinden geçerken, grubun içinde çok uzun boylu olmayan, bronz tenli, kirli sakallı bir adam dikkatle beni süzüyordu. Laura adamın bana baktığını fark edince, çaktırmadan gözlerini kısıp telepatik yolla defolup gitmemi belirtti. Tabağı masaya koyduktan sonra hemen arkamı dönüp hızlı adımlarla oradan tüydüm ve tekrar ait olduğum yere döndüm.

Mutfaktan siparişlerimi alıp masaya bırakmak için ilerliyordum ki, Massimo telaşla yanıma geldi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve nefes nefeseydi.

“Seni istiyorlar.”

“Kim beni istiyor?” diye sordum. Bir yandan da elimdeki yemeklerin soğumaması için önünden geçmeye çalışıyordum. Ama çekilmeye niyeti yoktu.

“Şu adamlar... Mafya babaları. Senin onlarla ilgilenmeni istiyorlar.”

“Neden? Yani neden beni istiyorlar, ne alaka?” dedim şaşkınlıkla.

Hakikaten ne alakaydı? Laura ve şef buna nasıl izin verirdi? Daha bir saat önce her şeyin mükemmel olmasını istediklerini söylemişken, şimdi neden benim gibi yeni yetme bir garson bozuntusuna bu kadar önemli adamlara servis yaptırıyorlardı ki?

Ah bu arada, kendime karşı ne kadar da dürüsttüm!

“Ama anlamıyorum, neden ben?” dediğim sırada Massimo elimdeki tabakları alıp beni sırtımdan girişe doğru iteledi.

“Hadi, Fiore! Lütfen! Seni bekliyorlar. Patron da yanlarında.”

Hah, bir bu eksikti! Şimdi her şey benim hatam olacaktı. Lanet olsun!

Hızlıca üstüme çekidüzen verip, kendimden emin bir şekilde mafya bozuntularının masalarına doğru ilerledim. Patron, adamların yanına oturmuş sanki beni boğacak gibi bir ifadeyle bakıyordu. Onun bana bakışlarını görmezden gelip, gayet duygusuz, robotik bir yüz ifadeyle cebimden not defterimi çıkardım.

Masada patronun dışında toplam üç kişi vardı. Bir tanesi orta yaşlarda, obez denecek kadar şişman; bir tanesi de onun tam aksine, feci şekilde zafiyet geçirmiş kadar sıskaydı. Gözüme asıl tehlikeli gelen ise, girişte de dikkatimi çeken adamdı. Pahalı bir tasarımcının elinden çıktığı açıkça belli olan, çok şık, koyu renk bir takım giymişti. Dom ve Bay Karizmatik Takım aralarında sohbet ediyorlardı.

Patronun böyle adamlarla ne işi vardı ki? Bunların hepsi mafya babası mıydı? Mafya babası derken tam olarak ne iş yaparlardı? Haraç mı topluyorlardı, yoksa birilerini kaçırp fidye mi istiyorlardı?

Kafamda deli sorular dönerken, obez olan adam elindeki menüyü yüzünün ortasından çekmeden, sanki burnuna yapışmış gibi durarak, “Bir tane karidesli makarna istiyorum,” dedi.

Siparişini yazdıktan sonra yanındaki sıska olana döndüm. “Siz ne alırsınız?” diye sordum en kibar ses tonumla.

Cevap olarak “Sen nereden geldin?” diye sordu sıska.

“Türkiye,” dedim ve kafamı tekrar deftere gömdüm. Meşgul görünüp, benimle ilgilenmelerine engel olmak istiyordum.

Adam gevşek gevşek çiğnediği sakızı ağzından çıkarıp masadaki tabağa bastırdıktan sonra obez olana doğru döndü. “İstanbul’a son gittiğimizde ne kadar eğlenmiştik, hatırlıyor musun, Bruno? Türk kızları gibi yok!”

İkisi aynı anda kahkahayı bastı. Bu da neydi şimdi? Sonra aptal aptal bir şeyler daha dediler ama tam anlamadım.

Bay Karizmatik Takım ve Dom aynı anda başlarını kaldırıp bana baktılar.

“Burada güzel kızları çalıştırmadığını sanıyorduk, Dom. Kendine mi saklıyorsun onu?” dedi sıska olan.

Bu herifin çenesini kırsam, çıkışta beni kurşunlar mıydı acaba?

Dom tek kaşını kaldırıp adama bakarken, Bay Karizmatik Takım lafa girdi. “Bu akşam çok fazla konuşuyorsun, Simone.”

Vay be! Adamın ses tonu bile karizmatikti. Nasıl mafya babası olunur kursuna falan mı gitmişti acaba?

Sinirden dudaklarımı kemirmeye başladım. Laura tam karşımda beni nefretle süzüyor, Dom adamlara hizmet veriyor olmamın tüm suçu bendeymiş gibi öldürücü bakışlar atmaya devam ediyor, Şef Sergio ise bir gaf ya da hata yapmam ihtimaline karşın hemen yanı başımda bizi dikizliyordu. Bundan daha zor bir iş günü yaşayamazdım herhalde. Herkes çuvaldamı bekliyor gibiydi.

Sipariş almaya odaklanıp sıska olana, yani Simone denen boş boğaza dönerek "Siparişinizi alabilir miyim, beyefendi?" dedim. Bütün gün zevzekliklerini bekleyecek değildik sonuçta.

"Sen ne önerirsin, tatlım?" diye sordu.

Ne mi öneririm? Ben nereden bileyim senin ne yemek isteyeceğini? Beyninin içinde zaten mevcut olan samanlardan yiyebilirsin.

"Ne tarz bir şey yemek istersiniz?" diye sordum yapay nezaketimi devam ettirerek.

Bakışları direkt göğüslerimdeydi. "Şöyle sulu ve taze bir şeyler. Anlarsın ya!" deyip bana göz kırptı.

Bir an beynime kan gitmediğini falan sandım. Bu herif kendini ne sanıyordu da bana pazardaki şeftali muamelesi yapıyordu. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

"Sanırım siz meyve istiyorsunuz. Eminim mutfaktan sizin için bir şeyler ayarlayabilirim," dedim ciddi bir şekilde.

Adamın suratındaki o geniş sırıtış bir anda yarım kaldı. Söylediğim şeyden çok, söyleme tarzım onun çenesini kapatmıştı. Yanındaki obez, yani Bruno denen adam kahkahayı bastı ve Simone'nin sırtına vurdu.

"Bugün gününde değilsin, dostum."

Simone sinirle bana bakıyordu. Sanki bu aptal flörtleşme çabalarına karşılık vermem gerekiyordu da, vermediğim için bozulmuştu. Patron ise buzdan bir mermer gibi donuk donuk bakışlar atıyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi yeniden Bay Karizmatik Takım'a döndüm. Ne de olsa içlerinde en kibar ve konuşmaya değer bir insana benzeyen oydu.

"Siz ne alırsınız?"

"Ben coniglio al rosmarino* istiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Hatta hepimize aynısından getirin lütfen."

Ses tonu gayet kibardı ve hiçbir şekilde flört etme çabası hissetmemiştim. Bu grubun lideri kesinlikle o olmalıydı. Adamın bakışlarından tutun da hareketlerine kadar her hali tam bir Alfa erkeği olduğunu haykırıyordu.

"İçecek olarak ne alırsınız?"

"Domenico, ne önerirsin, dostum?" dedi ona bakarak.

"Sizin içkileriniz Rico tarafından hazırlanıyor, birazdan gelir," dedi patron ve Rico'ya işaret ederek içkilerin bir an önce gelmesini istediğini belirtti.

Bay Karizmatik Takım yeniden bana dönerek, "Senin gibi bir kızın burada, Roma'da ne işi var? Okumaya mı geldin?" diye sordu. Dikkatle bana bakıyordu. Sanki yüzümden ne tarz biri olduğumu analiz etmeye çalışıyor gibiydi.

"Hayır. Öğrencilik yaşıma çoktan geçtim. Sadece çalışmaya geldim," dedim kısaca. Daha fazla soru sormasını istemiyordum.

* Biberiyeli tavşan.

“Neden burası peki? Bu yüz ve fizikle başka bir yerde iş bulabilirdin. Domenico, alınmanı istemem bu arada...” dedi omzuna vurarak.

Bunu başkası söylese, iltifat etmiş ya da asılmış gibi olurdu ama o sanki çok doğal bir şeymiş gibi söylediği için yanlış anlamamıştım.

“Buraya gelirken yapmak istediğim iş tam olarak bu değildi ama Bay Dom prensibi olmadığı halde güvenerek bana iş verdi. O yüzden şu an burada olmaktan memnunum,” dedim. Ardından “Eğer başka bir şey yoksa, izninizle siparişlerinizi iletmek için yanınızdan ayrılıyorum,” diye ekledim.

Mutfağa giderken ayak bileklerim kendimi kastığım için resmen benden ayrı hareket ediyordu. Siparişleri verdikten sonra, onlar için hazırlanan özel ikramları aldım ve istemeyerek de olsa masalarına geri döndüm. Yine aynı ciddiyetle hareket ediyordum ama Simone bana takmış gibi davranıyordu. Gözleri sürekli üzerimde dolaşıyordu. Az önceki reddedilişi yüzünden, ağzından salyalar akıtıp etrafta ısıracak birini arayan kuduz köpekler gibiydi. Resmen üzerime masa örtüsü geçirip dolaşma isteği doğdu içimde. Hele şu gömleğimin içine doğru yönelen bakışları beni o kadar irrite ediyordu ki, neredeyse ilk defa göğüs ölçüm yüzünden kendime lanet ettim.

Tekrar mutfağa gidip hazırlanan yemekleri aldım ve bir kaza olmadan masalarına koymayı başardım. Tam arkamı dönüp gidecekken, sıska adam kucağında duran servis peçetesini düşürdü ve sahte bir ifadeyle “Ah, çok üzgünüm! Benim hatam,” dedi. O kadar basit ve seviyesiz bir hareketti ki, aklınca beni yere eğdirip göğüslerime bakacak, sonra da gülecekti. Sanki lisede aptal ergenlerin

yaptığı şu oyunlardan biriydi. Arkamda duran Sergio benim yerime eğilip almak üzereyken, adam ayağının ucuyla peçetenin üzerine basarak beni işaret etti. “Onun almasını istiyorum.”

Ayakta dikilmiş ne yapacağımı düşünürken, Dom sınırdan dişlerini sıkmış bir halde bana bakıyordu. Onun da bu işten hoşlanmadığı belliydi. Zaten asabi olduğu için adama dalması an meselesiydi. Beni önemseydiğinden değildi elbette, adam resmen kendi mekânında onu da ezip geçmişti. Ama ne olursa olsun sonunda kabak bana patlayacaktı. Kesin bana geri dönüşü kötü olacaktı bu akşamın.

Tam nereme bakıyorsa baksın deyip eğilecekken, Dom “Mutfağa gidebilirsin!” diye neredeyse azarlarçasına emir verdi. Aptal gibi bakakalmıştım. Dom’un gözlerinden çıkan ateşleri görünce, daha fazla sorgulamadan koşar adımlarla mutfağa geri döndüm. Ellerim titriyordu. Hayatımda kendimi bu kadar küçük hissettiğim bir an olmamıştı. Önce aptal adamların masasına meze olmuşum, sonra Mussolini çıkması diktatör patronum tarafından çocuk gibi azarlanmıştım.

On beş dakika sonra, bir şeye ihtiyaçları var mı diye yeniden masalarına gittim. Simone denilen sıska sapık, sanki babası tarafından azarlanmış gibi mahcup bir şekilde bakarak kibarca “Özür dilerim, sizi kırmak istemişim,” dedi.

Ne olduğunu tam anlayamamıştım ama Dom hâlâ buz gibi bana bakıyordu. Gözlerimi devirip kuru bir şekilde “Tamam,” dedim.

Bay Karizmatik Takım direkt gözlerime bakarak, “Simone’nin kusuruna bakmayın. Bazen herkesi kendisi gibi arkadaş canlısı sanıyor. Sizi kırdıysak özür dileriz,” dedi.

Bu adam korkulacak bir mafya babası olabilirdi ama nedense bana çok babacan gelmişti.

“Sorun değil,” dedim. Sonra olayı tatlıya bağlamak için, “Size kahve ikram edebilir miyiz?” diye sordum.

“Çok seviniriz,” dedi adam gözlerini yine benden ayırmadan.

On dakika sonra kahvelerini getirdiğimde, sıska olan hiç sesini çıkarmadan oturuyordu. Resmen dut yemiş bül-büle dönmüştü. Tombul olansa gülerek Dom’a bir şeyler anlatıyordu.

“Türk tatlılarını hiçbir şeye değişmem,” dedi Bay Karizmatik Takım yine dikkatle bana bakarak.

“Buna çok sevindim,” dedim içtenlikle. “En çok hangisini seversiniz?”

Düşünür gibi başını kaşdı ve “Hmmm... Nasıl söyleniyordu? *Künefeydi* sanırım. Onu çok sevmiştim,” dedi.

“Doğru söylediniz, evet.”

“Mükemmel bir tatlı, inanılmaz...” dedi eliyle İtalyanların meşhur parmaklarını büzüp dudağa götürme hareketini yaparak.

“Eğer Bay Dom da müsaade ederse, bir gün yine gelerseniz size hazırlamak isterim.”

“Çok isterim,” dedi ve gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim.

Bir süre sonra hesabı istediler. Ödemeyi yapıp her şey için teşekkür ederek kalktılar. Masadaki bahşiş kutusunu alıp içeride açtığımda gözlerim yerinden fırladı. Tam 200 euro bahşiş bırakmışlardı ve neredeyse ödedikleri hesap kadar bir şeydi bu.

O sırada şef yanıma geldi ve bana bu akşamki servisi çok iyi idare ettiğim için teşekkür etti. Bunu duymak harikaydı. Nihayet kendimi iyi hissetmiştim. Bence de fena kotarmamıştım bu akşamı. Bana yapılan terbiyesiz hareketlere aynı şekilde cevap verip, işleri kontrolden çıkarabilirdim. Ama sakın kalarak olayı tatlıya bağlamıştım. Hem gerçek, hem ironik anlamda...

Akşam on bir buçuğu geçmişti ve son müşteriyi de uğurladıktan sonra servisleri toparlarken komilerden biri gelerek patronun beni beklediğini söyledi.

İşte asıl cümbüş şimdi başlıyordu. Kim bilir neler diyecekti bana. Diyeceklerini geçtim, bu akşam olanlar yüzünden direkt işten atabilirdi. Böyle tipleri iyi bilirdim. Senin hiçbir suçun olmasa bile, olaylar istemediği gibi gelişince her şeyin suçlusu olarak seni gösterirlerdi. Rezzan cadısının da bana yaptığı aynen buydu ya zaten. Oğluyla yakınlaşmanın suçlusu ben olmuşum. Ona göre Cem'i ayartan, baştan çıkaran, nişanlısıyla aralarına giren sinsi kara kediymdim. Bunun bedelini ödeyen de yine ben olmuşum.

Ağır adımlarla odasına giderek kapısını çaldım. Zaten kapısı açıktı ama *gir* demeden içeri adım atmamakta kararlıyım.

Yine klasik bir şekilde kafasını kaldırmadan, "İçeri gir!" diye buyurdu. Odaya girdiğim an, "Kapıyı kapat!" dedi asabi bir ses tonuyla.

Sandalyesinde biraz daha doğrulmuştu ve bana aslanın avına bakması gibi hırsla bakıyordu. Birazdan parçalaması işten bile değildi. O başlamadan ben konuşsam daha iyi olacaktı. Belki içten bir özür dileme konuşması bana olan kızgınlığını azaltabilirdi.

“Bakın, ben bu akşam için gerçekten...”

Tam konuşurken lafımı el işaretiyle böldü ve “Seni bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim,” dedi.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Ağzım resmen açık kalmıştı.

“İşte burada böyle saçmalıklar yaşamak istemediğim için kadın çalıştırmıyorum. Bu akşam bunda ne kadar haklı olduğumu anladım.”

“Ben sorun çıkmasına neden olduğum için üzgünüm. Benim sizden özür dilemem lazım,” dedim açıkça. Bu söylediklerimde gerçekten samimiydim. Adamın bana bu şekilde yaklaşacağını hiç beklemiyordum.

“Özellikle seni istediler. Ben de sorun olmayacağını düşünüp itiraz etmedim. Ama o herifin seninle bu kadar uğraşacağını bilseydim, buna izin vermezdim. Burada senden ben sorumluyum ve seni savunmasız bıraktığım için üzgünüm.”

Elmacık kemikleri yeniden atmaya başlamıştı.

“Sorun değil. Gerçekten sizin suçunuz değildi.”

Gömleğimin kolundaki iplikleri çekiştirmeye başladım. Adam bu akşam olanlar yüzünden beni gönderecek miydi yoksa? Göndermemeliydi. Ben burayı gerçekten seviyordum.

“Bay Dom, bunlara sebep olduğum için umarım beni göndermezsiniz. Ben burada çalışmaktan memnunum. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum,” dedim. Konuşurken sesim titremişti. Hiç bu kadar kötü hissedeceğimi düşünmemiştim.

“Hayır, seni göndermeyeceğim,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Gerçekten mi?” Sevinçten neredeyse bağırıyordum. Derin bir *oh* çektim.

“Ama bu akşam bırakılan bahşişleri senin almanı istiyorum. Sabrını sonuna kadar kullandığın için hak ettin.”

200 euro’yu bana mı bırakacaktı? Bir akşamda iki tane sürpriz yaşamıştım.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, kabul etmem mümkün değil. Herkesle eşit olarak bölüştürülmesini istiyorum. Laura da dâhil herkesin emeği var bu akşamda.”

Sanki hakkımda bir şeylere karar vermeye çalışıyormuş gibi bana dikkatle bakarak iki parmağını masanın üzerine vurdu. “Tamam, nasıl istersen,” dedi. Ardından “Bir şey daha var,” diyerek sandalyesinden kalktı ve bir anda dibime kadar geldi.

Aramızda en fazla beş altı santim vardı ve muhtemelen ben ne olduğunu anlamak için gözlerimi fal taşı gibi açmış bakıyordum. Neden burnumun dibinde duruyordu? Parfümü yine burun deliklerimi doldurmuştu.

“Bir daha buraya gelen hiç kimsenin ilgisinin senin göğüs dekolteye kaymasını istemiyorum.”

Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken, adam izin bile istemeden gömleğimin açık olan son iki düğmesini iliklemeye başladı. Ama bana ilikliyor gibi değil de, sanki beni soyuyor gibi gelmişti. Tüm vücudum birden irkildi, dizlerim titremeye başladı. Hayatımda hiç kimse bana bu kadar kolay yaklaşma cesareti göstermemişti. Nasıl bir cüretle bana böyle rahatça dokunabiliyordu? Ben sanki onun malıydım da, üzerimde hak iddia eder gibi

davranıyordu. Ondan daha da kötüsü, beni üstü kapalı bir şekilde, bilerek ilgi çekmeye çalışmakla suçluyordu.

Bir anda şalterlerim atmıştı ve her şeyi berbat edeceğimi bildiğim halde ağzıma geleni saymaya başladım.

“Ah, tabii! Ben de ne zaman suçu bana atacaksınız diye bekliyordum. Laf dönüp dolaşıp her zaman benim yaptığım bir şeye bağlanır zaten. Ben kimsenin ilgisini çekmeye çalışmıyorum, anladınız mı? Buraya erkek bulmaya gelmedim! Göğüslerime de istemeyen bakmasın! Hayatımda bu kadar faşistçe bir yönetim sistemi görmedim. Babam gibi davranacağınıza, bana düzgün bir gömlek verseydiniz. Kaç gündür benden en az on kilo zayıf birinin gömleğini giyiyorum. Her şeyi siz iyi biliyorsunuz ya!”

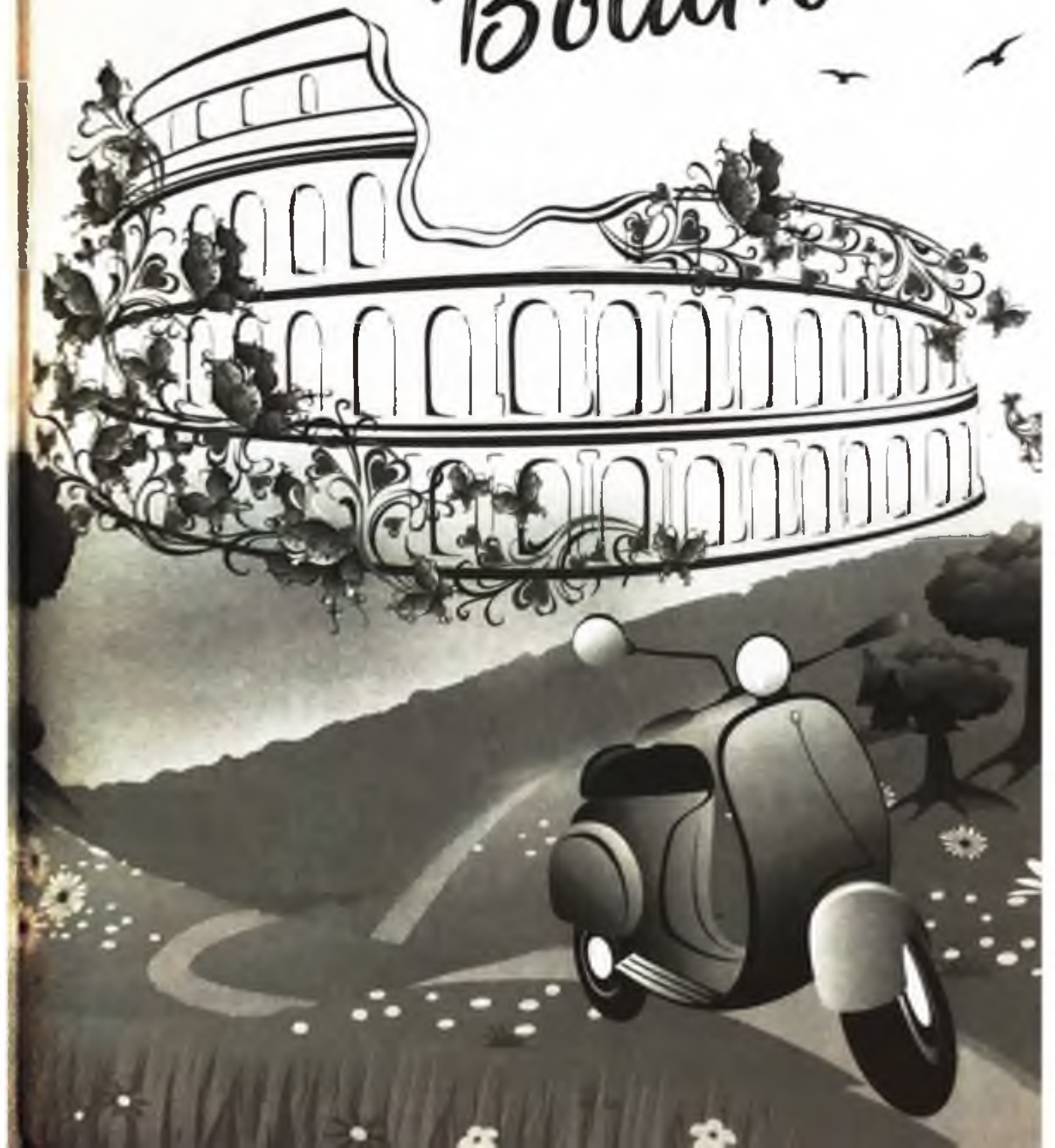
Çok hızlı konuştuğum için nefes nefese kalmıştım ve son cümlem resmen kükrer gibi çıkmıştı. Ne oluyordu bana bilmiyordum ama sinir katsayım aniden artmıştı ve inmeye de niyeti yok gibi görünüyordu.

Ona inat olsun diye az önce iliklediği düğmeleri açtım. Hatta o sinirle fazladan bir düğme daha açmıştım. Neredeyse göğüs çatalım görünüyordu.

“Şimdi oldu mu?” diye sordum gözlerimi açarak. Yanaklarım kızarmıştı ve burnumdan soluyordum. Bir şey söylemesine fırsat vermeden hışımla odasından çıktım.

Koşar adımlarla soyunma odasına gidip kıyafetlerimi aldım. Üzerimi değiştirmeden, üniformamla dışarı fırladım. Adama haddini bildireceğim diye hava yapmıştım ama yolda başıma bir iş gelir korkusuyla bütün o düğmeleri tıpış tıpış geri ilikledim.

Dördüncü Bölüm

Elena ve sevgilisi yine evde yoktu. Parti man-yağı olmalarına böyle zamanlarda çok se-viniyordum. Çünkü tek istediğim, onları görme tehlikesi olmadan rahatça banyo yapabilmekti.

Banyoya girip kapıyı arkamdan kilitledim ve olanları düşündüm. Patrona bağırıp çağırmıştım. Neden bu kadar ani bir tepki vermiştim? Sanki bu kadar zamanın sinirini adamdan çıkarmıştım. Sinir çıkarmayı bırak, resmen ha-vaya girmiş, o hışımla göğsümü sergilemiş, adama strip-tiz şov yapmıştım. Hakkımda düşündüklerine artık aşüf-telik, teşhircilik ve sinir hastası etiketleri de eklenebilirdi.

Soyunmadan önce aynada gömleğime baktım. Ger-çekten dar olduğu için, zaten belirgin olan göğüslerim resmen *Bana bakın!* diye bağıırıyordu. Bu haldeyken sorun yaşamam kaçınılmazdı. Bugüne kadar neden dikkat et-memiştim? Patrona gidip *yenisini istiyorum* diyebilirdim. Ama ben ne yapmıştım? Adama çemkirmiş, sonra da çe-kip gitmiştim. Laura bunu duysa hemen *Ben sana demiş-tim, Dom!* derdi.

Kahretsin! Lanet heriften yarın özür dilemem gere-kiyordu. En azından işimi kaybetmemem için bunu yap-mam lazımdı.

Belki de çoktan kararını değiştirip beni işten atmıştı.

Sabah uyandığımda olanları bir kez daha gözden geçirdim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Restorana vardığımda ilk iş patronun odasına gittim. Kapıyı çaldıktan sonra içeri girdim. Tam ağzımı açıp dünkü tavrım için özür dileyecektim ki, duyduklarım ile donakaldım.

“Al bakalım, Çiçek Hanım. Faşist yönetim sana uygun bir gömlek buldu. Umarım bunu beğenirsin.”

Masasının üzerinde yepyeni ambalajlı M beden beş tane gömlek duruyordu.

Bu kadar mıydı? Kinayeli, laf sokmalı başka bir şey demeyecek miydi yani?

Adam bir şeyler yazmaya devam ederken hızlıca gömlekleri aldım ve “Özür dilerim,” dedim sessizce.

Kafasını bile kaldırmadan, “Efendim? Anlayamadım?” dedi.

Ah, güya duyamamıştı! Kûlahıma anlatsın!

“Ben dünkü davranışım için özür dilerim. Hiç hoş değildi,” dedim hızlıca.

“Özrün kabul edildi,” dedi bu sefer kafasını kaldırıp bana dikkatle bakarak. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Bu mahcup halim belli ki onu eğlendirmişti.

Sonraki günler vukuatsız geçmişti. Aralıksız çalıştığım beş günün ardından erkenden kalkıp, kendimi ödüllendirmek için biraz gezintiye çıktım. Mesaimin başlamasına saatler vardı. Bu arada yine sağlam bir fırça yememek

için Merve'yle olan günlük telefon konuşmalarımdan birini yaptım.

Yalnız başına sokak sokak gezdikten sonra, yemek yemek için en ucuz seçenek olan minik bir büfede durup hızlıca bir şeyler atıştırdım. Roma neredeyse bu büfele-
rin egemenliğinde olduğu için, her köşe başında bulmak mümkündü. Minik kutular içinde gün boyu duran insanlar bana filmlerde bile enteresan gelirken, burada artık alışmaya başlamıştım.

Karşıma çıkan bir çiçekçiden dayanamayarak harika renklerde bir buket aldım. Silvia'ya bana bu kadar iyi davrandığı için teşekkür edecektim. Nina Zilli'nin *50 Mila* şarkısını mırıldana mırıldana apartmandan içeri girdim. Nedense çiçekler bana neşe getirmişti. Silvia'nın kapısını çalıp beklemeye başladım. İnşallah kadın bu kadar fazla ilgiden bunalmazdı. Ama burada konuşabildiğim ve birlikte zaman geçirmekten zevk aldığım tek kişi oydu.

Silvia kapıyı açtığında elimdeki çiçekleri görünce şaşırdı ve bana bakakaldı.

"Bunları görünce dayanamadım ve sana almak istedim. Umarım beğenirsin."

Kabarık çiçek demetini elimden aldıktan sonra beni şefkatle kucaklayıp öptü. İnsanı kendini güvende hissettiren bir kokusu vardı. Sanki küçüklüğümden beri duymaya alışık olduğum, tanıdık bir koku gibiydi. Şekerli bir pudra ve taze sabun kokusunu andıran tertemiz bir koku...

"Hadi içeri gel, Fiore. Seni misafirimle tanıştırayım."

Ne misafiri? diye düşünürken, bir elimle de üzerime çekidüzen vermeye çalıştım. Salona girdiğimizde tam

karşımda, yani gerçekten hemen karşımda, burada görmeyi umacağım son insan duruyordu. Asabi patronum Dom!

Ağzımın şaşkınlıktan yere düştüğünü sandım bir an.

“Sizin burada ne işiniz var?”

Silvia gülerek yanımda duruyor, Dom ise hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyordu.

“İşte sana bahsettiğim oğlum, Domenico,” dedi eliyle onu işaret ederek.

Silvia Marchi ve oğlu Domenico Marchi. Kahretsın! Bunu nasıl anlayamazdım?

Evet, yüzyılın en geri zekâlı, en şapşal insanı unvanını yine tekelimde bulundurmaya devam ediyordum. Silvia’nın beni iş için gönderdiği kişi oğluydu tabii ki, başka kim olacaktı? Adam sırf annesinin hatırına beni işe almıştı ve o yüzden de ilk gün çapraz sorguya çekmişti.

Bir an başımın döndüğünü ve sanki altımdan halı çekilmiş gibi dengemi kaybettiğimi hissetmeye başlamıştım. Birden patronun, yani Dom’un karşısındaki koltuğa çöktüm. Çökmesem yeri öpecektim belki de. Dom benim bu halimle bayağı eğleniyor gibiydi.

“Siz ikiniz sohbet ederken, ben de size yeni yaptığım limonatadan getireyim.”

“Ben getiririm, Silvia. Lütfen zahmet etme.”

Silvia beni duymadan mutfağa doğru giderken, kendimi velisinden ayrılan küçük bir çocuk gibi hissettim. *Gitme, Silvia! Beni bu adamla baş başa bırakma!*

Dom’un beni gayet açık bir şekilde, gözlerini hiç ayırmadan incelediğinin farkındaydım. Bu yüzden başımı

eğerek yerdeki halının desenlerini süzmeye başladım. Ona bakmadan her şey daha kolaydı sanki.

“Ben ikinizin şey olduğunu...” Beynim durmuş, İtalyancam tökezlemişti aniden.

“Silvia’nın annem olduğunu bilmiyordun,” diyerek cümlemi tamamladı.

Ona bakmadan “Evet,” dedim. Dudağımı endişeyle kemirirken hâlâ yere bakıyordum.

“Evet. Bu arkamdan atıp tutmanı açıklar.”

Kahretsin!

Başımı kaldırıp dehşetle ona baktım.

Onun hakkında neler demiştim? Kontrol manyağı, gıcığın önde gideni, dallarıyla beraber gezen odun herifin teki... Yetmemiş, Hitler’e benzetmişim. Bir de ona uzun süre dayanan biri varsa, çoktan tımarhaneye yatmış olması gerektiğini söylemişim. Ah! O tatlı ve masum kadını da üzmüştüm üstelik.

Çenemin kapandığı nadir anlardan biriydi. Kafamı kaynar suya sokup çıkarmışlar gibi hissediyordum.

“Hakkını vermem lazım. O kadar şeyin içinde en yaratıcısı beni Hitler’e benzetmendi. Dur bir düşüneyim, tam olarak neydi o cümle... *Hitler’in restoran açmış hali.*”

Gözlerim daha da açıldı. Aman Allah’ım! Bu olamazdı! Silvia bunu söylemiş olamazdı! Adam beni çiğ çiğ yiyecekti. Yanaklarımın çilek gibi kızardığını biliyordum. Bir elimi yanağıma götürdüm. Gerçekten ateş saçıyordu.

Birkaç dakika odada derin bir sessizlik oldu. Silvia da sanki limonatayı fabrikasından getiriyormuş gibi bir gitmiş bir daha dönmemişti.

Birden kendimi aklama gereği hissettim ve "Siz de kolay biri değilsiniz ama," dedim bir çırpıda.

O sessizlikten sonra söylenecek şey miydi bu şimdi? Kendimi adamı suçlayarak mı aklayacaktım?

Çiçek, o koca ağzının mühürlenmesi gerek!

Bana ne dediğimi anlamamış gibi kaşlarını kaldırarak baktı. "Ben kolay biri değilim?" dedi sorarcasına.

Başımı onaylar gibi salladım. Madem bir yola girmiştik, devamını getirmek lazımdı.

"Evet, zor bir insansınız. Aksisiniz, asabisiniz, gül-müyorsunuz..."

Konuşurken bir yandan da sanki kabahatlerini sayar gibi tek tek parmaklarımı havaya kaldırmıştım. Adam bana inanamayan gözlerle bakıyordu şimdi. Ben ne diyordum gerçekten? Bir sopa alıp adamın kafasına geçirseydim daha iyiydi herhalde.

Panikle, "Tabii hoş yanlarınız da var," diye ekledim. Sözlükteki *Yusuf Yusuf olup patrona yalakalık etme* durumu bu oluyordu sanırım.

"Hımm..." dedi sanki üzerinde düşünüyormuş gibi. Sonra kafasını salladı haklıymışım gibi. "Hoş yanlarımı bilmek isterdim doğrusu."

Şimdi bu adama ne övgüde bulunacaktım? Bana hoş gelen bir yanı yoktu ki! İlk aklıma geleni söyledim.

"Güzel bir yeriniz var. Çok havalı bir mekân."

"Başka?"

"Herkes'e eşit davranıyorsunuz."

"Başka?"

“Beni o adama karşı savundunuz ve sonra da kibarca özür dilediniz.”

“Başka?”

Elimde başka bir şey kalmamıştı, fikirlerim tükenmişti. Ama *başka bir şey yok* diyemedim ve aklıma ilk gelen şeyi söyledim.

“Bir patrona göre yakışıklı sayılırsınız.”

Ne?! Allah’ım dilim kopsaydı da bunu demeseydim! Bu denir miydi? Adama *yakışıklısın* mı demiştim ben şimdi?

Birden ayağa fırladım.

“Hayır, o anlamda demedim!” dedim panikle ellerimi sallayarak.

“Yakışıklı değil miyim yani?” diye sordu kaşlarını çatmış bir halde.

Şimdi de adama çirkinsin demiştim. Of Allah’ım!

“Hayır hayır, bence harika görünüyorsunuz. Ben sadece...”

Adam sanki bir zamanlar ceketinin iç cebinde unuttuğu yüksek meblağda bir parayı bulmuşçasına gülümsedi. Tüm yüzünü kaplayan ve ağız kaslarının hakkını veren koca bir gülümsemeydi.

Pislik herif benimle dalga geçiyordu!

Sinirle başımı sallayıp yerime oturdum. “Sizi eğlendirebildiğime sevindim,” dedim ve kollarımı birleştirip küsmüş gibi surat astım.

Silvia neden hâlâ gelmemişti?

Dom’un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Sanki bana bakmasından rahatsız olabileceğim ihtimali umurunda değilmiş gibiydi. Sonunda başımı kaldırıp

kaşlarımı çattım ve Silvia'nın duyamayacağı kadar kısık bir ses tonuyla "Neden beni inceliyorsunuz?" diye diklendim.

Tamam, bariz bir şekilde moronun teki olabilirdim... Her şeyi yanlış yapıyordum ama hayvanat bahçesindeki maymunlar gibi incelenmeyi de hak etmiyordum. Bir de fıstık atsaydı bari!

"Burası özgür bir ülke. Hem de çalışanım olan birine bakmaya hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Hiç de hakkınız yok. Kimse dik dik bakılmaktan hoşlanmaz. Hele ben hiç hoşlanmam," dedim yine olabildiğim kadar sessizce. Bir yandan da Silvia'ya yakalanmak için kapıya bakıyordum.

Tam o sırada Silvia elinde tepsi, neredeyse şakırdayan bir ses tonuyla odaya girdi. Bu kadından böyle suratsız bir adam nasıl çıkmış, hâlâ anlayabilmiş değildim. Kesin bir yanlışlık olmalıydı. Belki de Roma hastanelerinde doğum sonrası bebek karıştırma yaygın bir şeydi.

"Kusura bakmayın. Marilyn'nin kabını yıkayıp masasını koydum."

Dom da ben de Silvia'nın elimize tutuşturduğu limonatalarımızdan birer yudum alırken, özellikle birbirimize bakmıyorduk.

Silvia sessizliği bozarak, "Dom, Fiore'den memnunsun, değil mi? Çok iyi bir çalışan olmalı. Daha iyi yerlere geleceğine eminim, çok becerikli bir kız. Hele yaptığı Türk usulü bir hamur var, o kadar lezzetli ki. Bir gün mutlaka Dom'a da tattırmalısın," dedi.

Dom alaycı bir ifadeyle bana bakarak, "Eminim güzeldir," dedi. Ama kesin dalga geçiyordu benimle.

Yaklaşık bir saat kadar Silvia havadan sudan konuştu. Apartmanda oturan komşularla ilgili yeni havadisleri oğluna anlatıyor, Dom da sanki dünyanın en önemli şeyiymiş gibi can kulağıyla annesini dinliyordu. Bense gergin olduğum için sessiz kalmaya çalışıyordum.

İşe gitme vakti yaklaşırken, Dom ayağa kalkıp annesinin alnundan öptü. Şimdiye kadar onunla ilgili hoşuma giden tek şey buydu herhalde. Bu kadar sert ve suratsız birinin, annesine böyle şefkatli davranması çok ilginçti. Ben yokmuşum gibi önümden geçerken ardında artık imzası olan o parfüm kokusunu bırakmıştı. Can sıkıcı lanet herifin teki olabilirdi ama inanılmaz kokuyordu. Keşke lağım faresi gibi koksaydı da, ondan daha fazla tiksinebilseydim.

Ben de aynı anda ayağa kalktım. Bir an önce gidip hazırlanmam gerekiyordu. Açıkçası patronumun benden önce işe gitmesini istemiyordum.

“Hey, siz ikiniz! Neden birlikte gitmiyorsunuz? Hem birbirinizi iş dışında biraz daha tanımış olursunuz. Fiore sen hazırlan, Dom seni aşağıda beklesin.”

Bir anda panik oldum. Onunla birlikte işe gitmek mi?

Çıplak ayakla tüm Roma caddelerini gezerim daha iyi!

“Hayır, hiç gerek yok. Ben kendim gitmeyi tercih ederim. Eminim Bay Dom da aynı şeyi düşünüyordur.”

Elimdeki limonata bardağını mutfığa bırakıp kapının önüne geldiğimde Dom pis pis suratıma bakıyordu. Eminim bana işkence etmenin başka bir yolunu düşünüyordu.

“Düşündüm de, bence birlikte gitmemiz fena fikir değil. Aşağıda bekliyorum.”

Başka bir şey söylemeden hızla merdivenlerden inmeye başladı. Silvia ve ben arkasından bakakalmıştık.

Gerçekten tahmin edilemeyen birisiydi. Ürkütücü ve sinir bozucu olması da cabasıydı.

Silvia beni yanaklarımdan öpüp, "Dom bekletilmekten hiç hoşlanmaz. Bence hemen arkasından in," dedi.

Hızla eve girip odama yöneldim. Ben yokken karıştırmaların diye sakladığım çantamı aldım. Tam çıkıyordum ki, aklıma pislik yapmak geldi. Madem beyefendi benimle işe gitmeyi bu kadar çok istiyordu, o zaman beklemesi gerekecekti. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp yerine V yaka bir bluz giydim. Saçlarımı tepeden topladım. Aslında parfüm de sıkacaktım ama onun için süslendiğimi düşünmesini istemediğimden, iş yerinde kullanmak üzere çantama attım. Sonra zaman geçsin diye dişlerimi fırçaladım, yatağımı topladım. Herhalde on beş dakika olmuştu ayrılalı.

Evden çıkıp, kalbim çarpa çarpa merdivenlerden inmeye başladım. Bakalım Asabi Prens yerinde duruyor muydu?

Kapının önünde kimseyi göremeyince keyfimden sırttım. Beklemekten sıkılıp gitmiş olmalıydı.

Sana ders öyle değil böyle verilir, İtalyan serserisi! Sen kim, beni alaşağı etmek kim?

Bunun için beni işten atacak değildi ya.

Yine her zamanki rotamı takip ederek metroya bindim ve yaklaşık on beş dakika sonra iş yerine vardım. Dom'un beni gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini düşünürken kalbim çarpıyordu. *Bir yiğitlik yaptın madem, arkasında dur!* derlerdi bu durumda ama...

Restoranın arka girişine yöneldiğimde, birlikte çalıştığım ancak pek konuşmadığım garsonlardan biriyle karşılaştım. Adam sigarasını içmeye devam ederken, beni baştan aşağı süzdü. Aptal V yakayı giydiğime pişman

olmuştum. Neden bilmiyordum ama ilk gördüğüm andan beri bu adamdan hiç hoşlanmıyordum. Gözü sürekli üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Ben içeri girdikten sonra jet hızıyla arkamdan geldiğini fark ettim. Adımlarımı hızlandırırsam da sanki ensemde gibiydi. Bir anda kolumdan tutup beni durdurdu.

“Merhaba. Düşündüm de, belki bu akşam birlikte bir şeyler içeriz.

Önce adama sonra da tuttuğu koluma baktım ve hızla kolumu elinden kurtardım.

“Buradan kimseyle bir şey içmeyi düşünmüyorum, kusura bakma,” diyerek sinirle arkamı dönüp yürüdüm. Arkamdan bakakaldığına emindim.

Seri adımlarla bayanlara ait soyunma odasına gittim ve kapıyı hızla çarptım. Şu anda karşıma Brad Pitt bile çıksa kabul edecek durumda hissetmezken, böyle bir herifle aptal bir bara gidip bir şeyler içmeyi neden isteyeyim ki?

Soyunma odasından çıkıp restoranın girişine doğru ilerlerken, bu sefer de Dom karşıma dikildi. Koridorda insan sıkıştırma günü falan mıydı bugün? Başımı kaldırıp gözlerine baktım. *Bakışlarla nasıl adam öldürülür?* diye bir kitap yazmalıydı gerçekten. Sinirli olduğu her halinden belliydi ve kesin onu bekletmemle ilgili beni fırçalayacaktı. Neredeyse dişlerini sıkarak, “Pasaportunu istemiştin senden hatırlarsan!” dedi.

Acaba farkında olmadan ayağına falan mı basmıştım bu agresif herifin?

Onun bu sinirli haline karşılık, inanılmaz sakın görünen ve onu çıldırtacağına emin olduğum ifademle, “Evet,

ben de bu yüzden getirmiştım. Masanızın üzerinde olması lazım,” dedim.

Hiçbir şey söylemeden, topukları üstünde geri dönüp gitti.

Vurdu ve gol oldu!

Çiçek 1 - Asabi Patron 0

İşteki ikinci haftamı doldurmuştum. Her akşam olduğu gibi, son müşterinin ardından salondaki tüm masaları toparladım. Patron erken çıkmıştı ve mutfaktaki çalışanlar da işlerini bitirdikleri için yavaş yavaş evlerine gitmeye başlamışlardı.

Eksik bir şey kalıp kalmadığı kontrol etmek için tekrar içeri girdiğim sırada Rico tezgâhın arkasından bana seslendi.

Tezgâha doğru yaklaşıp bana uzattığı bardağa baktım. Yarıya kadar doldurulmuş minik *shot* bardağında içki vardı. Muhtemelen tekila ya da viskiydi. Bilmediğim başka bir şey de olabilirdi. İçkiyle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Bu adam Dom’dan bile sert görünüyordu. Mutfaktakilerden bazıları onun eski bir suçlu olduğunu ve birini öldürdüğü için on beş yıl içeride yattığını, bazıları da Ceza-yirli bir kaçakçı olduğunu ve ülkesinden sürgün edildiğini söylüyorlardı. Hangisinin gerçek olduğunu bilmesem de, adam beni her şekilde ürkütmeyi başarıyordu. Patronun en çok onunla takılıyor oluşu da, ikisinin benzer yapıda olduklarını düşündürüyordu.

En sevimli bakışım la bakıp, “Ben içmeyi sevmiyorum. Yine de teşekkür ederim,” dedim.

Bu, onun duymayı beklediği cevap değildi. Tek kaşını kaldırıp “İç!” dedi ve büyük elleriyle bardağı önüme doğru birkaç santim daha iteledi.

Evet, aptalca olabilirdi ama adamdan korkuyordum. İçeride bizden başka kimse kalmadığı için, dediğini yapıyormuş gibi görünmek en mantıklı yoldu. İçki bardağını elime alıp burnumun ucuyla kokladım ve ağzıma götürdüm. İçermiş gibi yapıp dilime değdirdim ve masaya geri koydum.

Bana mı öyle gelmişti bilmiyordum ama adamın sanki bıyık altından güldüğünü hissetmiştim.

“Seninle uzun zamandır bir şey konuşmak istiyordum.”

Ah, hayır! Sen de bana çıkma teklif etme, n’olur! Lütfen böyle bir şey olmasın!

Tüm acayip tipler benim etrafımda dolaşıyordu ve bunun sebebini hâlâ çözememiştim. Yanlış insanları mıknatıs gibi çekiyor olmalıydım. Bu adamı geri çevirirsem, boynumu kırıp ayaklarıma beton döktükten sonra beni Trevi Çeşmesi’nin dibine atabilirdi.

“Seni dinliyorum.”

Sanki bir sır verecekmiş gibi bana yaklaştı. Sağına soluna bakınıp konuşmaya başladı.

“Buradaki herkesten daha çok çalışıyorsun ve insanlar da sana bu yüzden daha çok bahşiş veriyor.”

Ah, çok şükür romantik bir konuşma geçmemişti.

Bir anda neşem yerine geldi. Elimde duran beyaz servis bezini tezgâhın üzerine koyup, “Ben yaptığım işi seviyorum. Sanırım ondan,” dedim.

“İyi de, gelen bahşişlerin tamamını onlarla paylaşıyorsun. Sana verilen bahşışı kendi elinle onların cebine koyuyorsun. Çoğunluğu kendine ayırmalısın. Hatta belki ikimiz paylaşırız diye düşünüyordum.”

Akıllıca bir şey söylemiş de takdir bekliyormuş gibi bir de göz kırpmıştı.

Aniden kafama balyoz yemiş gibi oldum. Böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum sonuçta. Bana açıkça saman altından paraları cukkalamamı tavsiye ediyordu.

“Sen böyle mi yapıyorsun peki?” diye sordum.

“Ben ve diğer pek çok kişi böyle yapıyor. Roma’da tek başına ayakta durmak istiyorsan akıllı olmalısın.” Bunu söylerken işaret parmağıyla hafifçe kafasına vurmuştu.

“Peki ya patron öğrenirse?” dedim meraklı bir ifadeyle.

“Patron zaten çok kazanıyor, bütün kaymağı o yiyor. Biraz da bizim cebimize girsin.”

Ah! Bu adam korkudan çok, mide bulantısı hissi uyandırıyor artık.

Hışımınla masadaki bezimi elime aldım ve “Bir de onun en sevdiği çalışanı olacaksın! Bugüne kadar bana iş veren birine ihanet etmedim, bundan sonra da etmem. Bay Dom baskıcı herifin teki olabilir ama onun yanında çalıştığım sürece böyle bir şey yapmayacağım. Sana da tavsiyem, bir daha bunu yapmaman olacak,” diyerek oturduğum tabureden kalktım. Hızla soyunma odasına yürüdüm ve dolaptan eşyalarımı alıp bir torbaya sıkıştırdım. Üzerimde üniformayla kendimi sokağa attım. Bir an önce eve gitmek istiyordum, sanki adam arkamdan gelip beni bir güzel pataklayacaktı.

İnanılacak gibi değildi. Adam resmen bana saman altından su yürütmemizi teklif etmişti. Bir de patronun güya en güvendiği adamdı. Akıl almaz bir şeydi bu!

Ertesi gün iş yerine gittiğimde Laura telsiz telefon kulağında, bir eli not defterinde, akşamki rezervasyonları alıyordu. Beni görünce gözlerini kısarak, sanki hamamböceğiymişim gibi baktı. Artık bakışlarındaki sevecenliğe alıştığım için umursamadan masaları yerleştirmeye başladım.

Daha birinci masayı bitirmiştik ki, "Bana baksana, göçmen kız!" diye seslendi.

Başımı sese doğru çevirdim. Laura baştan aşağı beni süzüyordu.

"Ne var, Laura?"

"Bugün temizlik işlerini yapan adam gelmedi. En son işe başlayan kişi sen olduğun için, görev tamamen sana ait. Müşterilerimiz gelmeye başlamadan önce gidip tuvaletleri kontrol et, eksik malzemeleri yerleştir. Vakit kalırsa da giriş ve barın önüne paspas at."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Kulaklarını işaret ederek, "Duymuyor musun? Nesini anlamadın? Hadi çabuk!" dedi.

Etrafıma bakındım ama ortalarda kimse yoktu. Biri olsa, en azından *Bu gerçekten benim görevim mi?* diye sordurdum. Aslında sırf Laura'ya gıcıklık olsun diye verdiği işi yapmamak lazımdı ya, neyse...

Hiçbir şey söylemeden müşteri tuvaletlerine gittim. Nereden başlamam gerekiyordu onu bile bilmiyordum. Malzemelerin yerini bildiğim için önce tuvalet kâğıtlarını

çıkarıp yerleştirdim. Sonra sıvı sabunları doldurmaya karar verdim. Fakat camdan sabunluğun kapağını açmaya çalışırken şişe elimde kırıldı, tuzla buz oldu. Avucumun içinden yere kanlar akıyordu ve tam olarak elimin neresinin kesildiğini anlayamıyordum. Müşteriler gelmeden burayı temizlemem gerekiyordu ama elimden akan kanlar durmuyordu. Kâğıt havluyla elimi mumya gibi sardım. Ardından daha büyük miktarda kâğıt havlu alıp yerleri silmeye başladım. Ancak işin içinden çıkamayacağımı anlamıştım. Çünkü yerde hem cam kırıkları, hem de kanlar vardı. Malzeme dolabına gidip paspası getirsem daha iyi olacaktı. Elimi havaya kaldırıp tuvaletten çıktım.

Malzeme dolabından paspası almış geri dönüyordum ki patronla karşılaştım. Adam önce kâğıt havluyla sarılı elime, sonra da diğer elimdeki paspasa baktı. Herhalde ikisinin arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyordu.

Konuşmadan yanıma geldi ve sarılı elimi tutup kaldırdı. Sanki yine kızacak gibiydi.

Panikle “Özür dilerim! Ben tuvaletteki sabunluğu kırdım, yerleri mahvettim ama hemen temizlemeye gidiyorum, merak etmeyin,” dedim ve elimi çekerek gitmek için hareket ettim. Ancak adam o kadar güçlüydü ki, tek hamlede beni durdurdu ve paspas sopasını elimden alıp yere fırlattı.

Gözlerimi açmış, ne yapıyor diye bakıyordum.

Sonra da kanayan elimin bileğinden tutarak beni odasına sürükledi. Odaya girer girmez kafasıyla ikili koltuğu işaret edip, “Otur şuraya!” dedi sertçe.

Kuzu gibi söylediği yere oturdum ve ne olacak diye beklemeye başladım. Muhtemelen beceriksiz olduğum için beni azarlayacaktı, basit bir işi bile becerememiştim.

Ama adam bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. Beş dakika sonra elinde metal bir ilk yardım kutusuyla gelip hemen yanıma oturdu. Elimini kendine doğru çekerek, kâğıt havlu sargısını dikkatle açmaya başladı. Ben şaşkınlıkla onu izlerken, bana doğru bakmıyordu bile. Doktor ciddiyetiyle elime odaklanmıştı. Güçlü ve heybetli parmakları vardı ama kabul etmeliyim ki, bir erkeğe göre elleri oldukça güzeldi.

Son katlara geldiğinde elimi çekmeye çalıştım. “Üstünüzü kirletebilirim, biraz fazla kanıyor çünkü.”

Beni duymazlıktan gelerek sargıyı açmaya devam etti. Elim serbest kaldığında koltuktan kalkıp masasının üzerinde duran su şişesini aldı. Tekrar yanıma oturup sargı bezinin üzerine su döktü. Aradan sızan su damlaları halıyı ıslatmıştı ama buna aldırmıyor gibi görünmüyordu. Sargı bezi yeterince ıslanınca, elimi biraz daha kendine doğru çekip silmeye başladı.

Avucumun içi ve iki parmağım kesilmişti. Çok derin değildi Allah’tan.

“Kötü yaralamışsın. İçinde cam parçaları kalmış mı anlamamız lazım,” dedikten sonra daha da dikkatli bakmaya başladı.

Nefesini parmaklarımın üzerinde hissediyordum. İçim soğuk bir rüzgâr dalgası geçmiş gibi ürperdi aniden. İnşallah kolumdaki tüylerin diken diken olduğunu fark etmezdi. Birkaç gün önce adama yakışıklı olduğunu söylemişken,

şimdi de tüylerimi havaya kaldıracak kadar etkilendiğimi düşünsün istemiyordum. Tam bir skandal olurdu.

Elim elbette acıyordu ama durumun garipliği yüzünden acımı hissedemiyordum bile. Acımasız, aksi ve benden nefret ettiğini düşündüğüm patronum elime pansuman yapıyordu. Gergin olduğum zamanlarda yaptığım gibi istemsizce yutkundum. Patronumla burun burunaydım ve nefesini üzerimde hissedebiliyordum. Kokusunu da... İtiraf etmeliydim ki, benimle bu şekilde ilgilenirken ondan nefret etmem pek mümkün olmuyordu.

“Acıtıyor muyum?”

Adamın sesiyle, daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Başımı *hayır* anlamında salladım. Aynı anda göz göze geldik ve birkaç saniye anlamsızca birbirimize baktık. Gözlerini ilk ayıran o oldu. Ne diye bakakalmıştım bilmiyordum.

“İçinde cam parçası gözükmüyor. Şimdi saracağım.”

Bu sefer de *tamam* anlamında başımı salladım. Dilsiz mi olmuşum acaba?

Elimi özenle sarıp bantla çevirdikten sonra, “Çok sık-tıysam biraz gevşetebilirim,” dedi.

“Hayır, iyi,” dedim utanarak ve elimi çevirip arkalı önlü baktım. “Doktor gibi sardınız. Teşekkür ederim,” dedim ayağa kalkarak. “Sabun şişesinin parasını da ma-aşımdan kesersiniz. Kırılması benim suçumdu.”

Oturduğu yerden bana bakıyordu.

“Senin tuvalette ne işin vardı?” diye sordu ciddi bir şekilde.

“Temizlik görevlisi gelmeyince, Laura benim yapmamı istedi. İşe giren son kişi ben olduğum için...”

Gözleri kısılmıştı. “İşe giren son kişi olduğun için, bu görevi senin yapman gerekiyordu yani?” dedi ama bir soru gibi çıkmıştı ağzından.

Yine başımı sallayarak yanıt verdim. Belli ki zekâ katsayım bugün epey düşmüştü. Konuşmak yerine baş hareketleriyle anlaşıyordum.

“Eve gidip dinlenmek ister misin? Çalışabilecek misin bu halde?”

Tam başımı sallayacaktım ki kendimi tuttum. “Evet, çalışırım, sorun yok. Eve gitmek istemiyorum,” dedim. Beni düşünüyor olması hoşuma gitmişti.

Tek kaşını kaldırıp bakmaya devam etti.

“Eve neden gitmek istemiyorsun? Belirli bir sebebi var mı?”

Ne diyeceğimi bilemedim bir an. “Ev arkadaşım ile pek anlaşamıyoruz. Hem burada olmayı seviyorum,” dedim içtenlikle.

“Tamam o zaman,” dedi ilk yardım kutusunu kapatıp ayağa kalkarken.

Tam kapıdan çıkıyordum ki arkamdan seslendi. “Bir daha tuvaletlerden uzak dur. Senin işin değil.”

Başımı *olur* anlamında salladım son bir kez daha.

O akşam yorucu ama keyifli geçti. Elimi gören müşteriler acıdıklarından mıdır nedir, daha fazla bahşiş bırakıyorlardı. Şef diğer garson arkadaşları bana yardımcı olmaları konusunda uyardığı için herkes destek olmaya çalışıyor, ağır tepsileri hızla gelip elimden kapıyorlardı. Bu yüzden akşam toplanan bahşişi almamak için teklifte bulunduydum da kimse kabul etmedi.

Laura akşam iş bitiminde hiçbir şey almadan, yüzü kıpkırmızı bir şekilde hışımla restorandan çıkıp gitti. Aklima patronun Laura'yı azarlamış olabileceği geldi. Çünkü odasından çıktıktan sonra tuvaleti temizlemek için gittiğimde her yer tertemizdi ve bir görevli dolanıyordu ortaklıkta. Belki de sırf gıcıklık olsun diye bu görevi bana vermişti. Patron da bunu öğrenince onu azarlamıştı. Ama bunların hepsi bir teoriydi tabii. Yakında kokusu çıkardı nasılsa. Laura bunun bedelini ödetmek için mutlaka bir yol bulurdu.

İş çıkışı eve giderken Merve'yi arayıp olayı özetledim. Elimin yaralanmasına çok üzülmüştü ama önemsiz bir yara olduğu konusunda ikna etmeyi başarmıştım. Fırsatı olsa gelip Laura'nın saçını başını yolacaktı. Öte yandan patronumun bana böyle iyi davranması hoşuna gitmişti.

"Bu adamın oğlu falan var mı sana yapsa? Baba sıcaklığında baksana. Sana pansuman da yapmış. Oyy, kıyamam ya!" diyerek kıkırdadı Merve.

"Oha Merve! Adam kırk yaşlarında falan. Ne çocuğu?"

"E sen bunu bana niye daha önce söylemedin ki? Ben adamı yaşlı amca gibi biri diye düşünüyordum." Sonra ses tonu değişti. "Tipi nasıl tipi, sen onu söyle. Göbekli, kel biri mi yoksa?"

"Hayır, hiç de değil!" dedim şiddetli bir itirazla. Sesim neden böyle çıkmıştı, ben de anlamamıştım. Biraz daha kısık tona geçerek devam ettim. "Adam bildiğin katalog mankeni gibi bir şey. Böyle *six pack* dediğimiz kaslardan var sürüsüne bereket. Boyu da uzun, yani benden bayağı uzun. Kirli sakalı var ama yüzüne çok yakışıyor. Gözleri

değişik renkli, kirpikleri de bir erkeğe göre oldukça uzun ve kıvrımlı. Saçları da maşallah yerinde, kel falan değil yani. Kolunda kurt dövmesi gördüm ama öyle kıro bir şey değil, onda tarz duruyor. Sonra bakışları çok sert. Aslında gıcık oluyorum böyle baktığında ama ona yakışıyor sert görünmek. Ah bir de dudakları çok hoş, hakkını yemeyeyim."

Merve tamamen susmuş beni dinliyordu. Konuşmam bittikten sonra ondan bir tepki bekledim ancak ses gelmeyince telefonun kapandığını düşünerek ekrana baktım. Kapanmamıştı. Dakikalar hâlâ ilerliyordu ekranda.

"Merve?"

"Kız, sen bu adama abayı mı yaktın?" dedi aniden kulağımı sağır edencesine.

"Ne?!" Telaşlanmıştım. Az kalsın yolda takılıp düşüyordum.

"Yani adamı anlatırken kendinden geçtin de, o bakımdan..." dedi gülerek.

"Hiç işim olmaz! O adama bakacak kadar kafayı sıyırmadım henüz. Birbirimizi iki dakikada bir boğmaya çalışırız herhalde. Olacak iş değil! Hem benim birine bakacak halim mi var? Bu kadar şıpsevdi miyim ben? Daha yeni Cem'den ayrıldım. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi su-ratsız, kasıntı bir İtalyan'a mı abayı yakacağım?"

"Tamam, bir şey demiyorum. Sadece bu kadar uzun konuşmak senin âdetin değildir ve onunla ilgili konuştuğun her seferinde resmen çene ishali oldun, kanka. Neyse, kendine dikkat et de sen."

Telefonu söylenerek kapattım. Merve gerçekten inanılmaz bir insandı. Her zaman hayatımızda aşk olması

lazımmış gibi düşünüyordu. Âşık olmak onun için su içmek, yemek yemek, uyumak gibi elzem bir şeydi. Benim de öyle olduğumu varsayıyordu. Oysa benim şu anda âşık olmak ya da birine bağlanmak gibi bir niyetim yoktu. Tek amacım, yeni bir ülkede yeni bir hayat kurmaktı. Hayatımda ilk kez bağımsız bir şekilde kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum ve bir erkek yüzünden işleri berbat etmeyecektim.

Eve vardığımda her zamanki gibi kimse yoktu. Odama gidip üzerimdekileri çıkardım. Elim ara ara sızlıyor, kalp atışı gibi atıyordu. Yine de buna şükrettim. Allah'ın İtalya'sında başıma ciddi bir şey gelse, hastaneye gidip ödeme yapacak param yoktu. Burada, gurbette tek başımaydım, kendime dikkat etmem gerekiyordu. Şimdiye kadar işin bu yanını hiç düşünmemiştim.

Hazır evde kimse yokken salondaki koltuğa uzanmak istedim. Belki biraz da televizyon izlerdim. Kibrit kutusu kadar olan odamda tıklı kalmak artık sıkmaya başlamıştı beni. Sonuçta evin diğer kısımlarında da hakkım vardı. Böyle giderse yakında klostrofobik olacaktım.

Mickey Fareli şortumun üzerine bir tişört giyip salona gittim. Tam bacaklarımı uzatmış otururken kapı açıldı ve ben daha toparlanmaya başlamadan Elena'nın erkek arkadaşı içeri girdi. Arkasından Elena'nın da geleceğini düşündüm ancak kapıyı kapatınca gelmeyeceğini anladım. Bu serseri gecenin bu saatinde neden tek başına gelmişti ki? Odama gitmem daha hayırlı olacaktı. Üzerimde şort varken bu herifle aynı ortamda olmak istemiyordum.

Ayağa kalktığımda, salonun girişinde dikilmiş aptal aptal beni dikizlediğini fark ettim.

"Neye bakıyorsun? Bir şey mi diyeceksin?" diye tersledim.

Bir anda arsızca sırtıtmaya başladı. Sanki az önce onu terslememişim de, güldürecek bir şey söylemişim gibi. Sarılı elimi görünce, "Elini mi yaraladın sen? Seninle ilgilenmemi ister misin, küçük kuş?" dedi.

Küçük kuş neydi ya?

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ve gitmek için hamle yaptım. Ama önüme geçti.

"Seninle ilgili en çok hoşuma giden şey ne, biliyor musun? Her an tırmalamaya hazır yırtıcı bir kedi gibisin. Ve bu çok hoşuma gidiyor."

Ben söylediklerini anlamaya çalışırken aniden sağlam olan elimi tuttu. Elimi hızla çekerek kendimi ondan kurtardım ve koltuğun arkasına koşmak için yeni bir hamlede bulundum. Koltuğu kendime siper edecektim. Ama elimi yeniden yakaladı ve beni oyuncak bir bebekmişim gibi ikili koltuğa savurdu. Sırtım koltuğun tahta köşesine çarpınca çığlık atsam da, acıya aldırmadan kalkmaya çalıştım. Doğrulduğum anda beni tekrar koltuğa itti. Sanki hiç gücüm yokmuş gibi hissediyordum. Zaten tek elim sarılıydı, diğer elimle de ona karşı koyamıyordum. Devenin cüceyle uğraşması gibi anlamsız bir mücadeleleydi. Rapçilerinki gibi bir hayli aşağı düşmüş kot pantolonunun kemerini açarken, dizini üzerime bastırdı. İnce diz kapakları sanki bıçak gibi karnımı acıtıyordu. Çırpınmaktan tişörtüm göğsüme kadar çıkmıştı ve hiçbir şey yapamıyordum. Birazdan resmen ırzıma geçecekti ve ben ağlayamıyordum bile. Heyecandan gözünün döndüğünü anlayabiliyordum. Aptalca bir şeyler söylüyordu ama resmen İtalyanca ayarlarım kapanmış gibi anlamakta zorlanıyordum. "Bundan zevk alacaksın, güzelim!" dediğini duyduğumda, tüm gücümle adamın gözüne yumruk attım.

Normal zamanda bu yumruk ona sivrisinek vızıltısı gibi gelebilirdi ama o an beklemediği için sersemledi. Bunu fırsat bilip hemen doğruldum. Diğer koltuğun yanında duran şu eski moda büyük televizyon kumandasını elime geçirip, bu sefer de alnının tam ortasına indirdim. Sersemlemiş bir halde yere düşerken kafasını sehpayaya vurup öylece yığıldı. Pantolonu yarıya kadar açık bir şekilde yerde yatarken bana küfretmeye devam ediyordu.

Ne yapacağımı bilemeden, eve geldiğimde salonun girişine bıraktığım çantamı alıp hızla dışarı çıktım. Ellerim titriyor, bacaklarım vücudumu taşımakta zorlanıyordu. Kontrolümü yitirmiş bir halde merdivenlerden inmeye başladım. Silvia'ya gitmeliydim, başka ne yapabilirdim ki? En güvenli yer orasıydı. Sanki merdivenin basamaklarına basmıyor, kayarak iniyordum. Son iki basamağa gelmiştim ki, bir anda yuvarlandım. Şort giydiğim için açıkta olan çıplak diz kapaklarım kanamaya başladı Ama şimdi kendimi bırakıp ağlamanın sırası değildi. Silvia'nın kapısını çalmaya başladım. Saat neredeyse gece yarısını geçmişti. Eğer evde yoksa ya da uyuyorsa ve beni duymazsa ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Neyse ki kapı açıldı. Dom tam karşımda duruyordu. Beni bu halde görünce bir an afallasa da, hemen kolumdan tutup içeri sürükledi. Ondan utanıp üzerimi düzeltmeye çalıştım ama düzelecek gibi değildi, resmen rezilet görünüyordum. Üstüm başım dağılmıştı ve dizlerim de kan içindeydi.

"Ne oldu sana, kaza mı geçirdin?" dedi neredeyse kükreyerek.

Kafamı hayır anlamında salladım. Konuşacak gücüm yoktu.

O sırada Silvia yanıma gelmiş, dehşetle bana bakıyordu. Daha fazla kendimi tutamadan ağlamaya başladım. Patronumun önünde ağlamayı istemesem de elimde değildi, gözlerim çeşme gibi aralıksız akıyordu. Bu, şimdiye dek yaşadığım en ürkütücü olaydı. Liseye giderken birkaç kez otobüste taciz etmeye çalıştıkları olmuştu ama hiçbir zaman bu kadar abartı bir şeyle yüz yüze gelmemiştim.

Silvia bana sarılırken yine o güvenilir pudra kokusunu duydum ve ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Artık güvendeydim. Biliyordum ki burası benim sığınağımdı.

On beş dakika sonra, elimde kahve Silvia'nın haki renkli koltuğunda otururken biraz daha sakinleşmiş sayılırdım. Dom da, Silvia da bana hiçbir şey sormamış, rahat ettirip kendime gelmemi beklemişlerdi. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Dom gergince ayağını yere vururken bir anda durdu ve bana baktı. "Ne olduğunu artık anlatmalısın!"

Bu adamın sahip olduğu en belirgin özellik, kelimelerle nokta atışı yapmasıydı. Sanki sadece mecbur kaldığı için konuşuyor gibiydi, kurduğu cümlelerde gereksiz hiçbir şey yoktu.

Silvia, Dom'a dönerek "Ne zaman anlatmak isterse o zaman anlatsın, kızı sıkıştırma!" diye uyarıda bulundu.

Sadece Silvia olsa belki daha kolay anlatabilirdim ama Dom varken... İnanılmaz utanıyordum. Kahveyi yanımdaki sehpa bırakıp ellerimi dizlerimin üzerinde kavuşturdum. Gözlerimi yere çevirmiştim ki, üzerimdeki Mickey Fareli şortumu fark ettim. Bu görüntüyle acınacak haldeydim.

“İşten geldiğimde evde kimse yoktu. Ben de biraz salonda oturmak istedim. Sonra bir anda Elena’nın erkek arkadaşı geldi ve ben daha ne olduğunu anlamadan üzerime saldırdı. Önce gözüne yumruk attım, sonra koltukta duran kumandayla alnına vurdum. Yere düşerken başını sehpaye çarptı. Ben de o sırada evden kaçtım.”

Silvia dehşet içinde bana bakıyordu.

“Zavallı kız! Neler yaşamışsın. Ya elin? Eline ne oldu?”

O an elimi hatırladım. “Önemli değil, işte oldu,” dedim.

Kadın oturduğu yerden kalkıp neredeyse bir adımda yanıma geldi ve sıkıca bana sarıldı. “Ben seninle ilgileneceğim, küçüğüm.”

Gözyaşlarım yeniden akmaya başlamıştı.

O sırada Dom ayağa kalktı ve “Anahtarın var mı?” diye sordu.

Ne için sorduğunu idrak etmeye çalışırken, girişte duran çantama gidip anahtarları çıkardım. Avucunu açmış ona vermemi beklerken, ilk defa alnındaki kırışıklıkları fark ettim. Neredeyse beş altı çizgi halinde derin kırışıklıklar vardı

“Eve mi gideceksin?” dedim şaşkınlıkla.

Ama yüzüme bile bakmadan, anahtarı elimden kaptığı gibi dışarı çıktı. Bir iki dakikalık duraksamadan sonra ben de arkasından gittim. Hızla merdivenleri çıkmaya başladım. Evin kapısına geldiğimde Dom çoktan içeri girmişti bile.

Kapı yarıya kadar açıktı ve anahtar üzerinde duruyordu. Çabucak kilitten çıkarıp anahtarı cebime attım ve salona doğru ilerledim.

Dom kalın parmaklarıyla Elena'nın neredeyse 1.80'lik erkek arkadaşının boynunu sanki bir kolye gibi sarmıştı. Elena da oradaydı ve çığlık atıyordu. Bense ağzım açık bir halde ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Sanki bir tiyatro sahnesinin ortasında gibiydik.

Dom "Bir kıza isteği dışında dokunmamalısın!" dedi adeta tıslayarak. Sonra sıkı sıkı tuttuğu boynunu gevşetti ve konuşmasına izin verdi. Belli ki özür dilemesini istiyordu.

Adını bilmediğim serseri, "Bu orospu yalan söylüyor. Kendisi üzerime atladı. Bu tipleri bilirsin, İtalyan erkekleriyle yatmayı severler," dedi.

O sırada Elena ölümcül bakışlarıyla bana baktı. Sanki bir panter gibi avına atlayacaktı birazdan.

"Ben buraya çalışmaya geldim, İtalyan erkekleriyle yatmak için değil. Öyle olsaydı bile, senin gibi bir pislik son tercihim olurdu!" dedim sinirle. Sesimin bu kadar şirret çıktığına kendim bile inanmamıştım.

Dom az önce gevşettiği ellerini yeniden adamın boynuna geçirip tekrar sıkmaya başladı. "Senin gibi herifler her şeyi kendisinin zanneder. Ama öyle değil. Bunu öğrenmelisin."

Boğazını o kadar sıkıyordu ki, adam birden kızarmaya başladı. Gözündeki damarlar sanki patlayacakmış gibiydi. Birazdan nefessiz kalıp ölmesi işten bile değildi.

"Dom, adamı öldüreceksin! Bırak gitsin!" diye bağırdım. İlk defa ismiyle seslenmişim. Böyle bir anda nezaket kurallarını umursamazdı muhtemelen. Ama beni duymuyor gibiydi ve yüz ifadesi bu durumdaki bir adama göre inanılmaz soğukkanlıydı. "Dom, adamı bırak lütfen!" dedim ve ellerini çözmeye çalıştım.

Bir an boş boş bana baktı. Sanki adamı öldürmeye konsantre olmuştu.

Birkaç dakika sonra adamı serbest bıraktı. Uzun süre nefessiz kalan adam dizlerinin üstünde yere çökerek boyununu ovmaya başladı.

Elena hızla sevgilisine sarıldı. Sonra bize bakıp, “İkiniz de delisiniz! Başıma bela olacağını geldiğin ilk gün anlamıştım. Defolun gidin buradan!” diye haykırdı.

Dom kıvılcımlar saçan gözlerini Elena’ya çevirerek, “Şimdi odasına gidip eşyalarını toplayacağız. Buradan çıktıktan sonra, siz iki lağım faresini bir daha onun çevresinde görmek istemiyorum. Yoksa ikinizin leşini de buraya atarım, anladınız mı?” dedi.

İki sevgili şaşılacak kadar benzer bir uyum içinde kalfalarını salladılar.

O an idrak etmişim ki, kaldığım evden gitmem gerekecekti ve işin kötüsü, gidecek hiçbir yerim yoktu.

Ben ne yapacağımı düşünürken, Dom bana baktı ve kafasıyla içeriyi işaret ederek “Yürü, odana gidiyoruz!” dedi.

Öylece durmuş, aptal gibi adamın suratına bakıyordum.

“Hadi!” dedi tek kaşını kaldırarak.

Evet, yapacak bir şey yoktu. Olanlardan sonra burada kalamazdım. Odama doğru ilerledik. İçeri girdiğimizde Dom minicik kibrit kutusu kadar odayı görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

“Burada mı yaşıyorsun? Çok kötü yerler görmüştüm ama burası köpek kulübesinden bile daha kötü.”

Ağzım açık bir halde hayretle ona baktım.

“Hilton’daki süitimden sıkıldım da, o yüzden burayı seçtim. Başka seçeneğim yoktu ki!”

İkimiz birlikte odaya sığmıyorduk. Dom’un cüssesi zaten odanın tamamını kaplıyor sayılırdı. İkimiz de aynı anda ayakta durunca, zaten aramızda boşluk bırakacak mesafe kalmamıştı. Çok yakın durmaktan çekindiğim için, “Sen şu yatağın üzerinde otur istersen. Ben de eşyalarımı bavula yerleştireyim,” dedim.

Göz ucuyla yatağa baktı ve gülmeye başladı. “Yedi cücelerin yatağına benziyor, beni taşıyacağından şüpheliyim.” Ardından tedirgin bir şekilde yatağa oturdu. Birkaç saniye sonra da yatağın dayanıklılığını test etmek için sağa sola sallanmaya başladı.

Sanki az önce birini öldürmek üzere olan o değilmiş gibiydi. Benimse hâlâ elim ayağım titriyordu.

Yatağın altındaki bavulumu çıkarıp kapağını açtım ve minik dolabımdaki eşyalarımı yerleştirmeye başladım. Bir iki dakika içinde neredeyse her şeyi koymuştum. Zaten dolap namına bir şey yoktu, az olan eşyamın büyük kısmı bavulda duruyordu. Geriye sadece iç çamaşırlarım kalmıştı.

Dom’un beni izlediğini bildiğimden ona döndüm. “Gözlerini kapatmanı ya da başka bir tarafa bakmanı rica edebilir miyim? İç çamaşırlarımı koyacağım da.”

Dom yine meşhur hareketi olan tek kaşını kaldırdı ve “İlk defa kadın çamaşırı görmeyeceğim, rahat ol,” dedi.

“Çalışanlarından birininkini görmemişsindir ama,” diye karşılık verdim elimi belime götürürken.

Gözleri sinsî bir şekilde aydınlandı ve yüzünde muzur bir gülümseme belirdi.

"Ah, tabii ki görmüşsündür. Neden böyle bir tahminde bulundum ki zaten?"

Gerçekten çok salaktım. Elbette çalışanlarıyla yatmış olabilirdi. Kendimi olayın dışında tutarak söyleyebilirdim ki, her kız bu adamın maço tavırlarından etkilenebilirdi. Ben değil tabii!

"Evet, hâlâ bekliyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Sağ elini havaya kaldırıp, "Tamam, kapatıyorum," dedi ve gözlerini yumdu.

Hemen dolaba dönüp, sutyenlerimi ve külotlarımı hızla bavula sıkıştırdım. Yeniden arkamı döndüğümde adam bana bakıyordu. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki, "Hiçbir şey görmedim," dedi beni ikna etmeye çalışarak.

Geriye bir şey kalmadığından emin olduktan sonra bavulu kapatmak için eğildim. O sırada Dom da eğilip yerden bir şey aldı ve bana uzattı.

"Bunu unuttun," dedi ciddi görünmeye çalışarak ama aslında gülüyor gibiydi. Bu adamın neye kızıp neye güleceğini bilmek mümkün değildi.

Elindekine uzanırken yanaklarım alev aldı. Çünkü üzerinde minik penguenler olan bir tane külotum az önce ifşa olmuştu. Patronumla aramızda artık gizli ne kalmıştı ki? Harika! Bundan sonra bana bakınca tek gördüğü şey penguenli donum olacaktı.

Bavulumun sapından tutup kaldırırken benimle aynı anda Dom da ayağa kalktı. Birbirimize bakmaya başladık, aramızda sadece bavul vardı. Yine her zaman olduğu gibi gözleri korkusuzca beni süzüyordu. Bir anda elini elimin üzerinde hissedince telaşla bavulun sapını bıraktım.

Artık onun kontrolündeydi. Neredeyse her şeyimi toparlamıştım, bir tek banyodan şampuanımı almak kalmıştı.

Banyoya girip, daha önce çamaşır makinesinin üzerinde bıraktığım şampuanımı aldım. Kapıdan çıktığımda Dom elimde tuttuğum kutuya bakarak, "Bu, saçının neden Hindistan cevizi koktuğunu açıklıyor," diye mırıldandı ve arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Saçımın Hindistan cevizi koktuğunu mu söylüyordu? Hayatımda gördüğüm en acayip insan olabilir miydi bu adam acaba?

Evden çıkmadan önce, bendeki anahtarı salonda oturan Elena'nın ayaklarına doğru fırlattım. Tanıştığımız ilk günden beri bana insan gibi davranmadıkları için bu davranışı hak ediyorlardı.

İlk girdiğim andan beri bu evden nefret etmişim ve bir gün çekip gideceğimi biliyordum ama bu kadar erken olacağını tahmin etmemiştim.

Hiçbir konuşma olmadan, kapıdan çıkıp merdivenlerden inmeye başladık.

Silvia kendi evinin kapısında bizi bekliyordu. Dom'a bakarak, "Umarım kimseyi hastanelik etmemişsinizdir," dedi. "Geçen sefer adamın düzelmesi tam iki ayını almıştı."

Demek patronum kronik şekilde kavgacı bir tipti ve herhalde biraz önce yukarıda olanlar onun için normal sayılırdı.

Dom'un yerine ben cevap verdim. "Sadece az kal-sın adamın boynunu kopartıyordu ama yaşayacak, merak etme," dedim gülerek. Olanları espriyle karşılıyor olmam enteresandı aslında. Kalacak bir yerim ve yeni bir evin masrafını karşılayacak param yoktu.

Dom'un bavulumu girişte bırakmasını beklerken, içeri doğru gitmesiyle arkasından şaşkınlıkla bakakaldım.

Silvia hemen yanıma gelip elimi tuttu ve neşeyle "Artık benimle kalacaksın, Fiore. Bunu Dom'la bir haftadır konuşuyorduk zaten ama netleştirememiştik," dedi.

"Senin yanında kalmamı mı istiyorsun yani?" diye sordum heyecanla.

"Evet, elbette istiyorum, tatlım. Her geçen gün kendimi daha yalnız hissetmeye başladım. Evde Marilyn dışında bir sesin olması hoşuma gider. Aslında ilk günden beri istiyordum ama Dom önce senin hakkında emin olmamız gerektiğini söyledi. Bu akşam bana testi geçtiğini söylemeye gelmişti."

Test mi?

Ne testi olabilirdi ki?

Birden aklıma geçen akşam işten çıkmadan önce Rico ile yaptığımız konuşma geldi. İkisi beni tufaya düşürmeye çalışmışlardı. Ah, lanet olası pislik herif!

Hiçbir şey belli etmeden Silvia'ya sarılıp öptüm ve teşekkür ettim. Sonra Dom'a da teşekkür edip geleceğimi söyleyerek, hızlı adımlarla odaların olduğu tarafa ilerledim. Silvia'nın evine birçok kez gelmiştim ama odaların olduğu tarafa hiç geçmemiştim. Elena cadısı ile kaldığım evin mimarisinden çok da farklı değildi. Bir tek benim kaldığım kümesten bozma oda yerine üç tane düzgün oda vardı. Muhtemelen zamanında çamaşır odasıyken, gereksiz olduğunu düşünüp odalardan birine katmışlardı.

İkinci odada da bavulumu göremeyince en dipteki odaya yürüdüm. Bavulum odanın girişine konulmuştu ama Dom yoktu. Gözüm yatağın yanında duran sehpanın

üzerindeki fotoğrafa takıldı. Bunun aynısı Dom'un çalışma masasında da duruyordu. Emin olmak için elime aldığımda birden arkamda birinin nefesini hissettim.

"Fotoğraf çerçevelerine bir zaafın olduğunu düşünmeye başladım."

Bay Laf Sokucu tam arkamda durmuş bana bakıyordu.

Ne demek istediğini anlamıştım. Tanıştığımız ilk gün de beni elimde çerçeveye yakalamıştı. Ama şu anda suçlu olan kişi ben değildim. Bana kurduğu o sinsî oyunu şimdi yüzüne vuracaktım. Elimi belime koydum ve "Beni kandırdığınızdan haberim var!" dedim.

"Seni kandırmak mı? Yaptığım şey senin kim olduğunu anlayabilmek içindi." Bay Çok Zeki hiç ikiletmeden neden bahsettiğimi anlamıştı.

"Benim kim olduğumu anlamak istiyorsan açıkça sorabilirdin."

"Nasıl sormamı bekliyordun? *Annem senin onunla birlikte yaşamamı istiyor. Evdeki gümüşleri alıp kaçma niyetinde olan bir hırsız mısın? Yoksa organlarını mafyaya satacak soğukkanlı bir kaçakçı mısın?* diye mi soracaktım?"

Beni hazırlıksız yakalamıştı, gerçekten haklıydı. Elimi belimden indirdim ve çerçeveyi hâlâ elimde tuttuğumu fark edince sehpanın üzerine geri koydum.

"Rico çok iyi bir oyuncu. Beni adi bir herif olduğuna iyi inandırdı."

"Amaç da buydu zaten ama sen arkadaşlarına da bana da ihanet etmek istemedin."

"Evet, tabii ki istemem," dedim yatağa otururken. Bir yandan da meraklı gözlerle odayı inceliyordum. "Ama bu

oyundan benim annenle yaşamaya değer biri olduğumu nasıl anlayabildin?"

"Bu kadar sefil bir halde olmana rağmen paranın büyüüne kapılmayıp, benim gibi hoşlanmadığın bir adama ihanet edemeyeceğini söyledin. Bence yeterliydi," dedi açık yüreklilikle.

"Ben sefil bir halde miyim?" diyerek kaşlarımı çattım.

İki parmağını birbirine yaklaştırıp "Birazcık," dedi ve gülümsedi.

Şu halimle sefilliğin kitabını yazabilirdim. Üzerimde komik görünümlü şortum vardı, dizlerim kanamış, saçlarım dağılmıştı. Elim de işte olan kazadan dolayı sarılıydı. Gerçekten sefil göründüğümü kabul ediyordum. Ama bana gülümseyen içten haliyle Dom'u da artık farklı görmeye başlamıştım. Bu adam, ondan hoşlanmadığımı düşünmesine rağmen benim arkamı kollamıştı. Benim için az kalsın o serseriye paralıyordu. Hayatımda ilk defa birisi benim için böyle bir şey yapmıştı. Kafamı kaldırıp yeniden ona baktığımda, sanki her şeyi daha farklı görmeye başlamıştım. Bu adam düşündüğüm kadar acımasız, sinirli bir domuz değildi.

Gözlerimiz yeniden birleştiğinde "Teşekkür ederim" dedim. Sesim neredeyse ağlayacakmışım gibi çıkmıştı. Lanet olsun! Onun karşısında yeniden ağlamayı istemiyordum.

"Bu gece yeterince yoruldun, hemen uyusan iyi olur."

Dom'un bir eli pantolonunun cebindeydi ve ses tonu fazlasıyla otoriterdi. Ama gerçekten bir gün için iki tane yorucu olay atlatmıştım ve başımın bir an önce yastıkla kavuşmasını istiyordum.

Sadece "Tamam," diyebildim.

“İlk kez sana söylenen bir şeye hemen olumlu cevap verdin. Büyük bir gelişme.”

“Aksini düşünemeyecek kadar yorgunum da ondan,” dedim ve gülümsedim.

İlk defa o da bana söylediğim bir şey yüzünden gülümsedi. Arkasını dönmüş giderken, “Bu arada senden hoşlanmıyor değilim. Yani hoş birisi olduğun için hoşlanıyorum senden,” dedim. Daha doğrusu tüm bunlar ağızdan çıktı. Zaten çıktıktan sonra ne kadar aptalca ve devrik bir cümle kurduğumu anladım. Birisinden hoşlanmıyor olmanın tersi ondan hoşlanıyor olmaktı sonuçta. Bu itirazımı *ona abayı yaktım* şeklinde analiz ederse ne olacaktı?

Kahretsin!

Adam sırtıtarak bana bakmaya devam ederken yanaklarım kızardı.

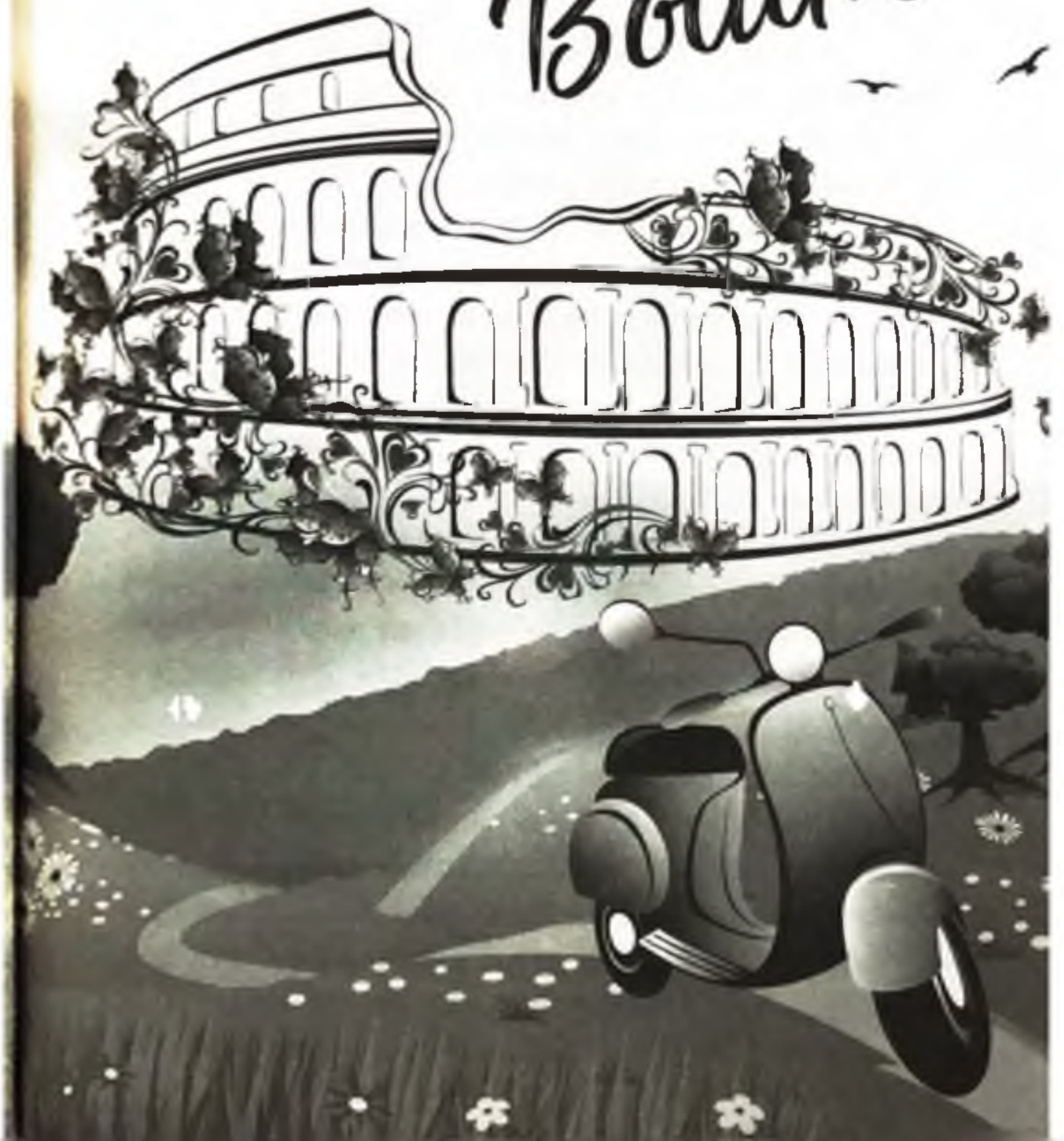
“Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum,” dedim salakça gülerek.

O ise hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı kapatıp gitti.

Elimi kaldırıp yaptığım salaklık için alnıma şaplak attım. Bu aptallığımı İtalyanca-Türkçe karmaşasına verebilirdim aslında. Ama ona sulandığımı düşünmese iyiydi. Umarım öyle düşünmezdi.

Lütfen düşünmesin!

Beşinci Bölüm

Ertesi gün yeni bir yatakta uyanınca yine algılarım karmaşaya düştü. Dün akşam olanları düşününce yataktan doğrulmak bile içimden gelmiyordu. O iğrenç adamın suratındaki sırtık ifadeyle fermuarını açıp üzerime çullanmak istemesi, dizleriyle bedenime baskı yaptığında ona karşı gücümün yetersiz kalması, burnumun derinliklerine sızan içki ve sigara kokusu, hepsi birden şimdi midemi bulandırıyor. Türk âdetlerinde misafirin ev sahibine sormadan banyo yapması belki arsızlık kabul edilirdi ama gerçekten adamın bana dokunduğu her parmak izini bir an önce üzerimden silmek istiyordum. Bavulumdan duş jelimi, şampuanımı, lifimi ve havlumu alıp banyoya doğru yürüdüm. Odaların kapısı kapalıydı ve salon tarafından da ses gelmiyordu. Belli ki Silvia henüz uyanmamıştı.

Banyoya girdikten sonra hemen soyunup kendimi ılık suyun altına attım. Türk filmlerinde kadınlar tacize maruz kaldıklarında hemen ertesi gün kendilerini hamama atıp kırklanırlardı. Şimdi bu klişenin ne kadar mantıklı olduğunu anlayabiliyordum. Bedenine değen o izleri tamamen yok etmek istiyorsun ve elinde tuttuğun sabunlanmış bir bez parçası sihirli bir şekilde bunu başaracakmış

gibi düşünüyorsun. Ama ister plasebo etkisi* olsun ister başka bir şey, şimdi kendimi eskisi gibi hissediyordum. Yaklaşık kırk dakikalık uzun bir banyodan sonra yanaklarım pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. İçerisi tamamen buharla kaplıydı. Bir an önce odama gitmek için havluya sarınıp çıktım. Çünkü banyoya girerken aptal gibi eşyalarımı yanıma almayı akıl edememiştim.

Kapıdan çıktığımda tam karşımda kocaman bir duvar gibi Dom duruyordu. Üzerimde sadece göğüslerimi ve dizlerimin biraz yukarısını kapayan tek parça bir havlu vardı. Bu hamamdan çıkmış kadın görüntümle daha ne kadar kendimi rezil edebilirdim ki? Yine vücudumun sanki iki katmanı varmış da, o her bir katmanı lazer ötesi gözleriyle inceliyormuş gibi hissetmiştim. Zaten ne zaman onun karşısına *pat* diye çıksam, kendimi çok savunmasız hissediyordum. Ama beni baştan aşağı süzmeyip sadece gözlerime bakarken bunu nasıl hissedebiliyordum, anlamıyordum.

“Neden buradasın sen?” diye sinirle adama çıkıştım. Fakat sonra sorduğum sorunun ne kadar abes olduğunu anlayarak gözlerimi yere çevirdim. Onun yanında her daim bu kadar geri zekâlıca davranmak ya da konuşmak zorunda mıydım bilmiyordum. Her seferinde istisnasız kendimi rezil edecek bir şey yapıyordum.

Bana hiç cevap vermedi. Ama ben koca çenemi tutamayarak konuşmaya devam ettim.

“Senin evin, tabii ki burada olacaksın. Ben sadece birden karşımda görünce şaşırdım.”

* **Plasebo etkisi:** Tıbben etkisiz bir ilacın, telkine dayalı bir etki ortaya çıkarma halidir.

“Müsaade edersen...” dedi gözüyle banyo kapısını işaret ederek.

“Tabii. Ben de çıkıyordum zaten,” dedim ve hızla önünden çekildim.

Sevgili patronum tanıştığımız ilk gün beni arsızca masasını karıştırırken bulmuştu. Sonrasında üzerime dar gelen göğüs dekolteli üniformam yüzünden adama çemkirmiştim. Başka bir zaman da, hem berbat biri olduğunu hem de aslında onu çok yakışıklı bulduğumu söylemiştim. Bana tecavüz etmeye çalışan ev sahibimin erkek arkadaşını benim için pataklamış, penguenli donumu görmüştü. Şimdi de yarı çıplak önüne atlamıştım.

Yok, ben gerçekten bu adama karşı her şekilde rezil olmuştum. Daha ötesi yoktu. Ama hayır, erken konuşmak lazımdı. Belki daha ötesi de olabilirdi!

Allah’ım, lütfen beni böyle kasıntı bir herife daha fazla rezil etme, olur mu? Hayır o değil, tüm Türk ırkını benim gibi bilecek ve Türklerin topundan soğuyacak.

Odama girip, en kapalı giysilerimi giymek için bavulumun altını üstüne getirdim. Sonunda kot pantolonumla kısa kollu, önü tamamen kapalı düz bir tişört giydim. Saçlarımı da havluyla iyice kurutup tepeden topuz yaptım. Odayı biraz toparlayıp dışarı çıktım.

Silvia mutfakta kahvaltıyı hazırlıyordu. Beni görünce yine şefkatle sarıldı ve yanaklarımdan öptü

“Nasılsın, hayatım? Bugün kendini iyi hissediyor musun?”

Yüzünde yine hiç makyaj yoktu ama her zamankinden daha enerjik ve keyifli görünüyordu.

“Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Roma’ya geldikten beri en iyi uyukumdu diyebilirim.”

Buzdolabından sütü çıkarırken, “Buna çok sevindim. Şimdi bir şeyler atıştırırsan daha güçlü olursun. Dom dün gece burada kaldı, belki bizi rahatsız ederler diye,” dedi.

Dom bu yüzden mi geceyi Silvia’da geçirmişti? Bizi kollamak için...

Adam, benim yüzümden birini patakladığı ve eşyalarımı toplamama yardım ettiği yetmezmiş gibi, bir de bütün gece başımızda nöbet tutmuştu. Ben de kalkmış, kendi evinde neden karşıma çıktı diye adama çıkışıyordum. Bugün ona karşı daha olumlu davranmaya karar verdim.

“İstersen sana geçen gün yaptığım Türk usulü börekten pişirebilirim. İster misin, Silvia?”

Kadın sanki çocuk gibi birden neşelenip alkışlamaya başladı. “Evet, çok isterim!” Ardından bakışları elimin üzerinde yoğunlaştı. “Sen gerekenleri söyle, karıştırma işini ben yapacağım. Bu haldeyken elini kullanamazsın.”

Silvia söylediğim malzemeleri tıpkı Türk teyzeler gibi kıvrakça yoğurdu. Hamur biraz bekledikten sonra işi ben devralarak pişirmeye başladım. Hepsini hazırlayıp masaya koyduğum sırada Dom mutfığa girdi.

O da benim gibi duş almıştı. Saçları hâlâ ıslaktı ve parıltıyordu. Bu haliyle sanki mitolojik bir tanrı gibi kusursuz görünüyordu.

Silvia aynı bana yaptığı gibi oğluna sarılıp yanaklarından öptü. İtalyanların bu tarz yakınlık ve aile bağları konularında Türklere benzediği söylenebilirdi. Bizden başka sürekli birbirini şapır şupur öpen bir memleket varsa, kesinlikle İtalyanlardı.

Silvia, Dom'dan ayrıldığında hamurları işaret etti. "Bak, Fiore bizim için Türk usulü böreklerden yaptı. Bir dene, bayılacaksın."

"Silvia da yardım etti, ben pek bir şey yapmadım," dedim. Ve ona daha fazla bön bön bakmamak için hemen arkamı dönerek masayı düzeltiyormuş gibi yaptım.

Sonunda hep birlikte masaya oturduk. Bizim klasik Türk kahvaltısı gibi olmasa da, bol bol kruvasan, mozzarella peyniri, domates, ahududu reçeli, hamur ve taze kahvemiz vardı.

Tabağıma pişirdiğimiz hamurdan koyarken, "Sizler masanızda pek zeytin bulundurmuyorsunuz, çok enteresan. Bizler için zeytin kahvaltıda en önemli detaylardan biridir," dedim.

Silvia gülererek, "Bizim sizin gibi meşhur kahvaltı seanslarımız yok da ondan. Biz akşam ve öğle yemeklerini yemekten sayarız," dedi.

Ağzım dolu bir şekilde, "Biz Türkler için her öğün önemlidir. Bizim kadar yemeye düşkün bir millet yok sanırım," dedim.

Dom kahveleri bardaklara doldururken, "Türklerin kahvaltısındaki kadar çeşit hiçbir yerde yok," dedi her zamanki ciddiyetiyle.

"Siz hiç Türkiye'ye gittiniz mi?"

Silvia'nın yanında Dom'la neden daha saygılı konuştuğumu bilmiyordum ama ağzımdan bu şekilde çıkıyordu. Belki de oğluyla senli benli konuştuğumu bilirse bana tepki gösterir diye korkuyordum.

Dom kahvesinden bir yudum alıp bardağını masaya bırakırken, "Evet, birkaç defa," dedi.

Şaşkınlığımı gizleyememiştim. “Gerçekten mi? Nere-
leri gezdiniz peki?”

“İstanbul, Bodrum, Ankara,” dedi ve benim el açması
hamurdan ısırıldı.

Bu adam tam bir gizemdi. Daha önce Türkiye’de bu-
lunmuş olduğunu neden iş görüşmesinde söylememişti?
Cevap aslında çok basitti; adam muhabbet olsun diye ko-
nuşacak biri değildi de ondan.

Elindeki hamuru göstererek, “Bu gerçekten fena de-
ğil,” dedi.

Silvia gülerek, “Sana söylemiştim. Çok lezzetli, değil
mi? Sanırım dayanamayıp hepsini bitireceğim,” diye kı-
kırdadı.

Bu kadının enerjisine hayran olmamak elde değildi.
Herkes karnını doyurduktan sonra masayı kaldırmak
için ayaklandım. Artık bu evde yaşıyordum ve görevle-
rimi yerine getirmem gerekiyordu. Bir de kira meselesi
vardı. En kısa sürede Silvia’ya kira için ne kadar ödeme
yapacağımı sormalıyım.

Dom masadan kalkıp Silvia’yı öptü ve kapıya doğru
ilerledi. Hızla arkasından koşturup, “Eğer işe gidiyorsan
ben de seninle gelebilir miyim?” diye sordum. Bana şüp-
heyle bakınca, aklından ne geçirdiğini anladım. “Söz, bek-
letmek yok. Hemen çantamı alıp çıkıyorum.”

Dün gece yaptığı şey için yolda bir kez daha teşekkür
edebilirdim. Ne de olsa bugüne kadar kimse beni koru-
mak için gidip birinden hesap sormamıştı. Gerçi Merve,
Cem’i elleriyle boğmak istediğinden bahsetmişti ama ona
izin vermemiştim. Dom, olumsuz özelliklerine rağmen
tam bir centilmenlik örneği idi. Kadir İnanır gibi maçoymuştu

neredeyse. Beni o halde görünce, nasıl da gidip o serse-riyi pataklamıştı... Ah, bir kez daha içimin yağları eridi!

Neredeyse jet hızıyla aşağıya indim. Adamın nerede ol-duğunu bulmak için bakınmaya gerek bile yoktu. Dom'un kan kırmızısı, gıcır gıcır Ferrari'si hemen apartmanın önünde, Özgürlük Heykeli gibi duruyordu.

Böyle bir adam başka nasıl bir araba kullanabilirdi ki? Tam bir klişe!

Yoldan gelip geçen kadınlar gülüşüp bakışlar atıyor, alenen Dom'u süzüyorlardı. Bir ıslık çalıp laf atmadıkları kalmıştı. Birkaç dakika daha beklese adamı canlı canlı yi-yeceklerdi. Ama Dom, sanki hiçbir şey fark etmemiş gi-biydi. Belli ki onun için bu tarz şeyler çok sıradandı.

Utana sıkıla arabaya bindim. Herkes bize bakıyor gibi geliyordu. Hatta koltukta olabildiğince küçülüp kafamı saklamaya çalıştım.

"Yine ne oldu?" dedi bana kafasını çevirip.

"Hiçbir şey yok," dedim. Ama sonra içim rahat etmedi. Koca çenem kapalı kalsa binlerce iğne batardı sanki. "İtal-yan kadınlar beğenilerini çok rahat gösteriyorlar," dedim kemerimi bağlarken.

"Siz Türk kadınları böyle değil misiniz?" diye sordu arabayı çalıştırırken.

"Biz, daha doğrusu benim gibi büyük bir çoğunluk, asla böyle şeyleri kolayca belli edemeyiz. İlk adımı hep erkeklerden bekleriz."

"Bence boşa vakit kaybı," dedi güneş gözlüğünü ta-karken. "Hayat ufak detayları düşünmeye değecek kadar uzun değil. Siz Türkler her şeyi kafanıza takıp büyütüyor,

kendinizi hasta ediyorsunuz. Halbuki bizler anı yaşarız. Tadına vararak...”

Anı yaşamak mı? Türkiye’de yılda kaç kadın sadece anı yaşadı diye töre kurbanı oluyordu, biliyor muydu acaba?

“Siz keyif için dünyaya gelmişsiniz zaten. İtalyan erkeklerinin uzun süreli beraberlikler yaşayamaması bu yüzden olmalı,” dedim mırıldanarak.

“Bu da ne demek şimdi? Konu neden İtalyan erkeklerinin ahlaksızlığına bağlandı ki?”

Omuzlarımı silkerek, “Biz Türkler ufak detayları düşünürüz. Evliliklerimiz de ilişkilerimiz de bu yüzden daha uzun süreli olur. Sizlerin aksine!” dedim.

“Her İtalyan aynı değildir!”

Sesi sinirli çıkmıştı bu kez. Buraya gelmeden önce İtalyanların bu kadar milliyetçi olduğunu tahmin etmezdim. Adam onlara karşıt bir fikir sunduğum her seferinde inanılmaz gerginleşiyordu.

“Yaptığı onca ahlaksızlığa rağmen Berlusconi’nin yıllarca koltuğunda oturması bu yüzden mi peki? İtalyanlar bu tarz ilişkileri yadırgamadığı için bence,” dedim.

“Ah, politikayı da İtalyan erkeklerinin ahlaksızlığına bağladı şimdi, inanılmaz!” dedi elini havaya kaldırarak.

Beni sanki yanımızda olmayan birine şikâyet ediyormuş gibiydi. Bu hali aslında komiğime gitmişti ama çok da uzatmak istemediğim için sustum.

Bu arada bulunduğumuz yolun, restorana giden yolla alakası yoktu.

“Nereye geldik?” diye sordum etrafıma bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken.

“Bağlantıma karides siparişi vermiştim. İşe gitmeden önce almamız lazım.”

“Bunun da mı özel satıcıları var?” dedim şaşkınlıkla.

“Öyle balık pazarından gidip alınacak bir şey değil. Kaliteli olanı almak istiyorsan, doğru kişileri tanıman ve istedikleri parayı vermeye hazır olman lazım. Yoksa senden önce başkaları kapar,” dedi arabayı park ederken.

Yeni bir şey daha öğrenmiştim.

“Hadi insene, ne bekliyorsun?” dedi arabadan çıkarken.

“Ben de mi geleceğim?”

Tek kaşını kaldırıp bakınca, bunun saçma bir soru olduğunu anlamış oldum. Tabii ki onunla gidecektim. Arabada tek başıma ne yapacaktım?

Önden hızlı hızlı yürümeye başladı. Arkasından gidiyor, insanlara vura çarpa ona yetişmeye çalışıyordum.

Sonunda kenar mahallelerin birine girdik. Dom park etmiş bir kamyona doğru ilerleyip kapısına vurdu. İçeriden dev gibi bir adam çıktı. Bizi soğan gibi ezecek kadar asabi görünüyordu. Dom elini uzattığında iki dost gibi birbirlerine sarıldılar. Sonra kendi aralarında sohbet edip gülüşmeye başladılar. Onları uzaktan izliyordum, yanlarına gitmek istememiştim.

Bir anda ikisi birden dönüp bana baktı. Arkamdaki bir şeye mi bakıyorlar diye kontrol ettim ama hayır, resmen bana bakıyorlardı. Dom bir şeyler söylerken adam karnını tutarak güldü. Kim bilir benim hakkımda ne söylemişti.

Kamyonun arka kapısını açınca, karideslerle dolu tahta kasalar görüldü. Dom elini kasalardan birine sokup bir tane karides aldı ve kafasını kopartıp yere attı. Sonra adamla konuşup yeniden el sıkıştılar. Herhalde kasaları

restorana getirmesini söylemişti. Ferrari'nin bagajına koyacak hali yoktu ne de olsa.

Dom yanıma geldiğinde, "Neden buraya gelip karidesleri görmek zorundaydın? Zaten bildiğin biriyse sana direkt iyilerini getirmez miydi?" diye sordum merakla.

Cebinden sigarasını çıkarıp yakarken, "Restoran işini asla şansa bırakamazsın. Adamla el sıkışıp sohbet etmem, dostum olduğunu göstermez," dedi.

"Ah, o zaman konusu açılmışken, neden bana bakıp güldüğünüzü sorabilir miyim?" dedim yine aynı meraklı ifademle.

"Senin kız arkadaşım olup olmadığını sordu," dedi omuz silkerek.

Bir anda içimde sanki disko müzikleri çalmaya başlamıştı. Neden hoşuma gitmişti bu şimdi? Onun kız arkadaşı olmak gibi bir niyetim yoktu ki!

Sesimi ciddileştirerek, "Sen ne dedin?" diye sordum.

"Gerçeği tabii. Kız arkadaşım olmadığını, çünkü baş belasının teki olduğunu söyledim."

"Ne? Neden böyle bir şey söyledin?"

Bana *baş belası* demesine alınmıştım.

"Öyle söylemeseydim, hayran listene bir serseri daha eklenecekti. Hem de gerçekten baş ağrıtabilecek cinsten bir serseri."

"Hayranlarımın ya tecavüzcü, ya mafya babası olduğunu düşünürsek, onlardan daha kötü olacağını sanmıyorum," dedim gülerek.

Bana bakıp sırttı. “Eğer istersen dönüp telefonunu verebilirsin. Ama bir daha senin için kimseyi pataklamam, haberin olsun.”

“Sağ ol. Yalnız daha mutluyum.”

Arabaya binip yola koyulduğumuzda çaktırmadan onu incelemeye başladım. Kabul etmeliydim ki, pek benim tipim olmasa da, gerçekten hiç de yabana atılmayacak bir karizması vardı. Klasik bebek yüzlü yakışıklı tiplerden biri değildi. Güçlü karakterini kanıtlayan hafif köşeli çenesi, sert elmacık kemikleri, sakalları ve hiç acıması olmadığı gösteren bakışları vardı. Hiçbir şeyi ya da kimseyi umursamazmış, hayattan hiçbir korkusu yokmuş gibiydi. Bu da onu otomatikman çapkın kategorisine sokuyordu. Pek çok kadın onun gibi olgun ve sert görünümlü, kaslı erkekleri beğenebilirdi. Tabii aksi, agresif, çok konuşmayan ve espriye açık biri olmadığı gerçeğini kabul ederlerse. Araba kullanması bile agresifti. İnsanların üstüne üstüne sürüyor, hızlı gidiyor, yoluna atarlarsa el kol hareketi yapıyordu. Sanki patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Yaklaşık on beş dakika sonra restoranın önündeydik. Arabayı park ettikten sonra birlikte girişe doğru ilerlemeye başladık. O sırada kısa küt saçlı, en fazla otuzlarında gösteren sarışın bir kadın yanımızda belirip aniden bana saldırmaya çalıştı. Tek eliyle tişörtümü tuttuğu anda, Dom hızlı bir refleksle kadının iki elini birleştirip benden uzaklaştırdı. Ne olduğunu anlamadığım için aptal gibi bakıyordum. Beni birisiyle mi karıştırmıştı?

“Dün gece bu orospuyla mı birlikteydin? Onun için mi gelmedin?”

Beni kastediyordu ama hâlâ ne olduğunu anlayamıyordum. Kadın sokağın ortasında avazı çıktığı kadar

bağırıyordu. Tüm yüzü gözyaşları yüzünden akan makyajıyla kaplanmıştı. Hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu ama Dom ellerini bırakmadan sakinleşmesini bekliyordu. Belli ki sadece tişörtümü çekiştirmekle yetinmeyecek, beni resmen paralayacaktı.

Bu sırada Rico içeriden sesleri duyup çıkmıştı. Dom'a *yardım ister misin* dercesine bir bakış attı ama olumsuz yanıt alınca kapıda dikilmeye devam etti.

Sonunda Dom kadına doğru dönerek, "Daniela, beni sinirlendiriyorsun! Yeter!" diye tehditkâr şekilde konuştu.

Kadın sanki üç yaşında, ikna edilmesi zor bir kız çocuğu gibi, "Hayır hayır..." diye kafasını sallıyordu.

Dom kadına biraz daha yaklaşarak ona bakmasını sağladı. "Şimdi ellerini bırakacağım, sakinleşeceksin ve seni eve götüreceğim," dedi daha sakin bir sesle.

Kadın sihirli bir şekilde sakinleşerek kafasını *olur* anlamında salladı ve Dom'un serbest bıraktığı eliyle önce burnunu, sonra gözlerinden yanaklarına akan rimel izlerini silmeye çalıştı.

Bense sanki bir dizi seyredermiş gibi bu sahneyi dışarıdan izliyordum.

Kıskanç bir kadının, sevgilisini başkasına kaptırmaya çalışması isimli bir sahneyi izlemiştik özetle. Ama ortada büyük bir yanlış vardı; Dom'la aramızda hiçbir şey yoktu.

Dom, kadını arabaya bindirdikten sonra Rico'ya doğru dönerek, "İçeri götür onu!" dedi.

Rico bana bakıp başıyla kapıyı işaret etti. Hiçbir şey konuşmadan ikimiz de kapıyı itip içeri girdik.

Anlaşılan bu sabah olaylı geçmeye devam edecekti. Çünkü Laura bir elinde akşam gelecek olan rezervasyonlu müşterilerin yazılı olduğu not defteri, diğer eli belinde durmuş, tiksinererek bana bakıyordu.

“Yine ne var?” dedim sesim neredeyse bağırarak çıkmıştı.

“Sen gerçekten sadece sorun yaratıyorsun. Bunun için çabalamana bile gerek yok. Eninde sonunda kendini buradan kovduracaksın,” dedi gülümseyerek.

Şu anda tam bir engerek yılanına benziyordu. Suratının ortasına tokadı basmayı öyle çok isterdim ki.

“Ne kadar mutlu olurdun, değil mi?”

Rico bu sırada Laura’ya dönerek bir şey söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Her zaman İtalyancam yeterli olmuyordu. Bazı kelimeler okulda öğrenilmiyordu ya da öğretmenlerimiz İtalyan olsa bile argo kelimeleri bize öğretmiyorlardı.

Laura sinirden köpürmüş bir halde hızla ortadan kayboldu.

Rico’ya dönerek, “Ne söyledin ona, anlayamadım,” dedim.

“Toz olmasını söyledim. Tabii senin bilmediğin başka kelimeleri de kullanmış olabilirim,” dedi sırtarak. Barın arkasına geçmiş, bulaşıkhaneden gelen temiz bardakları havluyla kurulayıp yerleştiriyordu. “Sakinleşmen için bir şey vereyim mi sana?” diye sordu.

Kafamı *hayır* anlamında salladım. Sonra bar taburelerinden birine oturup “Sanırım su iyi olur,” dedim.

Aynı Dom gibi ciddi bir ifadesi vardı. Suyumu bardağa doldururken bir yandan da gerçekten sakin miyim diye beni süzüyordu.

“Ben iyiyim, merak etme. Sadece insanların beni tanımadan bu kadar nefret etmesini anlamıyorum. Gerçekten bu kadar baş belası mıyım? Dom da dâhil olmak üzere, Roma’ya geldiğimden beri birçok kişiden bunu duyuyorum,” dedim ve suyumdan büyük bir yudum aldım.

“Evet, kesinlikle baş belasısın. Bu konuda diğerlerine katılıyorum.”

“Çok teşekkür ederim. Çok moral verici oldu bu,” dedim gücenmiş bir şekilde.

“Hey, daha bitmedi ki. Sadece hepimiz için baş belasının anlamı çok farklı. Bir erkek sana baş belası olduğunu söylüyorsa, onun hayatını karıştırabileceğini anlatmaya çalışıyordur. Bir kadın aynı şeyi söylüyorsa, onun hayatını da berbat anlamda karıştıracağını anlatmaya çalışıyordur. Her iki türlü de bu etkiyi yaratmak kolay değil. Ve sen bu konuda çok iyisin,” dedi içtenlikle.

“Bir de barmenlerin müşterilerini olumlu yönde motive eden kişiler olduğu söylenir hep ama sen bu konuda pek iyi değilsin sanırım. Şu an kendimi daha kötü hissediyorum,” dedim gülerek.

“İşimin bir parçası da doğruları söylemek,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Ah, tabii! Beni o akşam bahşişlerle ilgili kandırmaya çalışmak da işinin parçasıydı sanırım,” dedim.

Sanki küçük bir çocuk yaramazlık yaparken yakalanmış gibi omuzlarını kaldırdı. “Dom benden seni denememi

rica etti. Ne yapabilirdim ki? Senden emin olmak istedi sadece. Ona kızma.”

“Kimseye kızmıyorum. Bunu onunla konuştuk, ona hak veriyorum. Sadece test edilmek fikri hoşuma gitmiyor,” dedim dürüstçe.

“Kimsenin hoşuna gitmez. Ama Dom insanlara çok zor güvenir ve bir kere güvenileceğinden emin olursa onun fikrini kimse değiştiremez.”

“Sevgilisi bile mi? Biraz önce olanlardan dolayı beni kovabileceğini düşünüyorum. Sonuçta benim yüzümden huzurları kaçtı.”

“Eski sevgilisi,” diye düzeltti. Sonra da “Olanların seninle ilgisi yok. Bu kendi aralarındaki mesele,” dedi.

Demek ayrılmışlardı. Ama kadın bunu pek aşmış gibi görünmüyordu.

“Neyse... Ben işimin başına dönüyorum, sonra görüşürüz,” dedim bardağımın dibinde kalan suyu kafama dikerek.

Yaklaşık bir saat sonra müşteriler gelmeye başlamıştı. Çok yoğun olmama rağmen bir ara aklıma Dom’un sevgilisinin o dağılmış görüntüsü geldi. Acaba kadını sakinleştirmeyi başarmış mıydı? Daha önce Dom’un bir sevgilisi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yani böyle bir adam kadınsız kalmazdı ve yatağını da sürekli dolu tutmak isterdi ondan emindim ama özellikle biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Şimdi de kadından ayrılmış, muhtemelen yeni bir aşka yelken açmıştı.

Müşteriler tamamen gittikten sonra, kalan boş servisleri toplarken Rico bana seslendi. Ona döndüğümde,

tezgâhın altından çıkardığı bardağa limon ve buz atıp soda doldurdu. Ardından bana doğru uzatıp "Yorulmuş olmalısın," dedi.

Elimdeki tabakları tezgâha bırakıp bar taburesine oturdum ve uzattığı bardağı aldım. O kadar yoğun çalışmıştım ki, tüm gün boyunca bir şey içmediğimden içim yanmıştı. Gözlerinin içine baka baka bardağın tümünü bitirdim.

Bütün sodayı artistlik yapıp bir anda içtiğim için asidi midemi yaktı ve ağzımdan *Hohh!* benzeri bir şey çıktı. Birden kendime gülmeye başladım. Rico da bana bakıp güldü.

Bu samimi anı bozmak gibi bir niyetim yoktu ama dayanamayarak, pat diye "Senin bir kanun kaçağı ya da hapisaneden çıktığınla ilgili söylentiler var," dedim.

Allah'ım, neden beni böyle koca çeneli yaptın ki?

Adam bir anda gülerken durdu ve yüzüme baktı. Birazdan kellemi uçurabilirdi ya da tezgâhın altında buz parçalarını kırmak için kullandığı shaker'ın içine parmaklarımı sokabilirdi. Ama saniyeler sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Rico'nun ilk defa bu kadar mutlu görüldüğüne şahit oluyordum. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Adamın yüzünde gülme kaslarının olduğundan bile şüpheliyken, bu hali garibime gitmişti. Gerçekten gülüyor muydu, yoksa bir çeşit psikopatça sinir belirtisi miydi?

"Kanun kaçağı mı? Nereden çıktı bu şimdi?" dedi gözlerinin kenarındaki yaşları silerken.

"Ben içeriden duydum. Yani öyle söylediler. Ah, yine mi oyuna geldim yoksa?"

Tek elini tezgâhın üzerine koydu, diğer eliyle bitirdiğim bardağı alıp bana baktı. "Sanırım bu ara her duyduğuna inanmaman senin için daha iyi olur."

Yine oyuna geldiğime inanamıyordum. "Bundan sonra daha dikkatli olacağım, orası kesin," diyerek ayağa kalktım ve bara oturmadan önce kenara bıraktığım tabakları aldım. "Görüşürüz, Rico," dedim gülümseyerek. Tam giderken aklıma gelen şeyle durdum. "Hey, hapishaneyle ilgili olan söylentiye bir yorum yapmadın ama..."

Yıkılan bardakları tepside alıp yerine dizerken kafasını bile kaldırmadan, "Belki gerçektir de ondan," dedi.

Bir süre beynime kan gitmeden ona baktım. Acaba yine benimle dalga mı geçiyordu, yoksa gerçek mi söylüyordu anlamamıştım. Kafasını kaldırıp tekrar gülmeye başladı. "Yine kolay hedef oldun."

Elimle kafama vurup güldüm. "Sanırım biraz daha pratik yapmam gerekecek."

Salondan çıkıp tabakları bulaşıkhaneye bıraktım. Ardından soyunma odasına gidip üstümü değiştirdim. Tam arka kapıdan çıkmak için ilerlerken, Dom'un kapısının açık olduğunu fark ettim. Çalışma masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Beni görmediği için yürüyüp gidebilirdim ama konuşmak için durakladım.

Dom, kapıda durduğumu hissetmiş gibi aniden kafasını kaldırıp bana baktı. On saniye kadar hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. Sonra bilgisayarının ekranını kapattı ve "İçeri gelsene," dedi.

Çekingen bir şekilde ayakta duruyordum. Bu odaya ilk adım attığım gün fazlasıyla cesurken, şimdi neden bu kadar çekindiğimi anlayamıyordum. Sessizce ayakta durmak yerine konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Bazen askerlik arkadaşım gibi konuşup, bazen de ki-barca sizli bizliye dönüyordum. Kesinlikle çok saçmaydı ama bu adamın yanında çoğu zaman ağzımdan ne çıktığını fark edemiyordum.

“Nerede olacaktım ki?” dedi ve masasının üzerinde duran sigara paketinden bir sigara alıp yaktı ve dumanını derin şekilde üfledi.

Aptalca bir soru sormuştum ve şimdi de cevabını vermem gerekiyordu.

“Kız arkadaşınızın yanındasınızdır diye düşünmüştüm.”

Sigarasını küllüğe yaslayıp, “Değildim,” dedi her zamanki konuşkanlığıyla.

Hâlâ dikkatle bana bakmaya devam ediyordu. Ne zaman bana böyle baksa, bakışlarımı yere çevirme ihtiyacı duyuyordum.

“Tamam, peki. Görüşürüz o zaman.”

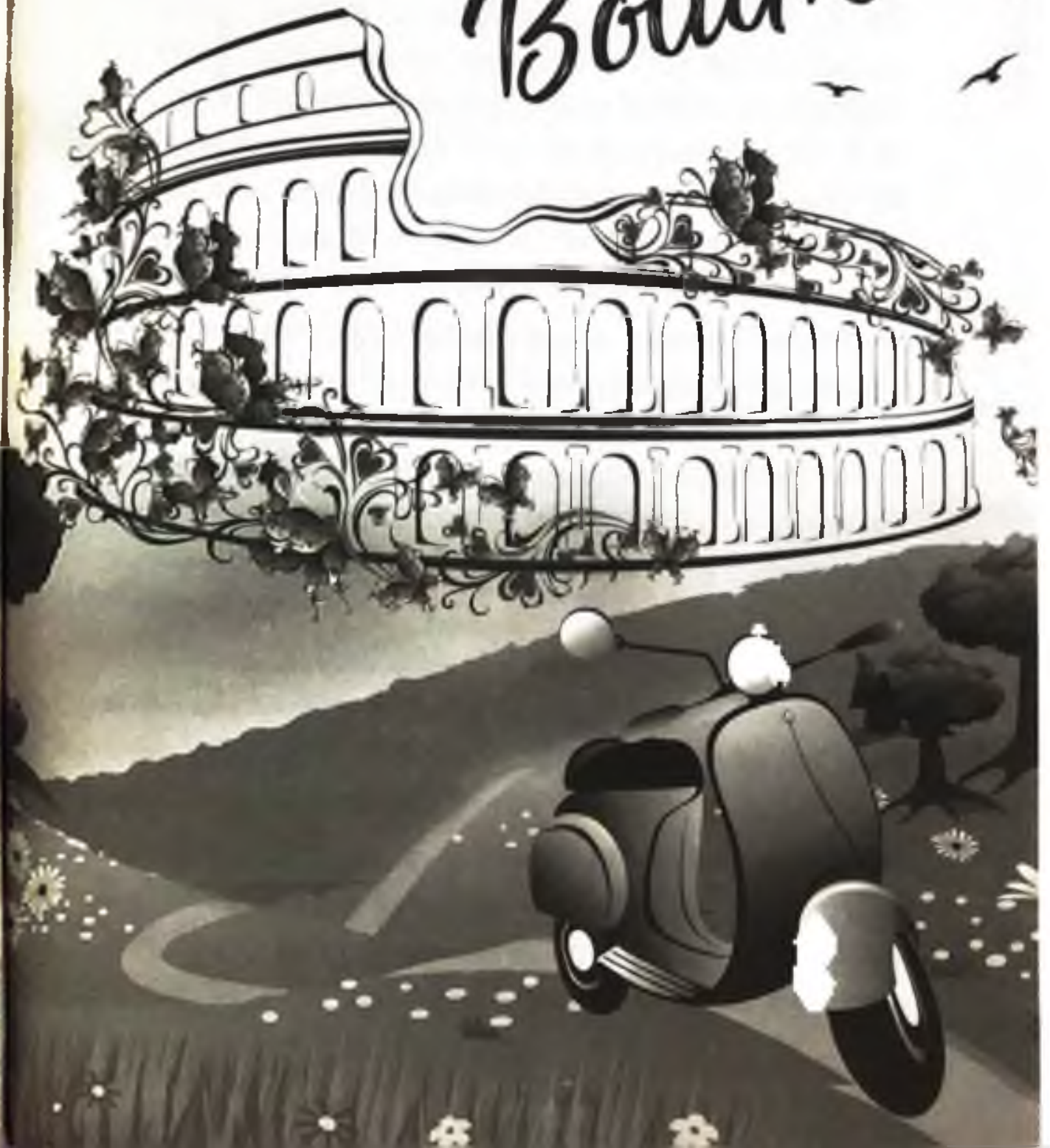
Tam kapıdan çıkmak için hamle yapmıştım ki, “Daniela için özür dilerim. Bazen olay çıkılabiliyor,” dedi.

Tekrar ona bakarak, “Özür dileyecek bir şey yok. Asıl ben huzurunuzu bozduysam özür dilerim,” diye karşılık verdim.

“Bozmadın,” dedi ve ekledi. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Altınca Bölüm

Işteki ilk ayımı bitirmiştım. Ne patolojik olarak düşük çeneli ve gerçek bir baş belası oluşum, ne iş dışında Dom'a karşı kendimi rezil edişlerim, ne kıskanç sevgili krizi, ne de sıksa Laura'nın hakkımdaki kötü dolduruşları beni buradan attırabilmişti. İlk maaşımı almıştım ve kazandığım bahşişlerle birlikte sonuç düşündüğümünden çok çok iyiydi.

Silvia neredeyse yalvarırcasına yaptığım ısrarlar sonucu, az da olsa bir miktar kira ödememi kabul etmişti. Elimden geldiği kadar mutfak masraflarına da destek olmaya çalışıyordum. İşe geç gideceğim zamanlar buranın düzenli kurulan pazarlarına uğrayıp sebze ve meyve alıyor, onun seveceğini düşündüğüm Türk yemeklerinden yapıyordum.

Kıskanç sevgili olayı patlak verdiğinden beri Dom'la iş dışında konuşmuyor sayılırdık. Ama çalışırken beni bir kuzgun gibi izlediğinden ve hâlâ hakkımda bir değerlendirmeye yaptığından yüzde yüz emindim.

Hafta içi bir akşam iş çıkışında Massimo ve Rico beni dışarıda bir şeyler içmeye davet ettiler. İkisiyle de iyi anlaştığım ve bana sorun yaratmayacak tipler olduklarını bildiğim için hemen kabul ettim. Massimo üç yıldır aynı

kızla nişanlıydı ve para biriktirir biriktirmez evlenme hayalleri kuruyordu. Rico ise uzun siyah saçlarımla beni sürekli küçük kız kardeşine benzetiyordu. Yanımda güvenilir iki erkek varken Roma akşamlarını tanımak çok da kötü olmayacaktı.

Üçümüz arka kapıdan çıkmak üzere yürürken Dom'u odasında görünce Rico içeri girip ona bize katılmasını teklif etti. Tam nasılsa gelmez diye düşünürken ceketini alıp bize katıldı. Restoranı kapatarak birlikte yürümeye başladık. Biz Massimo ile sohbet ederek önden gidiyorduk. Dom ve Rico ise ortak bir arkadaşlarıyla ilgili konuşuyor gibiydiler. Bizim restoranın birkaç sokak ilerisindeki yerel barlardan birine girdik. İstanbul'da bile gece gezmesi kültürüm olmadığı için ne yapacağımı şaşırmıştım.

Barın tezgâhına yanaştık ancak taburelerin hepsi doluydu. Bir tanesi boşalınca Dom belime hafifçe dokunup oturmamı işaret etti.

Barmen, Rico ve Dom'un yakın arkadaşıydı. Biz daha ne içeceğimizi söylemeden hepimize içki ısmarladı. Minicik bardakta duran sıvıya sanki beni yere serecekmiş gibi endişeyle bakıyordum.

Rico bardağı önüme kaydırarak yaklaştırdı. "Roma'da ısmarlanan içkiyi içmezsen küfür kabul ederler," dedi.

Gerçeği mi söylüyor diye Dom'a baktım. "Evet, doğru," dedi ciddi bir şekilde. Massimo ise onaylarcasına kafasını salladı.

"İyi o zaman," diyerek bardağı boğazından aşağı boşalttım. Tadı şekerli soda gibi olsa da, genzimden aşağı inerken sanki asit gibi yakmıştı.

“Hiç de fena değilmiş,” dedim bir yandan kedi gibi silkelenirken.

Elimdeki boş bardağı tezgâha geri bıraktığımda üçü de durmuş bana bakıyordu ve birden kahkahayı bastılar.

Rico, “Her söylenilene inanmaman konusunda anlaş-tığımızı sanıyordum,” dedi.

Elimle kafama vurup, “Yine kandırıldım!” dedim. “Ama bu içtiğim her neyse bir tane daha istiyorum,” diye ekledim gülerek.

Bu sefer hep birlikte kafamıza diktik. Vücudumda hafiften bir karıncalanma hissedince, bunun son bardağım olması gerektiğine karar verdim. Ne de olsa buradan çıkıp eve gidecektim.

Massimo’yla muhabbet çok keyifliydi. Arada durup Dom ve Rico’nun konuşmalarına da kulak kabartıyordum. Dom genelde ciddi olsa da, bu gece oldukça rahat görünüyordu. Bu haliyle çok daha sempatik gelmişti gözüme.

Yaklaşık yarım saat sonra Dom bana doğru yaklaşp, “Buradan Silvia’ya gidiyorum. Benimle birlikte gelmek ister misin?” diye sordu yine her zaman alışık olduğum çattık kaşlı ifadesiyle.

Saat hem geç olmuş, hem de içki beni mayıştırmıştı. Bir an önce eve gidip yatsam iyi olacaktı. Bir de kendime açıklayamadığım bir sebepten dolayı onunla gitmek için istek duyuyordum.

“Tamam, peki,” dedim.

Rico ve Massimo biraz daha duracakları için onlarla vedalaşıp çıktık. Dom’un arabasına bindiğimizde hafiften başım dönüyordu ama çok tatlı bir sersemlikti. Yine de Dom’un yanında eve gidiyor olmak güvende hissettirmişti.

Sanki onun yanında bana kimse kötülük yapamaz gibiydi. İçkinin etkisi mi bilmiyordum ama Dom senelerce tanıdığım pek çok kişiden bile yakın geliyordu.

Saat neredeyse on ikiyi geçmişti. Roma sokakları ellerinde içkileriyle yürüyen gençlerle, bir köşede oturan ayaşlarla ve meraklı turistlerle doluydu. Adeta bir çocuk heyecanıyla cama yapışmış bakınıyordum. Normalde işten çıktıktan sonra hiç oyalanmadan hızla metroya binip eve yetişmeye çalışıyordum. Çünkü bilmediğim bir şehirde geç saatlerde gezme fikri beni tedirgin ediyordu. Ama şimdi araçta ve Dom'un yanında her yere bakabiliyor olmak iyi gelmişti.

"Keyifli görünüyorsun," dedi yandan bana bakarken.

Bana şaşırarak bakan Dom'a döndüm "Evet, keyifliyim. Roma'da ilk kez bu saatte geziyorum."

"Bir aydan fazladır evinden uzakta, farklı bir yerdesin ve Roma'yı bu saatte hiç görmediğini mi söylüyorsun?" Fazlasıyla şaşırmış görünüyordu.

"Evet," dedim. "İşten geç çıkıyorum. O saatten sonra tek başıma sokaklarda gezmek istemedim. Hem zaten zamanım var, fırsat buldukça gündüzleri gezerim."

Neredeyse on beş dakika geçmişti ama bizim evin bulunduğu yerden farklı bir bölgedeydik. Aniden bilmediğim sokakların birinde arabayı durdurup dışarı çıktı. Neden indiğini anlamak için aptal gibi ona bakıyordum.

Sonra yanıma gelerek kapımı açtı ve "Hadi dışarı," dedi.

"Neden? Nereye geldik ki?" diye sordum panikle.

Cevap vermedi ve ben iner inmez otomatik anahtarıyla arabayı kilitleyerek yürümeye başladı. Kırmızı Ferrari'nin önünde, adamın arkasından bakakalmıştım.

Bir iki saniye sonra, "Bekle beni!" diye bağırarak koşmaya başladım. Bu adamda yanındaki insana eşlik etmeme gibi bir sorun vardı. Sonunda nefes nefese ona yettiğimde, "Bu kadar hızlı yürümesen..." dedim.

Bana acımış olacak ki biraz yavaşladı. Nihayet adımlarımız aynı tempoda ilerliyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana döndü ve "Çok soru soruyorsun, çok konuşuyorsun ve bundan da hiç vazgeçmeye niyetin yok gibi," dedi.

"Ah, bazılarımız senin gibi Bay Bilge değil. Sen az konuşuyorsun, hatta hiç konuşmuyorsun. Normal insanlar, yani benim gibi olanlar birbirleriyle..."

Bir anda ayağım yerdeki cam şişeye takılınca tökezledim. Tam yüzüstü yere kapaklanıyordum ki, iki tane güçlü kol koltuk altlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Dom'la burun buruna gelmiştik. Sanki bir kukla gibi ip-lerimden tutuyordu. Gözlerinin içinde minik alevler olduğuna yemin edebilirdim. Normalde mavi yeşil, bazen de kahverengiyken, şimdi içinde kıızılıklar olan bir alev küpü gibiydi. Biraz korkudan biraz da heyecandan yutkundum. Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Sonra beni bırakıp arkasını döndü ve cebinden sigarasını çıkarıp yaktı.

"Çok konuşmanın sana pek faydası olmuyor gibi," dedi alaycı bir şekilde.

Sigaranın dumanını havaya üflerken gözlerim ona takılmıştı. Kabul etmeliydim ki, sigara içerken bu denli karizmatik görünmeyi başarabilen tek erkek Dom olabilirdi. Sanki ben küçükken pazar sabahları babamın izlediği Kovboy filmlerindeki kahramanlar gibiydi. Evet, kesinlikle şu

Teksaslı kovboylara benziyordu. Sadece başında şapkası ve belinde silahı eksikti. Yoksa silahı var mıydı?

Birden bunlara kafa yormayı bırakıp hışımınla üstümü düzelttim. Düşerken tişört göbeğime kadar çıkmış, pantolonum da kemerinin üzerine katlanmıştı.

Birkaç yüz metre ilerleyip birkaç karışık sokaktan geçtikten sonra, köprü gibi bir yere geldik. Köprü'nün her iki tarafı da ışıklandırılmıştı ve yarım daire şeklinde kemerleri vardı. Belirli aralıklarla değişik figürlerde melek heykelleri sıralanmıştı. Köprü'nün aşağısında inanılmaz bir manzara vardı. Sanki tüm Roma ayaklarımızın altında mücevher gibi dizili duruyordu. Ay neredeyse tepemizde fener gibi bize ışık tutuyordu.

Bu görüntü karşısında nefesim kesilmişti. İstanbul Boğazı'nın bir eşi benzeri daha yoktur diye düşünürdüm hep ama Roma da gerçekten büyüleyiciydi. Buraya geldiğime hiç bu kadar sevinmemiştim.

Sevinçle Dom'a dönerek, "Çok teşekkür ederim. Burası müthiş," dedim. Ardından "Bu köprü'nün adı ne?" diye sordum merakla.

"Sant' Angelo Köprü'sü. Aşağıdaki nehir de Tiber Nehri. Roma'da gün batımı bana göre en güzel buradan izlenir."

Buraya bir de gündüz gelmem gerektiğini aklıma not ettim. Artık işten arta kalan zamanlarımda Roma'yı bir turist gibi değil de, gerçekten burada yaşayıp her bir noktasını bilmesi gereken bir yerli gibi gezecektim.

Başımı hemen yanımda duran devasa heykele çevirdiğimde, "Burada duran sekiz melek heykelinin farklı bir hikâyesi vardır," dedi Dom. "Papa, Vatikan'dan önce şuradaki kalede yaşıyormuş. Vatikan'a geçtikten sonra,

suçluların atıldığı bir hapishane olarak kullanılmaya başlanmış. Hatta sizin Osmanlı padişahlarından Fatih Sultan Mehmet'in oğlu Cem Sultan burada esir tutulmuş. Papa'nın olası bir tehlike anında Vatikan'dan buraya çıkmasını sağlayan gizli bir tünel olduğu söylenir."

Büyülenmişçesine Dom'u dinliyordum. Adamın bu kadar tarihî bilgisi olduğuna şaşırıyordum.

Bir yandan da yürümeye devam ediyorduk. Köprü'nün bir ucundan diğer ucuna gidip gelmiştik. Köprü'nün beton korkuluğuna biraz daha yaklaşıp korka korka aşağı baktım. Sonra yüksek başımı döndürdü ve uzaklaştım. Küçüklüğümden beri en büyük fobim yükseklikti ve bir türlü yenmeyi başaramamıştım.

"Hiçbir şeyden korkmadığını düşünüyordum." Dom yüzünün yarısı ay ışığıyla aydınlanmış bir şekilde bana bakıyordu. Sesinde sanki bir meydan okuma vardı.

"Yüksekten korkuyorum ve bu konuda sana hava atmayacağım," dedim gülerek.

"Hadi elini ver," dedi ve elini uzatarak tutmamı bekledi.

Normalde yapmayacağım bir hareketti ama ona güveniyordum. O el beni ne olursa olsun korurdu. Hiç düşünmeden elimi ona uzattım. Beni bir anda köprü'nün üzerindeki betona oturttu. Ayaklarım yerden kesilirken çılgınlığı bastım ama bir hamlede o da yanıma zıplayıp oturdu.

Aşağıya bakmamak için gözlerimi kapalı tutuyordum.

Bana cesaret vermek istercesine elimi tuttu ve "Aç gözlerini. Hadi aşağı bak," dedi.

Dom'un ses tonu yüzünden yine itiraz edemeyerek gözlerimi açtım. Gördüğüm manzara nefes kesici olsa da

hatiften ürperip titremiştim. Dom bunu fark ederek, güven vermek amacıyla elimi biraz daha sıkı ve sonra bıraktı.

“Tıpkı alışkanlıklarımız gibi korkularımız da değişebilir. Her şey beynimizde,” derken eliyle kafasına dokundu. Ay ışığı yüzünün bir tarafını aydınlatırken yüzündeki çizgiler onu daha da sert gösteriyordu.

“Senin için söylemesi kolay tabii. Hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyorsun,” dedim ve bir anlık cesaretle ayaklarımı sallamaya başladım.

“Herkesin korktuğu bir şey vardır, benim de var.”

Birden şaşırarak ona baktım. “Senin mi? Gerçekten mi?”

“Neyim ben, robot mu? Tabii ki korktuğum şeyler var.”

“Mesela ne?”

Kafasını söylemem dercesine salladı.

“Hadi ama! Sen benim neredeyse en kötü hallerime şahit oldun, şimdi liste yaptırma burada.”

Sanki daha önce yaşadığımız her şey gözünün önüne gelmiş gibi gülümsedi. Ardından eliyle sakallarını ovuşturdu ve “Pekâlâ,” dedi. Derin bir nefes alıp, gözlerini taa karşı kıyıdaki ışığı görmeye çalışan bir gemi kaptanı gibi kısarak odaklandı. “En büyük korkum, palyaçolar,” dedi. Sonra da inandım mı diye bana baktı ve ikimiz aynı anda kahkahayı patlattık. Bu neşeli halini asık suratlı halinden daha çok seviyordum.

“Hey, dalga geçiyorsun!”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Tamam. En büyük korkum aç ve çaresiz kalmak,” dedi. Sanki söylerken bile kötü hissediyordu. Yüzünde bunu ortaya çıkaran bir ifade belirdi. Az önceki şakadan sonra böylesine duygusal bir

şey söyleyince birden duraksadım. Tek kaşını kaldırıp bana baktı o meşhur bakışıyla. “Bir yorum yapmayacak mısın?”

“Şaşırdım sadece... Yılandan ya da hamam böceklerinden falan korkmanı bekliyordum.”

Gülerek “Hayır, bunlar beni korkutmaya yetmez,” dedi.

“Korkmayacağını tahmin edebiliyorum,” dedim alaycı bir şekilde. “Baban gittikten sonra çok sıkıntı çektiğinizi anlatmıştı Silvia. Bir çocuğun tek başına ailesine bakmaya çalışması zor olmalı. Benim hiç böyle korkularım olmadı ama şimdi burada tek başına yaşamak için mücadele verdiğimden seni anlayabiliyorum.”

Sanki derinlerde bir yerde bir şeyleri fark etmişçesine aşağıya bakıyordu. Belli ki bugüne kadar yaşadıklarını düşünüyordu. Yanımda böyle otururken ve üzgün olduğunu bilirken ona karşı hiç duymadığım kadar şefkat duydum. Adamın gözlerinde insanı hüznölendiren bir şeyler vardı. Sanki küçüklüğünden beri yaşadığı acılar, ayakta kalabilmek için verdiği ağır savaş gözlerinde yer bulmuştu. O ne kadar bunları anlatmasa da, her şey gözlerinden belliydi. Sanki küçük bir çocuk gibi kafasını okşasam bütün dertleri gidecekti. Muhtemelen içkinin vücuduma gönderdiği yanlış sinyaller olmalıydı.

Sadece elimi onun elinin üzerine koydum ve “Sen tanıdığım birçok kişiden daha güçlüsün. Ne olursa olsun, her sorunun üstesinden gelebilirsin,” dedim.

Kafasını çevirip önce elinin üzerinde duran elime baktı, sonra da gözlerimin içine... Gözleri yine kahverengiye dönüşmüştü ve alev alev parlıyordu. Ve ben gözlerinin ateşinde yanmayı istiyordum. O aptal içkiyi neden içmiştim ki?

Bir anda tek eliyle boynumu tuttu. O koca avucunda boynum sanki kırılacak kadar ince duruyordu. İşten sonra serbest bırakıp toplamadığım saçlarım parmaklarına dolanmıştı ama zarifçe onlardan kurtuldu ve sanki masaj yapar gibi ense kökümü okşamaya başladı. Onu itmeyi düşündüğüm sırada bunu yaparak tüm gücümü yok etmeyi başarmıştı. İstemsizce gözlerimi kapadım. Ne yapıyorsa sonsuza kadar devam edebilirdi.

Yavaş hamlelerle elini ensemden çekip başparmağıyla alt dudağımı okşamaya başladı. Bense tamamen hipnotize olmuş bir şekilde sadece yaptıklarını hissedebiliyordum.

Beni öpecek miydi?

Aklıma sızan bu düşünce sanki yasak bir radyo dalgası gibi ansızın tüm vücuduma hücum etmiş ve tüm kontrolü eline almıştı.

O sırada dudağımı okşamayı bırakıp yeniden boynumu tuttu. Beni kendine doğru çekip dudaklarıma yapıştığında artık film kopmuştu. Kendimi bir anda ona karşılık verirken buldum. Lanet olsun! Ben heyecandan titrerken, o sanki hiç acelesi yokmuş da dudaklarımın her bir santimini ezberlemek istermiş gibi öpüyordu. Sanki öpüşmek için öpüşmüyor, tadını çıkarmak için yavaştan alıyordu. Adamın parfümü burnuma nüfuz ederken artık tek istediğim daha fazlasıydı. Neden bu haldeydim, neden adamın dokunuşları beni çıldırtıyordu? Sanki daha önce hiç öpüşmemiş gibi bu kadar kolay etki altına alınmam normal miydi? Hayır, bu adamda başka bir şey vardı. Dom yaptığı şeyin o kadar farkındaydı ki, becerikli bir şekilde dudaklarımı yavaşça içine çekiyor ve soluk alıp verişleriyle çıkan nefesi boynumu okşuyordu.

Sonra birden beni öpmeyi bıraktı. Neden bırakmıştı? Gözlerim öpüşürken tamamen kapalı olduğu için bir anda açınca başım döndü. Sanki hayal âleminden gerçeğe dönmeye çalışıyor gibiydim, hâlâ kendime gelemiyordum. Kalbim çarpıyor, resmen yerinden fırlayıp gitmek istiyordu. Gözlerimi açtığım anda onun bana dikilmiş gözleriyle karşılaştım. Aynen benim ona baktığım gibi o da bana bakmaya devam ediyordu. Birkaç dakika kadar birbirimizi sanki ilk defa görüyormuş gibi dikkatle baktık. İlk hareket eden yine o oldu. Oturduğu yerden aşağı indi ve bana dönüp o geniş elini uzatarak karşımda durdu. Elimi tutup beni aşağıya doğru çekerken tekrar gözlerimiz birbirine takıldı. Yüzüm muhtemelen hiç olmadığı kadar kırmıştı. Bir gece için bu kadar aşırı doz romantizm bün-yeme ağır gelmişti çünkü.

Hiçbir şey konuşmadan arabaya kadar yürüdük. O bir şey söylemiyordu ve ben de ilk konuşan kişi olmak istemiyordum. Adamın hayatına giren ve geçen günkü sevgilisi gibi ortalıkta olay çıkaran diğer hayranlarından biri olmayacaktım. Sonuç olarak o beni öpmüştü ve ben de onu öpmüştüm. Of Allah'ım! Normalde pek romantik olmayan sert kişiliğim yüzünden benim için *buz kütlesi* derlerdi. Ama bir öpücük benim gibi bir buz kütlesini bu kadar çabuk çözecek kadar etkili miydi? Bu kadar zayıf mıydım? Beni Cem'den sonra ilk öpen adamın üzerine atlamıştım. Belki de benim yüzümden olmuştu, Dom'a yanlış sinyaller göndermiştim. Ah! Dom, benim patronum ve aynı zamanda Silvia'nın oğluydu. Nasıl olacaktı? Belki bu sefer gerçekten işten ayrılmamı isteyecekti. Bir fırsatçı gibi eski kız arkadaşından ayrılır ayrılmaz pençelerimi geçirmiştim. Her şeyi berbat etmiştim.

Arabaya bindiğimizde ellerimi kucağımda topladım ve camdan dışarı baktım. Nasılsa söylenecek hiçbir şey yoktu. Bu olanlar tamamen saçmalıktı. Dom benden bu kadar nefret ederken ve varlığıma sadece Silvia'nın hatırı için katlanırken benimle öpüşmesi mantıklı değildi. Hele benim onun için ilk günden beri Hitler benzetmesi yapıp, işte bile gördüğümde kaçır adımlarla yanından uzaklaşmama rağmen şimdi kokusundan bile tahrik olmam aklıma kaçırıldığımı gösteriyordu. Yok, kesin içkiden olmalıydı. Dom kaç tane içmişti ki acaba?

Ben bunları düşünürken eve varmıştık.

Arabanın durmasıyla birlikte gerildiğimi hissetmiştim. Şimdi ne konuşulacaktı?

Ama o sessiz kalmaya devam etti ve inmemi bekledi.

Koca çenemi tutamayıp, "Sen Silvia'ya gelmiyor muydun?" diye sordum. Konuşurken özellikle gözlerimi kaçırmıştım.

"Hayır, eve gitmem lazım," dedi aynı benim gibi göz göze gelmemeye çalışarak.

Sanırım en hayırlısı bence de eve gitmesiydi.

Arabadan inip kapısını kapatmamla gaza basması bir oldu. Spor araba asfaltı parçalarcasına hızla gitti.

Kalbim küt küt atarken apartmana girdim. Bu adam ateşle oynamak kadar tehlikeliydi, neden onunla yalnız kalmıştım ki? Bir de, sanki kırk yıllık kankammış gibi eline dokunmuş, kendimce onu telkin etmişim. Ah, aptal Çiçek! Resmen adama davetiye vermişim. Yurt dışından gelen kimsesiz kız, zengin patronuna askıntı olmaya çalışıyor diye düşünmüş olmalıydı. Ya da ilk öpücükle

yelkenleri suya indirecek kadar azgın ve zayıf karakterli olduğumu...

Eve girdiğimde Silvia salonda yoktu ve içeriden de hiç ses gelmiyordu. Büyük ihtimalle çoktan uyumuştı. Sessizce odama girdim ve hemen üstümü çıkarıp yatağıma uzandım.

Neredeyse tanıştığım ilk günden beri bana inanılmaz itici gelen birisiyle öpüşmüştüm. Asabi, kendini beğenmiş, kasıntı İtalyan erkeklerinin elçisi züppe Domenico Marchi. Eğer dudaklarım sızlamasaydı, bunun gerçek olmadığına kendimi inandırabilirdim. Ama yüzde yüz gerçektir. Konusunu bile üzerimde hissedebiliyordum.

Böyle şeyler gerçek hayatta asla olmaz sanırdım. Yani iplerin kontrolünün elinden gitmesi ve ne yaptığının farkında olmadan ateşe atlamak gibi... Ama varmış. Ve eğer adam durmasaydı oracıkta neler olurdu tahmin etmek dahi istemiyordum.

Bu bir daha asla tekrarlanmamalıydı. Böyle bir adamla benim ne işim olabilirdi ki? Dil, din, ırk, kültür ve karakter farklılıklarımızın dışında, o hayatıma girebilecek son kişiydi. Cem gibi sıcak, doğal birinden sonra Dom olacak iş değildi. Cem'in o güzel esmer yüzü geldi aklıma. Bembeyaz dişleriyle bana gülümsemesi ve kendimi dünyanın en özel insanıymışım gibi hissettirmesi... Kendimi tutamamaya hıçkırıklara boğulup ağlamaya başladım. Aramızda kalan son bağı da koparmıştım. Dudaklarım ilk onu tanımıştı ama beni son öpen kişi olarak kalmayacaktı artık. Onun anısını kirletmiştim. Bana yaptığı o kadar şeyden sonra bile, ona sonsuza kadar sadık kalmam gerekiyor gibi hissediyordum ve şimdi aptalca da olsa vicdan azabı duyuyordum.

Gözlerim ağlamaktan yastığa yapışmış bir şekilde sabahın sekizinde uyandım. Üstümden koca bir tır geçmiş ve beni asfalta yapışır halde bırakmış gibiydi. Belki de Silvia'yla karşılaşmak istemediğim için bilinçaltım bana kıyak geçmiş ve erken kalkmamı sağlamıştı.

Hızlıca giyinip sessizce evden çıktım. Bizim evin karşı sokağındaki ara sıra uğradığım ufak kafeye gidip kendime içi elmalı ve tarçınlı kruvasanla, sıcak bir kahve aldım. Kafede çalışan iri yarı kız beni görünce gülümseyip nezaketen nasıl olduğumu sordu. Bir an ağzımı açıp olan biten ne varsa dökülesim geldi ama sustum ve tepsimi alarak dışarıdaki metal sandalyelerden birine oturdum.

Tam dört yol ağzında olan bu kafe benim burada en sevdiğim ve kendimi güvende hissettiğim yerlerden biriydi. Bütün caddenin yaya trafiği buradan akıyordu. Oturduğum yerden hızlı hızlı işlerine gitmeye çalışan insanları, pazar arabalarıyla alışverişe çıkan kadınları, gazete almak için dışarı çıkmış ve yolda karşılaşınca birbirlerine selam veren komşuları, çocuklarını okula bırakan telaşlı anneleri izleyebiliyordum.

Kendimi bu kalabalıkta yarım hissettim ve Merve'yi aramaya karar verdim. Ona dün yaşananları anlatmam gerekecekti, çünkü ondan bir şey saklayamazdım. Merve benim için arkadaştan öte bir kardeş, bir can gibiydi. Ancak hayatımın eksenini Roma'ya geldikten sonra neredeyse benim bile takip edemediğim hızla dönmeye başladığı için, ona olayın neresinden bahsedeceğimi bilemiyordum. Ona Dom'dan kesinlikle hoşlanmadığımı söylemiş, hatta bu konu hakkında uzun bir nutuk çekmiştim. Şimdi kalıp da, dün gece neredeyse adamın üstüne atlıyordum

mu diyecektim? Hiçbir şey anlatmamak daha iyi olacaktı. Öğrenirse eminim ki Cem'i unutup hayatıma devam etmem konusunda beni gaza getirmeye çalışacaktı. Ama hiç gaza gelecek durumda değildim. Bir kere olmayacak duaya âmin denmezdi. Zaten bu duanın gerçekleşmesini de istemiyordum. Buraya kötü sonuçlanan ve beni mahveden bir aşktan kaçıp gelmiştim. Şimdi tanımadığım adamın tekiyle aynısını yaşamaya ihtiyacım yoktu. Hem ben istesem bile, Dom gibi biri beni asla istemezdi. Ayrıca ne çevresindeki kadınlar, ne fasulye sırığı eski sevgilisi, ne de gizli hayranı sıska Laura buna izin verirdi. Silvia'nın, yanında kalan bir sığıntının, oğluyla birlikte olmasına göz yummayacağını saymıyordum bile.

Hızlıca kahvaltımı bitirip direkt işe gitmeye karar verdim. Sokaklarda aptal aptal gezinecek havada değildim. Bana en iyi gelecek şey çalışmak olacaktı. Erken gittiğimi biliyordum, herkesin çalışma saatleri belliydi ama şu an umurumda değildi.

Restorana arka kapıdan girip soyunma odasında üstümü değiştirdim. Tam mutfağa gitmek için dışarı çıkmıştım ki, kapının ağzında Dom'la burun buruna geldik. Karşımda durmuş, sanki dün olanları hatırlatmak ister gibi bakıyordu. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve sonra benim tepkimi anlamak için incelemeye koyuldu. Serseri herif her kuşun eti yenir sanıyordu ama fazlasıyla yanılıyordu, çünkü ben onun gırtlığına takılacak cinsten biriydim. Hemen kaşlarımı çatıp, "Pardon," diyerek önünden çekildim ve kendimi mutfağa attım. Dün gecedен sonra abaza kızlar gibi kucağına atlamamı mı bekliyordu?

Bütün gün hiç durup dinlenmeden çalıştım. Laura'nın laf sokmalarına aldırmadan, hatta hiç cevap bile vermeden

işime baktım. Günün tek güzel haberi, mutfaktaki şef yardımcısının karısının yeniden hamile olmasıydı.

Akşam on bir buçukta son müşterileri de uğurladıktan sonra, servis arabasını alıp masalardan kalan tabak çanakları toplamaya başladım. Massimo bana yardım ederken, bir yandan da her zaman olduğu gibi espriler yapıp beni güldürmeye çalışıyordu.

Tüm gün ortalıkta görünmeyen Dom birden salona girip bara geçti ve Rico'yla konuşmaya başladı. İçkisini yudumlarken benden yana bakmamaya çalışıyordu ve ben de onu görmemiş gibi yapıp, masalarda ne var ne yok servis arabasına dolduruyordum.

Massimo bir ara tabakların üzerinde duran peçeteye kurbağa şekli verip bana uzatınca gülerek teşekkür ettim. Sonra bana nasıl yapacağımı öğretmeye çalıştı. O sırada Dom içkisini bir anda kafasına dikip hızla salondan çıktı ve gitti.

Sonraki bir hafta boyunca neredeyse her iş günü tek düze geçti. Dom'la bir araya gelmemeye çalışıyorduk ve belli ki o da benimle yüz göz olmak istemiyordu. Silvia'ya da hiç uğramamıştı. Biz de Silvia ile birlikte bolca vakit geçirip Roma sokaklarını arşınladık, vintage dükkânları ve antika pazarlarını gezdik. Belki yaş olarak annemden bile büyüktü ama benim bu dünyada Merve'den sonra anlaştığım en iyi arkadaşımdı. Onunlayken her şey çok kolay ve basitti. Birbirimizi geçmişimizle ilgili konuşmak konusunda kasmıyorduk. Bu kadar çok hayat tecrübesine sahip olup da, bir başöğretmen edasıyla sürekli ders vermeye çalışmayan tek yetişkin olabilirdi. Onu dinlerken içimden *Neden benim annem de böyle değil?* diye düşünmeden

edemiyordum. Belki de sorunun cevabı onun annem olmamasıydı.

Silvia'nın benden öyle bir beklentisi olmamasına rağmen, benim için yaptığı onca şeyden sonra ben de onun için bir şey yapabilmek ve onu mutlu edebilmek istiyordum. Sabah erkenden dışarı çıkıp geç geleceğini söylediği bir izin günümde, ona sürpriz olarak evi temizlemeye karar verdim. Nasıl ki her Türk kızının DNA'sında temizlik becerileri kodlandıysa, memleketi neresi olursa olsun her orta yaş ve üstü kadının DNA'sında da evinin temizlendiğini görüp mutlu olmak vardır diye düşündüm. Elbette çok başarılı bir temizlik neferi sayılmazdım ama yine de elimden geldiğince evi silip süpürdüm, tozları aldım ve eşyaların yerini çok değiştirmeden ortalığı topladım. Sonra da akşam için güzel bir etli patlıcan yemeği ve yanına da dolapta bulduğum İtalyanların geleneksel pirinci olan arborio ile pilav yaptım. Ev mis gibi yemek kokuyordu ve bu kokuyla buranın artık benim yuvam olduğunu daha çok hissetmeye başlamıştım.

Yorgunluktan tipim kaymış, kılımlı kıpırdatacak halim kalmamıştı. Dinlenirken bir yandan da saçıma zeytinyağı sürüp bakım yapmaya karar verdim. Odamda müzik açıp en berbat pijamalarımıyla otururken içeriden sesler gelmeye başladı. Silvia gelmiş olmalıydı. Yaptıklarımı gururla anlatmak için odamdan çıktığımda Dom'la karşılaştım. Karşımda durmuş bana bakıyordu. Daha doğrusu yağ içindeki tepeden toplu saçlarıma ve pijamalarıma...

Evet, kesinlikle Murphy kanunları doğruydu. *Ters gidebilecek her şey, ters gidecektir.* Bu kadar süre bir araya gelmemişken, şimdi beni bu halimle mi görecekti?

O sırada Silvia mutfaktan çıktı. "Bugün Dom'la buluşup bir şeyler içtik. Bize uğraması için neredeyse yalvardım. Ve sen yine o muhteşem yemeklerinden birini yapmışsın. Akşam hep beraber yiyebiliriz. Ne kadar güzel, değil mi?"

Sadece gülümseyebildim. Ne diyebilirdim ki? Bu kadar zaman uzak durmaya çabaladıktan sonra, böyle sefil bir halde onunla karşılaşmak isteyeceğim ilk şey sayılmazdı.

Silvia salona girince kafasını bir sağa bir sola çevirip ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Sen ne yaptın böyle? Bu eve ne olmuş?"

Kadının izin almadan evine dokunduğum için bana kızma ihtimalini hiç düşünmediğim şimdi aklıma gelmişti. Belki de bundan hiç hoşlanmayacaktı.

"Ben sana sormadım ama hoşuna gider diye evi temizlemek istedim," dedim mahcup bir şekilde. Bir anda utanmış ve kızarmıştım.

"Camları da mı sildin?"

"Evet. Sadece salonu ama."

Yanıma geldi ve bana kemiklerimi kırarcasına sarıldı. Sonra yanaklarımı vakumlayarak öptü.

"Bugüne kadar kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı, biliyor musun? Teşekkür ederim, miniciğim," dedi yaşlı gözlerle.

Onu böyle duygusal görünce, "Seni mutlu etmek istemiştim sadece," dedim sessizce.

"Beni zaten çok mutlu ettin," dedi bu sefer gözyaşlarını silerek.

Dom ise öylece durmuş, hiçbir tepki vermeden, sanki bir robot gibi bizi izliyordu.

Saçımdan yanaklarıma süzülen zeytinyağını fark edince, “Hii! Saçıma bakım yapıyordum, unuttum! Ben hemen duş alıp geliyorum,” dedim ve koşa koşa banyoya gittim. Silvia’nın arkamdan attığı kahkahayı duyabiliyordum.

Banyoda Silvia’nın tepkisini düşündüm. Belki bugüne kadar kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı ama kimse de bana böyle teşekkür etmemişti. Ailem onlar için yaptığım her şeyi zaten görevim olarak görürdü. Tabii ki yapacaktım, başka türlü olabilir miydi ki?

Sonra yine Dom’u düşündüm. Neden her karşılaştığımızda kendimi diken üstünde gibi hissediyordum? Cevabı, neredeyse her seferinde berbat bir halde karşısına çıktığım için olabilirdi.

Üstüm başım perişan bir durumda ona yakalanmış, yetmemiş bir de beni temizlik yaparken gözünde canlandırmasına sebep olmuşken, benim hakkımda ne düşüncesini bekleyebilirdim ki?

Kendimi ona ispatlamak zorunda falan değildim ama hiç değilse bu akşamlik iyi görünmek istiyordum. Banyodan çıktıktan sonra odama gidip dolabın önünde dikildim. Giyecek çok fazla seçeneğim yoktu. Silvia’yla birlikte geçen gün aldığımız elbiselerden birini çıkardım. Pembe, mavi ve krem çiçekleri olan şifon bir elbiseydi. İçinde mor renkli bir astarı vardı ama kumaşı incecik olduğundan iç çamaşırımı belli ediyordu. Bu yüzden sadece iki üç tane olan tangalarımın birini giydim ve minik küpelerimi taktım. Saçlarım zeytinyağı bakımından dolayı ıslıl ıslıldı. Hafif fön tutup açık bıraktım. Yanaklarıma biraz allık sürüp, gözüme de ince bir kalem çektim. Bir saat önce

karşılaştığımız halimden her türlü daha iyi olduğum ke-sindi. Hafif bir parfüm sıkıp dışarı çıktım.

Fakat Dom ortalarda görünmüyordu. Güya çaktırmadan nerede olduğunu anlamak için bakınırken, aslında ne kadar salakça davrandığımı biliyordum. Kesin beni görmek istemediği için gitmişti namussuz herif. Zaten günlerdir tek kelime bile etmiyorduk, şimdi oturup karşılıklı yemek mi yiyecektik?

Silvia mutfakta bruschetta* hazırlarken "Dom gitti mi?" diye sordum içimdeki hayal kırıklığını belli etmeye çalışarak.

Kadın tam cevap veriyordu ki kapı çaldı. Koşar adımlarla gidip kapıyı açtığımda, Dom elinde bir şişe kırmızı şarapla bana bakıyordu. Bütün vücudumu katman katman inceleyen o dikkatli bakışlarıyla...

Karşısında yeni gelin gibi baygın durmayayım diye yüzüme ciddi bir ifade verip şişeyi almak için elimi uzattım.

"Farklı görünüyorsun," dedi kapıda durup bana bakmayı sürdürürken.

Gözlerinden bunun iyi anlamda bir farklılık olduğu anlaşılıyordu. Heyecandan elim ayağıma dolanmıştı.

"Bilmem, genel halim," dedim kaşlarım yukarıda, havalı görünmeye çalışarak. Bu kadar aptalca bir şey söylediğim için ağzımın ortasına şu yazlıkçı işi uzun sopalı sinek raketleriyle vurasım geldi. *Genel halim* neydi yahu? Adamın karşısına ne zaman düzgün bir kıyafetle çıkmıştım ki? Beni ya kot pantolonla, ya üniformayla, ya da hırpani pijamalarım ile görmüştü. İlk defa insana benzeyen

* Bruschetta: Çeşitli sebzeler ile servis edilen sarımsaklı ekmek.

bir haldeydim ama tutup *her zamanki halim* havası yapmıştım. Gerçekten inanılmazdım.

Şişeyi alıp koşar adımlarla mutfağa sığındım. Tabak çanağı çıkarıp salondaki masaya taşımaya başlamıştım ki, Dom hemen arkamdan bana yardıma geldi. İş yerinde taş üstünde taş koymayan, herkesin korktuğu agresif patron bozuntusu, şimdi burada kuzu kuzu sofra kuruyor, yemekleri getirip götürüyordu. Her şey tastamam olunca hep beraber masaya oturduk. Patlıcanlı yemeğim bayağı beğenilmiş, herkes ikinci tabağı almıştı. Dom hepimize kırmızı şarap doldurmuştu ama sadece birkaç yudum içmiştim. En son alkol aldığımda olanları düşünerek, kafamın uyuşmasını istemediğimden dikkatli içmeye çalışıyordum.

Silvia peçetesiyle ağzını sildikten sonra bana döndü. “Bugün Dom’a kardeşi Elisa’nın bizi davet ettiğinden bahsettım. Ama Dom işleri yoğun olduğu için gelemeyeceğini söylüyor. Elisa üçüncü bebeğine hamile ve şehre çok gelemiyor. Bizim ona gitmemiz daha doğru değil mi, Fiore?”

“Elisa nerede oturuyor, buradan uzak mı?” dedim ağzıma minik parçalara ayırdığım mozzarella toplarından birini atarken.

Silvia şarabından bir yudum alıp, “Manarola’da oturuyor. Elisa’nın kocası Marco bir doktor. Sekiz yıldır orada yaşıyorlar,” diye yanıt verdi.

Şaşırmıştım. Daha önce Manarola’yı duymamıştım. İtalya’ya olan aşkım yaklaşık on beş yirmi yıldır vardı. Okuldayken İtalya haritasını açıp şehirleri inceler, hayal kurardım. Ama bu Manarola herhalde radarıma hiç takılmamış yerlerden biriydi.

“Manarola tam olarak neresi? İlk kez duyuyorum,” dedim şaşkınlığımı belli ederek.

“Manarola, İtalya’nın kuzeybatısındaki Liguria bölgesinde bulunan Cinque Terre’nin Unesco koruması altındaki beş köyünden biridir. Muhteşem bir yer. Eğer Roma’da anılarım olmasa, orada yaşamayı düşünebilirdim.” Sonra sanki hayallere dalmışçasına bir noktaya odaklanıp devam etti. “Akdeniz’in maviliklerine dik inen yamaçlara sıra sıra dizilmiş şirin evleri düşün. Evlerin önünde minik balıkçı tekneleri bekler. Sabahları Manarola’nın becerikli fırıncılarının pencerelerinden sızan muhteşem ekmeklerin kokusuyla uyanırsın. Dağın sert yamaçlarının dışında bir de verimli üzüm bağları vardır. Bağ evlerinin önünden geçtiğinde mutlaka sana kendi yaptığı şarabı tattıracak bir köylü çıkar karşına. Hele geceleri o kadar güzeldir ki, ışıklar dağın eteklerini saran mücevherler gibi parlar ve gözlerini alamazsın.”

Dom annesini gülerek dinliyordu. “Sanırım birazdan her şeyimi toparlayıp oraya yerleşme kararı alacağım,” dedi.

Buna ben bile kıkırdadım. Gerçekten öyle güzel anlatmıştı ki, gidip görmek için müthiş bir istek duydum birden. Belki bir gün para biriktirip arabayla her yeri gezebileceğim bir yolculuk yapabilirdim.

“Arabayla gitmek istediğinizde ne kadar sürüyor peki?” diye sordum şarabımdan bir yudum daha alırken.

Dom bana bakarak, “Arabayla dört buçuk beş saat uzaklıkta,” dedi.

“Bence gitmemeniz için bir sebep yok. Kulağa gayet hoş geliyor,” dedim içtenlikle.

Silvia gözlerini açarak "Aklıma bir fikir geldi. Neden hep birlikte gitmiyoruz? Elisa ve çocuklar çok sevinirler," dedi. Sonra heyecanla Dom'a döndü. "Dom?" diye sorarak ondan bir cevap bekledi.

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde onlara bakıyordum. Ben ne zaman bu olaya dâhil olmuşum ki?

Dom çaresizce "Olur," diyebilirdi. Annesi bu kadar coşkuyla sormuşken aksini söyleyemezdi ki zaten. Sonra bana döndü ve kaşlarını kaldırarak bir kedi yavrusu gibi baktı.

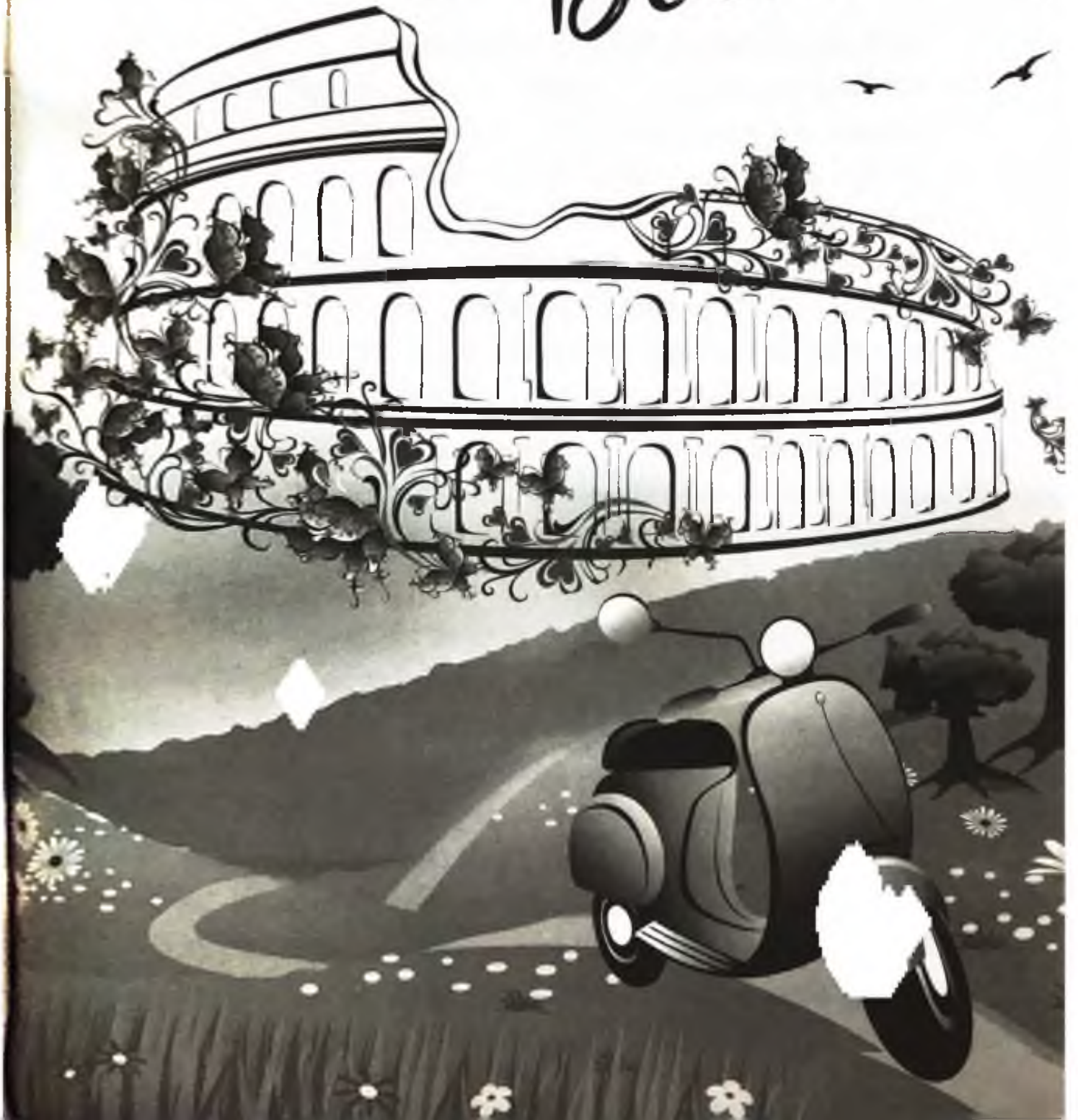
Bir anda can havliyle kekeleyerek, "A-Ama çalışıyorum ben. İşe gitmem gerekiyor," diyebildim.

Silvia gülümsedi ve "Neyse ki sana izin verecek kişi de tam burada," dedi.

Dom başını onay verir gibi sallayınca, Silvia ellerini birleştirip bana döndü. Annesinden cevap bekleyen küçük kızlar gibi sevimli sevimli sırtmaya başladı. Bu tatlı kadına nasıl *hayır* diyebilirdim ki? Ama tam Dom'dan uzak durmaya karar verdiğim sırada birlikte seyahate çıkmak her şeyi berbat edebilirdi. O da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, ikimiz de olacakları hazmetmek için aynı anda şarabımızdan büyük bir yudum aldık.

Karar verilmişti ertesi gün hep birlikte Manarola'ya gidiyorduk.

Yedinci Bölüm

Sabah eşyalarımızla aşağıya indiğimizde Dom apartmanın önüne Fiat 500'ün şu büyük arabalarından birini çekmiş telefonla konuşuyordu. Arabayı görünce gülmek için kendimi zor tuttum. Kırmızı Ferrari sahibi Bay Lütfen Bana Bakın, şimdi bu şirin kaplumbağayla dört buçuk saat yolculuk yapacaktı. Muhtemelen bizi düşünüp, daha konforlu bir yolculuk yapmamızı istemişti. Ama kabul etmeliydim ki, önünde durduğu bu şirin araba bile onun karizmasını bozamamıştı.

Belli ki benim gibi düşünen başkaları da vardı. Orta yaşlarda, büyük göğüslü, Monica Bellucci benzeri bir kadın geçerken ona şuh bir bakış attı. Ah şu flörtöz İtalyan kadınları!

Dom bavulları bagaja yerleştirdikten sonra, ben de arka kapıyı açıp binmek için hamle yaptım. Fakat Silvia taşıma çantasında seyahat edecek olan kedisi Mariyln'i yan koltuğuna koyarsa daha rahat edeceğini söyleyince, Dom'un hemen bitişiğinde, onunla dip dibe yolculuk etmek bana kaldı. Allah'tan içi hap kadar olan Ferrari ile gelmemişti ama yine de santimetrelerle ölçülecek kadar dar bir alanda onunla yan yana olmak beni geriyordu. Bir de Dom'un parfüm kokusu yine burnumun ucunda gibiydi.

Bu kokuyu ne zaman duysam kendimi acayip derecede güvende hissediyordum. Sanki eskiden beri bildiğim, yanında olmaya alıştığım tanıdık bir şey gibiydi. Bu da beni tedirgin ediyordu. Onun yanında böyle şeyler düşünmek ya da hissetmek istemiyordum. Ondan hoşlanmadığım zamanlar her şey daha kolaydı. Kısa bir süre önceye kadar ona karşı hiçbir çekim hissetmezken, şimdi ne zaman görsem öpüştüğümüz anı yeniden yaşıyordum. Uyuyan aslanı uyandırmak sanırım bu olmalıydı.

Ara ara göz kapaklarım ağırlaşıp uykusuzluktan kapanıyordu ama yine de uyanık kalmak için direniyordum. Çünkü kısa bile olsa bu yolculuğun tadını çıkarmak istiyordum. Roma'nın içi kadar dışı da inanılmaz güzellikeydi ve daha önce filmlerde gördüğüm bir ülkeyi şimdi arabayla daha iyi tanıma şansına sahiptim.

Gideceğimiz bu Manarola denilen köy nasıldı acaba? Ya da Dom'un kardeşi Elisa? Beni sevmezse ve ilk andan itibaren benden nefret ederse ne olacaktı? Adeta rahatsız edici bir sivrisinek gibi ailesinin hayatına giren ve bir asalak gibi onlara yapışan kızın tekiydim. Beni sevmemesi kesinlikle normaldi. O yüzden onu bu konuda asla suçlamamaya karar verdim. Beni sevse de sevmese de Silvia ile kan bağı olduğu için ona kızamazdım zaten. Üstelik şu an tek sorunum da bu değildi. Ya Dom'la yalnız kaldığımızda, köprüde olanlar hakkında konu açılırsa ne olacaktı? Bir bavul dolusu sorunum vardı ve bunu da onların arasına katmam gerekecekti şimdi.

Dom arabayı kullanırken bana bakmamaya çalışıyordu ve bu çabası özellikle dikkatimi çekmişti. Herhalde onlara askıntı olduğum için benden nefret ediyordu. Belki de sevgilisine onlarla beraber Manarola'ya gittiğimi nasıl

açıklayacağını düşünüyordu. Kadın bunu duyduğunda sinir krizi falan geçirecekti. Yine her şeyin suçlusu ben olacaktım her zamanki gibi.

Yolculuğun ilk saatinde, radyodan dinlediğimiz müzik eşliğinde Silvia bize eskiden Dom'un babasıyla yaptığı seyahatlerden bahsediyordu. Dom hiçbir şey söylemeden onu dinliyor, yorum bile yapmıyordu. Sonra Silvia birden uyuklamaya başlayınca, ikimiz baş başa kalmış gibi olduk. Ona inat ben de hiç muhatap olmuyor, kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyordum. Domuzluk yapıyorsa, ben ondan daha kötüsünü yapabilirdim.

Radyoda Monsieur Minimal'dan *Love Story* çalmaya başladığında bir sigara çıkarıp dudaklarına yerleştirdi. Güya muhatap olmayacaktım ama başımı çevirip de onu öyle görünce, birden "Kapalı alanda sigara içmeyeceksin, değil mi?" deyiverdim.

Şimdi de patronuma hesap mı soruyordum? Aslında sözcükler ağızımdan istemsizce çıkmıştı.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki, *Ne ayaksın?* der gibi yüzüme baktı. Ardından camı açıp sigarasını dışarı fırlattı.

Ona bunu yaptıracak bir etkim olduğunu hiç bilmiyordum, bu yüzden içimden zafer kahkahaları attım.

"Hiçbir şeyi içinde tutamıyorsun, değil mi?" diye sordu bana dönerek. Yüzünde bunun cevabını gerçekten anlamak istercesine meraklı bir bakış vardı.

Bir dakika önce zafer çılgınlıkları atarken, şimdi yerin dibine girmek istiyordum. Yanaklarıma ateş basmıştı ve muhtemelen yine kıpkırmızı olmuşum.

"Özür dilerim. Ben karışmak istememiştim, sadece Silvia'yı düşünüyordum," dedim mahcup bir şekilde dudaklarımı ısırarak.

"Bu kadar çok özür dilemekten vazgeç. Sen bu değilsin."

"Ne?" diyebildim şaşkınlıkla. İşte bu tepkiyi beklemiyordum.

"İçinden geçenleri aklına geldiği anda söyleyecek kadar cesursun." Gözünü hâlâ yoldan ayırmıyordu.

"Ben mi cesurum?" dedim dalga geçerek. "Ben aslında cesur falan değilim, sadece patavatsızım."

"Patavatsızlık başka bir şey, cesaret başka bir şey. Kendini başka biri olmak için zorlama, nasılsan öyle davran."

"Sonunda işimden olma pahasına bile mi?"

Başını *evet* anlamında salladı ve gülümsedi.

Bunca zaman sonra ilk defa gülümsemişti. Bu adama surat asıp sinirli olmak kadar gülmek de çok yakışıyordu. Hayır hayır! Aptal gibi ona bakmamalıydım. Yeniden robot gibi pencereden dışarı bakınmaya başladım.

Nerede olduğumuzu bilmesem, Türkiye'nin herhangi bir yerinden geçiyor olduğumu düşünebilirdim. Otoban yolundan ilerlerken fabrikalar, yeşil araziler, otlamaya çıkan hayvanlar, bir Türk olarak bana çok da uzak değildi. Sadece İtalyanların her yaptığı şeyde olduğu gibi, yolları da binaları da biraz daha sanatsal ve göze hitap ediyordu o kadar. Yol kenarında sıralanan eski kerpiç köy evleri bile resmen durup fotoğraf çekmelik görünüyordu.

Bir ara Silvia arkada uyurken homurdanınca dönüp ona baktım. Onu böyle huzurla uyurken görünce gülümsedim. Arabanın içi klimanın etkisiyle biraz serinlemişti. Üşümesinden endişelendiğim için, boynuma sardığım şalı

çıkartıp emniyet kemerimi çözdüm ve arkaya uzanıp becerebildiğim kadarıyla Silvia'nın üzerine örttüm. Şimdi içim rahatlamıştı. Yaşı belki benim üç katım kadardı ama yine de masum bir çocuk gibi onu koruma hissi uyandırıyor. Önüme dönüp kemerimi yeniden bağladım.

"Kısa sürede birbirinize çok bağlandınız."

Dom gözünü dikmiş bana bakıyordu.

"Evet. Buraya gelmeden önce, tek başına olmak çok önemli değildi ama sonra korkutucu bir hal almaya başladı. Eğer o olmasaydı, kesin bunalıma girerdim."

"Tek başına olacağını bilerek neden buraya geldin?"

İşte kimsenin şimdiye kadar sormadığı ve benim de cevap vermek zorunda kalmadığım soruyu Dom sormuştu. Madem cevap istiyordu, o zaman açık açık söyleyecektim.

"Mecburdum, kaçmam gerekiyordu."

Kaşları merakla havaya kalktı. "Sorunlarından mı, yoksa birilerinden mi?"

"Her ikisinden de," dedim samimi şekilde. "Sadece zor şeyler yaşadım ve Türkiye'de kaldığım her dakika bana bunu hatırlatacaktı."

"Burada unutabiliyor musun peki?"

"Kısmen... Tamamen unutabilmem için Alzheimer olmam lazım ama burası beni mutlu ediyor," dedim gülümseyerek.

"İşinden memnun musun peki? Seni tatmin ediyor mu?"

Biraz düşündüm. Gerçekten garson olmak beni mutlu ediyor muydu? Hep yapmak istediğim bir iş sayılmazdı ama yine de iyi para kazandırıyor ve insanlarla iletişimde olmak hem dilimi geliştiriyordu hem de eğlendiriyordu.

“Memnunum. Bir gün mutfağa geçmeyi isterim ama onun için biraz daha zamanım var sanırım. Bu sürede para biriktirip, burada bir yemek okuluna gitmeyi düşünüyorum,” dedim.

Dom’un ilgisini çekmişti sanırım. Bana dönerek “Yemek okuluna mı gitmek istiyorsun?” diye sordu.

“Evet. Eğer meslek olarak yapmak istiyorsam, okuluna gitmem daha iyi olur.”

Neredeyse yolu yarılamıştık. Gece bu yolculuğun nasıl geçeceği hakkında sürekli fikirler üretip durmaktan doğru düzgün uyuyamamıştım ve gözlerim kendini uykuya teslim etmeye hazır bir haldeydi. Sadece beş dakikalığına gözlerimi dinlendirmeye karar verdim.

Sadece beş dakika...

Uyandığımda Dom sürücü koltuğunda gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Aniden oturduğum yerde irkilince başımı koltuğun kenarındaki yere çarptım. Of! Böyle aptalca bir tepki vermeye gerek yoktu, neden kendime engel olamamıştım? Dom’un karşısında kendimi rezil etmeye doymuyordum. Ama altta kalma huyum olmadığı için, hemen çirkefleşip söylenmeye başladım.

“Baykuş gibi olduğun yerde durmuş beni mi izliyorsun?”

“Evet. Senin gibi bir kızıdan bu kadar sesli bir horlama nasıl çıkar onu anlamaya çalışıyordum.”

Ağzımdan Türkçe “Yok daha neler!” çıktı. Hayatım boyunca hiç horlamamıştım. Öyle olsa Merve bana söylerdi zaten.

Dom bana bakıp sinsice gülerken, “Öyle bir şey yok!” dedim İtalyanca olarak ve hızla başımı arkaya çevirdim. Silvia yoktu. “Ne kadar oldu geleli?”

“Çok değil. Silvia seni uyandırmak istemedi.”

“Keşke sen uyandırsaydın. Şimdi kardeşin bir sersem olduğumu düşünecek. Misafirliğe geldiğim evin önünde uyuyakaldım. Ah, çok aptalım! Hem benim yüzümden sen de içeri giremedin. Gidebilirdin aslında, beni beklemene gerek yoktu.” Konuşurken bir yandan da dağılan saçlarımı tekrar atkuyruğu yapıyordum.

“Seni arabanın içine kilitleyip eve mi girseydim?” dedi arabadan çıkmaya hazırlanırken.

Çok da haksız değildi. Patika bir yolun bitiminde, yolun kenarındaki çitlerin dışında park etmiştik. Arabada tek başıma uyansam herhalde biraz salaklaşmıştım. Arabadan inip yere bastığım anda, bulunduğum yerin tam olarak neye benzediğini daha iyi kavradım.

Kahverengiye boyalı ahşap çitlerin hemen ardında büyük bir yeşillik, yeşilliğin tam ortasında turuncu renkli çatısı ve kiremit taşlarıyla masalsı bir ev vardı. Evin hemen öbür tarafında ayçiçeği tarlası alabildiğine uzanmaktaydı. Sanki Van Gogh’un resimlerini yaparken ilham aldığı muhteşem bir yerdeydim.

Manzaraya kendimi öyle kaptırmıştım ki birden ayağım kaydı ve tam yere kapaklanmak üzereyken Dom bileğimden tutarak beni kaldırdı. Yine! Adam refleks konusunda ihtisas yapmış olmalıydı. Bir an önce bileğimi bıraksın istiyordum ama yeniden düşmekten korkuyordum. Kendimi geriye itip, arabadan destek almak için sırtımı yaslardım.

Bir adım ötemde durmuş şaşkınlıkla bana bakıyordu. İçinden ne geçirdiğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Yine içimdeki çirkef dürtüler atağa kalktı ve üzerime çekidüzen vermeye çalışırken, "Çocuk gibi beni tutup durma!" dedim.

"Tabii. İzin vereyim de, düşüp bir yerlerini kır." Hayretle bana bakıyordu.

"Çok üzülürsün ya!" diye mırıldandım.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu sinirli bir şekilde. Ardından cebindeki paketten bir sigara alıp hızla yaktı. Tüm hıncını sigarasından çıkarmak ister gibi derin bir nefes çekti.

Köprüde öpüşme mevzusundan dolayı bir süredir birbirimize soğuk davranıyorduk ama yolda az da olsa buzlar erimeye başlamıştı. Şimdiyse yeniden soğuk rüzgârlar esiyordu.

Kaşlarını çatmış, bir cevap vermemi bekliyordu. Yine ortaya bir laf atmıştım ve altını doldurmam gerekiyordu.

"Buraya geldiğim için kızgınsın bana. Eğer fırsatın olsa beni yarı yolda atardın belki de," dedim ellerimi göğsümde kavuşturarak. Sonra devam ettim. "Bana kızgın olabilirsin ama aslında ben de gelmeyi hiç istemedim. Bu yüzden benden biraz daha az nefret etmeye çalış, olur mu?"

Adam kesin benim deli olduğumu düşünüyordu. Gerçekten neden böyle bir çıkış yaptığımı ben de anlamıyordum.

"Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatıp, ona *evet* dercesine baktım.

"Senden nefret etmiyorum," dedi bana yaklaşarak ve sonra sigarasını yere fırlatıp eve doğru yürüdü.

Olduğum yerde öylece kalakalmış, yere atılan sigaranın kendi kendine sönmeye çalışmasını izliyordum. Bir anda hiç bilmediğim bir yerde tek başıma kaldığım aklıma gelince hızla arkasından koşturdum. Patikayı çevreleyen çitleri takip ettikten sonra karşıma evin ana giriş kapısı çıktı. Dom kapıyı itip arkasına bile bakmadan ilerliyordu. Bu sırada evin kapısı açıldı ve sanki farklı bir dünyaya adım attık.

Burası ağaçlarla çevrilmiş yeşillikler içinde kocaman bir evdi. Çığlık sesleriyle birlikte çocuklar fırlayarak bize doğru koşmaya başladılar. Biri kız biri erkek iki çocuk zıplayarak Dom'un üzerine atladı. Dom kollarının her birine bir tanesini alarak onları kucaklarken çocuklar sevinç çığlıkları atıyorlardı. Onları gıdıkladığında kıkırdama sesleri duyuldu. Biraz önceki sinirli halinden eser kalmamıştı. Dom'u iş hayatında da, dışarıda da her zaman sert gördüğüm için, bu kendini bırakmış ve çocuklarla eğlenen hali gözüme çok değişik gelmişti. Sanki başka biri olmuştu. Gerçekten de eğleniyor olduğu belliydi. Kavgacı, suratsız, asabi adam yerine yeğenleriyle oynayan sıradan bir adam gelmişti. Bu yeni haline alışabilir miydim? Kesinlikle evet!

Ben bu manzarayı gülümseyerek izlerken, Silvia yanında sarı saçlı, orta boylarda, tıpatıp onu andıran hamile bir kadınla evin içinden çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Tüm yol boyunca merak ettiğim Elisa olmalıydı. Dom'dan çok Silvia'ya benziyordu. Şirin yüz hatları vardı ve bence güzel olan nadir İtalyan kadınlarından biriydi. Pek çok İtalyan kadını gibi güneşte tenini aşırı kurutmamış, zayıf kalmayı çok kafasına takmadan biçimli vücut

hatlarını korumuştı. Bir de hamile olduğu için ayrıca sevimli görünmüştü gözüme.

Nasıl davranmam gerektiğini kestirmeye çalışıyordum. Türk usulü, yanaklardan *cup cup* ıslak öpücük mü, yoksa uzaktan basit bir selam mı versem diye kararsız kalmışken, kadın birden omuzlarımdan tutup sarıldı. Son aylarında olduğu belliydi, karnı neredeyse sivrilmiş dinozor yumurtası gibi devasa büyüklükteydi. O kadar sıkı sarılmıştı ki, lastik top gibi patlayacak diye korkup geri çekildim. Ama onun vazgeçmeye niyeti yoktu. Bu sefer de yanaklarımdan öptü. Ben hâlâ bana bu kadar yakın davranmasının verdiği hayreti atmaya çalışırken;

“Seni o kadar merak ediyordum ki, nihayet tanışabildik,” dedi İngilizce. Ses tonu ve konuşması aynı Silvia gibi içten ve samimiydi.

“Evet, ben de aynı şekilde merak ediyordum,” dedim onun gibi İngilizce konuşarak.

İngilizcem İtalyancama göre daha çat pattı ama Allah’tan hata yapmadan konuşmuştum. Sesimin bu kadar samimi-yetsiz çıktığını sanırım sadece ben fark etmiştim.

Dom o sırada Elisa’ya dönüp, “Eli, rahat konuşabilirsin. İtalyanca biliyor,” dedi gülerek. Bir yandan da çocuklardan erkek olanını omuzlarına almış, kızın da elinden tutup yürüyordu.

Elisa birden gözlerini açarak bana daha dikkatli bakmaya başladı.

“Muhteşem!” diyerek beni bir kez daha baştan aşağı süzdü. “Hadi, ayakta durmayın. Bahçede sizin için sofra hazırladım,” dedikten sonra da bir elimi tutarak evin

kenarından bahçeye inen taşlık merdivenlerden beni sürüklemeye başladı.

Taş merdivenler zaten darken, el ele sevgi pıtırıcığı modunda inmemiz sirkte trapez gösterisi yapmaya çalışmak kadar beni zorladı. Hamile bir kadın bu kadar çevik olabilir miydi? Muhtemelen her gün sıkça yaptığı içindi. Merdivenlerin bitiminde evin kenarından dolanınca kocaman bir bahçeye çıktık. Aynen evin girişinde olduğu gibi, alabildiğine yeşillikti. Gözlerim bir sürü ağaç içinde limon ve zeytini seçebilmişti. Bahçenin dört bir çevresi yine tahta çitlerle çevrilmişti ve gördüğüm en huzurlu yerlerden biri gibiydi. Ben ne kadar büyük bir yerde olduğumu anlamaya çalışırken, karşıma çıkan diğer görüntü karşısında yeniden şok oldum. Ağaçların ortasında, Ferzan Özpetek filmlerinden fırlama uzun bir ahşap masa, üzerinde limon ve yaprak desenli bir masa örtüsü, her biri farklı desen renkte el boyaması tabaklar, renkli bardaklar ve bir yığın yiyeceklerle donatılmıştı. Sanki birazdan elinde koca bir servis tabağıyla Serra Yılmaz karşıma çıkacak diye düşündüm. Gerçek İtalyanlar böyle yaşıyordu demek ki.

Dom çocukları bırakınca kız olan çekingen ve yavaş hareketlerle bana doğru yaklaşımaya başladı. Erkek olan dan daha küçük gibiydi ve şimdi tam önümde durmuş sırtarak bana bakıyordu. Gözlerimi şaşı gibi yapınca birden kahkahayı bastı. Ben de ellerinden tutup onu kendime doğru çektim.

“Benim adım Fiore. Senin adın ne?”

“Clara,” dedi utanarak ve sonra beni incelemeye başladı. “Çok güzelsin. Aynı prenseslere benziyorsun,” dedi.

Dünyanın neresinde olursa olsun, kız çocukları birbirine benziyordu. Abimin kızı da beş yaşındaydı ve sürekli

saçlarımla oynamak isterdi. Acaba şimdi nasıldı? Buraya gelirken sadece yaşadığım yeri, annemi, babamı ve sorunlarımı değil, ailemden başka kişileri de arkamda bırakmıştım. O an Bilge'yi ne kadar çok özlediğimi fark ettim.

Clara saçlarımı incelemeye başladığında, bir hamlede saç tokamı tutup çektim ve sonra kafamı sallayarak dağılmasını sağladım. Şimdi ağzını kocaman açmış, sanki uzaya çıkmış bir astronotmuşum gibi büyülenmişçesine bana bakıyordu.

"Vauavvvv!" diye bağırdı. "Bu saçlar gördüğüm en güzel saçlar olabilir. Prenses saçları gibi." Alt dişlerinden iki tanesi düşmüştü ve inanılmaz tatlı görünüyordu.

Kulağına eğildim ve "Kimsenin bilmediği çok özel sihirli bir saç uzatma formülüm var. Eğer istersen sana da öğretebilirim," diye fısıldadım.

"Evet evet, istiyorum!" diye haykırırken, bir yandan da maymun gibi dans etmeye başlamıştı. Herkes kahkahalarla bize bakıyordu. Sonra elimden çekiştirip beni soru yağmuruna tutmaya başladı. Ancak sadece bir kısmını anlayabiliyordum. Çok hızlı konuştuğu için bazılarını anlamam mümkün olmadığından dehşetle ona bakıyordum. Sanırım İtalyancam bu kadar zirve noktasında değildi, afallamıştım.

Bu sırada evin erkek çocuğu Carlito, kafasını sanki onaylamıyormuş gibi sallayarak, "Kızlar her zaman çok sıkıcı!" dedi ve Dom'u bahçede top oynamaları için çekiştirmeye başladı.

İkimiz de bunalmış olmalıydık ki, aynı anda birbirimize baktık ve gözlerimiz birkaç saniye de olsa birbirinde takılı kaldı. O anda içimde büyük bir rüzgâr eser

gibi oldu, bütün organlarım üşüdü ve bu duygu beni ilk defa tedirgin etti.

Yaklaşık yedi sekiz yaşlarında olan Carlito'nun saçları, şu ünlü futbolcular gibi, bir tarafı kazınmış bir tarafı da 2 numara kesilmiş haldeydi. Dom'a resmen hayran hayran bakıyordu ve yaptığı şeyleri birebir ona benzetmeye çalışıyordu. Dom'un sert erkek imajını taklit eden minik bir minyatürü gibiydi.

Her ikimizin de etrafı çocuklar tarafından işgal edilmişken, Elisa ve Silvia masaya bir şeyler getirip bırakıyorlar, sonra tekrar içeri gidiyorlardı. Onlara yardım etmeyi istesem de Clara nefes almadan konuştuğu için bu mümkün değildi. Hatta onlar içeri gidip geldiğinde bakmak için başımı çevirdiğimde bile çenemden tutarak kendisine bakmamı sağlıyordu.

Anlattığı bu kadar şeyin sonucunda anladığım şey, sınıfındaki çaçaron kızın adının Ariel olduğu, annesi Amerikalı olduğu için kendini çok havalı sandığı ve yuvada sürekli elindeki oyuncakları çekip aldığı, vermediğinde de onu ittiği idi. Ayrıca patates çuvalı kadar şişman olduğu için, kıza karşı çıktığında üzerine oturup onu nefessiz bıraktığını ve bu yüzden yuvaya gitmek istemediğini de fısıldayarak eklemişti.

"Böyle bir şey senin başına gelse ne yapardın?" diye sorunca bir an düşündüm.

"Bu şişko kız seni korkutuyor, öyle mi?"

Başını *evet* anlamında salladı. "O kadar şişman ki, kızdığında beni de yiyebilir diye korkuyorum."

"Peki, onun en çok korktuğu şey ne biliyor musun?"

Başını yere eğip sanki hatırlamaya çalışır gibi bekledi. Bir süre sonra "Buldum!" dedi heyecanla. "Venedik'te yaşayan bir halası varmış. Ziyarete gittiklerinde evlerinde fare görmüşler. O zamandan beri çok korkuyor."

Biraz düşündüm ve ona daha da yaklaşıp fısıldarcasına planımı anlattım.

"O zaman yapılacak tek şey var. Kimsenin olmadığı bir zaman onun yanına gidip sıkıştıracaksın. Sonra da gözlerini kısıp elini beline koyacaksın ve diyeceksin ki; *Bir daha beni rahatsız edersen, kocaman bir fareyi çuvala koyarım ve gece gizlice evine girip yatağına bırakırım. Sabaha kadar kulaklarını kıtır kıtır yer.*"

Küçük kız planım karşısında dehşete düşmüş bir halde bana bakıyordu.

"Bunu söylerken çok ciddi olman ve söylediğin şeye inanman gerekiyor, Clara. Eğer bunu başarırsan, bir daha seni rahatsız edemez. Önemli olan şişman ve korkutucu olmak değil, zekâ!" dedim işaret parmağımı kafama dokundurarak.

Sanırım gereken motivasyonu sağlamıştım. Bir anda gözlerinden kıvılcımlar çıktı ve heyecanlandı.

"Ariel'in canına okuyacağım! Korkudan altına işeyecek!" dedi aynı benim gibi sinsice sırıtırken.

Çakması için elimi uzattığımda coşkuyla karşılık verdi.

Artık görevimi tamamlamış olduğuma göre, diğerlerine katılabilirdim. Tam masaya doğru gitmek için arkamı dönmüştüm ki, Dom'la karşı karşıya geldim. Dibimde durmuş bana bakıyordu.

Az önce konuştuklarımızı duymuş olabilir miydi acaba?

“Konuşmamızın ne kadarını dinledin?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“Yeğenimi intikam yemini etmiş Yakuzalardan birine çevirmeye çalıştığını duyacak kadar.”

“Eğer birilerinin ona böyle davranmasına bir kere izin verirse, bir ömür boyu devam eder,” dedim ciddi bir şekilde.

“Sana böyle davrananlara cezasını verdin mi hep?” diye sordu ayağıyla yerdeki taşları itelerken.

“Eskiden hayır ama artık evet. Kimsenin bana hak etmediğim şekilde davranmasına asla izin vermeyeceğim!” dedim neredeyse omuzlarımı kabartarak.

Sonra Silvia ile Elisa’ya yardım etmek için bahçeden eve açılan kapıya doğru yürüdüm. Ev dışarıdan gayet korkutucu büyüklükte görünebilirdi ama içerisi çok şirin döşenmişti. Salonda sarı renk boyanmış duvarlar ve tepede sıra sıra ahşapla döşenmiş geniş kütük sütunlar vardı. Salona kahverengi ahşapla çevrelenmiş oval geniş bir kapıyla giriliyordu. Girişin hemen önünde üç tane bej renkli tekli koltuk, yine aynı takımdan üçlü rahat bir kanep ve kahverengi, gayet sade bir orta sehpa vardı. Sarı renkli duvarda iki tane yan yana dizili küçük resim çerçevesi asılıydı ama uzaktan ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Giriş kapısının hemen solunda kalan şömine-nin sağ ve solunda şirin fenerler yere konulmuştu. Güneş ışığı tam üçlü kanepenin üzerine düşmüştü ve insanda miskinçe uzanma isteği uyandırıyordu.

Salonun diğer tarafında ise açık sistem, koyu kahverengi dolaplı, gösterişsiz ama yine salon gibi şirin bir mutfak vardı. Silvia ve Elisa bir yandan sohbet ederken, bir yandan da salata yapıp ekmekleri kesiyorlardı.

Onlara yaklaşıarak, "Bana da bir görev verin. Boş duruyorum burada," dedim.

Elisa elime iki tane ekmek sepeti tutuşturup salatayı da kendisi aldı ve "Hadi gidelim," dedi.

Birlikte bahçeye çıkıp masaya doğru ilerledik. Elisa elindeki salata kâsesini masaya koyduktan sonra birden bağırarak, "Siz iki canavar! Çabuk gidin içeride ellerinizi yıkayın. Sonra da masaya geçip oturun. Babanız da yolda, gelmek üzeredir. Hep birlikte yemek yiyeceğiz," dedi.

Böyle sevimli bir kadının çocuk kontrolü konusunda bu derece başarılı olması takdire şayandı.

Çocuklar sanki birer robot gibi, hiç ses çıkarmadan evin içine girdiklerinde Elisa bana göz kırptı. "Sen de lavaboyu kullanmak istersen arkalarından git."

O an gerçekten de tuvalete gitmem gerektiğini fark ederek koşa koşa içeri girdim.

Bahçeye geri döndüğümde herkes sandalyesine oturmuştu. Tam o sırada Elisa'nın kocası Marco geldi. Kısa boylu, hafif tombulca, gözlüklü, güleç yüzlü bir adamdı. Elisa hemen ayağa kalkıp, Marco'yu sanki en son beş yıl önce görmüş gibi sarılıp dudaklarından uzun uzun öptü. Türk âdetlerine göre ayıp sayılacak bu davranış bana biraz garip geldiği için utandım ve başımı çevirdim. Aslında o kadar şirin görünüyorlardı ki, sanki dünyada gerçekten *aşk* diye bir şey varmış gibi hissettiriyorlardı. Belki de *aşk* vardı. Marco ve Elisa gibi bazı şanslı çiftler bunu yaşıyorlardı. Benim gibi büyük bir şanssız kesim ise, artık bunun gerçekliğinden kuşku duymaya başlamış, hatta inkâr edip aşkı aramaktan vazgeçmişti. Marco da Elisa gibi bana pek bir sıcak davranmış, tokalaşmak için elimi

uzattığımda beni resmen çekercesine kollarına almış ve yanaklarımdan şefkatle öpmüştü.

Akşam yemeği inanılmaz eğlenceli geçiyordu. Sanki eskiden beri onların hayatında varmışım gibi hissediyordum. Birden bahçeye otuzlarında gösteren, mavi gözlü, orta boylarda, zayıf bir adam girdi. Marco ve Elisa onu görünce ayağa kalkıp sarıldılar. Sonra Marco adamın tek omzundan tutmaya devam ederek, "Bilmeyenler için söylüyorum; bu adam en yakın komşularımızdan biri. Louis Nouiret. Kendisi Fransız'dır ve İtalya'da ne aradığıyla ilgili en ufak bir fikrim yok," diye espri yaptı.

Silvia bir yandan kucağındaki kedisi Marilyn'i okşarken adamı yanaklarından öptü. Dom ise sadece kuru bir merhaba demekle yetinmişti. Sıra bana gelince, elimi sanki bir prensesmişim gibi kendine çekip ıslak bir öpücük kondurdu ve "Ben Louis. Emrinizdeyim," dedi. Elimi tutma süresini kısaltmak için panikle ayağa kalktığımda ise, sanki yıllardır yemiş içmişliğimiz varmış gibi bir anda yanaklarımdan, hatta yanağımın bitiminden, dudağıma yakın bir yerin sınırından beni öptü. Hemen bitişiğimdeki sandalyeye geçip oturduktan sonra gözlerini üzerimden ayırmadan bakmaya devam etti.

Oturduğu andan itibaren artık sohbet sadece ikimizin üzerine dönmeye başladı. İtalya'ya adım attığından beri benim gibi bir güzellikle karşılaşmadığından girdi, bu görüntüyle garsonluk yaparak harcandığımdan, Dom'un beni her an görerek ne kadar şanslı olduğundan çıktı. Ne yalan söyleyeyim, adamın Dom'un yanında beni böyle pohpohlaması çok hoşuma gitmişti. Ama koskoca masanın bu kadar övgüyü duyması da biraz utandırıyor. Bir ara cesaretimi toplayıp Dom'a baktığımda, elmacık

kemiklerinin resmen bir damar gibi attığına yemin edebilirdim. Bir eli kadehindeydi ve masanın tam karşısından bana ölümcül bakışlar atıyordu.

Yaklaşık bir buçuk saatin sonunda, Louis denen adamın Fransız aksanlı İtalyancasıyla yaptığı kurlar artık kulaklarımı asit etkisiyle eritmeye başlamıştı. Dom'un tüm suç bendeymiş gibi gözlerini kısıp bakması da cabasıydı. Sanki adamı ben davet edip yanıma oturtmuş, bir de benimle flört etmesini sağlamıştım.

İçim daralmıştı, nefes almaya ihtiyacım vardı. Lavaboya gideceğimi söyleyerek masadan kalktım. Yalan söylemiş olmamak adına gerçekten de lavaboya gittim. Ellerimi sabunladım, ağzımı kocaman açıp dişlerimi kontrol ettim, gevşeyen sutyen askımı sıkılaştırdım. Herhalde inandırıcı olacak kadar tuvalette takılmıştım. *İnşallah yapışkan herif bir an önce yanımdan kalkıp evine defolur gider,* diye düşünerek kapıyı açtığımda, bütün heybetiyle Dom karşıma çıktı.

Onu pat diye karşımda görünce, her zamanki gibi korktum ve bir adım geriye sıçradım. Banyo kapısı önünde karşılaşmalarımız bir gün beni kalpten götürecekti. Boğazımı temizleyip ciddi bir ifadeyle "Müsait, girebilirsin," dedim ve önümden çekilmesini bekledim. Ama o hâlâ beton bir duvar gibi önümde dikilmeye devam ediyordu. Sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Sigara içmek için dışarı çıkacağım. Gelmek ister misin?" dedi asık suratıyla bana bakmayı sürdürürken.

Kafam karışmıştı. Beni birlikte takılmak için davet mi etmişti?

"Marco'nun arkadaşı hâlâ oturuyor mu?" diye sordum.

“Evet,” dedi kaşlarını daha da çatarak.

“Ah, o zaman tamam, yürüyelim.”

Merdivenlerden üst kata, ana girişe çıktık. Dom kapıdan çıktığımız anda sigarasını yaktı ve derin bir nefes aldı. Geldiğimizden beri çocukların ve hamile olan Elisa’nın yanında içmemişti. Şu an ne kadar mutlu olduğunu tahmin edebiliyordum.

Akşam karanlığında nereye gittiğimizi bilmeden yürüyorduk. Hava o kadar güzeldi ki, ne serindi ne de sıcak... Askılı bluzumun üzerine ince hırkamı giymiştim, ayaklarımda da parmak arası terliklerim vardı.

Akşamın sessizliği Dom’un telefonunun çalmasıyla bozuldu. Ama o hiç oralı bile değildi. Sonunda dönüp ona baktığımda, elini pantolonunun cebine götürüp telefonu çıkardı ve arayan kişinin kim olduğuna bakıp sigarasını fırlattı. Yüzünde daha öncekinden de sinirli bir ifadeyle telefona cevap verdi.

Arayan kişi her kimse durmaksızın konuşuyordu. Dom biraz bekledi ve sadece dinledi. Sonra derin nefes alıp, “Bunu ben dönünce konuşuruz,” dedi. Ama telefondaki kişi susmaya niyetli değildi. Dom bir süre daha dinledikten sonra, “Bir daha tekrar etmeyeceğim Daniela, dönünce konuşuruz!” diyerek telefonu kapattı.

Bir şey söylemeli miydim, yoksa susmalı mıydım bilemiyordum. Daha önce restoranın girişinde olay çıkaran kadındı bu. Benim burada olduğumu öğrendiği için mi Dom’u aramıştı? Meraktan çatlayabilirdim. Lanet olsun! Daha fazla dayanamayacaktım, soracaktım işte...

“O gün restorana gelen kadın mı?”

“Evet.”

“Benim burada olduğumu öğrendiği için mi aramış?”

Cevap vermek yerine yüzüme baktı sadece. Sanırım bu *evet* demekti.

“Bak, geçen sefer olanlardan sonra şimdi de sorun çıkartacaksa eğer, onunla sakince oturup konuşur, aramızda bir şey olmadığını söyleyip onu rahatlatabilirim. Belli ki benimle ilgili endişeleri var,” dedim gayet normal davranmaya çalışarak.

Dom yürürken birden durdu ve bana döndü. Şimdi tam karşı karşıyaydık.

“Aramızda bir şeyin olmadığını mı söyleyeceksin ona? Bunu gerçekten benim için yapar mısın?” dedi yüzüme bakmaya devam ederken.

Birden kekeledim. “E-Evet. Kimsenin benim yüzümden problem yaşamasını istemiyorum.”

Hay lanet! O zürafa bacaklı Daniela’yla ciddi ciddi bunu konuşacak mıydım şimdi?

Ah, şu koca çenem!

Sinirden dudaklarımı kemirmeye başladım birden. Gerçekten bunu kabul ederse, hadi git konuş da saadetimi kurtar derse, ne halt edecektim? Dom’un o kadınla barışıp mutlu mesut takılmasını istiyor muydum peki? Hayalî bir kerpeten kalbimi sıkıştırdı aniden. Hayır! Köprüde yaşadıklarımızdan sonra, o kadına gidip de *Bizim aramızda bir şey yok!* diyemezdim. Çünkü bu bariz bir yalan olurdu. Neden salak gibi lafa atılmıştım ki? Düşünmeden ağzımdan çıkıvermişti yine her zamanki gibi.

Dom hemen arkasında duran uzun ağaca önce sırtını, sonra kafasını yasladı ve ellerini cebine sokarak, “Peki, sen buna inanıyor musun?” diye sordu.

Aptallığa vererek anlamamış gibi yaptım. "Neye inanıyor muyum?"

"Aramızda bir şeylerin olmadığına?"

Allah'ım, biz nelerden bahsediyorduk böyle? Yani daha bir iki saat önce onunla birbirimizi yerken, şimdi bu meselelere nasıl geçmiştik?

"Tabii inanıyorum. Çünkü bu doğru. Aramızda bir şey yok," dedim omuzlarımı silkerek. Bir yandan terliği-min ucuyla yerdeki çakıl taşını bir ileri bir geri iteliyordum. *Ufak at da civcivler yesin!* İtalyancada nasıl söylenir bilmiyordum ama bu dediğime benim bile inanasım gelmemiştii doğrusu.

"Köprüde olanları nasıl anlatacaksın peki?" dedi ve sinsice sırttı.

Yine beni gafil avlamıştı. O gece köprüde olan öpüşme her şeyi bozmuştu. Hatta ona karşı olan bu ani kalp çarpıntım işte o aptal gece yüzünden başlamıştı. Ondan önce Dom'a karşı beslediğim duygu, çoğunlukla nefret ve hayli yüksek derecede gıcık olmanın dışında bir şey değildi.

Aklımda yer etmeye o gece başlamış, neredeyse gün aşırı rüyalarımı ziyaret ederek hiç de masum olmayan şeyler görmeme yine o gece olanlar neden olmuştu. Şimdi kalkmış köprüde olanların ne anlama geldiğini soruyordu.

Sesimin fazlasıyla sakın çıkmasına özen göstererek, "O sadece anlık bir şeydi. Önemli değildi, hatta aptalcaydı. İkimiz de unuttuk bile," dedim başımı dik tutarak. Bir yandan da *çok da matah değildi o gece olanlar* dercesine kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı büzmüştüm.

Sırtını dayadığı yerden doğrulup bana bir adım daha yaklaşarak direkt gözlerimin içine baktı. “Benimle öpüş-tükten sonra hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?”

Bana bu kadar yaklaşmamalıydı. Çünkü biliyordum ki bu, radyoaktif etkisi yaratacak kadar tehlikeliydi benim için.

Hiçbir şey hissetmedim anlamında başımı salladım ama dudaklarına bakıyordum. Bir adım daha yaklaştı ve “Bundan emin misin?” diye sordu. Sesi sanki bir tüy gibi yumuşaktı. Ağzından çıkan cümleler tüm vücudumu okşuyor gibiydi. Gözlerimse hipnotize olmuş gibi o dolgun dudaklarındaydı. Yine de kalan son güç kırıntıyla “Eminim,” dedim ama sesim fısıltıyla çıkmıştı.

Bir adım daha yaklaştı. Artık neredeyse dip dibeydik. Nefes alıp verişlerimi duyabiliyor olmalıydı. Kalbim daha da çarpmaya başladı. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Beni test mi ediyordu?

Bir hamleyle boynumu tuttu. Yine o lanet olası elektiriklenmeler başlamıştı. Tuttuğu yerden başlayan o ateş yavaş yavaş tüm vücuduma yayılıyordu. Beni yine öpecekti. Lanet olsun, yine öpecekti! Gözlerimi kapadım. Şimdi nefesi sanki hava veren pervaneler gibi yüzümün her yerindeydi. Elleri hâlâ boynumu tutmaya devam ediyordu ve dudaklarım kurumuş gibiydi.

Çaresizce bekliyordum... Bekliyordum... Ama hayır, beni öpmüyordu. Neden öpmüyordu? Öylece duruyor muyduk? Gözlerimi istemsizce açtım. Bana bakıyordu.

Bir an ne olduğunu anlayamadım. Sonra kafama dank etti ne kadar aptal olduğum. Bu İtalyan maçosunun aptal deneyinin parçası olmuş ve kandırılmışım. Bir hışımla

onu itekledim. O kadar güçlüydü ki, tüm kuvvetimle itmememe rağmen anca yarım santim geri gitmiş olabilirdi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye bağırdım. Bir yandan da onu iterken kolumdan sıyrılan hırkamı düzeltiyordum. “Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“O gece de, şimdi de seni öpmemi istedin!” dedi gayet kendinden emin bir ifadeyle.

“Sen delisin! Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum ben!” dedim ve geldiğimiz yola doğru dönerek tek başıma yürümeye başladım. Yürürken de onun hakkında Türkçe söyleniyordum. Her dokunduğunda domino taşı gibi ayaklarına serileceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. Nasıl bu kadar savunmasız ve aptal olmuştum ki? Asla, bir daha asla bunun olmasına izin vermeyecektim.

Lastik terlikler hızlı yürümemi engelliyordu ama elimden gelse kanat takıp uçardım. Eve girip, Silvia’ya kibarca buradan gitmek istediğimi söyleyecektim. Ne bahane bulacağımı bilmiyordum ama bu pislikle aynı ortamı solumak istemiyordum. Belki Louis denen adam beni hayrına Roma’ya atardı.

Eve az mesafe kalmıştı ki güçlü bir el bileğimi tuttu.

Bileğimi elinden kurtarmak için resmen çırpınıyordum ama Dom o kadar güçlüydü ki, hiçbir hareketim onu etkilemiyordu. Beni tutup kendine çevirdi ve sabitlemek için omuzlarımdan tuttu. Şimdi sanki yere çivilenmişim. Ama yine de ona inat olsun diye mücadele etmekten vazgeçmiyordum. Aptal hırkam kolumdan aşağı kayarak tek omzumu açıkta bırakmıştı.

“Bir daha asla beni öpmene izin vermeyeceğim!” dedim neredeyse bağırarak.

“Vereceksin,” derken sesi korkutucu derecede sakindi. Bu sakinliğı ona karşı çıkmadan teslim olmamı sağladı. Gözlerimiz o an birbirini buldu. Kıpırdamadan sadece birbirimize bakıyorduk. Sonra çok yavaş bir şekilde, sanki bu sefer benim iznimi almak istercesine yaklaşarak dudakları benimkileri buldu. Beynim karşılık vermek istemediğimi söylese de, o yılmadan beni öpmeye devam ediyordu. Dolgun dudakları sanki bir kez daha beni ona karşı yenik duruma düşürmek için programlanmıştı. Bu kadar zayıf olmak istemiyordum ama içimi kaplayan tatlı rüzgârla birlikte sanki yüzlerce kelebek aynı anda kanat çırpıyor gibiydi. Artık kontrolümü yitirmiştim. Ben de öpüşlerine karşılık vermeye başladım. Bu sırada dudaklarımın arasından istemsiz bir inleyiş döküldü. Bu onu daha da heyecanlandırmış olmalıydı ki, öpüşleri daha dikkatli ve yavaşken şimdi kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Bir eliyle boynumu tuttuktan sonra parmaklarını ensemdede gezdirip yavaş yavaş okşamaya başladı. Ani bir hareketle beni kendine daha da fazla çektiğinde tamamen birbirimize yapışık hale gelmiştik. Bir bacağım neredeyse onun iki bacağının arasında kalmış ona sürtünüyordu. Yine o müthiş kokusu içimi doldurmuştu. Kendimi yanında güvende hissettiğim çok çok eski biri gibi, hep hayatımdaymış gibi, bana aitmiş ve ben de ona aitmişim gibi...

Ama dudaklarının, hatta vücudundaki dokunmayı istediğim her bir kasın ve belki de kalbinin başka bir kadına ait olduğunu hatırlayınca durmam gerektiğinin bilincine vardım. Sanki bunu sesli düşünmüşüm gibi o da yavaş yavaş dudaklarını benden uzaklaştırdı. Tek eliyle yanığımı okşayıp, dudaklarımın ortasına tek bir öpücük kondurdu. Ne düşündüğünü anlamak için gözlerine baktım.

Alev alev yanıyordu ama kendini sakinleştirmeye çalışır gibiydi. Sanki o da benim gibi, bunun bir adım sonrasında olacakları düşünmüştü. Omzumdan düşen hırkamı yavaşça yukarı çekti. Bunu yaparken, vücudumda var olan tüm tüylerim diken diken olmuştu. Sanki sarhoş gibi dengemi yitirmiştım. Tıpkı köprüde olan öpüşmemizden sonrası gibi...

Tek eliyle ağır hareketlerle saçlarını karıştırdı. Ardından cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Bu sırada bana bakmıyordu bile. İşte yeniden aptal durumuna düşmüştüm. Karşısındaki erkek her istediğinde kendini vermeyeünden hazır aptal âşıklar gibi... Aptallığıma daha fazla dayamazdım sanırım.

SeKizinci Bölüm

Yaptığım şeyin verdiği pişmanlıkla, olduğum yerde öylece dikiliyordum. Saatlerce ağaç gibi durup kök salacağıma, bir an önce gidip pişman olmaya odamda devam edebilirdim. Tam bir adım atmıştım ki, sigarasını fırlatıp elimi tuttu ve sanki dünyanın en değerli mücevheri avucunun içindeymiş gibi baktı. Sonra başparmağıyla avucumun içini okşadı. Bunun anlamı neydi, çözemiyordum.

Elimi bıraktıktan sonra hiçbir şey konuşmadan eve doğru yürümeye başladık. Attığım adımlardan ziyade, kalbimin çarpıntısı daha çok aklımı karıştırıyordu. Ya heyecandan panik atak yaşıyordum, ya da kalbim bulunduğu yere dar gelmeye başlamıştı.

Evin giriş kapısından içeri girmeden hemen önce başımı çevirip baktığımda arkamda olmadığını gördüm. Muhtemelen şüphe çekmemek için sonra gelecekti ya da bir türlü bitiremediği sigarasını içecekti.

Bahçeye geri döndüğümde herkes bıraktığım gibi oturmaya devam ediyordu. Sadece çocuklar uyumaya gitmişlerdi. Saat neredeyse on bir olmuştu. Silvia geldiğimi fark edince kollarını açarak yanına gitmemi işaret etti. Ona

yaklaşıp sanki anneme sarılıyormuş gibi şefkatle sarıldım, o da saçlarımı okşadı.

“İyi misin, Fiore?” diye fısıldadı kulağıma.

“İyiyim, merak etme,” dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Tekrar eski yerime geçip oturduğumda, masada bıraktığım yarım kalan suyum bitirdim. Benden yaklaşık on beş dakika sonra Dom da masaya geldi. Bu sırada Louis’in anlattığı hikâyeyi dinliyordum, daha doğrusu dinliyor gibi yapıyordum. Çünkü aklım fikrim dışarıda olanlarda kalmıştı. Hâlâ kalp ritimlerimin ayarları eski haline dönmemişti ve ara ara boğulacakmış gibi olup derin nefes almaya çalışıyordum.

Artık herkesin uykusu gelmeye başladığı için hep birlikte masadakileri mutfığa taşıdık. Ben hızlıca bulaşıkları yıkarken, Louis de dibimde durmuş bir şeyler söyleyip konuşmaya çalışıyordu. Kafam o kadar doluydu ki, ne dediğine dikkat bile etmeden sadece kibarlık olsun diye arada gülümsüyordum. Bulaşıklar tamamen bitip ellerimi kuruldıktan sonra, elimi yine pat diye kendine çekti ve tekrar akışkan bir şekilde öptü.

“Seni ne zaman görebilirim, prenses?” dedi mavi gözlerini dikip bakmayı sürdürürken. Bu sırada hâlâ elimi tutmaya, daha doğrusu esir almaya devam ediyordu.

“Buraya misafir olarak geldim, o yüzden hiçbir fikrim yok,” dedim kurtulmaya çalışırcasına. Elimin hâkimiyetini geri almak için hızla çektim ve çaktırmadan üzerime sildim. Sanki her yerim yapış yapış olmuş gibi hissediyordum.

"Seni yine görmeye geleceğim," dediği esnada Dom'un gür sesi mutfakçı çınlattı.

"Yarın tüm gün dolu olacağız. Başka zaman, Pierre?" dedi alay edercesine.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Adama bilerek Pierre demişti. Louis birden bozulup ne diyeceğini şaşırdı ama sonra kendini toparlayarak, "Bırakalım da buna o karar versin," dedi. Ardından Dom'a gıcık bir şekilde göz kırptı ve yanımızdan ayrıldı.

Mutfakta ikimiz kalmıştık şimdi.

"Adama çok kötü davranmıyor musun? Marco'nun arkadaşı sonuçta," dedim kurulama bezini tezgâhın üzerine bırakırken.

"Bu Fransızlar önüne gelen tüm kadınlara asılabileceklerini sanırlar. Yapışkan herif dayak yemediğine şükretsin!" dedi sanki tükürürcesine.

Gayet soğukkanlı bir ifadeyle, "Bu konuda İtalyan erkekleriyle yarışamaz bence," dedim ve onun vereceği tepkiyi bekledim.

Resmen burnundan soluyarak, hiçbir şey söylemeden sinirle dışarı çıktı.

Şimdi neden böyle saldırgan davranmıştım ki? Adama olan zafiyetimin suçunu tamamen ona atıyordum sanki.

Dom çıktıktan iki saniye sonra Silvia içeri girdi. Muhtemelen onun sinirle çıktığını fark etmişti.

"Her şey yolunda mı? Burada canını sıkacak bir şey yaşamadın, değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Ah hayır! Her şey çok güzel. Burası harika bir yer. Beni de çağırdığınız için tekrar çok teşekkür ederim."

Bana tekrar dikkatle baktı. Sanki Dom'la aramızda olanları anlıyormuş gibiydi.

"Hadi o zaman odalarımıza gidelim. Yarın sabah harika bir kahvaltı yaptıktan sonra sana Manarola'yı gezdireceğiz."

Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldik. Üst kata çıktığımızda Elisa bir odanın kapısında göründü.

"Senin odan en üst katta, çatıda. Kendine ait banyon da var. Çocuklar sabah çok gürültü çıkarıyorlar, umarım rahat edersin."

"Tabii ki rahat ederim, sakın aksini düşünmeyin."

Bu kadar ilgiyi ailemin evinde bile görmemiştim. İki-sine de iyi geceler dileyip çatı katına çıkmaya başladım. Bu arada Dom'un nerelere kaybolduğunu düşünmeden edemiyordum. Acaba hâlâ bahçede miydi? Belki de çoktan yatmıştı.

Kafam doluyken en üst kata kadar merdiven çıkmak Everest'e tırmanmak kadar uzun sürmüştü. Merdivenin bitiminde karşıma kalacağım oda çıktı. Bu katta zaten başka oda yoktu. Merakla kapalı olan kapıyı araladım. Tahminlerimde yanılmamıştım. Bu oda da evin geri kalanı gibi sade ve huzur doluydu. Sanki yıllardır bildiğim, alıştığım bir yer gibiydi. Salonla aynı renkte boyanmış sarı duvarlar ve yine ahşaplar şerit halinde tavanı süslüyordu. Antika olduğu her halinden belli olan, orta boy-larda bir şifonyer ve giysi dolabı vardı. Yatak başının hemen arkasındaki duvarda asılı silik renklerle boyanmış, güllerle dolu bir bahçeye açılan tahta bir kapının betimlendiği bir tablo vardı. Yatağın hemen sol tarafında, normale göre bir hayli büyük olan ahşap bir pencere ardına

kadar açık duruyordu. Kafamı dışarı uzatıp havayı içime çektim. Sanki Manarola'nın havası dünyanın geri kalanından tamamen farklıymış gibi. Manzaram yemek yediğimiz arka bahçeye bakıyordu. Bahçenin sınırlarının dışında ise alabildiğine uzanan uçsuz bucaksız geniş bir arazi vardı. Yıldızlar o kadar yakındı ki, tutsam uzanabilmişim gibi geldi bir an. Burası gerçekten Silvia'nın anlattığı gibi masalsı bir yerdi. Roma'da hayat hızla akarken burada aceleye gerek yoktu.

Şimdi burada pencereden bakarken sanki hiçbir şey imkânsız değildi.

Dışarıdaki öpüşmemiz tekrar tekrar beynimde dönüp duruyordu. Bana onu istediğimi kanıtlamıştı. Kendi kendime bile bunu itiraf edemezken, artık her şey gün gibi açıktı. Sanki benim kriptonitim gibiydi. Bana dokunduğu anda, anlamlı gelen her şey anlamsız oluyordu. Gerçekten şimdi ne olacaktı? Belki de bu sadece burada kalacaktı ve hatta kalmalıydı da.

Aniden odada bir ses duyunca, ne olduğuna bakmak için hızla dönerken kafamı pencerenin tahtasına vurdum. Yine sakar anlarımın değişmeyen şahidi Dom karşımda durmuş bana anlamsızca bakıyordu.

"Özür dilerim. Pencereden bakarken dalmışım. Birden ses duyunca şaşırdım," dedim kafamdaki hasar kontrolünü yaparken.

"Benden özür dilemene gerek yok, kafandan dile bence."

"Sakarlığımın seni güldürüyor olması ne güzel!" dedim sinirle ve *ne istiyorsun* der gibi ellerimi göğsümde kavuşturdum.

“Çantanı getirdim arabadan,” dedi yatağın kenarında duran ve benim daha önce fark etmediğim mini bavulu göstererek.

Kabalığımdan bir kez daha utanarak, “Teşekkür ederim. Ve az önce laf soktuğum için de özür dilerim,” dedim uysalca.

Ama hiç cevap bile vermeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Bu adamın sorunu neydi? İyi davranmaya çalıştığımda birden sinirli oluyor, ben aksi olduğumda ise daha iyi davranıyordu. Çözülmesi çok zor olan şu kazık bulmacalar gibiydi. Şimdi de sanki akşam beni öpmemiş ya da elimi tutmamış gibi davranarak, bavulu bırakmış ve öylece çıkıp gitmişti. Neden hep sorunlu erkekleri buluyordum ki?

Bavulumu açıp içinden geceliğimi çıkardığımda yine öpüşmemiz aklıma geldi. Aslında her on dakikada bir geliyordu ama bu tarz gereksiz ve gerçek olmayan anlık hisleri kafamdan atmaya çalışıyordum.

Evet, gereksizdi. Çünkü başlamadan biteceği apaçıktı. Geleceğimin olacağını düşündüğüm kişiyle bile bunu bece rememişken, dünyanın diğer ucunda, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim, asabi ve çok da anlaşılamadığım kaba bir adamla –ki bu adam patronum, aynı zamanda ev sahibimin ve şu andaki en iyi dostumun oğlu– mümkün olması asla beklenemezdi.

Tamam, kabul ediyordum ki, adamda beni çeken, daha önce kimsede yaşamadığım bir şey vardı. Boğmak istediğim zamanlar çoğunlukta olsa da, bana dokunduğu anda etkisi altına giriyordum. Bunu engellemek için, ona

bu konuda kimin patron olduğunu göstermem gerekiyordu. İş konusunda o söz sahibi olabilirdi ama duygularıyla vücudumun kontrolünde ben vardım. Sabah uandıktan sonra bu işe bir dur diyecek ve aramıza ciddi bir set koyacaktım.

Bu şekilde karar almak gayet rahatlatıcıydı. İşte mantıklı iç sesim kontrolü tekrar ele almıştı. Artık Roma'ya döndükten sonra Victoria Secret mankeni sevgilisine mi dönüyor, haremine başkalarını mı katıyor, ne yapmak istiyorsa yapardı.

Lavanta koktuğuna yemin edebileceğim muhteşem iki kişilik yatağımın örtüsünü kaldırıp içine gömüldüm. Sabaha karşı üşüyebileceğimi bilsem de, ne pencereyi ne de perdeleri kapattım. Yatarken yıldızları görmek şu anda dünyanın en büyük zevki olabilirdi. Yarın yeni bir güne uyanacaktım. Alıştığım her şeyden uzakta... Eski evimden, odamdan, ailemden, Merve'den, kitaplarımdan, İstanbul'un sokaklarından, köşe başındaki simitçiden, her gün kullandığım metrodan ve Cem'den çok uzaklarda... Ama yeni bir gün yeni bir umut demektir. Ve umut yaşadığın sürece hep yanı başında olmalıydı.

Sabah çocukların sesiyle uyandım. Carlito bahçede Clara'yı kovalıyor ve Clara da çığlık ata ata gülerek koşturuyordu. Saçım başım dağınık bir halde pencereden onlara seslendim. Clara benim sesimi duyunca hemen olduğu yerde durdu ve pencereme doğru bakarak el salladı. Carlito da durduğu için onu hemen yakaladı. Sonra Clara kıvrak bir hareketle elinden kurtulup, dil çıkararak bahçede koşmaya başladı. O kadar hayat dolu ve neşelilerdi ki, bu görüntüye çabuk alışabilirdim.

Çantamdan –her zamanki gibi– pamuklu bir tişört ve pantolon çıkarttım. Hemen giyinip yüzümü yıkadıktan sonra aşağı indim. Dom, Elisa ve Silvia mutfakta kahvaltı için hazırlık yapıyorlardı. “Herkes günaydın,” dedikten sonra onları izlemeye koyuldum. Mutfakta bizim restorandaki kadar büyük bir kahve makinesi vardı. Herhalde biz Türklerin hayatında pilav, yaprak dolması ve bakla-vanın yeri neyse, İtalyanlar için de kahvenin yeri oydu.

Dom ustalıkla makineyi kullanırken, ben de çaktırmadan kaslı kollarındaki dövmeleri dikizliyordum. Hatta kaslı kollarını ve dövmeleri senkronize dikizliyor olabilirdim. Adamın sadece kol kasları on kilo ederdi. Karnındaki, bacaklarındaki ve sırtındaki kasları hesaplamıyordum bile.

“Bu sabah çok dalgınsın, Fiore. Gece rahat uyudun mu?”

Silvia’nın sesi normal dünyaya geri dönmemi sağlamıştı. İyi ki de sağlamıştı! Dün gece ne düşünüyordum, az önce neye konsantre olmuştum? Evet, Dom’un kol kaslarına... Lanet olsun! Tam dayaklıktım.

“Yatak o kadar rahattı ki, bebek gibi uyudum,” dedim gayet sakin bir şekilde.

Dom arkasını dönüp kahvemi önüme koyduğunda, ona bakmadan basitçe teşekkür ettim. Planımı uygulamaya koymanın zamanıydı. Artık çevreye yaydığı seksi dalgaları görmezden gelen bir Çiçek olacaktım.

Hep birlikte kahvelerimizi ve cornetto’larımızı* alarak bahçedeki masamıza geçtik. Marco da yanımıza katılınca kahvaltıya başladık. Bizim o geleneksel peynirli, zeytinli, sucuklu, bal kaymaklı kahvaltılarımızdan sonra,

* Bir çeşit tereyağlı kruvasan benzeri çörek.

kuru çörekler aynı lezzeti vermiyordu ama yine de İtalya benim evim gibiydi, bu düzene alışabilirdim.

Kahvemden bir yudum alırken belki de ilk defa bunu düşündüm. Burada ne kadar kalacaktım? Bunun bir süresi var mıydı? Kaçışımın ardından bana sığınak olan bu ülke sonsuza kadar yaşayabileceğim bir yer olabilir miydi? Benim için son durak burası mıydı? Keşke elimde kendi karakterimin akıbetinin yazılı olduğu bir çeşit senaryo olsaydı. Sürprizlerden hoşlanmayan bir insan için, belki de en güzel çözüm bu olabilirdi. Artık gerçekten sürpriz istemiyordum. Tek istediğim sakin ve hayal kırıklıkları olmayan, sıradan bir hayattı. Bunu düşünmemle Dom'la göze gelmemiz bir oldu.

Kahvaltı bittikten sonra şehre inip gezmeye karar verdik. Tek arabaya sığmamız mümkün olmadığından iki araba gidecektik. Silvia, Elisa, Marco ve çocuklarla birlikte gitmek istediğini söyleyince, yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesiyle Dom'un Fiat'ına geçip oturdum.

Dom büyük cüssesiyle sürücü koltuğuna oturduğunda, onu hiç umursamadan yola bakmaya karar verdim.

"Bu kadar sempatik davranmanın özel bir sebebi var mı?" dedi Dom her zamanki ciddiyetiyle arabayı kullanırken.

Aslında bir düzine laf koyabilirdim ama Türkçe-İtalyanca engeline takılıyordum. Kelime dağarcığım yeterince iyi olabilirdi ama bizim kalıplaşmış imalarımızdan bir halt anlamayacağı kesindi. Bu yüzden sadece "Her zaman nasılsam öyleyim," dedim ona bakmamaya çalışarak. Aslında yan gözle hafiften bakmaya çalışıyordum ama fark eder diye de tam dikkat edemiyordum.

“Her zaman sakar, patavatsız ve yanlış yerde yanlış şeyleri yapan kişisin. Genelde surat asıp oturmazsın.”

Buna cevap vermedim, çünkü eğer konuşmaya başlasam, söyleyeceğim şeyleri kontrol süzgecimden geçiremezdim. Gözlerimi devirip kafamı çevirdim yine. Bu adam benim de ayarlarımı bozmuştu. Hiç böyle şımarıkça davranacak biri değildim halbuki.

“Kadınları anlamak mümkün değil!” diye söylendi.

Kafamı şimşek çarpmış gibi bir hızla çevirdim. Şimdi sinirlenmişim işte.

“Beni şu ağzının içine bakan kadınlarla bir tutma! Çok yanılırsın, dostum!” dedim sanki sokakta oynarken topunu başkasına vermeyen çirkef küçük bir kız gibi.

Arabayı yavaşça kenara çekti. Herhalde ağız tadıyla kavga etmek için ilgisi dağılsın istemiyordu asabi herif. Marco durduğumuzu bile fark etmeden hemen önümüzde ilerlemeye devam ediyordu. Belki de bizi fark etmişti ama durup herkesi meraklandırmak istememişti.

Anahtarı çevirip motoru kapattıktan sonra, gayet soğukkanlı bir şekilde kafasını çevirip bana baktı. Gözleri oldukça sakindi. Bu haliyle beni korkutabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Çünkü onun bu asabi maço hallerine pabuç bırakacak biri değildim. Ateşe ateşle karşılık verecektim. Onun direkt bana bakması gibi ben de ona bakıyordum şimdi.

“Sorun bu mu? Kadınımın olmasıyla mı ilgili bu tavrın?”

Beni hayatındaki diğer kadınlarla karıştırmamasıyla ilgili çıktığım lafı anlamıştı demek.

Sorduğu soruya odaklandım. *Kadınım* kelimesini kullanmıştı. Yani hayatında başka birinin olduğunu kabul

etmişti. Daniela demek ki hâlâ sevgilisiydi. Bunu açıkça söylemişti işte.

Sesimin tonu neredeyse iki aralık birden yükselmişti, bağırmaya yakın konuşuyordum.

“Sevgilinin olması sence umurumda mı? Hayır, değil! İki kere öpüştük diye hayatına girmek isteyecek kadar çaresiz değilim. Şu kadınları etkileme olayın bende işe yaramıyor, etkilenmiyorum. Hem de hiç etkilenmiyorum!” Bunu söylerken bir yandan kollarımı göğsümde birleştirmiştım.

Dom oturduğu koltuktan bana doğru yavaşça eğildi. Sabah sürdüğü parfümün her bir zerresini hissediyordum. Kolu koluma değdiği anda minik bir ateş parçası büyüyeerek tüm bedenime yayılmaya başladı. Göğsüm yine patlayacakmış gibi atıyordu. Emniyet kemeri şu anda nefes almamı engelleyen şey olabilir miydi? Eğilmeye devam ederken tek düşündüğüm, hemen şimdi beni öpmesiydi, tıpkı dün akşamki gibi. Ama dün akşamki cüreti aklıma gelince sinirlendim.

Bu sefer kesinlikle buna izin vermeyecektim. Neyi kanıtlamaya çalışıyorsa avucunu yalayabilirdi serseri. Koltuğumda bulunduğum yerden cama doğru yanaşarak bir nevi benden uzak dur mesajı verdim ve sonra da “Sakın bunu deneme! Bir daha beni öpmene izin vermem. Eğer denersen yemin ederim başka bir işe girerim,” dedim.

Bunu dememle birlikte uzanıp yanağıma dokundu ve ardından parmağının ucundaki kirpiği gösterdi. Kirpik mi? Yanağıma düşen bir kirpik için miydi bütün bu gösteri?

Ah, lanet olsun! Yine rezil olmuştum.

Beni öpecek diye havaya girip, bir de işten ayrılmakla tehdit etmiştim. Hiç bozuntuya vermeden yerimde doğruldum ve "Artık gidebilir miyiz?" dedim duygusuzca. Aslında sesimin titrediğini ben bile hissedebiliyordum. En derinden hem de!

Arabayı yeniden çalıştırdığında biliyordum ki, aramızda bir şey olabilme ihtimali önceden varsa bile, artık asla olmamak üzere kapanmıştı. İstediğime ulaşmıştım sonunda ve bundan pişman olmamalıydım. Adam hâlâ sevgilisi olduğunu kabul ediyordu. Kimsenin ikinci tercihi olmaya niyetim yoktu. Bir gün beni hayatında vazgeçilmez gören, başka bir seçeneğin cevap şıkkında olmayacağı biriyle olacaktım. O kişi karşıma çıkana dek bekleyecektim. Muhtemelen sonsuza kadar...

Manarola şehir merkezinde Marco'nun arabasını görene kadar ilerledik. Arabanın içi ikimizin arasındaki gerilim yüzünden buz gibi olmuştu. Böyle güzel bir günün içine etmişim, hem de kendi ellerimle.

Dom arabadan iner inmez hemen bir sigara yakıp etrafa bakındı. Şu anda benden kilometrelerce uzakta olmayı istediğinden emin olsam da, ekibin diğer yarısını bulup beni onlara emanet etmediği sürece yanımdan ayrılacak biri değildi. Yan yana hiç konuşmadan Manarola sokaklarında yürümeye başladık.

Sokaklar, evler, dükkânlar sanki bizim Büyükkada'yı andırıyordu. Ama çok geniş değildi. Binalar arasında bir uçtan diğer uca gerilmiş çamaşır ipleri, evlerinin balkonlarında atletleriyle siesta yapan yaşlı teyze ve amcalar, sokakların bazılarında kenara çekilmiş balıkçı tekneleri vardı. Tıpkı Silvia'nın buraya gelmeden önce anlattığı gibiydi. Hayal ettiğim gibi, belki daha bile fazlaydı. Binaların

sevimli renkleri daha içlerine girmeden onlara sempati duymanı sağlıyordu. Ara sıra el ele tutuşan, balayına gelmiş yeni evli çiftleri sırtarak yürürken görünce, *İnşallah hasedimden nazar etmem!* diye düşünmeden duramadım.

Birkaç metre yürüdükten sonra, Marco'yu bir balıkçının önünde akşam için balık seçerken bulduk. Elisa çocuklarla birlikte hemen ilerideki manavdan sebze seçiyor, Silvia ise biraz ötede neredeyse onunla aynı yaşlarda, mavi gözlü, kır saçlı, oldukça şık bir adamla sohbet ediyordu. Onların yanına gitmek için erkeklerden ayrılıp yürümeye başladım. Silvia beni görünce utanıp kızardı mı, yoksa bana mı öyle geldi tam anlayamadım. Adama kısa bir el hareketiyle hoşça kal diyerek hızla yanıma doğru yürüdü.

Yanakları kesinlikle kızarmıştı. Bu konuda onu sıkıştırmalı mıydım, yoksa konuyu tamamen kapatmalı mıydım bilemediğim için, sadece adamın kim olduğunu sordum. Eskiden beri tanıdığı biri olduğunu söyleyip geçiştirdi. Ama bu kadar çabuk geçiştirmeye çalışması bende şüphe uyandırdı. Adamdan hoşlanıyor olabilirdi. Demek ki onun yaşında da birinden hoşlanılabiliyordu. Sahi Silvia acaba kaç yaşındaydı? Kaç yıldır hayatında kimse yoktu? Bunu bir gün sormayı planladım, çünkü şimdi sorarsam rahatsız olabilirdi.

Koluma girmeden önce bana dikkatle baktı. Resmen ikimiz de birbirimizi inceliyorduk. Şimdi de ben rahatsız olmuştum. Dom'la aramızla geçenler yüzümden belli oluyor muydu acaba?

"Buraya gelirken Dom'la tatsız bir şey olmadı, değil mi?" Bu kadın sanki zihin okuyordu.

Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi yere bakarak kafamı *evet* anlamında salladım. Onu annesine şikâyet

ederken yakalanmamak için direkt arkama baktım. Görünürde yoktu.

“Dom çok aksi biri ve bazen beni deli ediyor. Bir de kendini beğenmişin teki,” diye fısıldarcasına konuştum.

Bana bakıp gülümsedi ve sağ yanağımdan bir makas aldı. Sonra da “Ne olacaksa, olacaktır!” deyip ilerledi.

Ne olacaksa, olacaktır mı? Bu da ne demekti şimdi?

Beni neredeyse sürüklercesine önümüze çıkan butiğe soktu. Butiğin sahibi kadınla sanki yüz yıllık arkadaşlarmış gibi muhabbet ederken bir yandan da elbise seçiyordu. Sonunda seçtiği üç tane elbiseyi elime tutuşturdu ve resmen popomdan ittirerek beni kabine soktu. Elbiselerden bir tanesi bebek mavisi renginde, saten kumaştan, göğüs dekolteliydi. Üzerime tam olmuştu ama göğüslerim neredeyse ağzıma çıkacak kadar ortadaydı. Diğeri krem renklerde, dantel detaylı, salaş, beni daha sade gösteren, dizlerde bir elbiseydi. En son giydiğim ise kırmızı renkli, askılı, önünde düğmeler olan ama göğüs bölümü oturan, dizaltı yırtmaçlı bir modeldi.

Üzerimde bu elbiseyle kabinden çıktığımda, Silvia’nın gözleri ıslıl ıslıl parladı. Satıcı kadına dönüp “Bunu alıyoruz!” dedi. Elbiseyi çıkarıp kasaya geldiğimde, elimden kaparcasına çekip alarak “Ben ödeyeceğim,” dedi.

Ona döndüğümde kaşlarını havaya kaldırmış, *işime karışırsan yanarsın* bakışı atıyordu. Teşekkür edip yanaklarından öptüm. Bu sefer yüzü aydınlandı ve o da yanağımın tekini okşadı.

Dükkândan çıktığımızda Elisa, Marco, Dom ve çocuklar kapıda bizi bekliyorlardı. Elisa hamileliğinden ötürü çabuk yorulduğu için geri dönmeye karar verdik. Nasılsa

daha buradaydık, detaylı gezmek için fırsatım olacaktı. Ama işin kötüsü, yine bu *kadın mıknatısı kasıntı herif* ile aynı arabaya binmek zorunda kalacaktım.

Normalde pek yapmasam da, sırf ona gıcıklık olsun diye Nişantaşı sosyetikleri gibi burnum havada yürüdüm. Sanki böyle davranınca, içimde bizzat yaşadığım bu saçma his sona erecekti. Tam olarak hissettiğim buydu. Dom'la bir arada olmayı istemiyor gibi davransam da, heyecanlanmadan edemiyordum. Böyle davranmaya psikolojide ters tepki mi denilirdi, yoksa bizim bildiğimiz bariz eziklik miydi bilemiyordum. Arabaya binince hemen emniyet kemerimi taktım ve çantamdan telefonumu çıkarıp oyalanmaya başladım. Merve'ye dünden beri yazmamıştım, şimdi kısa bir özet geçebilirdim. Dom'la iki kere öpüştüğümünden bahsetsem beynimi çikolata fondü gibi eritip, bayıltana kadar bunu irdelemek isterdi. O yüzden bugün Manarola sokaklarında çektiğim birkaç fotoğrafı mesaj attım.

Dom o sırada radyoyu açtı. Ornella Vanoni'den *L'appuntamento* çalıyordu. Bu şarkıyı daha ilk İtalyanca öğrenmeye başladığım zamanlar keşfetmiştim. Arka arkaya onlarca kez dinlerdim. Şimdi birden çıkınca tüylerim diken diken oldu ve hemen uzanıp radyonun sesini açtım. Sadece müziği değil, sözleri de o kadar müthiş güzellikteydi ki, insana aşkın ne olduğunu anlatıyordu.

Defalarca hata yaptım ve şimdiden biliyorum bugün seninle ilgili kesinlikle yanlış yapıyorum ama bir sefer daha hayatımda neyi değiştirir ki?

Bu buluşmayı kabul etmek bir çılgınlıktı.

Yanımdan geçip giden insanların arasında üzgünüm.

Ama seni yeniden görme isteği ağlamaktan daha güçlü.

Yüzümde açan bu güneş bir umut işareti

*Seni bir anda göreceğim anı bekliyorum, belirivereceksin
uzaklarda*

Aşkım çabuk ol, dayanamıyorum.

Eğer gelmezsen artık olmayacağım, olmayacağım.

*Hava değişiyor, yağmur başlıyor ama ben beklemeye de-
vam ediyorum.*

*Dünyanın ne düşündüğü umurumda değil, ben buradan
gitmek istemiyorum*

*Kendi kendime bakıyorum, soruyorum ama bir cevap du-
yamıyorum.*

*İnsanların arasında kaybolmuş, bir umut kalıntısıyım yalnızca
Şimdiden çok geç aşkım, dayanamıyorum.*

Eğer gelmezsen artık olmayacağım, olmayacağım.

Işıklar, arabalar, vitrinler, sokaklar

Her şey kafamda birbirine karıştı.

Gölgem beni izlemekten yoruldu

Gün yavaş yavaş ölüyor.

*Evime, zavallı hayatıma dönmekten başka yapacak bir şe-
yim kalmadı.*

*Sana vermek istediğim o hayatı parmaklarının arasında par-
çaladın.*

Aşkım, affet ama dayanamıyorum

Şimdi sonsuza dek yokum,

Yokum...

Dudaklarım benden bağımsız olarak şarkıya eşlik edi-
yordu. İkinci nakaratta başımı çevirdiğimde, Dom'un bana
baktığını fark ettim. Birden utanarak sustum ve yeniden
camdan bakmaya başladım. Gerçi bu sefer de ayaklarım

eşlik ediyordu. Şarkı bitip indirime girmiş tekerlek reklamı başlayınca tekrar uzanıp radyoyu kısıtım.

“Çocuk gibi başını çevirip oturacak mısın?” dedi radyodaki frekansı değiştirirken.

“Çocuk gibi davranmıyorum!” dedim sinirle. Ama tam da o an, bu halimle bir çocuktan farksız olduğumu anladım. Sakince “Sen de hep bu kadar kasıntı olacak mısın?” diye karşılık verdim.

Ellerimi göğsümde kavuşturmuş, vereceği cevabı bekliyordum. Kesin yine beni haşlayacaktı. Ama aksine birden kahkahayı patlattı.

“Bana eğer uslu durmazsam işten ayrılacağını söylüyorsun ama patronuna kasıntı diyerek kendi kendini zaten işten attıracağını düşünmüyorsun.”

“Beni bunun için işten atmayacağını biliyorum. Hem sırf sana kasıntı dedim diye işten atarsan, çalışanına cinsel tacizde bulunduğun için dava açarım,” dedim kendimi tutamadan gülerek.

İşte hemen gevşeyivermişim.

“Peki, bana mı inanırlar, yoksa sana mı?”

“Ah, tabii! Yine bana karşı güvenilmez göçmenlik kozunu oynuyorsun. Tamam, öyle olsun. O zaman ben de en işlek zamanında müşteriye götürdüğüm yemeklerden birinin içine takma diş düşürürüm. Restoranı kapatmak için iyi bir sebep olur bence.”

Bu sefer daha şiddetli bir kahkaha attı. “Takma diş gerçekten orijinal olur sanırım. Para ödememek için kendi tabağına kibrit çöpü atanı görmüştüm. Ama bu ondan daha iyi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bu gerçekten oldu mu? Yani bu tarz şeylerin filmlerde olduğunu zannedirdim. Bu kadar beleşçi insanlar var mı?”

“Çok daha kötülerini gördüm,” dedi.

Bana ikinci defa kendisiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu ve bu fırsatı hemen değerlendirmeye karar verdim. Bu kapalı kutu adam hakkında elimde olmadan daha fazlasını merak ediyordum.

“Bu işe nasıl başladın peki? Çok iyi yemek yapabildiğin için mi restoran işine girdin? Seni neredeyse hiç mutfakta görmedim,” dedim elimdeki telefonu çantama koyarken.

“Girdiğim ilk iş mutfakta patates soymaktı. Kilolarca patates doğrardım. Bazen parmaklarım o kadar şişerdi ki, acıdan çatal tutup yemek yiyemezdim.”

Sağ elini direksiyondan çekip bana doğru uzattı. İşaret parmağında yer etmiş izleri görebiliyordum. Neredeyse çentikler oluşmuştu. Rezzan cadısı ile çalışmakla ilgili o kadar şikâyet ediyordum ama en azından bende fiziksel yaralar yoktu. Yaralarımın çoğu kalbimde açılmıştı.

Gözünü yoldan ayırmadan konuşmaya devam etti.

“Eğer paraya çok ihtiyacın varsa ama tecrüben ve tanıdığın biri yoksa, mutfakta seni fazlasıyla kullanırlar. Hayatımda duymadığım kadar azarı orada işittim. Benim gibi biri için, laftan anlamayan bir çocuk gibi sürekli azarlanmak hiç de kolay değildi. Suratını dağıtmak istediğim birçok insan oldu ama bir yerden başlamam gerektiğini bildiğim için çalışmaya devam ettim. Sonuçta iyi şeflerin yanında, nasıl yemek yapacağımı öğrendim. Ama yönetmenin pişirmekten daha çok hoşuma gittiğini fark edince, kendi restoranımı açıp sadece başında olmayı hedefledim.”

Gülerek, “Yemek kabiliyetini bilemem ama yönetmek konusunda gayet başarılısın,” dedim. Sonra imalı konuştuğumu düşünüp de kızmasın diye ekledim. “Yani bu işte çok iyisin bence. Çalışanlar hem senden çekinip saygı duyuyor, hem de çok seviyorlar. Bunu başarmak kolay değildir.”

Bir an yüzüme dikkatle baktı, sonra kafasını tekrar yola doğru çevirdi.

“Peki, en iddialı olduğun yemek hangisi?” diye sordum ancak anında kendime kızdım. Adama sorduğum şeyler ilkokul anket sorularından farksızdı.

“Ben hepsinde iddialıyım,” deyip pis pis sırıttı.

“Ah, tabii! Aksi düşünülemezdi zaten,” dedim yakıncasına.

O da gülümseyerek “Sebzeli cannelloni,” diye cevap verdi. “Yemek yemeyi de, yapmayı da çok severim. Belki bir gün sana yaparım.”

“Çok sevinirim,” diyerek gülümsedim.

Yine barışmıştık işte. Bende bu balık hafızası varken ve kararlarımı uygulamayı beceremezken nasıl küs kalabilirdik ki? Kafasını kırmak istediğim zamanlar çoğunlukta olsa da, onunla konuşuyor olmak her zaman daha iyiydi. Kabul etmeliydim ki, bizim tanıştığımız ilk günden, hatta ilk dakikadan itibaren normal kalıplara uyan bir ilişkimiz olmamıştı. Bir an kavga edip tartışırken, bir an sonra birbirimizin hayatına dokunuyorduk.

Nihayet eve varmıştık. Çocuklar evin girişinde bekçi gibi dikilmiş bizi bekliyorlardı. Geldiğimizi görünce heyecanla arabaya koştular. İkisi aynı anda konuşmaya başladı.

Dom gülerek onları susturdu.

"Sadece biriniz konuşsun," dedi ve Carlito'ya döndü.

Kendisine söz verildiğini duyunca heyecanla gözlerini açan Carlito, "Birlikte havuza girebilir miyiz lütfen? Annem eğer siz girerseniz izin vereceğini söyledi. Bizi kontrol etmek için güneşte bekleyemezmiş," dedi. Sonra avuçlarını birbirine geçirip, "Lütfen lütfen..." demeye devam etti.

Dom bir süre düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Tamam, peki," deyip tek eliyle Carlito'nun saçlarını karıştırdı.

Clara da gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. O kadar sevimliydi ki, Japon anime karakterlerine benziyordu. Daha sormadan bakışlarından anlayıp, "Ben yanımda mayo getirmediğim ama, Clara. Siz üçünüz girseniz nasıl olur?" dedim.

"Ama onlar ikisi birlikte yüzerken ben ne yapacağım? Beni yanlarına almazlar. Sen olmazsan ben de girmem."

"Ama dedim ya, mayom yok."

"Annemin bir sürü mayosu var. Zaten hiçbiri ona olmuyor artık," diyerek kıkırdadı.

Başka bahane bulamazdım, bulsam da Clara'yı üzecektim zaten. Bu yüzden "Tamam," dedim ama ağızımdan çıktığı anda pişman oldum. Dom'la birlikte havuza girmek de neydi şimdi? Tam yan çizeceğim anda Clara koşarak eve doğru gitti. Muhtemelen annesinden mayo isteyecekti.

On beş dakika sonra Elisa'nın giymem için odasından getirdiği ve buna mayo dediği şey, leopar desenli, incecik ipli bir bikiniydi. Giydikten sonra aynanın karşısında durup kendime baktığımda gözlerim yerinden fırladı. Banu Alkan'ın İtalya'da bedene bürünmüş hali gibiydim. Yok, olacak iş değildi bu! Bir kere bikininin üstü benim göğüs ölçüme uymuyordu. Göğüslerimin ancak yüzde atmışını

falan kaplıyordu. Ne yapacağımı bilemeden aynanın karşısında durmuş hayretle kendime bakarken, Clara iki dakikada bir kapıma vurup bir an önce gitmemiz için baskı yapıyordu.

Üzerime tişört ve şortumu geçirip havuza indim. Şimdi önümde tek seçenek vardı. Küçük kıza döndüm ve "Clara, sen şimdi burada gözcülük yap, ben de kimse gelmeden havuza gireyim. Suyun içinde seni bekleyeceğim, tamam mı?" dedim.

"Ama neden?"

Bunu nasıl anlatabilirdim ki?

Kızlar kızsızal mevzulardan anlar diye temenni ederek açıklamaya çalıştım.

"Dom dayının beni bu halde görmesini istemiyorum da ondan."

"Ama neden?"

Ona bunu açıklamaya çalışarak vakit öldürdüğümü anlayınca, hızla üstümdekileri çıkarttım. İşte tam o sırada Dom, Carlito'yla birlikte yanımıza geldi. Hemen şezlonga koyduğum giysilerimi elime alıp üzerimi kapatmaya çalıştım. Sanki ahlak masası ekipleri gelip beni habersiz basmıştı.

"İstersen gözlerimizi kapatalım," dedi Dom gülerek. Bir yandan da beni süzüyordu.

"Evet, kesinlikle. Sen gözlerini kapatırsan ben de hemen havuza girebilirim."

"Neden diye sorabilir miyim?"

Herkes bugün neden bu kadar çok *neden* diye soruyordu bana?

“Çünkü ben senin çalışanınım ve yarı çıplak halimi görmeni istemiyorum. Hele de bu bikiniyle. O yüzden şimdi kapat gözlerini.” Tanıştığımızdan beri adamdan ikinci kez gözlerini kapatmasını istemiştım.

“Şaka yapmıyorsun sen!”

“Evet, yapmıyorum. Hadi bakalım!” dedim sesimin tonunu arttırarak.

“Ben de mi kapatayım?” dedi Carlito.

“Evet, sen de tabii ki. Yetişkin bir erkek sayılırsın sonuçta,” dedim ona övgüde bulunurcasına.

Carlito bunu duyunca çok neşelenmişti. O da Dom’un hemen yanında eliyle gözlerini yarım yamalak kapatıp beklemeye başladı. Dom’un hile yapmasına karşı merdivenlerden bile inmeden direkt çivileme atladım havuza. Sonra da su tahminimden daha soğuk olduğu için çığlığı bastım.

“Gözlerimi açabilir miyim şimdi?” dedi Dom

“Evet, ikiniz de açabilirsiniz.”

Bunun üzerine önce Clara koşarak havuza atladı, sonra da Carlito. İkisi de neşeye yüzmeye başladılar. Dom üzerindeki tişörtü çıkarıp şezlonga fırlattığında, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Adam altıdan fazla saydığım karın kaslarıyla baklava tepsisi gibi önümde duruyordu. Bu görüntüden sonra, kafayı yiyip Flash TV’deki halay çekenler kervanına katılmam işten bile değildi. Güzele bakmak sevaptır olayından mı ilerlersem, yoksa abaza ergenler gibi ağzımın sularının akmasının ayıbından mı girsem, bilemedim. Havuz sanki birden kaplıca misali ısınmış, tüm bedenime ateş basmaya

başlamıştı. Lanet olsun ki Dom'u yarı çıplak şekilde görmek işleri hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Gözlerini kapatmanı isteyebilir miyim?" dedi önümde dikilirken.

"Ne?"

"Ben de utanıyor olamaz mıyım senin gibi?"

"Sana bakmak isteyen yok zaten!" dedim ve kafamı suya daldırıp alttan alttan yüzmeye başladım.

Nefesim bitip su yüzüne çıktığımda Dom ortada yoktu. Çocuklar su yatağına binebilmek için birbirlerini yiyorlardı. Neredeydi bu adam? Tam arkamı dönüp bakacakken aniden burnumun dibinde bitti. Sanki tek boynuzlu at görmüş gibi hayranlıkla saçlarında ve omuzlarında parlayan su damlalarına bakıyordum.

"Hadi yarışalım," dedi.

Bence de iyi fikirdi, yoksa kendimi rezil edecektim.

"Tamam, yarışalım. Ama yenersem bana bugün anlattığın cannelloni'den yapacaksın," dedim özgüvenle. Duyan da yılların yüzücüsü olduğumu sanırdı. Ondan hafif ve hızlı olmama güveniyordum. Hem ona duyduğum hırsıla başarmam çok da imkânsız değildi.

"Ben yenersem ne olacak?"

Bunu sorarken yüzünde hin bir ifade belirdiğine yemin edebilirdim.

"Bilmiyorum, ne istersen," dedim. Sonra hemen "Düzen ve mantıklı bir teklif olursa kabul ederim tabii," diye ekledim. Zira '*ne istersen yaparım*' çok geniş kapsamlı bir cevap olurdu.

"Şu benden sakladığın bikinini görmek istiyorum," dedi.

“Ben kimseden bir şey saklamıyorum. Ama başka bir şey seç, bunu kabul etmiyorum,” dedim. Beni bu bikiniyle görmesinin, çıplak görmesinden bir farkı yoktu.

“İddiaya girmemizin bir anlamı yok zaten. Sen yenileceğini baştan kabullendin. Türklerin korkusuz olduğunu sanırdım,” dedi sanki beni küçümser gibi.

Bu adam beni nereden vuracağını, sinirlerime hangi düğmeyle basacağını iyi çözmüştü.

“Tamam, anlaştık!”

Tokalaştıktan sonra ikimiz de yan yana havuzun ucuna sıralandık. Çocuklar havuzun dışına çıkıp hakemlik yapacaktı.

Carlito “Başla!” dediği anda, ayak topuğumu bana ivme kazandırması için itebildiğim kadar ittim, sonra tüm gücümle kulaç atmaya başladım. Eğer ona bakarsam konsantrasyonumun bozulacağını bildiğimden tamamen önüme odaklandım. Zaten havuz çok büyük değildi. Bitiş yerine geldiğimde, Dom sanki piknik yapıyor gibi rahat bir ifadeyle beni bekliyordu.

Nefesim hırsla kulaç atmaktan neredeyse tükenmişti ve bitik haldeydim. Tamamen sakinleştiğimde, “Nesin sen, balık adam falan mı? Yüzgeçlerin mi var görmediğimiz bir yerde? Nasıl bu kadar hızlı yüzebildin?” dedim hasetle.

“İtalyanlar pek çok konuda iyidir. Yüzmek de buna dâhil.”

“Sizin iyi yapamadığınız bir şey yok zaten,” dedim alaycılıkla.

“Borcunu unutmazsın umarım,” dedi tek hamlede havuzdan çıkarken.

Bense havuzun kenarına tutunarak ayaklarımı çırpıyordum. "Unutmam ama havuzdan ne zaman çıkacağım konusunda kesin bir şey söylemediğim için beklemen gerekecek," dedim pis pis sırıtarak. Ona kendimi sergilemeye hiç niyetim yoktu. Bikinili halimi rüyasında görebilirdi.

Şezlongda duran havlusunu eline alarak bana doğru döndü ve "Göreceğiz," dedi.

Güneş, göğüs kafesinde duran su tanelerini sanki kristal avize taşlarının yansıması gibi gözüme çarptırıyordu. Vücudundan yere düşen su damlaları sanki yavaş çekim formatında gibiydi, pat pat diye düşme seslerini dahi duyabiliyordum. Adam rahatlıkla katalog mankeni olabiliyordu. Bu görüntüyle neden bunu düşünmemiş olduğunu merak ettim. Kolundaki kurt kafası dövmesi dışında göğüs kafesinde, koltuk altından karnına doğru olan dikey alanda ve karnında farklı dövmeler vardı. Kimisi yazı, kimisi resim, kimisi de rakamlardan oluşuyordu. Çaktırmadan baktığım anlarda yakaladıklarımın biri omzunun aşağısındaki İtalyan bayrağı, diğeri de sol kolundaki 17.10.23 rakamlarıydı. Bana izin verse hepsine meraklı bir çocuk gibi tek tek dokunmayı ve ne anlama geldiklerini sormayı isterdim.

Normalde bana itici gelen bu detaylar onda fazlasıyla çekici duruyordu. Bir keresinde asla dövmesi olan birine bakmayacağımı söylediğimi hatırlıyordum. Ama şimdi hiç de öyle gelmiyordu. Bu düşünceler bana kendimi sapık gibi hissettirince tekrar suya daldım. Kötü çocuk cazibesine kapılacak kadar klişe olabilir miydim acaba?

İtalya beni çok değiştirmişti. Kesinlikle çok değişmiştim. Yıllarca Rahibe Teresa gibi yaşayıp, buraya gelince en olmayacak adamı bu kadar çekici bulmam değiştiğimin

kanıtıydı. Ya da aklımı kaybediyordum. Bu sefer ondan uzak duracağım diye iddialarda da bulunmayacaktım, çünkü bunda ne kadar başarısız olduğum ortadaydı. Beni etkisi altına almak için ağzını açmasına dahi gerek yoktu; sadece bakması, hatta parfümünün kokusunu duymam bile yeterliydi. Belki de en iyisi, minimum zararla bu zafiye-timi kabul edip kendimi koruyabildiğim kadar korumaktı.

Dom çıktıktan sonra Carlito da arkasından gidince, Clara'yla havuzda yüzmeye devam ettik. Saçlarımızı açarak deniz kızı taklidi yaptık. Ona suda takla atmayı öğretmeye çalıştım. Havuzda epey vakit öldürmüştük. Akşam yemeğine yetişebilmek için artık çıkmamız gerekiyordu.

Sudan çıktığımızda, girmeden önce şezlonga bıraktığımız havlu ve giysilerimiz ortada yoktu. Rüzgârın uçurmuş olabileceğini düşünerek yerlere de baktık fakat hiçbirini bulamadık. Eve bu şekilde gitmekten başka çaremiz yoktu.

İkimiz dona dona eve doğru yürürken, Carlito beş on metre ileride giysilerimizi bayrak gibi elinde sallıyordu. Hızla ona doğru ilerledik. Az bir mesafe kalmıştı ki Dom aniden karşımda belirdi. Nereden çıkmıştı şimdi bu adam? Gülerek bana bakıyordu.

"Sözlerine uymayan bayanlara ders vermenin önemini anlatıyordum ben de Carlito'ya," dedi.

Clara gidip Carlito'nun elinden giysilerini almaya çalışırken, ben salak gibi kalakalmıştım. Dom tüm vücudumu baştan aşağı süzerken üşüme hissim gitmiş, utançtan ateşler içinde yanmaya başlamıştım. Bu şekilde direkt olarak bakarken hiç çekinmesi yok gibiydi, sanki kendine ait olan bir şeye bakarmışçasına rahattı.

“Müthiş bir intikam alma uzmanısın, kendinle gurur duyabilirsin,” dedim gıcık gıcık.

Neredeyse tek adımda yanıma geldi. Şimdi tam önümde duruyordu. Aynı anda gözlerimiz birleştiğinde kalbim ramazan davulu gibi atmaya başladı. Nabzım hızlanmış, nefes alıp verişlerim ikiye katlanmıştı.

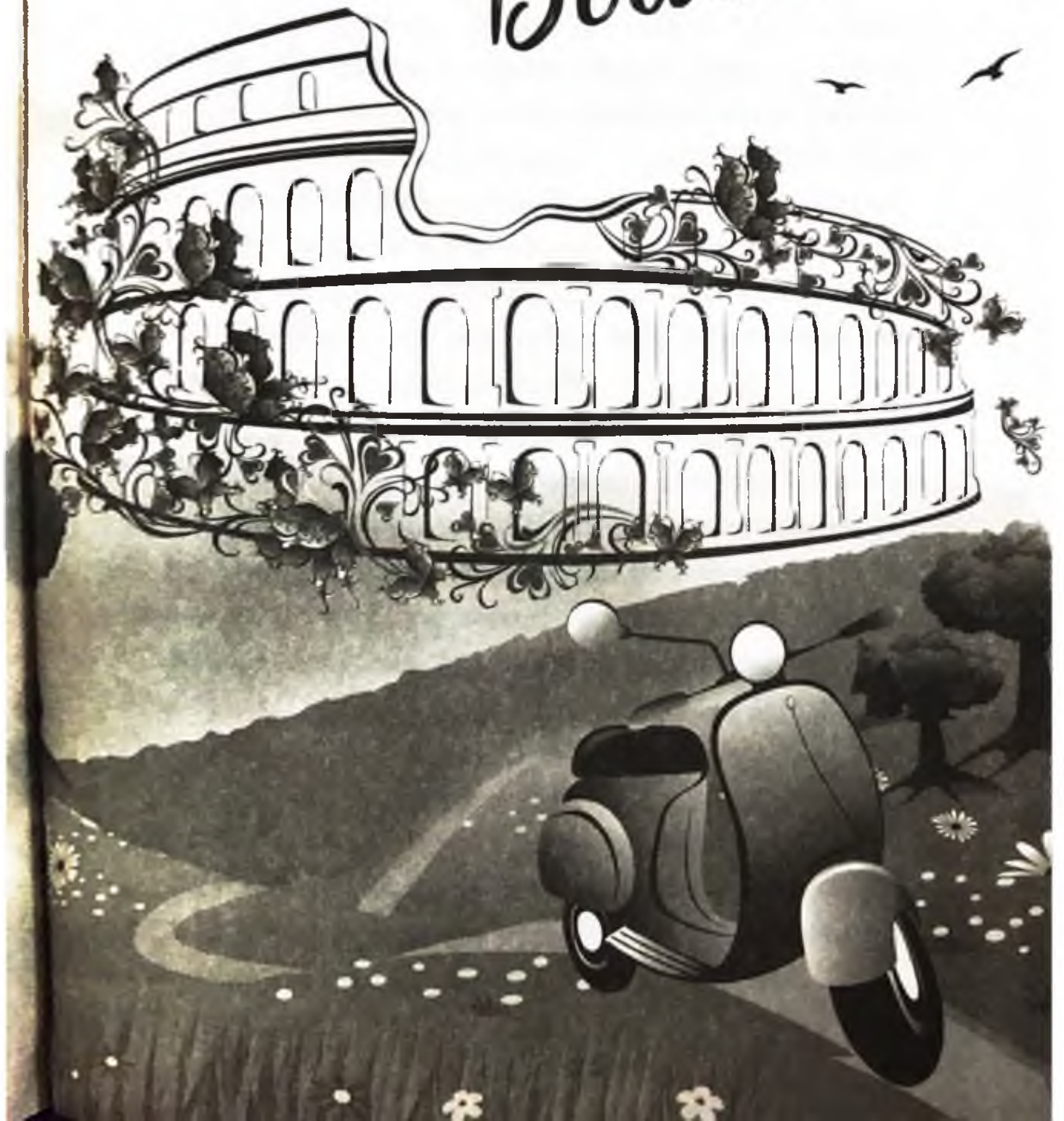
“Sözüne sadık kalmalısın,” dedi elinde tuttuğu havluyu ve giysilerimi verirken.

Havluyu kaparcasına alıp önce önümü kapattım, sonra da tüm vücudumu sardım.

“Ödeştik sanırım,” dedim.

“Evet, fazlasıyla.”

Dokuzuncu Bölüm

Hiçbir şey söylemeden hızla eve girip odama çıktım ve kendimi düşün altına attım. Biraz önce karşı karşıya durduğumuz an geldi aklıma. O kadar farklı bakmıştı ki... Gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama tüm vücudumu gayet rahat bir şekilde süzerken, açık açık beğendiğini hissettim ilk defa. Kendi kendime gelin güvey oluyordum belki ama benimle gerçekten ilgileniyor olabilir miydi?

Erkeklerin bana olan ilgisine alışkındım ancak Dom gibi biri neden benimle uğraşıp efor sarf ederdi ki? Her gün restoranına sürüsüyle kadın geliyordu. Sokakta yürüdüğünde bile kadınların ilgisini çekebilecek kadar havalı biriydi. Bu asabi, serseri ve kasıntı halleri ona ayrı bir cazibe veriyordu, büyük ihtimalle ondandı. Kadınlar kendilerine iyi davranan erkeklerden çok, acı çektirenleri severlerdi, bu asla değişmez bir gerçektir. Peki, bana ne oluyordu? Cem'e duyduğum aşk bu kadar çabuk bitebilir miydi? Merve bir keresinde, aslında onu hiç sevmediğimi, sadece bana öyle geldiğini söylemişti. Bayan Her Şeyi Çok Bilmiş kalbime ultrason çekmişti de, beni benden daha iyi bileceğini iddia ediyordu sanki.

Duştan çıktığımda, yatağımın üzerine bugün Silvia'nın aldığı kırmızı elbise serilmişti. Muhtemelen Silvia koymuştu giymem için. Hemen iç çamaşırlarımı giyip aynanın karşısına geçtim ve hızla elbiseyi üzerime geçirdim. Uzun zamandır bu kadar hoş olmamıştım. Yani en son elbise giydiğimde de kendimi beğenmişim ama bu başka bir lige taşıyordu beni. Saçlarım iyice uzamış, neredeyse belime ulaşmıştı ve sanki hiç olmadığı kadar parlaktı. Tenim klasik İtalyanlar gibi koyulaşmaya başlamıştı. Buraya ilk geldiğimde resmen inek sütü kadar beyazdım, şimdiyse daha hoş bir renge bürünmüştüm. Biraz kilo da mı almıştım ne? E tabii, bizim zeytinyağlıları, sebze ve meyveleri burada neredeyse hiç tüketmeyip, makarna, pizza ve çöreklerle abanınca kilo almam normaldi. Neyse artık, Roma'ya dönünce daha az metro kullanıp daha bol yürüdüm olur biterdi.

Aynaya biraz daha yaklaştım ve siyah kalemimle göz makyajımı tamamladım. Allıkla yanaklarıma hafif renk verdim ve kırmızıya pek uymasa da pembemsi Nivea parlaticımı sürdüm. Evet, bu halimle bayağı bir hoş olmuştum. Bu duyguyu, yani kendini beğenme duygusunu o kadar uzun süredir hissetmiyor ve önemsemiyordum ki... Şimdi bir kuş gibi hafiflemiş ve özgür hissediyordum.

Ayağıma terliklerimi giyip neşeyle aşağı indim. Bakalım grubun geri kalanı neredeydi? Tam tahmin ettiğim gibi yine mutfaktaydılar. Silvia ve Elisa tezgâhın başında şarkı söyleyerek bir şeylerle uğraşıyorlardı. Bu kadar güzel bir anne kız ilişkisine ben de sahip olmak isterdim. Ne yazık ki annemle benim hiçbir zaman böyle bir yakınlaşmamız olmadı. Annem dünyaya geliş sebebinin sadece yemek ve temizlik yapmaktan ibaret olduğunu düşünürdü.

Gerçekten tek misyonu buydu. Ona göre çocuklarının kafasını okşamaktan ya da kocasına iki tatlı söz etmekten daha önemlisi durmaksızın çalışmaktı.

İçeri girdiğimi anlayınca ikisi birden bana döndü. İşlerini bırakıp yanıma geldiler ve sıkıca sarıldılar. Kendimi bayramlıklarıyla ortaya salınan bir çocuk gibi hissetsem de, bu ilgi hoşuma gitmiyor değildi.

“Tek kelimeyle müthişsin, hayatım!” dedi Silvia ve beni tek elimden tutup arkamı da görmek için döndürdü.

Elisa ise, “Ah şu koca karnımdan kurtulayım, hemen gidip böyle elbiseler alacağım. Marco’ya söyledim zaten, bir daha asla çocuk istemiyorum. Baksana sürekli karnımda bir futbol topuyla geziyorum,” dedi.

O sırada Marco içeri girdi ve hızla gelip Elisa’nın dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. “Bunlar aşkımızın meyveleri, sevgilim. Bir çocuk daha istiyorum ben,” dedi karnına dokunarak.

Elisa sinirle tezgâhın üzerinden aldığı tahta kaşığı Marco’nun kafasına vurarak, “Eğer bana bir daha çocuk doğurtursan kafanı kırarım, Marco. Şaka yapmıyorum!” dedi.

Hepimiz birden kahkahayı bastık. O kadar tatlı bir çiftti ki, her bakımdan birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Şehir merkezinden alınan taze balıklar zeytinyağı ve tuzla birlikte ovalanıp, defne yaprakları ve limonlarla süslendikten sonra fırın tepsilerine dizilmişti. Ben de artık neredeyse akşam olduğu için bayağı bir acıkmıştım. Mutfak dolaplarından tabakları ve çatal bıçakları çıkarıp masayı kurmak için bahçeye yöneldim. Çocuklar ortalıkta yoktu, sesleri de hiç duyulmuyordu. Sonra birden onları fark

ettim. Bahçede Dom'un yanında oturuyorlardı ve hepsi birden resim çiziyordu. Dom'un onlarla birlikte oturmuş resim çizmesine mi güleyim, yoksa Carlito ve Clara'nın bu kadar sakin durabilmesine mi bilemedim. Dom'un sırtı bana dönüktü. Önce elimdekileri masaya koydum, sonra sessizce yaklaşıp çaktırmadan ne resmi çizdiğine baktım. Beyaz kâğıdın ortasına kök salmış, çok yaşlı olduğu belli bir ağaç çizmişti. Yapraklarından bazıları dökülmüş, bazılarıysa sararmış ama yine de çok heybetli görünüyordu. Ağaçlardan ve bitkinin neredeyse hiçbir türevinden pek anlamam ama sanki çınar ağacına benziyordu. Bu adamın beceremediği bir şey var mıydı acaba? Yemek yapabiliyor, kocaman bir restorani yönetiyor, çok sağlam adam pataklatabiliyor, milli sporcu gibi yüzebiliyor ve gayet iyi resim yapabiliyordu. Lanet olası mükemmel tiplerdendi işte.

Beni fark edince hemen arkasını döndü ve resmini saklamaya çalışmak için ters çevirip yere koydu. Dom'un utangaç olabileceği kimin aklına gelirdi?

Clara ve Carlito'yu öpmek için eğilirken, "Harika resimler bunlar," dedim. Her ikisi de çok şeker resimler çizmişlerdi.

Dom oturduğu yerden ayağa kalkarak bana baktı. Tek elini ensesine götürdü, ardından saçlarını karıştırdı. Sanki ne söyleyeceğini bilemez gibiydi. Ve hiçbir şey söylemeden içeri gitti.

Yerde duran resmi aldım ve katlayarak çaktırmadan elbisenin cebine tıktırdım. Neden onun yaptığı resmi araklamıştım bilmiyordum ama çöpe atılmasından ya da üzerine basılmasındansa bende durması daha iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Prenses Fiore!"

Aniden dün akşamki Fransız adam Louis karşıma çıktı. Elinde bizim için getirdiği kırmızı şarap şişesi vardı. Sanki özel bir davete katılıyormuş gibi özenli giyinmişti. Kısa, dar paça kırmızı pantolonu, üzerine tam oturan beyaz gömleği ve yeşil ceketıyla moda çekiminden az önce çıkıp buraya gelmiş gibiydi.

Ben ona şaşkınlıkla bakarken, elimi çekip yine dünkü gibi ıslak bir öpücük kondurdu.

“Bu akşam bir yakut gibisin. Kırmızı belki de kimseye bu kadar yakışmazdı,” dedi bakmaya devam ederken. Ayak ucumdan başlayarak, beni süzgeçten geçirir gibi inceledi.

Carlito o sırada sinirle yanıma gelip, “Hey, Louis Amca! Bırak kızın elini!” dedikten sonra bana döndü. “Senin içeride işin yok mu?”

Küçücük boyuyla bana sahip çıkması hoşuma gitmişti ama kahkahayı basmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Evet, haklısın, içeride işim var,” dedim ve mutfağa girdim.

Silvia mutfaktaki masaya oturmuş dergileri karıştırıyordu. Louis arkamdan gelerek herkese selam verdiğinde Silvia’nın yüzünün düştüğüne yemin edebilirdim. Bu adamı neden kimse sevmiyordu acaba? Şarabı elinden alan Marco arkadaşıyla sohbet etmeye başladı.

Silvia elimden tuttu ve Elisa’ya seslenerek, “Hadi dışarı çıkalım, erkekler ilgilensin mutfakla,” dedi.

Hep birlikte dışarı çıkıp bahçedeki masaya oturduk. Marco içeriden harika bir klasik müzik açınca bahçede yankılanmaya başladı.

“Burası gerçekten müthiş bir yer, Elisa. İnsan burada hiç yaşlanmaz,” dedim samimiyetle.

“Manarola bizim evimiz. Dünyanın en sakin, en huzurlu yeri bizim için. Silvia’ya da buraya yerleşmesini söylüyorum yıllardır ama Dom’u bırakmak istemiyor.”

Silvia’ya dönerek, “Gerçekten Dom’u bırakmamak için mi evinden ayrılmıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hayatında ciddi biri yok. Çevresi kalabalık ama içinde çok yalnız biri. Onun için endişeleniyorum,” dedi üzüntüyle.

Annelik demek ki böyle bir şeydi. Kaç yaşına gelirse gelsin evladın için duyulan endişe asla azalmıyordu.

“Silvia, Dom yetişkin biri. Eğer isterse onunla ilgilecek bir sürü kadın olduğuna eminim. Bunu kendisi istemiyor. Bence onu kendi haline bırakıp biraz kendini düşünmelisin,” dedim. “Kendine de mutlu olmak için bir fırsat tanimalısın. Hâlâ çok güzel ve bakımlısın. Çevrende seninle flört etmek isteyen bir sürü erkek olduğuna bahse girerim.”

Elisa kıkırdayarak, “Annemin Manarola’da bile hayranları var,” dedi.

Silvia kıpkırmızı olmuştu. “Lütfen bu konuyu kapatalım!” diyerek, balıklara bakma bahanesiyle mutfağa gitti.

Ardından ben de kalkıp, ona yardım etmeyi planlayarak içeri girdim. Mutfağa adım atmamla Louis yine dibime kadar gelerek kur yapmaya başladı.

“Yarın sana evimde yemek hazırlayabilir miyim?” dedi sanki kesin kabul edecekmişim gibi kendinden emin bir özgüvenle.

“Teşekkür ederim ama bu kadar iyi ev sahipleri varken onlara ayıp etmek istemem,” dedim hızlı bir kıvrımayla.

“Bence kimse bir şey demeyecektir,” dedi yine şansını denemeye devam ederek.

Dom tam o sırada pat diye mutfakta belirerek, “Siz Fransızlar, kaybettiğinizi anlayıp hiç geri çekilmez misiniz? Bence ülkenizin tarihinden ders almalısın biraz,” dedi.

Ortalık buz gibi olmuştu. Dom tek hareketiyle ona kafa göz dalacak gibi duruyordu. İnşallah bir tatsızlık olmaz diye içimden dua ederken, Silvia elindeki fırın tepsisini mermer tezgâha sertçe bırakıp, “Ahh! Az kalsın elim yanıyordu!” diyerek olayı çevirdi.

Hemen servis tabaklarını alıp yanına gittim ve balıkları transfer ettik.

Artık yemek yemeye başlayabilirdik çok şükür.

Louis yine hemen benim oturduğum sandalyenin yanına çöktü. Silvia diğer yanımda, Dom ise geçen seferki gibi karşımda oturuyordu. Neden tam karşıma dikildiyse? Ara ara gözüm ona takılıyordu. Her takıldığında da bakışlarımız karşılaşıyordu. Bu sefer beni izlediğinden emin olduğum için daha çok bakasım geliyordu içgüdüsel olarak. Ama bu akşamki bakışları eskisinden farklıydı sanki. Daha dikkatle bakıyordu ve başını da çevirmiyordu. Biri-leri bana baktığını anlayacak diye panik oluyordum.

Masanın eğlencesi kesinlikle Marco ve Elisa’ydı. Birbirlerine her fırsatta kur yapıp, bizi güldürmeyi başarıyorlardı.

Yemek bitip uzun uzun sohbet ettikten sonra, Louis çok şükür gitmişti. Ben de herkese iyi geceler dileyerek odama çıktım. Henüz üstümü değiştirmemiştim ki kapı çaldı.

Dom karşımda duruyordu.

Öylece kapıda dikilecek miydi?

İçeri girecek mi, yoksa gidecek mi anlayamadığım için ben de öylece duruyordum.

Bir süre bana baktıktan sonra elindeki telefonu uzattı. Ah, telefonumu masada bırakmıştım.

“Teşekkür ederim,” diyerek telefonu elinden aldım. Bir anda aklıma çıplak ayaklarım geldi. Odaya gelince terliklerimi çıkarmıştım. Arkamı dönüp bir adım attım ve nerede çıkardığımı bulmak için terliklerime bakındım.

“O sıçana telefon numaranı neden verdin? Evine gidele beş dakika olmadan sana aşk mesajları yazmaya başlamış bile!” dedi hesap sorarcasına.

Hızla arkamı döndüğümde tam karşımda duruyordu. “Telefonumu mu karıştırdın sen?” diye tersledim.

Sonra hemen telefonu açıp gelen mesajlara baktım. Louis ‘*Seni düşünmeden edemiyorum!*’ diye yazmıştı. Eğer bu mesajı ilk ben okusaydım, anında cevap yazıp onu haşlardım. Ama Dom’un kalkıp bana hesap sorması hiç hoşuma gitmemişti.

“Numaramı kime verdiğim beni ilgilendirir!” dedim kaşlarımı çatarak.

“Fransız erkeklerinden sana biraz bahsedeyim. Önce bıktırana kadar kur yaparlar, seni yatağa attıktan sonra da yeni bir aşka yelken açarlar.”

Gözlerimi kısıp onu dinledim ve alaycı bir ifadeyle, “İtalyan erkeklerinden çok da farklı gelmedi bana,” dedim.

Alnı yine kıışmıştı işte, sinirlenmeye başlıyordu. Eliyle ağzını siler gibi yaptı ve derin bir nefes aldı. “Onunla flört etmek mi istiyorsun? Et o zaman!” dedi ve arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Tam odadan çıkacakken, "Ederim! Edeceğim de!" diye bağırdım. "En azından benimle ilgili ne düşündüğünü konusunda açık. Başkalarının aksine..."

Kafasını çevirip bana sinirle baktı. Resmen burnundan dumanlar çıkıyordu. Sonra geri döndü ve burnumun dibine kadar gelerek durdu.

Birazdan beni pataklayacağını düşünerek korkudan yutkundum.

"Seninle ilgili ne düşündüğümünden emin değilim yani, öyle mi?"

Birden ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma verecek bir cevap gelmiyordu. Bu tarz baskı anlarında çok da hazırcevap olamıyormuşum meğer.

Biraz bekledikten sonra, "Evet, öyle. Benimle ilgili ne düşündüğünden emin değilsin," dedim. "Tanıştığımız ilk günden itibaren benden nefret ediyormuş gibi davrandın, bir akşam durup dururken beni öptün, sonra yine nefret edermiş gibi davranmaya devam ettin. Buraya gelince yeniden öptün ve sonra yine bir şey olmamış gibi davrandın. Şimdi de başka bir adamla flört ediyorum diye bana hesap sormaya başladın," dedikten sonra durdum. Ama söyleyeceklerim henüz bitmemişti. "Sen tam olarak benden ne istiyorsun, Dom? Gerçekten anlamıyorum. Skorunu yükseltmeye mi çalışıyorsun benimle? Ya da sevgilinle arasındaki sorunlara tampon olarak beni mi kullanıyorsun? Ne anlama geliyor bu, açıklar mısın? Çünkü benim Türk kafam yeterince basmıyor."

Bu kadar hızlı konuşunca neredeyse nefesim kesilmişti ve hızlı soluk alıp vermeye başlamıştım. Resmen İtalyan-
camın zirvesine çıkmıştım. Daha önce hiç bu kadar hızlı

ve karışık konuşmamıştım. Serap Hoca duysa eminim başarımından dolayı beni kutlardı ama adamın beni düşürdüğü duruma da üzülürdü.

Dom hiçbir tepki vermeden sadece beni dinlemişti. Şimdiyse gözlerimin içine içine bakıyordu. Sanki kafasından geçenleri konuşmak yerine, onun gözlerine bakarak anlamamı bekliyordu. Bakışları gözlerimden sonra dudaklarımı buldu.

“Tek istediğim sana sahip olmak,” dedi.

Duyduklarıma inanamadım, İtalyanca bilgimde teknik bir arıza falan olmalıydı. Bana açıkça bir mal gibi sahip olmak istediğini mi söylemişti gerçekten?

“Bu asla olmayacak! İtalyan kadınlar bir çift ayakkabı gibi senin tarafından sahip olunmayı bekliyor olabilir ama beni canın istediğinde alamazsın!”

Beni bir hamlede kapıya yasladı. Başım ve tüm vücudum tamamen kapıya dayalıydı. Salaklaşmış ve fonksiyonumu yitirmiştim. Adama meydan okurcasına diklenmiştim ve bunun ne kadar gereksiz olduğunu şimdi onun gözlerinde yanan alevleri fark ettiğim an anlamıştım.

“Seni istiyorum ve buna karşı çıkacağını düşünmüyorum,” dedi yine her zamanki kendine güvenen ses tonuyla.

Bu kibirli herif beni ne sanıyordu? Her öpüştüğüm adama kendimi hediye paketiyle sunduğumu falan mı?

“Yanılıyorsun!” diyebildim kuru bir ses tonuyla. Aramızdaki bu mesafe artık doğru düzgün düşünmemi engelliyordu.

“Yanılmıyorum.”

Gözleri sadece dudaklarımdaydı ama benim aksime gayet kendinde ve sakindi. Bu kadar yakışıklı olması adil

miydi? Bu kadar yakınımda, neredeyse dibimdeyken yüzünün o muhteşem güzelliğine dokunabilmeyi istiyordum.

Kalbim yine hızlı atmaya başlamıştı. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Ne diyebilirdim ki? Delice istediğim adama yalan mı söyleyecektim? Ve en önemlisi kendime? Evet, onu deli gibi arzuluyordum. Her an bu düşünce daha da büyüyordu ve ağa takılmış bir balık gibi bir türlü kaçıp kurtulamıyordum. Onu dudaklarım sızlayana kadar öpmek, boynundan sızan o müthiş kokusunu içime çekmek istiyordum.

Ellerim sanki benim kontrolümden çıkarak ona doğru uzandı. Birden boynundan tutup onu kendime doğru çektim ve dudaklarına yapıştım. O anda sanki şimşekler çakmaya başladı ve birkaç saniye kadar yaşadığım pişmanlığın yerini, verdiğim en doğru karar düşüncesi aldı. Domenico Marchi'de farklı olan bir şey vardı. Daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim ama beni etkisi altına alan farklı bir şey... Güven duygusu ve aidiyet. Sanki ona aittim, o da bana. İkimiz bir yapbozun eksik parçalarıydık ve şimdi her şey tastamamdı.

Yaslandığım kapıdan uzaklaşıp ona doğru sokuldum. Şimdi bacaklarımız neredeyse birbirine karışmış gibiydi. İçimde sanki dinmeyen bir fırtına vardı ve sakin olamıyordum. Bu zamana kadar kendimi kontrol etmeye çalışmış, belki de artık kontrol edilemeyecek kadar dolmuştum.

Beni yeniden kapıya yasladı ve öpüşleri daha da hızlandı. Kendimi tutamayarak inledim. Elbisemin önündeki düğmeleri açmaya başladı. Yarıya kadar açtığında sutyenim ortaya çıkmıştı. Boynumdan aşağı ağır ağır inerek öpmeye başladı. Sakalları sürtündüğü için az da olsa canımı acıtiyordu ama umurumda değildi. Bir anda sutyenimin

arkasına uzandı. Dört tane kopçayla birbirine bağlıydı ama her birini tek tek başarıyla açtı. Bu kadar becerikli olması ve işini sanki bir devlet memuru gibi gayet olağan bir şekilde yapması canımı sıkıyordu. Benden önce kaç kadın olmuştu? Kaç kadını daha bu şekilde soymuş ve ellerini onların vücudunda gezdirmişti? Hepsi de benim gibi onun dokunuşlarına aç ve teslim olmaya hazır mıydı?

Daha önce kimseyle birlikte olmamışken, şimdi anlık bir heyecana mı kapılacaktım? Bana neler oluyordu? Türkiye'den kalkıp İtalya'ya geldim diye, olmadığım birisi gibi mi davranacaktım? Ya ertesi gün beni umursamazsa? Ya benimle yattıktan sonra eski sevgilisinin yanına dönüp bir daha yüzüme bile bakmazsa? Ya yatakta bir beceriksiz olduğumu görüp benden iğrenirse? Aklım sorularla dolmuştu ve patlayacak gibiydi.

Bir an ne yaptığımın farkına vardım. Bunu söylemem gerekiyordu. Ama nasıl söyleyecektim ki? *Hey, düşündüm de, ben daha önce hiç sevişmedim!*

Lanet olsun! Uyuşmuş gibiydim, konuşabilir miydim bilmiyordum. Ağzımdan yarım yamalak bir şekilde "Yapamam," çıktı. Bunu söylerken sanki uzayda yer çekimine karşı yürümeye çalışıyor gibiydim. Zordu, hem de çok zor!

Beni hâlâ öpmeye devam ederken "Birbirimizi istememiz suç değil," dedi.

Öpüşlerinden kendimi çekip kurtaramıyordum, çünkü yarı yarıya hâlâ büyü etkisinde kalmış gibi bir uyuşukluk halim vardı. Ama az önce düşündüklerim kafama çivi çakarcasına kendini hatırlatıyordu.

"Hayır, yapamam. Benim için o kadar kolay değil," dedim onun bu umursamazlığına kızarak. Sadece sekse odaklanıp benim ne hissettiğimi göz ardı etmesi incitmişti.

Tamamen bana yaslanmış halinden geriye çekilerek gözlerimin içine baktı.

"Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun? Neden sadece şu anı yaşamıyoruz?"

"Çünkü yattıktan sonra bize ne olacak diye düşünüyorum ve bu da anı yaşamama izin vermiyor," dedim. Bir elimle de sutyenimi kapatmaya çalışıyordum.

Öylece durdu ve bana bakmaya devam etti. Bense söyleyecek bir şey bulamadığım için sustum. Sonunda burundan soluyarak kapıyı açtı ve odadan çıktı.

Neredeyse yarı çıplak, odanın ortasında aptal gibi kalakalmıştım. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istemememe rağmen az önce bana ne olduysa, başlamadan bitmesini ve benden nefret etmesini başarmıştım. İşte yeniden her zaman yaptığım gibi her şeyi berbat etmiştim. Bir kez daha ve gayet başarılı bir şekilde.

Bu konuda daha fazla kafa yorup gözyaşlarına boğulmak istemiyordum. Kendimden beklenmedik bir dirayetle banyoya gidip duşu açtım. Üzerimdekileri tamamen çıkarıp kendimi suyun altına attım. Az önce olan hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Güya güçlü olmaya karar vermiştim ama birden ağlamaya başladım. Durmaksızın ağlıyordum. Neye ağladığımı tam olarak ben de bilmiyordum ama gözyaşlarım bana aldırmaksızın akıp suya karışıyordu.

Hayatımdaki yolunda gitmeyen şeylere ağlıyordum belki de... Olmayacak hayallerin peşinde koşuyordum

ve bu yüzden de üzülen hep ben oluyordum. Önce Cem, şimdi de Dom...

Düşün altında ne kadar durdum bilmiyordum. Kendimde çıkacak gücü bulduktan sonra kurulanıp geceliğimi giydim. Işıkları kapatıp pencerenin kenarında oturarak karanlıkta yıldızları izlemeye başladım. Gökyüzündeki yıldızlara bakmak beni her zaman sakinleştirirdi. Sanki sahip olduğum dertlerin ya da sıkıntıların sadece bana özel olmadığını, dünyanın her yerinde buna benzer şeyler yaşayan bir sürü insanın varlığını hatırlatıyorlardı. Olanları düşünüp uykumu kaçırmak istemiyordum, o yüzden sakinleşip yatağa girdim.

Gece boyunca karışık rüyalar görmüş, yarım yamalak uyuyabilmişim. Sabah çok erken saatlerde gözlerim birden açıldı. Yatakta dönüp duracağıma bahçede otururum diye düşünerek, üzerime bir şeyler geçirip aşağı indim. Evde çit yoktu, henüz kimse kalkmamıştı herhalde. Mutfaktan bir bardak su alıp bahçeye çıktım.

Yine en görmek istemediğim anda Dom karşıma çıkmıştı. Bahçedeki hasır koltuklara oturmuş öylece uzaklara bakıyordu. Çaktırmadan tekrar içeri girmeyi düşündüğüm sırada sanki varlığımı hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ve bakışlarımız karşılaştı. Özgüvensiz bir şekilde geri dönüp kaçamazdım, mizacıma aykırıydı zaten. Ben de başımı dikleştirip yanına doğru ilerledim. Medeni olmaktan bir şey çıkmazdı nasılsa. Ama dün gece olanların konusu açılacak diye kalbim küt küt atıyordu. Umarım açılmazdı, çünkü en son istediğim şey, az kalsın onunla yatacak olmamın bana hatırlatılmasıydı. Şu an ben bile inanamıyordum zaten.

Kuru bir "Günaydın," dedim yanına vardığımda.

“Konuşmamız lazım.”

Sanki o da benim gibi hiç uyumamıştı, çok yorgun görünüyordu. Başıyla koltuğu işaret ederek oturmamı emretti beyefendi hazretleri. Gıcıklığına *Böyle iyiyim!* deyip ayakta dikilmeye devam edecekken, bir anda nedense uysal bir kedi gibi gösterdiği yere oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

Şimdi muhtemelen beni yerin dibine sokacaktı. Kocaman kadın olup da bir erkeği o şekilde heyecanlandırdıktan sonra istemiyorum demenin ne kadar abes olduğunu ya da benimle boşa vakit harcadığını, hatta belki de işten defolup gitmemi söyleyecekti.

Düşünceli bir ifadeyle yere yönelttiği bakışları sanki buzdolabında beklemiş bir metal gibiydi; hem soğuk hem de yakıcı.

Bir süre sessizlik devam etti.

Ondan özür dilemeliydim. Herhangi bir yorumda bulunmamış, hatta ağzımı bile açmamıştım ama sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi benden önce konuştu.

“Dün için özür dilerim.”

Ne? Bu kasıtlı adam az önce benden özür mü dilemişti? Neden dilemişti? Tam sevişecekken durmamızı söyleyen, her şeyi berbat eden bendim. Bana kızıp gitmesini hak etmiştim.

Tam ağzımı açıp *Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın!* diyecektim ki devam etti.

“Bir daha bunu tekrarlamayacağım. Sen haklıydın, her şeyi daha fazla karmaşıklaştırmaya gerek yok. İş hayatımıza profesyonel olarak devam edeceğiz.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Benden istediğini yapacağım ve senden uzak duracağım artık,” dedi sanki bir robot gibi. Sesinde ruh ve duygu yoktu.

Bir şey söyleyecek oldum, sonra vazgeçtim. Ben de onun gibi sesime hiçbir şekilde duygu katmamaya çalışarak “Olur,” dedim ve yerimden kalkıp kendimi sinirle içeri attım.

Bu adamı resmen pataklamak istiyordum. Beni durup dururken öpen oydu, tüm bunları aklıma sokan da oydu. Tam onunla sevişmeye hazır olduğumda kalkmış benden uzak duracağını söylüyordu. Ne vardı, sadece korkmuştum ve ona gerçeği söyleyememiştım. Bunu anlaması gerekmez miydi? Evet, neden anlamamıştı ki? Lanet olası erkekler!

Mutfak dolabından kahvaltı için tabakları, çatal bıçakları ve kahve fincanlarını çıkardım. Az sonra Marco elinde sıcak çöreklerle içeri girdi.

“Günaydın, Fiore,” dedi her zamanki sevimli haliyle.

“Günaydın. Ne kadar erkencisin.”

“Fırına erkenden gidip alınca sıcacık oluyor. Elisa bu haliyle daha çok seviyor.”

Karısını bu kadar seven bir erkek daha görmemiştım şimdiye kadar.

Herkes sırayla aşağı inmeye başlamıştı. Ben Marco’yla birlikte masayı kurarken, Dom da yine kahve makinesinin başına geçip herkes için kahve hazırladı. Kahvaltıda ikimiz de gerekli olmadıkça konuşmadık. Ben kendimi yemeğe vermişim, aslında tek lokma yiyecek iştahım yoktu ama buna odaklanarak suskunluğuma bir kılıf uydurmaya çalışıyordum.

Nihayet kahvaltı bittikten sonra, Dom acil olarak işe geri dönmesi gerektiğini söyleyerek, Roma'ya gitmek için eşyalarımızı hazırlamamızı istedi. Ben de dâhil herkes hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bir gün daha kalacağımızı düşünüyorduk.

Geri dönme sebebimizin aslında işle alakalı değil de, bizim aramızda yaşananlardan dolayı olduğunu bilse Silvia ne düşünürdü acaba? Kızı ve torunlarıyla bir gün daha geçirebilme fırsatını elinden almıştım. Eşyalarımızı hazırladıktan sonra, her biriyle bir daha ziyaretlerine gelme sözü vererek vedalaştık.

En çok çocuklar üzülmüştü gitmemize. O kadar alışmıştık ki birbirimize, sanki yıllardır tanıdığım bir akrabamın çocukları gibiydiler. Clara onu öperken kulağıma yaklaşıp, okul başladığında ona verdiğim tavsiyeyi uygulayacağını ve sonra neler olduğunu bana anlatacağını söyledi. Arabaya geçip otururken, kalmamızı isteyen bakışları yüzlerinden okunuyordu.

Silvia dergi okuyacağını, bu yüzden Dom'un yan aynaları takip etmesinin zor olacağını söyleyerek yine arkaya geçip oturdu. İkimiz de yan yana olmayı istemiyorduk ama dört saatlik yolculuk boyunca bununla mücadele etmek zorundaydık.

Arabada tamamen sessizlik hâkimdi. Silvia dergi okuduğu için kendi halindeydi, biz de birbirimize bulaşmama kararı aldığımız için konuşmuyorduk.

Manarola'nın içinden anayola bağlanmak için geçtiğimizde çok beğendiğim ama istediğim kadar gezme şansı bulamadığım bu harika köye iç geçirerek baktım. Bir kez daha gelebilecek miydim acaba? Dom aynı asık suratla yola bakmaya devam ediyordu ki birden telefonu çaldı.

Cebinden çıkarıp kim olduğuna baktı ve cevap verdi. Ne konuştuğuyla ilgili hiçbir ipucu vermeyecek şekilde sadece karşı tarafı dinleyip “Tamam,” ve “Evet,” diyordu. “Yoldayım,” dedikten sonra telefonu kapattı. Muhtemelen sevgilisiydi. Kadın bir an önce dönmesini bekliyor olmalıydı. Ne de olsa benim gibi bir yabancı tehlikenin yanındaydı. Oysa endişelenmesine hiç gerek yoktu. Çünkü Dom gayet açık ve net bir şekilde artık benimle muhatap olmayı istemediğini söylemişti. Güya özür dilemişti ama eminim bunu benimle ilgili fikirleri tamamen değiştiği için yapmıştı.

Ben de iş dışında onunla konuşmayı düşünmüyordum. Gerçi Silvia’nın oğlu olduğu için her halükarda bize gelmesi muhtemeldi ama yine de sade bir selamdan fazlası olmayacaktı artık. Bu şekilde düşününce nedense elim telefona gitti ve Louis’in mesajına nezaketen cevap vereyim dedim. Aslında Louis’e nazik davranmak gibi bir isteğim yoktu, sadece Dom’a gıcık olduğum için yazıyordum. O da duysa kahrından ölürdü ya...

Manarola’dan eve dönüyoruz. Tanıştığımıza sevindim, görüşürüz... diye yazıp gönderdim. Umut vermeyen ama çok da kaba olmayan bir mesaj niteliğindeydi bence.

“İkiniz de ne kadar sessizsiniz bugün,” dedi Silvia dergisini kapatarak. Yolu neredeyse yarılamıştık. Pazar günü olduğu için bizim gibi şehirdeki evlerine dönmeye çalışan bir sürü insan vardı.

“Böyle güzel bir yeri bırakıp işe döneceğimden olmalı,” dedim. “Gerçi bu da patronun yanında söylenmez ama...”

Silvia güldü. “Dom, bizi bıraktıktan sonra işe mi gideceksin? Fiore de gelecek mi işe seninle?”

"Hayır, gerek yok," dedi gözünü yoldan ayırmadan.

"İyi. Biz de kız kıza biraz dedikodu yaparız. Şu Louis denen yeni hayranınla ilgili konuşuruz."

Tam ağzımı açmıştım ki, Dom gayet düzgün bir şekilde sinyali verip önüne geçen bir arabaya korna çalarak bağırdı. Eline geçse adamı kolaylıkla boğabilirdi bu sinirle.

"Konuşacak pek bir şey yok. Adamı zaten iki kere gördüm," dedim.

"O da seni iki kere gördü ama konuşacak çok şeyi varmış gibiydi," dedi kıkırdayarak. "Belki peşinden Roma'ya gelir seni görmeye, ne dersin?"

"Sanmam. Neden gelsin ki? Çok yol var arada."

"Gelirse görüşür müsün peki?"

"Bilmem, belki görüşürüm. Eğlenceli birine benziyordu," dedim gıcıklığına. Dom, sevgilisine geri döndüğünde ardından ezik ezik bakacak biri olmadığını anlardı böylece.

"Bence artık birileriyle flört etme zamanın geldi. Roma aşk şehridir, tatlım. Tek başına çok da tadı olmaz."

"Evet, doğru söylüyorsun. Düzgün birileriyle tanışmam lazım sanırım," dedim imalı bir şekilde.

Gerçekten de Dom'un şu etkisinden kurtulup hayatıma devam etmeliydim. Adam hiç olmadık zamanda birden aklıma girmişti. Onu ilk gördüğümde o kendini beğenmiş, kasıntı, aksi hareketlerinden resmen nefret etmiştim ama bir kere öpüştükten sonra sanki her şey değişmeye başlamıştı. Halbuki ben şimdiye kadar hiç bu kadar zayıf olmamıştım. Cem'e âşık olduğum zamanlarda bile hep kontrollü davranmış, asla dürtülerimle hareket etmemiştim. Bir gece önce kendimi bir meyve sepeti gibi

Dom'a sunduğuma inanamıyordum. Eğer ağzımı açmasaydım, meyvelerim çoktan yenmiş, artıkları da çöpe atılmış olacaktı. Ah, berbat ve iğrenç bir metafor oldu. Neyse, her şerde bir hayır vardır. Bundan sonra kesinlikle mantığımla hareket edecektim.

Nihayet Roma tabelasını görünce rahat bir iç çekmiştim. Artık güvenli topraklardaydım. Silvia ile yaşadığım huzurlu sığınağımıza geri dönüyordum.

Bavullarımız pek ağır olmadığı için, Dom bizi apartmanın önünde bırakıp hızla gitti. Sevgilisini bekletmeyecek kadar çok özlemişti belli ki. Lanet olası serseri!

Merdivenlerden çıkarken, Elena ve şu bana saldıran ırz düşmanı sapık sevgilisi aşağı iniyordu. Olay olduğundan beri ilk defa görüyordum onları. Elena bana yine gözlerini kısıarak baktı ve sevgilisini neredeyse çekerek sürükledi. Benim duyacağım bir şekilde "Erkek avcısı," dedi. Tabii ya, o ayyaş, işsiz sevgilisini avlamak için gerçekten çok efor sarf etmiştim. O kadar ki üzerime saldırdı ve az kalsın tecavüz ediyordu.

Silvia "Sakin cevap verme," diye tembihledi elinde anahtar kapıyı açmaya çalışırken.

İçeri girdikten sonra ikimiz de eşyalarımızı yerleştirmek için odalara dağıldık. İşim bitince, yemek hazırlamak için mutfaka girdim. Yemeklerimizi yedikten sonra bir süre oturup televizyon izledik. Yol yorgunluğundan olsa gerek, ikimiz de erkenden yatmayı tercih ettik.

Sabah ayaküstü bir kahvaltıdan sonra vakit geçmek bilmedi. Bir an önce işe gidesim vardı. O yüzden duşumu alıp hemen yola koyuldum. Roma'da hayat aynen bıraktığım

gibi hızlı bir tempoda devam ediyordu. Metro istasyonuna aceleyle inip çıkan çalışan insanlar; turistlerden para ko-parmaya çalışan elleri hızlı, becerikli hırsızlar; Amerikan müzikleri çalarak, yere serdikleri mendillere para bırakmamızı isteyen çalgıcılar; derin göğüs dekoltesiyle, atılan lafları duymamış gibi geçip giden özgüvenli İtalyan kadınlar... Hepsi her gün gördüğüm, yanından geçtiğim ya da kulak misafiri olduğum klasik bir günün figürleriydi. Belki bende bir başkasının hayatındaki sıradan ve önemsiz bir figürdüm.

Coincidenza, Roma'daki en güzel ve özenli restoran olma özelliğini uzun süredir koruyordu. Dom bunu nasıl başarmıştı bilmiyordum ama yönetici olarak çok başarılıydı. Belki de mutfaktan anlıyor olması onun için çok büyük bir avantajdı. Çalışanların hepsi ondan fazlasıyla çekiniyordu. Buna ben de dâhildim. Anlamsız hataları asla kabul etmeyen biriydi, düzeni severdi, mükemmeliyetçiydi ve baştan savma hiçbir şeye tahammülü yoktu.

Neden yine konuyu ona bağlamıştım ki? Pislik herif sevgilisinin yanında olmalıydı bu saatte. Belki de dün gecedan beri üçüncü sevişmelerinin ardından uyanamamıştı. Ya da şu anda hâlâ sevişiyorlardı.

Sinirle kapıyı iterek içeri girdim. Hemen üstümü değiştirip biraz mutfakta zaman geçirebilirdim. Soyunma odasından çıktıktan sonra Dom'un kapısının önünden geçerken yavaşladım. Kapısı ardına kadar açıktı ve tam düşündüğüm gibi daha işe gelmemişti.

Mutfağa girdim ve şefe yardım etmek için akşama hazır edilmesi gereken domatesleri soymaya başladım. Soyma işleminden sonra, yemeklerde kullanılmak üzere yapılacak

domates sosunu ekşitmesin ve sulandırmasın diye çekirdekleri çıkarılacaktı. Bunu da burada öğrenmiştim.

Bu sırada sıska Laura içeri dalarak kaşları çatık bir şekilde bana baktı.

Ah, işte yine başlıyorduk...

"Bir şey mi var, Laura?" diye sordum. Artık hiç çekinmeden ona karşı taarruzlarda bulunabiliyordum. Benden uzak durması için daha etkili bir yöntem olduğunu fark etmiştim.

"Seni buraya garson olarak aldık, mutfakta vakit öldürresin diye değil!" dedi alıştığım o bilmiş ifadesiyle.

"Birincisi, beni buraya sen işe almadın, Laura. İkincisi, erken geldiğim için vaktimi neyle öldürürsem öldürürüm, seni ilgilendirmez. Kendi işine bak, olur mu?"

Yüzünün renginin sinirden elimdeki domatesin rengine döndüğüne yemin edebilirdim. Hışımınla mutfaktan çıktı ama tüm hevesimi kaçırmıştı bir kere. Sırf beni sindirdiğini düşünmesin diye, on beş yirmi dakika daha mutfakta oyalandım. Sonra salona geçip masalara servisleri yerleştirmeye başladım.

Bütün gün yine durmaksızın çalışmaya verdim kendimi. Fırsat bulduğum her boşlukta tıpkı bir ezik gibi Dom'un odasının önünden geçip, gelip gelmediğine bakıyordum.

Bu akşam haftalık programıma göre erken çıkacaktım. Silvia'yla birlikte bir arkadaşına yemeğe davetliydik. Eve gidip hemen hazırlanmam gerekiyordu.

Restorandan çıkarken telefonum çaldı. Merve muhtemelen onu yine aramadığım için klasik bir doz azarlama yapacaktı.

“Evet, biliyorum aramadım, özür dilerim,” diyerek direkt konuşmaya başladım.

“Ay hayır, seni azarlamayacağım. En azından şimdi. Benim sana bir sürprizim var, onu söylemek için aradım.”

“Biriyle tanıştın ve evlenme teklifi mi etti?”

“Hayır.”

“Biriyle tanıştın ve yemeğe mi davet etti?”

“Hayır.”

“Bilemedim, nedir o zaman?” dedim merakla.

Bu sırada metro istasyonuna girmek üzereydim ama aşağıda düzgün çekmediği için merdivenlerin önünde bekliyordum.

“Yanına geliyorum!” dedi bağırdı heyecanla.

“Yanıma mı geliyorsun? İnanmıyorum! Ne zaman?”

“Yarın geliyorum.”

“İnanamıyorum! Bu şimdi mi haber verilir? Neden daha önce söylemedin? Ya burada olmasaydım?”

“Şimdi aslında şöyle oldu... Bilet satışıdaki çocuğa *Roma'ya ne zaman uygun bilet olursa bana haber ver*, demiştim. Dün haber verdi, ben de hemen aldım. Pasaportum ve vizem zaten vardı, hosteslik için başvuru yaptığımda almıştım. Ama sadece üç günlüğüne geliyorum, işten daha fazla izin alamadım.”

“İnanamıyorum, gerçekten geliyorsun!” diye çılgılığı bastım. Metroya girip çıkanlar bana deliymişim gibi bakıyorlardı. “Şimdi hemen bilet bilgilerini yolla bana. Ona göre seni almaya gelirim.”

“Tamam, telefonu kapattıktan sonra hemen yollarım. Çok heyecanlıyım, Çiçek. Hem seni çok özledim, hem de ilk defa yurt dışına çıkacağım.”

Gerçekten de sesi çok neşeli geliyordu. Sevimsiz sevgilisi Murat’tan ayrıldıktan sonra resmen farklı biri olmuştu. Üzerine bir de ben onu bırakıp buralara gelmiştim. Bana kızıp küsse bile hakkı vardı.

“Tam sana ihtiyacım olduğu zaman geliyorsun,” dedim bir anda.

“Neden, ne oldu ki?”

“Hiç... Önemli bir şey değil. Gelince konuşuruz.”

“Tamam, peki. Şimdi sana buradan ne getireyim, onu söyle,” dedi. Yine enerjik ses tonuna geri dönmüştü.

“Valla kuru baklava getirirsen sevinirim. Silvia’nın bayılacağına eminim. Onun dışında hiçbir şey istemem, sadece seni istiyorum.”

“Annene yanına geleceğimi söylememi ister misin?” diye sordu.

Cevap veremedim.

“Orada mısın? Hey!”

Hatların koptuğunu falan düşünüyor olmalıydı muhtemelen.

“Buradayım,” dedim beş altı saniyelik sessizlikten sonra. “Hayır, söyleme. Benimle ilgili hiçbir şey söyleme.”

“Tamam, peki aurevoir o zaman.”

“Addio demek istedin sanırım,” dedim ve kahkahayı bastım. Canım arkadaşım inşallah buraya gelirken ülkeleri karıştırıp Fransa’ya gitmezdi.

Neredeyse ayaklarıma tekerlek takılmış gibi hızla, sekererek, hoplayarak, havada uçarak eve gittim. Silvia kapının önünde durmuş bana reverans yaparken, lacivert renkli etek ceket takımıyla sanki dergilerden fırlamış bir asilzade gibi göründü gözüme.

“Tek kelimeyle muhteşem görünüyorsun,” dedim ve sarılarak yanaklarından öptüm.

“Bu eski şeylerle mi? Neredeyse otuz yıllık olmalılar.”

Ona hayranlıkla bakmayı sürdürürken, “İnşallah senin yaşında bu kadar güzel olabilirim,” dedim. Gerçekten de pırıl pırıl cildiyle, yaşam enerjisi ve bu asil görüntüsüyle idolüm sayılabilirdi.

“Sen zaten dünyalar kadar güzelsin, küçücüğüm.”

Silvia’nın bana Fiore dışında sıklıkla söylediği şeylerden biri de buydu. *Küçücüğüm*. Bunu her söylediğinde gerçekten de minnacık, ufacık bir kedi yavrusu gibi hissediyordum.

Giyinmek için koşar adımlarla odama gittim ama sonra hızla geri döndüm.

“Bu arada eve gelirken Türkiye’den en yakın arkadaşım aradı.”

Silvia hâlâ antredeki aynada topuzunu düzeltiyordu. Birden bana dönerek, “Merve mi?” dedi.

Silvia benimle ilgili olan hiçbir detayı atlamıyordu. Beni her seferinde anlattıklarına olan dikkati ve özeniyle şaşırtıyordu.

“Evet, Merve. Yarın buraya geliyor, Roma’ya. Sana sormadan hareket etmiş gibi oldum ama bizimle kalabilir mi? Eğer sakıncası varsa, ona yakında bir otel bulabilirim.”

“Sen çıldırдың mı? Çevremde iki tane genç kız olacak, bu ev enerjiyle dolup taşacak.”

“Çok teşekkür ederim. Tanıdığında sen de çok seveceksin eminim,” dedim.

Sonra birden suratım ekşidi. Yarın için Dom’dan izin istemek işin en sevimsiz detayıydı. Onunla konuşmak zorundaydım. Keşke başka bir yolu olsaydı da, onu aramak zorunda kalmasaydım. Posta güvercini ya da duman yöntemini denesem olur muydu acaba?

Bu halim yüzüme yansımıştı muhtemelen.

“Neden keyfin kaçtı, Fiore?” diye sordu Silvia.

“Dom’u arayıp izin istemem gerekecek de ondan. Biliyorsun, aramız pek iyi değil.”

“En yakın arkadaşın seni görmeye geliyor, en azından bunun için bir adım atmalısın. Dom kin tutmaz hem. Telefon aç hadi. Ben de çıkmadan Marilyn’in mamasını koyayım.”

Çantamdan telefonumu çıkardım. Domenico Marchi kişiler sayfasında en gösterişli şekilde duruyordu. Zaten topu topu yirmiyi geçmeyen yeni telefon rehberimde en uzun ve heybetli isim onunkiydi. Cesaretimi toplayıp arama tuşuna bastım. Ama tam çalacakken panik yapıp kapattım. Adama ne diyecektim? Sadece yarın için mi izin isteyecektim, yoksa iki gün için mi? Büyük arsızlık olurdu herhalde. Hele ikimizin son zamanlarda bulunduğu şartları düşünersek. Yeniden arama tuşuna basıyordum ki Dom’un ismi ekranda gözüktü. Olamaz! Yine rezil olmuştum! Kesin çaldırıp kapatmış olmalıydım.

“Beni mi aradın az önce?” dedi sert ve tok bir sesle.

Sesler aracılığı ile değil de fiziksel olarak konuşsaydık, şu anda kafama beyzbol sopasıyla vurmak istermiş gibi bir hali vardı. Pislik herifin sesi öyle seksi geliyordu ki, telefondan bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

“Evet, aradım ama telefon düşmedi sanırım,” diye salladım.

“Seni dinliyorum.” Artık eskisinden bile ciddi ve sevimsizdi bu ses tonu.

“Ben yarın için izin isteyecektim. Türkiye’den bir arkadaşım geliyor üç günlüğüne de.”

Sonra sustum. Telefonda derin bir sessizlik oldu.

“Üç gün için mi izin istiyorsun?”

“Hayır, aslında üç gün için aramamıştım.”

“İstiyor musun, istemiyor musun?”

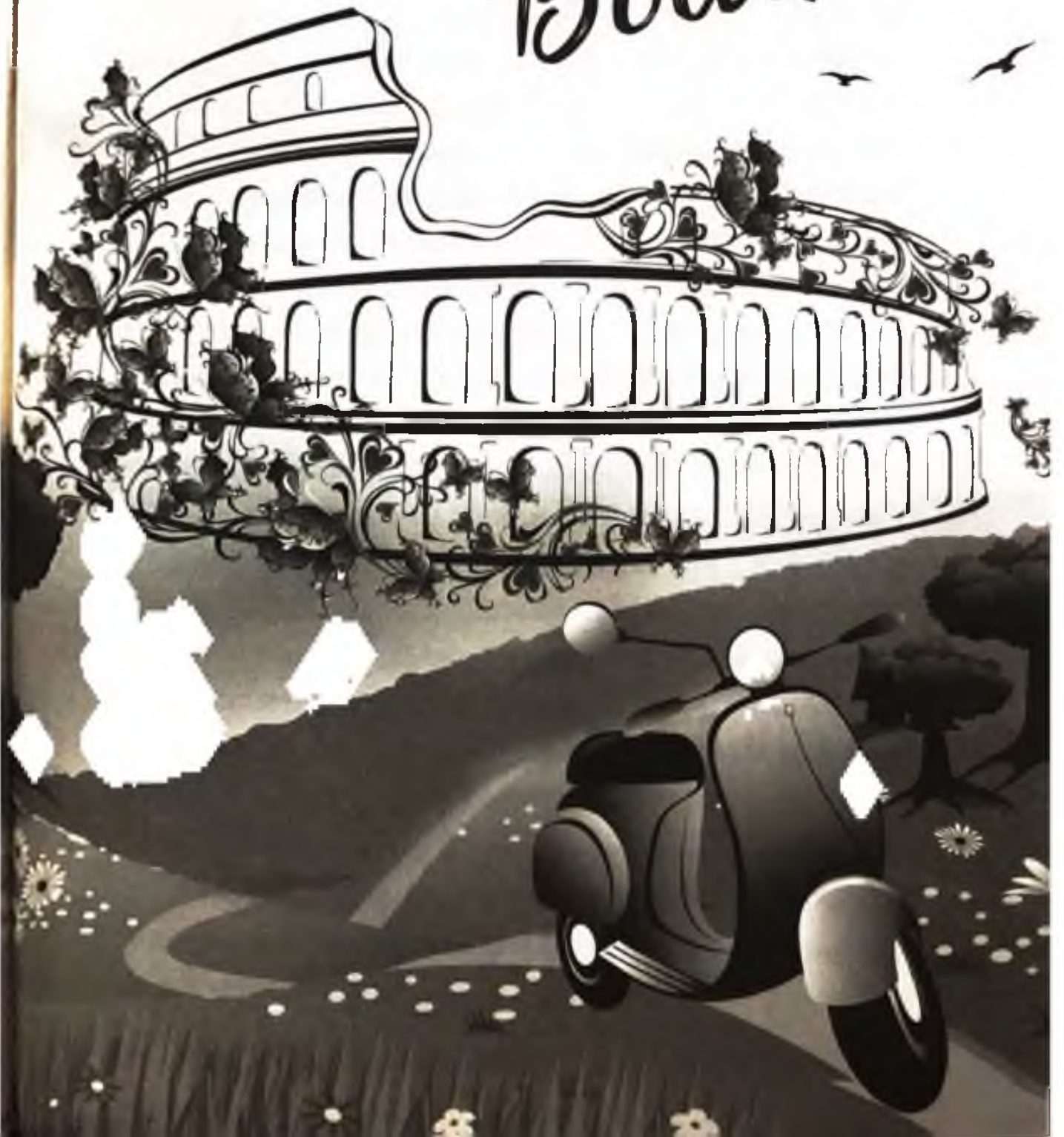
“İstiyorum,” dedim ama sesim onun ağırlığı altında ezilip büzülmüştü.

“Tamam, üç gün o zaman.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Sonra da pat diye yüzüme kapattı telefonu. Ukala ser-seri! Bu duygusuz tavırları için ona inanılmaz gıcık oluyordum. Zaten duygusal yapıları yüzünden olan hep kadınlara oluyordu.

Onuncu Bölüm

Silvia ile Travestere'de, aynı bizim yaşadığımız apartmanı andıran, altında sevimli bir butiğin olduğu, üçüncü kattaki bir eve gittik. Ev sahibesi Veronica, yüzünün tombulluğu ve tüm yanak bölgesini kaplayan minik çilleriyle tıpkı hamburger ekmeğine benzeyen, ellilerinde gösteren oldukça tatlı bir kadındı. Silvia onun İtalyan'ın en sevilen eski operacılarından biri olduğunu söylemişti. Diğer konukların yaş ortalaması da en fazla elli olabilirdi ama hepsi inanılmaz matrak kadınlardı. Veronica'nın kendi gibi evde kalmış kız kardeşi Gabriele, neredeyse dört kocayı eskitmiş Carole, lezbiyen çift Angela ve Sophia, Silvia'nın yirmi beş yıldır en kadim dostlarıydı. Aramızdaki yaş farkına ve hiç tanımadıkları bir yabancı olmama aldırmadan, sanki uzun zamandır birbirimizi tanıyormuşuz gibi benimsemişlerdi beni. Hayatımın en içten gecelerinden biriydi. Aslında hepsi birbirinden çok farklıydı ama aralarında ayırım ya da sınıflandırma yoktu, hepsi masada eşitti.

Herkes gelirken bir iki yemek çeşidi getirmiş olduğundan masa neredeyse donanmış durumdaydı. Roma'ya geldiğimden beri hiç tatmadığım bir sürü değişik yemek denemiştım bu sayede.

Bizim şakşukaya benzeyen patlıcanlı caponata, pizza gibi içi peynir, domates dolu stromboli, dana etiyle ve safranlı pilavla yapılan ossobuco, kızarmış ekmek, yeşil zeytin, mozzarella peyniri ve domatesle yapılan panzanella salatası menüde yer alan yiyeceklerdi. Ev sahibemiz Veronica bizim için en iyi şarabını açmış ve meşhur olduğu söylenen sıcacık foccacio ekmeğinden yapmıştı.

Gece geç saatlere kadar oturduktan sonra, lezbiyen çift Angela ve Sophia arabalarıyla bizi evimize bıraktılar. O akşam Dom'u neredeyse hiç düşünmemek bana iyi gelmişti. Kafam içtiğim iki bardak şaraptan dolayı hafif dönüyor olsa da, yine de kendimi mutlu ve huzurlu hissediyordum.

Bu arada Merve uçuş bilgilerini mesaj atmıştı ve yarın öğlen on ikiye doğru onu havalimanından alacağıma dair sözleşmiştik. En hızlı şekilde gidebilmek için Termini'den hızlı trene binecektim. İnternette almak daha uyguna geldiği için gece uyumadan sitesine girip hemen gidiş dönüş biletlerimizi aldım ve kafamı yastığa koyduğum anda uyudum.

Elbette Dom bir süredir rüyalarımı rahat bırakmıyordu. Her seferinde farklı yerlerde ve durumlarda ziyaretçim oluyordu. Bu seferki rüyamda onu Laura ile Roma sokaklarında el ele gezerken görüyor ve peşlerine takılıyordum. İkisi de onları takip ettiğimi biliyor ve benimle dalga geçiyorlardı. Ayağımda normalde beyaz bez ayakkabılar varken, kafamı eğip yeniden baktığımda birden paletler olduğunu görüyordum. Yine de kararlı bir şekilde paytak paytak onlara ulaşmaya çabılıyor, sonunda da yüzüstü düşüyordum.

Rüya değil kâbustu bu resmen. O kadar etkisi altında kalmıştım ki, eğer Merve'yi havalimanından almak yerine işe gidecek olsam, Laura'nın kemikli suratının tam ortasına sağlam bir yumruk indirebilirdim. Allah'tan işe gitmiyordum.

Bugün Merve'yle kavuşma günüydü ve en enerjik halimle karşısına çıkmaya kararlıyım. Kendimi toparlayabilmek için hızlı bir duş aldım. Bu sırada Silvia da kalkmış, tıpkı Türk annelerin misafir gelmeden önceki telaşına benzer bir motivasyonla evi toparlamaya ve kendince temizlemeye çalışıyordu. Kolundan tuttuğum gibi mutfığa sürükledikten sonra, bir gün önceden kalan çöreklerimizi ısıtıp kahve eşliğinde çabucak kahvaltı yaptık. Kalan yarım saatimde de evi toparladım, çöpleri giderken atmak için kapının önüne çıkardım.

Sonra Silvia'yla birlikte aldığımız elbiselerden birini giyip kendime çekidüzen verdim. Neredeyse iki aydır birbirimizi görmüyorduk ve beni son gördüğü halimden daha moralli görünmek istiyordum.

Gece internetten aldığım biletle express trene bindim. Pek çok kişi havalimanına gittiği için bavullarına yakın durmaya çalışıyordu. Benim öyle bir derdim olmadığından vagonun sonlarında, pencere kenarında sakin bir yere oturdum.

Yol boyunca aklımda yine Dom vardı. Onu görmek için çıldırıyordum. Kafayı yemiş olmalıydım. Eğer o gece sevişmiş olsaydık her şey nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Onun kadını olmak nasıl bir histi? Bunu düşünürken bile kalp atışlarım hızlanmıştı. Derin nefes alma ihtiyacı duydum. Artık istesem bile benimle birlikte olmayı düşünmezdi, ne de olsa son anda ona kazık

atmış, yarı yolda bırakmıştım. Benim gibi aptal bir amatörle ne işi olurdu?

Yaklaşık otuz dakikada havalimanına gelmiştim. Hızlı adımlarla onun çıkış yapacağı kapıya gidip beklemeye başladım.

İşte benim tatlı cadım gözlerini kocaman açmış, belli ki bana bakınıyordu. Çığlık atarcasına ismini seslendim. İnsanların durup bize bakmasına aldırmadan, neredeyse halay çeker gibi sallanıyorduk. Türk usulü özlem giderme işte böyle olurdu. Süslü arkadaşım alt tarafı üç gün kalacaktı ama benim buraya getirdiğim bavul büyüklüğünde kocaman bir bavulla gelmişti. Kol kola tren istasyonuna doğru ilerledik. Bu sırada Merve uçakta sürekli ağlayan bebeğin ve yanında oturan kadının ağır parfüm kokusunun onu nasıl rahatsız ettiğini anlatıyordu. Sanırım birilerinin Türkçe konuşmasını çok özlemiştim.

Sonunda trendeki yerimize oturunca, bana daha bir dikkatle bakarak “Her şeyi anlatmanı istiyorum,” dedi. Daha beş dakika olmadan balıklama konuya girmişti.

“Ne?”

“Beni duydun, kanka. Her şeyi anlat şimdi, dökül! Patronunla aranda ne geçiyor?”

Üstü kapalı anlatmaya özen gösterdiğim ve öpüşmemiz gibi detayları da özellikle söylemediğim halde, ondan bir şeyler gizlediğimi nasıl anlamıştı bu kız?

Kocaman bir iç geçirdim ve paranoyakça arkama dönüp baktım. Sanki Türkçe konuşmamızı birileri anlayacaktı da, gidip Dom’a anlatacaktı.

Her şeyi en başından başlayarak bir fotoroman tadında anlattım. İlk iş günü nasıl karşılaştığımızı, beni korumak

için Elena'nın erkek arkadaşını patakladığını, Silvia'nın evine yerleşmeden önce teste tabi tuttuğunu, mafya babaları geldiğinde beni koruyamadığını düşünüp özür dilemesini, kız arkadaşının ikimizin sevgili olduğumuzu sanıp bana saldırmasını, köprüde ve Manarola'da öpüp elimden tutuşunu, az kalsın onunla yatıyor olmamı, ardından vazgeçmemi ve şimdi de benimle asla muhatap olmak istemediğini... Her detayı bir nefeste anlatmıştım ve bana inanılmaz bir rahatlık vermişti. Sanki içimdeki zehri akıtmıştım.

Merve ise gözlerini bana dikmiş, buz kesmiş gibi bakıyordu.

"Ay yemin ederim bana kal geldi. Resmen filmlerdeki gibi," dedi büyülenmişçesine.

Her şeyi olduğundan daha güzel ve olumlu görmek gibi bir gücü vardı. Ama bu işte olumlu olan hiçbir şey yoktu ve olamazdı.

"Kızım, bu çok romantik. Adam senden çok hoşlanıyor, sen de ondan... Ama bir araya gelemiyorsunuz."

"Merve, nesi romantik bunun? Birbirimizi ilk gördüğümüz anda nefret ettik. Sonra nasıl olduysa saçmalayıp bu duruma geldik. Hem adamın sevgilisi var. Üstüne atlamak için sırada bekleyen hatunları saymıyorum bile. Benimle sadece seks için birlikte olmak istedi, ki artık onu da istemiyor."

Bana bilgece bakarak, "Sen ne kadar inkâr etsen de bu iş olacak. Bence kaderinde onunla olmak var," dedi.

Şaşırmıştım, çünkü bunu Cem ve benim için asla söylememiştir.

“Ne alaka? Yani kaderimde bir İtalyan’la birlikte olup, mutlu mesut yaşamak mı var? Sana söylüyorum, bu hikâyede mutlu son yok. Zaten adamın üzerine atlayacak duruma geldiysem, kesin kafayı yemeye başlamışımdır. Ben asla böyle şeyler yapmam, bilirsin.”

“İşte sorun da bu zaten. Sen böyle şeyler yapmazsın. Eğer aklından onunla yatmak geçtiyse, adama karşı farklı şeyler hissediyorsun demektir. Sen âşık olmuşsun, kızım.”

Bir anda yamulmuştum. Âşık olduğumu söylüyordu açıkça.

Normalde tepki verip inkâr etmem gerekirdi ama ağzımı açıp bir yorum bile yapamadım. Sadece sustum.

O da sustu ve birbirimize baktık.

Sonra sessizliği yine o bozdu

“Eğer olacağı varsa olacaktır zaten,” dedi yine ondan beklenmeyecek bilge bir ifadeyle.

“Bu dediğinin aynısını başka bir konuyla ilgili Silvia da söylemişti.”

“Demek benim gibi zeki bir kadınmış. Onu şimdi-den sevdim.”

Yarım saat sonra ineceğimiz terminale varmıştık. Yavaş yavaş yürümeye başladık. Merve sanki tüm İtalyan jet sosyetesini terminalde takılıyormuş gibi yanından geçen her türlü insana büyülenmiş gibi bakıyordu. Önünü görmeyip düşecek diye elinden bavulunu aldım. Murat’tan sonra nasıl bir ruh haline girdiyse, karşısına çıkan her tipi düzgün adama flörtöz gözlerle bakıp gülümsüyordu. Birkaç gıcık tip dışında ona karşılık vermeyen çıkmamıştı ama bu hali inanılmaz komik görünüyordu.

Terminalle evin arası çok uzak olmamasına rağmen taksiye bindik. Şoföre evi tarif ederken Merve gözlerini pörtleterek bana bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum gülerek.

“Bizim Çiçek olduğunu bilmesem, kesin züppe bir İtalyan kadını derdim senin için.”

“Burada bayağı geliştirdim dilimi. Eskisine göre çok daha iyiyim,” dedim inmeden önce adama parayı uzatırken.

Yaşadığım evi göstermek için çok heyecanlıydım. Merve meraklı gözlerle apartmanı incelerken, ben de bavulu merdivenlerden sürüklüyordum. Bizim bayan tam turist triplerine girmiş, bana otelde bavul taşıyan belboy muamelesi yapıyordu.

Evin kapısına geldiğimizde anahtarla içeri girmek yerine, Silvia açsın diye zile bastım. İki sevdiğim insanı nihayet tanıştıracacağım için çok mutluydum. Tek çalışta kapı aralandı. Dom kapının diğer tarafında her zamanki asabi ifadesiyle önce bana baktı sonra da arkamdaki Merve’ye. Baştan aşağı kızarmıştım, bu adam neden hep beklemediğim zamanlarda karşıma çıkardı ki? Ne alaka bu saatte gelmişti de iş yerinde değildi?

Merve kimse görmeden arkadan popomu cimcikleyerek “Allah’ım sana geliyorum” dedi. Bay Asabi koca kafa Merve tarafından geçer not almıştı. Kapının önünde aptal aptal dikiliyorken içeriden yine şakıyan sesiyle Silvia geldi.

“Kapının önünde dikilmeyi bırakın, kızı içeri davet etsenize,” dedi. Dom sanki annesinden azar yemiş küçük çocuklar gibi suratını düşürdü ve elini buyur şeklinde içeri uzattı ve elimde tuttuğum bavulu kaparak içeri ilerledi. Merve yine popoma bir cimdik attı.

“Ayy! Bunu yapıp durmasana, çok acıyor!”

Kulağıma yaklaşıp fısıldayarak “Kızım, adam taş! Adam erkeğin dibi! Bunun kardeşi abisi bir şeyi yok mu ayol?”

“Sus! Hadi içeri girelim,” dedim sırtarak.

Merve’nin Dom’u beğenmesi aslında çok hoşuma gitmişti. Boşu boşuna sapıtmadığımı kanıtlıyordu sanki.

Silvia, Merve’ye samimi bir şekilde sarılarak, Türkçe “Hoş geldin,” dedi. Bunu sabah bana sorduğunda öğretmiştım.

“Ay yerim ben bu kadını. Çok şeker bir şey yaa!” dedi Merve ona sırtarak bakmayı sürdürürken.

Silvia, Merve’nin elinden tutup onu salona doğru sürükledi ve sanki eğer bağırırsa onunla anlaşabilecekmiş gibi, “Ben şimdi kahve servisi yapmak için mutfığa gidiyorum. Siz oturup sohbet edin, olur mu?” dedi.

Silvia salondan çıkınca Dom suratını buruşturarak koltuklardan birine geçti. Biz de Merve’yle karşılıklı tekli koltuklara geçtik. Şimdi tam bir Bermuda Şeytan Üçgeni oluşmuştu işte. Sessizliği bozması gereken kişinin ben olduğumun farkındaydım, bu yüzden Merve’ye dönerek Türkçe “Domenico benim patronum olur,” dedim Dom’u işaret ederek. Güya ondan ilk defa bahsediyordum Merve’ye.

Merve de pişkince sırtarak “Orasını anladık, şekerim. Kendisine bir sorsana, Türkiye’de bayisi var mıymış? Böyle bir adamın altında çalışmayı ben de isterim, yani gerçekten altında hatta,” deyip kahkahayı bastı.

Gözlerim fincan gibi açıldı. Dişlerimin arasından tıslayarak “Merveeee!” dedim. Bir yandan da aptalca sırtmaya devam ediyordum.

Dom sanki neler olduğunu anlamış gibi gözlerini zekice bana dikerek, "Arkadaşın ne dedi, merak ettim," dedi ama o da Merve gibi sırtıyordu.

Evet, herkesin eğlenmesine sevindim. Ne de olsa pancar gibi kızaran bir tek bendim.

"Merve, iyi bir patrona benzediğini söyledi sadece," dedim.

"Demek öyle!" der gibi bir bakış attı ama sanki kafasında online Türkçe-İtalyanca sözlüğü varmış da her şeyi çevirmiş gibi kurnazca bakıyordu yüzüme.

Silvia elinde kahve fincanlarıyla gelince hemen ayağa kalkıp ona yardım ettim.

Merve de hızlıca koridorda duran çantasına giderek içinden Silvia için getirdiği baklavayı çıkardı.

"Tatlı yiyelim tatlı konuşalım," diyerek salona tekrar geri döndü.

Bu sırada Dom'la gözlerimiz birkaç saniyeliğine de olsa birleşti. Sonra utanıp tabak getirmek bahanesiyle mutfaka gittim. Tam ben dolaba uzanmış tabakları çıkarırken Dom içeri girdi ve boş kahve fincanını lavabonun kenarına koydu. Onun varlığından nasıl etkilendiysem, bakmamaya çalıştığım halde tabağın teki elimden kaydı. Diğerleri elimde, düşen tabağı yakalamaya çalışırken birden Dom yetişti ve tabağı tuttu. Ama neredeyse birbirimize yapışmıştık ve nefeslerimiz birbirine temas ediyordu. Sanki içimde kocaman dört metrelik bir halı silkeleniyor gibiydi. Giydiği kısa kol tişörtünden açıkta kalan kaslı kolları kollarıma değiyordu ve lanet olası adam beni yine tek hamlede mahvetmeyi başarmıştı. Gözleri gözlerimden dudaklarıma inince heyecandan yine yutkundum. Ama

herhangi bir hamle yapmadan benden uzaklaşarak tabağı elime verdi ve arkasını dönerek mutfaktan çıktı. Bir saniye sonra da evin kapısı sertçe kapandı.

Mutfakta elimde tabaklar, heyecandan davul gibi atan kalbim ve bayıklaşan gözlerimle öylece kalmıştım. Merve pat diye içeri girdiğinde tabaklara sarılmış duruyordum hâlâ.

“Burada yüksek şekilde seks havası alıyorum,” dedi şakacıktan burnunu bir şeyi koklar gibi yaparken.

Kafamı geri attım ve “Bahsetmeyelim bile,” diye mırıldandım.

Yaklaşık yarım saat kadar hep birlikte oturduktan sonra, Merve’yle şehri gezmek için dışarı çıktık. Silvia ile akşam yemeğini birlikte yemek için sözleşmiştik, biz de o arada şehrin altını üstüne getirecektik. Yaklaşık dört buçuk saatte Colosseum, Venedik Meydanı, San Pietro Bazilikası, İspanyol Merdivenleri, Aşk Çeşmesi’ni tamamen gezmiştik.

Gezerken acıktığımız için dilim pizzalardan atıştırmıştık ama buna rağmen Silvia’yla buluşacağımız restorana gittiğimizde ne yesem diye oburca düşünmeye başladım.

Silvia’nın Travestere’de sürekli gittiği şirin bir aile restoranındaydık. İçerisi pek süslü ve bakımlı değildi ama sahibi olan kadın bizimle çok yakından ilgilenmiş, güzel ağırlayabilmek için elinden geleni yapmıştı.

Yemek de çok keyifli geçmişti. Silvia ve Merve teknik olarak iletişim kuramasalar da, birbirlerinden hoşlandıkları için bir şekilde anlaşıyorlardı. Silvia’nın benimle ilgili övgülerini Merve’ye anlatırken utançtan kıpkırmızı

kesilmiştim. Diğer yandan onun benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmek beni inanılmaz mutlu etmişti. Merve de sanki müstakbel kayıinvalideme beni pohpohluyormuş gibi davranıp, bir de benim kendimle ilgili bu kadar abartı övgüyü ona çevirmemi isteyince, yemeğin bir an önce bitmesini diledim. Merve'ye göre; Türkiye'ye benden daha güzeli, alımlısı gelmedi, analar benden becerikli kız doğurmadı, kafası bu kadar çalışan, akıllı bir zekâ küpü hiç var olmadı. Benden söylememi istediklerinin çeyreğini dahi Silvia'ya söylemesem de yerin dibine girip çıktım.

Ertesi gün gezi listemizin başında Vatikan vardı. Ben de onunla beraber gezeceğim diye heveslenmiştim ancak Merve tarihî yerleri pek sevmediğinden geziyi kısa tutup, daha çok alışveriş yapacağı yerlere odaklandık. Daha önce geçmediğim yerlerden geçmek bana da sanki ilk defa gelmişim hissi yaşatmıştı. Merve sokakta gördüğü yakışıklı İtalyan erkeklerine Türkçe laf atıyordu. Adamlar ondan yüz bulup baktıklarında da onu kolundan tutup hızla sürüklüyordum. Çünkü bizim Türklerden farklı olarak onlar hiç çekinmiyor ve işi ileri götürmeye çalışabiliyorlardı.

Merve'nin Roma'daki son gününde, sabah kahvaltımızı yapıp hemen çıktık. Akşam Silvia bizi dışarıda yemeğe davet etmişti. Merve'nin önceki gün gözüne kesti-rip erken kapandığı için gidemediği dükkânlara uğradık, dondurma yedik, bir yerlerde hafif bir şeyler atıştırdık.

Akşama doğru giyinmek için eve uğradığımızda, Merve benim giysilerimi vasat bularak kendininkilerden bir tanesini zorla giydirdi. Onun son gününü kutlayacağımız için, onun seçtiğini giymem gerekiyormuş... Önü kruvaze gelen, üzerinde kırmızı dudak baskılarının olduğu, etekleri fırfırlı, dizüstü bir elbiseydi. Saçıma yanında getirdiği

saç maşasıyla su dalgası şekli verip, bir de üstüne makyaj yapınca süslü oyuncak bebeklere benzemiştım. Allah'tan kadın kadına çıkıyorduk... Kimse, daha doğrusu Dom, beni bu halde görmeyecekti nasılsa. Merve ise limon sarısı bir mini elbise, beline de yeşil bir kemer bağlamış, ayaklarına da kırmızı bir topuklu ayakkabı giymişti. Resmen ayaklı bir suluboya paleti gibiydi. Yine de giyim zevkine asla toz kondurmazdı. Ona göre, insan nasıl giyinirse kişiliği ile ilgili dış dünyaya o şekilde sinyaller gönderirdi. Mesela her zaman renkli ve dikkat çekici giyiniyor olması, esprili, hayata pozitif bakan ve eğlence dolu bir insan olduğunu gösteriyordu. Bu durumda, genelde siyahı ve pek kendini göstermeyen renkleri tercih eden bense, onun tam aksi olarak neşeden uzak, espri anlayışı kıt ve karamsar bir tiptim. Çok da yanlış bir analiz sayılmazdı aslında.

Silvia ise her zaman olduğu gibi çok hoştu ve yine zarafetten yıkılıyordu. Gideceğimiz yer biraz uzak olduğu için taksiye bindik. Zaten Merve'nin zoruyla giydiğim topuklular yüzünden iki adım atmam mümkün değildi. Taksi şoförünün bizi indirdiği yer neredeyse yirmi dakikalık uzaklıkta, daha önce hiç gelmediğim bir mahalleydi. Buradan sonrasını yürüyerek gitmemiz gerekecekti. Ama görünürde hiç restoran tabelası gibi bir şey yoktu. Silvia önde, biz arkasında, sanki ördek yavruları gibi takipteydik. Sonunda eski ahşap bir kapının önüne gelerek durdu ve üç kez kapıyı çaldı. Merve'yle ikimiz aynı anda merakla kaşlarımızı kaldırıp birbirimize baktık. Nereye gelmiştik böyle? Bizi Silvia getirmiş olmasa, korkudan direkt geri dönelim derdim. Zaten sokaktan kimse geçmiyor gibiydi ve karanlık da çökmeye başlamıştı.

Sonunda kapı birden aralandı ve karşımıza otuzlu yaşlarında, misina gibi ince ve uzun bir adam çıktı. Gözlerinde kocaman kemik gözlükleri, üzerinde beyaz bir gömlek, ayağında da siyah beyaz renkli Oxford ayakkabıları vardı. Biraz önce cinayete tanık olmuş gibi endişeli bir ifadeyle gözleri fal taşı gibi açılmış, Silvia'nın omzunun üstünden Merve'yle bana bakıyordu.

Silvia adama doğru hamle yaparak burnunu sıktı ve sonra da "Nasılsın, Federico?" diye sorup cevabını beklemeden sarıldı.

Federico'nun yüzüne kocaman bir stadyum büyüklüğünde gülümseme yayıldı ve o da samimi bir şekilde Silva'yı kucaklayıp kaldırdı. İncecik bedeniyle Silvia'yı sanki meyve tutar gibi kapmış, bu da komik bir görüntüye neden olmuştu.

Silvia yere indikten sonra Federico'ya bizi tanıttı ve sonra bana dönerek "Daha önce böyle bir yere gelmediğinize bahse girerim," diyerek göz kırptı.

Merve de ben de ağızımızı açıp bir şey söylemedik ama ikimiz de benzer şeyleri düşünüyor olmalıydık.

Bulunduğumuz giriş, tavanı ve zemini ahşapla çevrelenmiş küçücük bir holdü. Nerede olduğumuza dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Hayatımda buradan daha gizemli bir yer görmemiştim. Federico zarifçe Silvia'nın belinden tutup sohbet etmeye devam ederken hep beraber ahşap merdivenlerden inmeye başladık. İki kişi aynı anda zor iniyordu. Duvarlara değişik boy ve modellerde fotoğraf çerçeveleri sıralanmıştı. Ama o kadar loştu ki, çerçevelerin içinde ne olduğunu tam olarak seçemiyordum. Merdivenin son basamağından indiğimiz anda sanki başka bir dünyaya ışınlanmış gibi hissettim, burasının az önce

geldiğimiz yerle alakası yoktu çünkü. Tek benzeyen yönü zeminin ahşap olmasıydı. Aşırı büyük sayılmazdı. Masa sayısı toplamda onu geçmiyordu ama hepsi full doluydu. Sahnede fazlasıyla güzel bir kadın İtalyanca şarkılar söylüyordu. Orkestra kalabalık değildi, sadece yine bayan bir piyanist ve orta yaşlarını geçmiş gitarist bir adam vardı. Federico bizi sahneyi rahat görebileceğimiz, sırtı duvara dayalı ikili koltuğun ve karşılıklı iki sandalyenin olduğu bir masaya oturttu. Merve ve Silvia'nın rahat etmeleri için bank şeklindeki koltuğa oturmalarını sağladım. Ben de tekli sandalyeye geçip oturdum. Bu şekilde de sahne gayet güzel görünüyordu. Birkaç dakika sonra Federico her birimize menüyü verip ortadan kayboldu. Hiç aşırı bir dekorasyon objesi yoktu. Masalar ve sandalyeler oldukça vasattı, duvarlar eskitme tekniğiyle turuncu renge boyanmış, sıralı şekilde pirinçten yaprak modelli aplikler asılmıştı. Aynen yukarısı gibi yine loş ama bir tık daha aydınlık sayılırdı.

Şarkı söyleyen kadının büyümlü bir sesi vardı. Görüntüsünün de sesinden aşağı kalır yönü yoktu. Soğan kabuğu uzun saçları, bembeyaz teni ve yeşile çalan gözleriyle masal perilerini andırıyordu. En fazla otuz beşlerinde olmalıydı, bu fizikle tam yaşını tahmin etmek mümkün değildi. “Üzerinde turuncu kahverengi arası askılı uzun bir elbise vardı. Kumaşı artık ne cinsse her hareketinde vücudunun kıvrımlarını öyle bir göz önüne çıkarıyordu ki gözlerimi ayırmadan ona bakıyor menüden yemek bile seçemiyordum. Erkek olsam kadına resmen ilk görüşte âşık olurdum.

Bu sırada Silvia kulağıma yaklaşarak “Nasıl? Mekân seçimimi beğendin mi?” diye sordu.

Türkçe anlaşılabilsedik direkt *Yıkılıyor!* diye tepki verirdim.

“Mükemmel!”

“Kızın sesi nefis, değil mi? Albüm yapmayı teklif ettiler ama kabul etmedi, buna inanabiliyor musun?”

“Ne? Neden kabul etmedi ki?”

Bir yandan göz ucuyla Merve’yi dikizliyordum. Eline telefonunu almış, dudaklarını şişirip selfie çekiyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Çünkü enteresan bir tip, tamamen idealist. Bu işi zevk için yaptığını, eğer albüm yapıp para kazanırsa zevkini yitireceğini düşünüyor.”

Dudaklarım kendiliğinden *vay be* şeklinde bükülüverdi. Bu zamanda böyle idealist insanlar kalmış mıydı?

Silvia bardağına konulan suyu yudumladıktan sonra başıyla kızı işaret ederek, “Bu arada Federico’nun kız kardeşi. Burası bir aile işletmesi... Annesi yemekleri pişiriyor, Federico yönetiyor ve Romilda da şarkı söylüyor,” dedi.

“Romilda çok güzel bir kadın,” dedim neredeyse iç geçirerek. “Sen nereden tanıyorsun onları, Silvia?”

“Romilda ve Dom ilkokuldan beri arkadaşlar.”

Sesli şekilde yutkundum, sanki boğazımdan kocaman bir ceviz kabuğu bütün olarak inmeye çalışıyordu.

“İlkokuldan beri arkadaşlar yani... Onlar peki...” Devamını getiremedim.

Merve telefonunu masaya bırakıp merakla “Ne olmuş, anlatsana?” diye koluma dokundu. Böylece devam etmek mecburiyetinde kalmadım çok şükür.

Merve'ye dönerek "Ne olacak? Şarkı söyleyen kızla Dom taa ilkokuldan beri arkadaşlarmış," dedim sırıtarak sanki başka bir şey anlatıyormuş gibi.

Merve işaret parmağını uzatarak sahnedeki kızı, yani Romilda'yı gösterdi. "Şu kızla mı arkadaşlarmış? Ha ha! Buna çok gülerim, kesin kızı götürmüştür. Taş gibi, bak-sana şuna."

Sinirden yanaklarıma ateş basmıştı. Hasetle kıza bir daha baktım. Bu sefer hayranlıkla değil, onu eleştirebileceğim bir kusur arayan gözlerle... Ancak kızda hata bulmak mümkün değildi, sanki mükemmellik akıyordu üstünden.

Kızı da Dom'u da aklımdan çıkarıp yaşadığım ana odaklanmaya çalıştım.

Bu arada hepimiz geldiğimiz yerin spesiyali olan kremalı mantarlı spagettiye seçtik ve ortaya da Federico'nun tavsiyesi olan kırmızı şaraptan açtık. Müzik de, ortam da, yemekler de muhteşemdi. En önemlisi, hepimiz çok eğleniyorduk. Silvia şarkılara eşlik ediyor, Merve tamamen atmasyon olsa da mırıldanıyor, bir yandan da yerinde sallanarak ritim tutuyordu. Şarabın da verdiği etkiyle hepimiz durmaksızın gülüyorduk.

Yarım saat geçmişti ki, Merve birden gözlerini kocaman açıp arkama doğru işaret etmeye başladı. Ne olduğunu anlamak için döndüğümde, Dom her zamanki ciddi ifadesiyle bize doğru geliyordu. Şaşkın bir halde öylece bakakaldım.

Gözleri annesine sabitlenmiş bir şekilde yürürken, sanki özellikle bana bakmıyor gibiydi. Yine ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Üzerindeki beyaz gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Altındaki kot pantolon ve ayağındaki spor ayakkabılar ile sanki mükemmellik gezegeninden doğruca buraya ışınlanmıştı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Ya şarabın etkisinden, ya da yanıma gelip bizimle oturacak olmasından dolayı sakinliğimi koruyamıyordum. Merhaba bile demeden şarap kadehimi ağzıma götürüp yavaş yavaş yudumluyor gibi yaptım. Amaç hem meşgul görünmek, hem de yüzümün büyük kısmını kadehle kapayıp saklanmaya çalışmaktı. Diğer bir amaç da, ona hayran hayran salyalarımı akıtarak bakmamaya çalışmaktı tabii.

Merve muhtemelen sersem gibi davrandığım için alttan ayağıma vurdu ve gözlerini tekrar az önceki gibi kocaman açarak baktı.

Kendi kendimi mi gazlıyordum bilmiyordum ama ben hayatımın hiçbir döneminde bir erkeğin yanında bu kadar heyecanlanıp kalbimin atışlarından rahatsız olmamıştım. Cem'e âşık olduğumu düşündüğüm zamanlarda bile hep kontrollüydüm. Şimdiyse sandalyeden ayağa fırlayıp dudaklarına yapışmak, boynuna sarılmak istiyor, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekmeyi hayal ediyordum. Bunu düşünmek bile içimde şelalelerin şarıl şarıl akmasına neden oluyordu.

Silvia gülümsedi ve Dom'a doğru elini uzatıp yüzünü okşadı. O elin benimki olmasını o kadar çok istedim ki o an. "Geldiğine çok sevindim," dedi eli hâlâ yüzünderken.

Dom eğilip annesinin alnından öptü. Ardından hepimize iyi akşamlar diyerek tam karşıma geçip oturdu.

Merve İngilizce olarak ama komik bir telaffuzla “Welcome! Welcome!” dedi. İmalı bir şekilde sırıtırken, bu sefer de ben onun ayağına sağlam bir tekme indirdim. Hemen toparlandı ve eline çatalını alıp yemeğine devam etti.

Silvia ona, misafirinin son gecesi olduğu için yemeğe davet ettiğini ve işi bittiğinde onun da bize katılmasının kibarlık olacağını söylemiş. Zaten Dom, konu Silvia olduğunda asla ikiletmezdi, annesine derinden bağlıydı.

Federico, Dom’un yanına gelerek sohbet etmeye başladı. Bu sırada Romilda denen kız da mola vermiş ve yanımıza tünemişti. Dom’la ikisinin arasında bir yakınlık belirtisi aramak için dikkat kesildim. Ama hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Birbirlerinin yanında gayet samimi ve rahat görünüyorlardı.

Merve bana yaklaşıp, “Sen biraz daha domuz gibi davran adama. Bak, kadın iki arada bir derede üzerine atlayacak seninkinin,” dedi mahallenin dedikoducu teyzeleri gibi.

“Umurumda olmayabilir mi sence? Hiç umurumda değil! Buradan beraber çıkıp kızın evine gitseler bile umurum olmaz,” dedim. Ama bir nefeste bu kadar çok umursamıyorum kelimesini kullanmam bile aslında doğru düşünmediğimi gösteriyordu.

“Senin ciğerini biliyorum ben. Bari bana yapma, kanka! Sen bu adama âşıksın. Kahrından ölüyorsun şu anda.”

“Konuyu kapatalım artık. Birisi konuştuklarımızı anlayacak gibi geliyor. Dom çok cin, bir kelimemizden bile huylanabilir,” dedim çaktırmadan ona bakarak. Ama o hâlâ bana bakmıyor, kızla ortak bir tanıdıkları hakkında sohbet ediyordu.

En sonunda Romilda, Federico'yla beraber yanımızdan ayrıldı.

Dom, Merve'ye dönerek, Roma'yı beğenip beğenmediğini ve yeniden gelip gelmeyeceğini sordu İngilizce. Merve kısaca beğendiğini ve tekrar gelmek istediğini söyledi. Bu sefer beni kaç senedir tanıdığını sordu. Ancak Merve soruyu anlayamayınca ben Türkçe olarak açıkladım. Havalimanında yabancılarla sohbet ediyordu fakat çat pat olan İngilizcesi uzun konuşmalara yetmiyordu.

Merve beni tercüman olarak kullanarak, cevabını çevirmemi istedi.

Dom' a dönerek İtalyanca "On iki senedir tanışıyoruz ama gece gündüz birlikte olduğumuz için bu sayıyı iki katı olarak düşünebilirmişsin," dedim.

Gözleri gözlerimin içini buldu ve dikkatle bakmaya devam etti.

Silvia tuvalete gideceğini söyleyerek ayağa kalktı. Merve onun nereye gittiğini anlayınca bana dönüp, "Çok şişim geldi, ben de gidiyorum," dedi.

İkisi de bir anda ortadan yok olunca Dom'la masada kalakalmıştık.

Hiçbir şey konuşmamaya kararlıydım. Bu yüzden şarabımı içmek için bardağımı elime aldım ama bitmişti. Tam doğrulup şarap şişesine uzanacaktım ki, Dom benden önce davranarak şişeyi tutup bardağıma döktü. Ama tamamını doldurmadan yerine geri koydu. Teşekkür etsem mi etmesem mi diye düşünürken vazgeçip sustum. Gözlerini dikmiş beni inceliyordu. Yine rahatsız olmuştum.

"Görünür olduğumu bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Bu ne demek?" diye sordu ciddiyetle.

“Hiçbir şey demek değil,” diye kestirip attım. Sonra kendimi tutamadım ve “Günlerdir sanki yokmuşum gibi davranıldıktan sonra fark edilmek garip geldi sadece,” dedim.

Elime bir peçete alıp dörde katladım ve kâğıttan tuzluk yapmaya başladım. Bu sırada bizimkiler tuvaletten gelip yerlerine oturdular. İkimiz de sessizdik.

Saat neredeyse on iki buçuk olduğunda hesabı istedik ama Silvia onun davetlisi olduğumuz için hiçbirimizin ödemesine izin vermedi. Ayağa kalktığımızda Dom beni baştan aşağı süzdü ve bir süre kıpırdamadan bana baktı. Muhtemelen kıyafetimin her zamankinden ne kadar farklı ve komik olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa beni hiç böyle bir renk cümbüşünde görmemişti.

Bu arada Silvia ve Merve merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı. Daha fazla oyalanmadan onları takip ettik. Ayağımdaki topuklular dengemi bozduğu için, avucumu duvara yaslayıp güç alarak basamakları çıkıyordum. Aslında kafam yerindeydi, gayet kendimdeydim. Ama Dom sarhoş olduğumu düşünmüştü ki, düşme ihtimalime karşın elini belimin tam ortasına koyarak destek verdi. Bir an arkamı dönüp bakmak istedim ancak sonra hemen vazgeçtim. Eğer dönseydim, bu sefer gerçekten dengemi kaybedip yuvarlanabilirdim. Sessizce ilerlemeye devam ettim. Ama elini koyduğu yerdeki sıcaklık, toplu iğne başı kadar minik zerrelere tüm vücuduma doğru hızla yayılmaya başladı. Son basamağı tırmandığımda artık tamamen alev almıştım.

Yukarı çıktığımızda ahşap lobide kimse yoktu. Dışarıda bekliyor olmalıydı. Önden gittiğim için ağır tahta kapıyı açmaya çalıştım ama gücüm yetmedi. Bu sırada Dom hemen omzumun kenarından uzanıp pirinç kapı

kolunu tuttu. Adamın günlerdir özlem duyduğum kokusu şimdi yine burun kanallarımdaydı. Kapıdan tamamen çıkmadan önce, daha fazla öküzlük yapmayıp teşekkür etmek için ona doğru döndüm. Gözleri alev alevdi. Onun da benim gibi, hiç de masum şeyler düşünmediği belliydi. Bu bakışları en son Manarola'da, çatı katındaki odada görmüştüm.

Gözleri dudaklarımda gezinirken, onun dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu bir azap olabilir miydi? Artık benden uzak duracağını söylemişti, onu kendi ellerimle itmiştim. İkimiz de kendi kararımızı o gece vermiştik.

Kapının hemen ardında Silvia ve Merve'nin bizi beklediğini hatırlayarak hızla kendimi toparladım. Yüzüme buz gibi bir ifade yerleştirip arkamı döndüm ve dışarı çıkıp Merve'yle Silvia'nın yanına gittim.

Silvia oğlunun koluna girdi, ben de Merve'nin... Hep birlikte Dom'un arabasına doğru ilerledik.

Dom yol boyunca hiç konuşmamış, bizi eve bıraktıktan sonra da hızla uzaklaşmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra Merve'yle odamdaydık. O, hızla bavulunu toplarken, ben de yatağın üzerine uzanmış tavana bakıyordum. Saat biri geçiyordu.

Bir anda Merve'ye döndüm.

"Merve, ben bu adamdan başka bir şey düşünemiyorum. Neyim var benim?"

Kendimi sanki cinayet işlemiş de itirafta bulunmuş gibi hissediyordum.

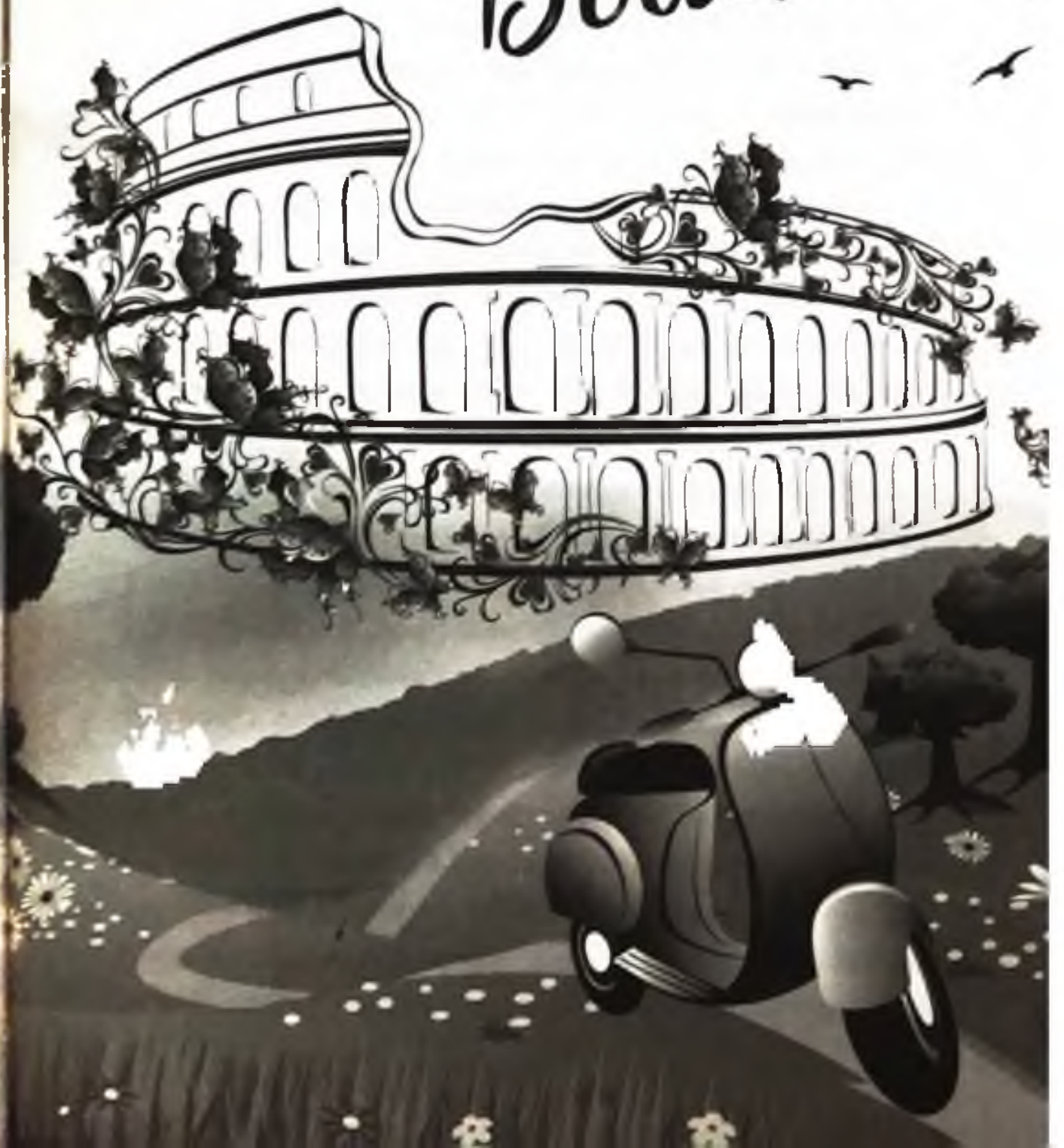
“Ben neyin olduğunu söylüyorum ama sen anlamak istemiyorsun.”

“Off!” Sıkıntıyla dönüp yüzümü yastığa gömdüm.

“Çiçek, çok rica edeceğim artık kendinle yüzleş. Yani neyin savaşını veriyorsun? Neyin havasını yapıyorsun? Sen bu adama âşık oldun. Hayatında ilk defa âşık oldun hatta. Sakın o sümsük Cem’i sevdiğini söyleme! O sevgi falan değildi. Âşık olduğunda iliklerinde hissedersin, yaşarsın... Sana düşünmeyeceğin şeyleri düşündürür, yaptırır.”

Gözlerim uykuya esir olup kapanmadan önce, Merve’nin son dediğini düşündüm. Dom’u her zerremde hissediyordum. Bana düşünmek istemediğim şeyleri düşündürüyordu ve bu da beni çıldırtıyordu.

On Birinci Bölüm

Sabah Silvia ile vedalaştıktan sonra Merve'yle beraber havalimanına gittik. Yolda ikimiz de sessizdik. Ayrılık vakti gelip de bana sarıldığında gözyaşlarımı tutamadım ve tam bir sulu göz gibi ağlamaya başladım. Kendime itiraf edemesem de, ailemden de Merve'den de ayrı kalmak çok zordu. Hele onlarla hiç iletişim kurmadan, dualarını almadan, desteklerini hissetmeden yaşamak... Ne olursa olsun onlar ailemdi. Merve'ye sarılırken ne kadar zor olacağını bilsem de, anemi arayıp konuşacağıma dair kendime söz verdim.

Merve'yi yolcu ettikten sonra eve dönüp eşyalarımı aldım ve hızla iş yerine gittim. Üç gündür uzak kaldığım için işimi çok özlemiştim. Bu iş bana düşündüğüm-den bile daha iyi geliyordu. Garson olarak çalışmanın en güzel yanı, çok stresli ve yorucu olmasına rağmen, iş bittiği anda gerçek anlamda bitebilmesiydi. Tüm o koşuşturmaya, siparişleri yetiştirme telaşına, zamanında doğru masaya servis yapabilme çabasına ve bazen agresif davranan züppe müşterilere rağmen, garsonluk eski işime oranla beni daha fazla tatmin ediyordu.

Restorana vardığımda Massimo ve Rico beni her zamanki gibi güler yüzle karşıladılar. İznimin nasıl geçtiğini

sorarlarken, arkadaşımı çalıştığım yere getirmeyişimle ilgili sitemde bulunmayı da ihmal etmediler.

Laura ise bana daha da gıcık olmaya başlamıştı. Massimo'dan duyduğum kadarıyla, patrondan üç gün izin alabilmiş olmam onu rahatsız etmişti. Tabii ya! Dom bana ne sebeple böyle bir izin verirdi ki? Ona göre bana üç gün değil, daimi bir izin verip işten atmalıydı.

Kapısının önünden geçerken bir anlığına Dom'u gördüm. Güya ona bakmamaya çalışıyordum ama o bir saniyeyi resmen hafızama kazıyıp, akşama kadar ara ara aklıma getirdim. Onu görmesem de, aynı yerde olduğumuzu bilmek iyi geliyordu. Akşam iş bitimi üzerimi değiştirip eve gittim. Annemi yine aramamıştım, ertesi gün ilk iş arayacaktım.

Dom bir hafta boyunca sanki vebalıymışım gibi benden kaçtı. Son çıktığımız geceki yakınlaşmamızın ardından daha da dikkat ediyor gibiydi. Bir ara odasına gidip, beni görmeye tahammülü yoksa işten ayrılabilceğimi söylemeyi düşündüm ancak cevabını duymaya hazır olmadığım için hemen vazgeçtim. Bana *Evet, haklısın, git!* dese ne yapacaktım? İşimi seviyordum, arkadaşlarımı seviyordum... En önemlisi de, birbirimizden kaçsak bile onunla aynı yerde olmayı seviyordum. Bazen ondan nefret ettiğimi söylesem de, sersem hormonlarım benimle aynı fikirde değildi. Bu lanet olası herif ne yapıyordu da beni bu hale getirmeyi başarıyordu? Kesin derinlerde bir yerde kendime eziyet etmekten hoşlanıyordum, kesin!

Vücudum, aklım ve mantığımdan ayrı olarak bağımsızlığını ilan etmişti. Aklım ve mantığım bu adamdan olabildiğince uzak durmamı söylerken, vücudum bir mıknatıs gibi ona çekiliyordu. Her Allah'ın günü onu görüp

bu aptalca hisleri yeniden yaşamak öyle zordu ki. Parfümünün kokusunu duyduğum anda ise içim şenlik ateşi gibi yanıyordu.

Hafta sonu oldukça yoğun geçiyordu. Akşam dokuz sıralarında Dom'un eski ya da şimdilerde tekrar yeni olan sevgilisi Daniela kalabalık bir arkadaş grubuyla restorana geldi. Kadın zaten uzun boyluyken, giydiği topuklu ayak-kabılarıyla daha da uzun ve ince görünüyordu. Üzerine son moda, vücudunu saran tasarım bir etek ve göğüslerini ortaya çıkaran –ki enfes göğüsleri vardı– askılı bir bluz giymişti. Uzun, katlı kesilmiş saçlarının başarılı bir kuaförün elinden çıktığı belliydi. Yüzünde de hafif ama çok güzel bir makyaj vardı. İçeri girdiği anda herkes dönüp ona bakmıştı. O anda kendimi şu Radiohead'in *Creep** isimli parçasının ilham perisi olarak düşündüm.

Ben bu kadının yanında kimdim ki? Dünyanın öbür ucundan gelmiş, fakir bir ailenin kızı; başkalarının yemeklerini getirip götürerek, onların bıraktığı bahşişlerle geçinen, kalacak yeri olmadığı için acınıp bir eve sığınmasına izin verilen önemsiz biri...

Dom'un yeniden onunla beraber olmak istemesi çok normaldi. Belli ki birbirlerinden uzak kalamayan şu bağlı çiftlerdendiler. Hemen sağ tarafımda duran camdan yanıma baktım. Kadının yanında yerden bitme, şekilsiz, hacimsiz bir eşkenar dörtgen gibiydim. Saçlarım kim bilir en son ne zaman kesilmişti ya da bir kuaför tarafından taranmıştı...

Özgüvenim yerle bir olmuştu. Resmen küçülüp ufaldığımı hissettim. Eğer fırsatım olsaydı ortadan kaybolabilmeyi

* Creep: Sürüngen (İng.)

dilerdim. Dom gibi birinin benimle ilgilenebileceğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimin farkına varınca, göz yaşlarım şakaklarımdan burun kanallarıma, hatta alnımın ortasına kadar bile doldu. Gerçek acıydı; ben bu dünyaya ait değildim. Ben hiçbir şeydim, hiç kimseydim.

Masadan topladığım boşları mutfağa götürüp, kahve siparişlerini teslim almak için Rico'nun yanına ilerledim. Dom sevgilisinin masasına oturmuş sohbet ediyordu. Önünden geçtiğim halde kafasını kaldırıp bakmamıştı bile. Daha yeni yapılmış sıcak kahve fincanını elime almamla devirip dökmem bir oldu. Üç parmağım olduğu gibi haşlanmıştı. Rico hemen bir parça buz bezle sarıp önüme bıraktı ve dökülen kahvenin yerine yenisini hazırlamaya koyuldu. Beze dokunmamıştım bile. Kahveleri masaya götürüp bıraktıktan sonra hızla personel tuvaletine gittim ve kabinin kapısını kapatıp ağlamaya başladım. Biri gelir de duyar diye, sağlam olan elimle ağzımı kapatıyordum. Zaten ağlayasım vardı, elimi yakmam da üzerine tuz biber ekmişti.

Ne kadar süre o halde kaldığımı bilmiyordum. Kabininden çıktığımda yüzümü soğuk suyla yıkayıp tipimin düzelmesi için bekledim. Tuvaletin kapısını açtığım an Dom'un göğsüyle karşılaştım. Gözlerini üzerime dikmiş buz gibi bir ifadeyle bakıyordu. Sanki tuvalette boş boş oturduğum için bana kızacaktı. Aniden bir şey ararmış gibi bileğimin tekini kaldırıp çevirdi, sonra onu bırakıp diğer bileğime uzandı. Yanan parmaklarıma bakarken yüz ifadesi fazlasıyla ciddileşmişti. Bileğimi bırakmadan tuvaletin kapısını ayağıyla iterek araladı. Musluğu açtıktan sonra elimi akan suyun altında tuttu.

"Rico'nun verdiği buzda tutmalıydın elini!" dedi sanki bir ebeveynin çocuğuna akıl vermesi gibi.

"Evet," dedim kısaca. Konuşmak istemiyordum, çünkü yeniden sümüklü çocuklar gibi ağlamaktan korkuyordum.

"Dikkatsiz davranmamalısın."

"Evet."

Elim soğuk sudan artık hissizleşip daha da kızarmaya başlamıştı.

"İyi misin şimdi?"

Ona bakmadan kafamı salladım. Elimi çekip kurtardıktan sonra, "İşe dönmem lazım," dedim ve teşekkür bile etmeden hızla dışarı çıktım.

Kendimi daha fazla rezil etmeden gitmem çok yerinde olmuştu. Tüm akşam hiç durup düşünmeden atom karınca gibi çalıştım. Yine çok iyi bahşiş kazanmıştım. Bu parayla en kısa zamanda iyi bir kuaföre gitmeye karar verdim. Bunu Dom ya da o fasulye sırığı sevgilisi yüzünden değil, tamamen kendim için yapacaktım.

O gün de annemi aramamıştım...

Ertesi sabah Silvia ile kahvaltımızı yaptıktan sonra, ona tanıdığı bir kuaför olup olmadığını sordum. Senelerdir gittiği kuaföre beraber gitmeyi teklif etti.

Borgognona Caddesi'nde Gianluca isimli solaryum canavarı bir gay'in sahip olduğu kuaför salonuydu. İçerisi elli yaş üstü kadınlarla doluydu. Herhalde gittiğimiz günle alakalı bir şeydir diye düşündüm. Kısaltılmış adıyla Luca, Silvia'nın yanaklarını şapur şapur öptükten sonra benim üzerime atladı ve aynı samimiyetle ıslak ıslak öptü.

Ardından uzun saçlarımı tutarak hayretle baktı ve ne kadar nostaljik bir görünümüm olduğunu söyledi. Neyim nostaljikti anlamamıştım ama adama ters gitmemek için bir şey demedim.

Beni saç kesim koltuğuna oturtup hemen arkama geçti. Tam saç kesimimin modern ve havalı olmasını istiyorum diyecektim ki, adam konuşmamam için işaret etti. Sonra gözlerini aynadaki görüntüme dikip bir süre dikkatle inceledi. Ardından hızla yanımdan ayrıldı. İki dakika sonra kalem kutusu benzeri deri bir kılıfla geri döndü. Kılıfı önümdeki tezgâha yayıp bağlarını çözdü. İçinden kesim seti çıkarıp yine tezgâhın üzerine dizdi. Ben saçımı ıslatmasını beklerken, adam makasını öptükten sonra cart diye kesime başladı. İtalya'da saç modası ne durumdaydı bilmiyordum ama buradan Zeki Müren saçıyla da çıkabilirdim.

Silvia'nın elime tutuşturduğu moda dergisine bakarken, gözlerimi özellikle aynadan uzak tutmaya çalışıyordum. Gerçi dergiye baktığım da söylenemezdi ya. Bir şampuan reklamına dalmış dün olanları düşünüyordum. Daniela'nın restorana gelişi, Dom'un onun masasına gidip oturması, dikkatsizlik yapıp elimi kahveyle haşlamam, sonra Dom'un gelip bana yardım etmesi... Bana bakmadan elimi yaktığımı nasıl fark etmişti ki? Rico mu söylemişti, yoksa o mu görmüştü bilemiyordum. Önemli olan orada olmasıydı, her zamanki gibi. Bu adam hayatıma girdiğinden beri ne zaman ihtiyacım olsa hep yanımda olmuştu.

"İşte bitti! Mükemmel oldu," dedi Luca dergiyi elimden alırken.

Aynaya baktığımda ilk fark ettiğim şey harika göründüğümdü. Az önce baktığım şu dergideki kızlar gibi

olmuştum. Aslında saçlarım fazla kısaltılmamıştı, sadece havalı bir kat kesimi yapılmıştı.

Silvia yanıma gelip çenemden makas aldı. "Muhteşemsin, Fiore. Çok çok güzel oldu, hayatım."

"Yeniden geldiğinde uçlarına renk de katacağım. Işıldayacaksın. Luca'nın salonuna gelen asla memnun kalmadan çıkmaz."

Gülümseyerek ayağa kalktığımda, adam yeniden yanaklarıma ıslak öpücükler kondurdu. Ben de mutlu olduğum için, aynı içtenlikle ona sarıldım.

Daha dün güzelleşmek istiyordum ve şimdi gayet havalı olmuştum.

Hemen bir selfie çekip Merve'ye yolladım. Bakalım o da beğenecek miydi?

Luca'nın yaptığı saç modeli kesinlikle yakışmıştı bana. Ama iş ödemeye geldiğinde gözlerim yuvalarından fırladı. Sadece bir saç kesimine 50 euro istiyordu. O da Silvia'yı tanıdığı için. Normali 65 euro kadardı. İtalya'da garson yerine kuaför olmak daha iyi bir seçimdi belki de.

Salondan çıktıktan sonra, kahve içmek için turistik kafelerden birine oturduk. Kafam hâlâ dün olanlarla doluydu. İstemsizce iç çektim.

"İyi misin, Fiore?"

Gözüm önümdeki kahve fincanına dalmıştı. Silvia'nun sesiyle gerçek dünyaya döndüm.

"Silvia, Dom'un sevgilisiyle tanıştın mı?"

Kendimi tutamayıp sormuştum ama ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. *Neden soruyorsun?* derse ne diyecektim?

Kahvesinden minik bir yudum aldı ve sonra gayet normal bir tavırla yanıt verdi.

“Hayır, şahsen tanışmadım, sadece bir iki kez uzaktan görmüşlüğüm var.”

“Neden tanıştırmadı sizi?”

Omuzlarını silkerek, “Dom karmaşık bir adamdır. O kadına karşı hissettiklerinden emin olsaydı, çoktan tanışmış olurdum bence. Ama değil ki buna gerek görmüyor.”

İçime şarıl şarıl serin sular akmaya başladı. Yani evlenecek kadar ciddi değillerdi bu durumda.

Cevabımı almıştım. Şimdi merakımı sıradan göstermek için konuyu bir yere bağlamam gerekiyordu.

“Kadın dün akşam arkadaşlarıyla restorana geldi de, o yüzden sordum. Çok güzel bir kadın. Tüm müşteriler dönüp ona baktı.”

“Manken diye biliyorum. Hakkını vermem gerekir, gerçekten de hoş bir kadın. Ama her şey güzellikle bitmiyor. Bir erkek bunların dışında başka özellikler de arar.”

Elini uzatıp önce başımı, sonra kalbimi işaret etti. “Bu iki yer ilişkinin uzun ömürlü olmasını sağlar.”

“Pek çok erkek bunların yerine paketin dışını tercih ediyor ama,” dedim açıkça ve kahvemden bir yudum aldım.

Silvia kafasını sallayarak gülümsedi. “Her anahtar her kapıyı açmaz. Herkes için belirli bir anahtar vardır ve ikisi eşleşirse bir daha birbirinden kopamaz.”

“O zaman Cem benim için doğru anahtar değilmiş,” dedim gülerek. Silvia, Cem’in kim olduğunu anlamadığı için soran gözlerle bakınca, “Buraya gelmeme sebep olan kişi,” diye açıkladım. Ardından buraya gelene kadar

yaşadıklarımı baştan sona anlattım. Ondan bir şey gizlemeye gerek yoktu, çünkü beni en iyi anlayabilen ikinci kişiydi.

“Bu kadar şey içinde bir tek ailenin neden öyle aşırı tepki verdiğini anlayabilmiş değilim,” dedi hayretle.

Nasıl anlatabilirdim ki Türk aileleri için namus kavramının onlarınkinden çok farklı olduğunu? Aileme göre, benim Cem’le flört etmem evlenmemiz için yeterli bir sebepti.

“Benim ailem biraz fazla tutucudur,” dedim kısaca. “Aslında aramızda duygusallık dışında hiçbir şey geçmedi ama yine de evlenmemizi istediler.”

Bu sefer daha meraklanmıştı. “Ne yani, siz sevgili oldunuz ama hiç fiziksel olarak yakınlaşmadınız mı?”

Bu başkasıyla konuşulacak bir konu olmasa da, Silvia’dan hiç utanmıyordum. Başımı *hayır* anlamında salladım. “Kimse olmadı hayatımda.”

“Peki, Cem’i hâlâ sevdiğini düşünüyor musun?”

“Hayır,” dedim hiç duraksamadan. Çünkü artık bundan emindim; Cem’i hiç sevmemiştim. “Belki de ondan önce kimseyle yakınlık kurup görüşmediğim için sevdiğimi sandım. Çok iyi bir insandı. Eğlenceli, kendine güvenli, bilgili... Çok yakışıklıydı ama asla fiziksel olarak ona karşı dayanılmaz bir şey hissetmedim.”

“Gerçekten âşık olduğunda, onu hem kalbinde hem de vücudunda hissetmek istersin,” dedi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, hâlâ kocasını özlüyor ve birlikte yaşadıkları zamanları hatırlıyor gibiydi.

“Haklısın. Şimdi sevginin daha farklı bir şey olduğunu anlıyorum. Onsuz nefes alamamak, aynı zamanda hem acı çekmek hem bulutlara tırmanmak...”

Yanağımdan makas aldı ve "Bu duyguları şu anda yaşıyor gibi konuşuyorsun," dedi gülümseyerek.

Bir anda panik olup kızardım. Ona yok desem yalan söylemiş olacaktım, var desem kim olduğunu merak edecekti.

"Öylesine söyledim sadece," deyip konuyu değiştirdim.

Eve döndükten sonra, işe gitmek için hazırlandım. Ama çıkmadan önce Silvia elinde dikdörtgen bir teneke kutuyla yanıma geldi. "Bak sana neler göstereceğim... Gel hadi," dedi ve heyecanla ikili koltuğa geçip oturdu.

Yanına gidince kutunun kapağını açtı. İçinde eski fotoğraflar vardı. En üsttekinden başlayıp göstermeye başladı. Hepsi ilgimi çekiyordu ama tabii ki içinde Dom'un olduğu fotoğraflara daha uzun süre bakıyordum.

"Küçükken bile ciddiymiş, baksana," dedim elimde tuttuğum fotoğraftaki Dom'u göstererek. Bir kaya parçasına tek bacağına uzatmış, elleri belinde poz vermişti. Üzerinde daha önceki çocukluk fotoğrafında olduğu gibi şortu ve dizine kadar çektiği çorabı vardı.

"Evet. Hayatın yükü daha o zaman omuzlarına binmişti. Hep sorumluluk sahibi bir çocuk oldu. Arkadaşlarıyla eğlenmek yerine bizimle kalırdı. Babası gittikten sonra da kendini bizden sorumlu hissetti."

"Bir çocuk için çok zor olmalı."

"Evet ama Dom böyle biri. Hep ona göre en doğru olanı yapmaya çalışır."

Gözlerim dolmuştu. Dom gördüğüm en düzgün insan olabilirdi. Evet, bazen dikbaşı ve aksiydi ama o kadar çok güzel yanı vardı ki... Bana bile kaç kere yardım

etmiş, ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu. Görüp görebileceğim en adam gibi adamdı.

Fotoğraflara bakmak ailemi ne kadar özlediğimi hatırlatmıştı. Bugün kararlıydım, annemi arayacaktım. Kapıdan çıkar çıkmaz cep telefonunu çevirdim ama açmadı. Büyük ihtimalle duymamıştı. Zaten annemin telefonla çok işi olmazdı. Metrodan indikten sonra işe yürürken tekrar aradım. Defalarca çalmasına rağmen yine açılmamıştı. Tam aramayı sonlandıracakken bir anda annemin sesini duydum.

“Efendim!”

Annemin sesi sanki milyon yıl öncesinden geliyordu. Ses tonu o kadar farklı gelmişti ki.

“Anne, benim Çiçek,” dedim ve sustum. Tepkisinin ne olacağını bilmiyordum. Yüzüme mi kapatacaktı, yoksa konuşacak mıydı?

“Çiçek?”

Sesim çok mu farklı çıkıyordu ki?

“Anne, benim.”

Yürümeyi bırakmış, bir ayakkabıcının beton sütununa sırtımı dayamıştım.

“Annem, iyi misin? Neden aramadın hiç? Yazık değil mi bize? Neden böyle yapıyorsun?”

Evet, telefonun suratıma kapatılıp yok sayılmaktansa, azar ıstımket daha iyi gelmişti.

“Anne, özür dilerim. Ben sizi daha fazla üzmemek için aramak istemedim.”

“Kızım, daha ne üzeceksin? Aldın başını gittin bize sormadan etmeden. Olacak iş miydi bu? Baban kalp krizi

geçirecek diye çok korktuk. Ablanla abinler de üzüldü, hepimiz merakımızdan ölecektik. Allah'tan Merve'yle annesi bizi arayıp sürekli haberdar ettiler. Yoksa abin arkandan gelecek, oranın polislerine sorup bulacaktı seni."

Her şeyi bilmiş abim, koca Roma'da polislere sorup mu beni bulacaktı? Hey Allah'ım!

Bu arada arkadan bardak çanak sesi geliyordu. Kesin bulaşık makinesini boşaltıyordu.

"Anne, merak etme, ben çok iyiyim. Gerçekten. Sizin endişeleneceğiniz hiçbir durum yok."

"Merve harika bir işte çalıştığını söyledi. Kocaman bir firmanın müdürlüğünü yapıyormuşsun. Sana ev bulmuşlar, araba vermişler, herkes el pençe divanmış çevrende..."

Kahkahayı patlatacaktım ama ağlanacak halime gülmek fazla ironik geldi ve sustum. Merve'nin sallamalarına alışmıştım ancak bu sefer sağlam sallamıştı.

Şu an hiç de bayan doğruculuk yapamayacaktım. Madem o öyle biliyorlardı, öyle devam edebilirdi. Buraya gelip görececek halleri yoktu ya...

Kardeşlerim okumayı sevmedikleri için, benim okuma isteğim ezelden beri gülünç gelirdi onlara. Ablam liseden sonra hemen evlenip Eskişehir'e yerleşmiş, abim de su istasyonu açıp damacanayla su servisi işine başlamıştı. Bunca sene okuyacağım diye tantana çıkarmışken, şimdi Coincidenza'ya gelip beni bardak çanak getirip götürürken görseler ikisi de zevkten dört köşe olurlardı.

Merve'nin benimle ilgili bu kadar atıp tutması hoşlarına gitmişti belli ki. Bana olan kızgınlıklarını azaltmak için bunun üzerine gitmeye karar verdim.

“Burada çok rahatım, eski işimden çok daha iyi kazanıyorum.” Bu gayet doğrudu aslında. “Patronumun anesi harika bir kadın. Onunla kalıyorum, bana kol kanat geriyor.” Bu da doğrudu. “Bu iş bana çok şey kattı, herkesin kıskandığı bir konumdayım.” Sallama kısmına geçmiştim artık. “İş arkadaşlarımdan hepsi beni çok seviyor.” Laura beni bir kaşık suda boğmak için fırsat kolluyor ama diğerleri seviyor sayılır.

“Oh oh! Aferin benim kızıma! Ama bak yine de bize danışmadan gitmen çok ayıptı. Babanı arayıp bir helallik alman lazım. Hatta ilk fırsatta kalk gel, elini öp babanın. Ayıptır, adamı çiğneyip gittin. Biz de biraz abarttık olayı farkındayım. O çocuk gerçekten nişanlıymış, evlenmiş geçenlerde. Siz sadece arkadaşmışsınız meğer. O anası ne şeytan! Seni kıskandı da ondan iftira attı. Ama ben biliyorum, çıkacak onun bir yerinden. Kızımın namusuna laf söyledi. Allah onu bildiği gibi etsin! Şeytan kadın!”

Annem aralıksız konuşmaya devam ederken koca bir *oh* çektim. Biraz olsun üzerimdeki yük azalmıştı. Babamlar Cem’in peşini bırakmış, Rezzan cadısının bizi ispiyonlamasının hasedinden olduğunu sanmışlardı.

“Benim güzel kızım, sen ne edeplisin... Çekemiyorlar seni işte. O kadın işini elinden alacaksın diye korktu bence. Doğruya doğru, ondan daha becerikliydin. Neyse olsun bak, en güzel yere gittin çalışmaya. Şadiye teyzelere söyleyeceğim, onun kızı da Roma’ya gelmek istiyormuş. Gerçi onun dili mili yok, salak bir şey ama olsun, akraba işte. Belki ona da iş bulursun.”

“Tamam annem, inşallah. Babama ondan özür dilediğimi söyler misin? Ben arayıp konuşmadan önce sen ona açıklama yaparsın. Bir de burada biriktirdiklerimi

göndereceğim ama nasıl göndereceğimi henüz bilmiyorum. Öğrenince size haber veririm, olur mu?"

Uzun süre aynı yerde heykel gibi dikilince, dükkândaki adam oturduğu yerden bana dik dik bakmaya başlamıştı. Bu yüzden konuşurken bir yandan da işe doğru yürüyordum. Neredeyse kapının önüne kadar gelmiştim.

"Peki, kızım. Sen akşam müsait olursan yine ara. Abinle ablanı da ara. İkisi de gönül koydu kardeşimiz bizi sevmiyor diye. Herkesten helallik al. Biz ne ettiyse seni sevdiğimizden ettik. Şimdi anlamıyorsun ama evladın olunca anlarsın."

"Haklısın, anne. Herkesi teker teker ararım merak etme. Şimdi kapatmam lazım. Hem çok yazdı, hem de işe geldim."

"Tamam, güzel kızım."

Telefon elimde kalakalmıştım. İki aydan fazladır buradaydım ve ailemle tek kelime konuşmamıştık. Beni evlatlıktan reddettiklerini düşündüğüm için aramayı hep ertelemiştim. Ama nasıl olduysa, korktuğum kadar vahim bir durum yoktu ortada. Belki de bunu Merve ve annesi sağlamıştı. Hakkımda sürekli olumlu şeyler söyleyip ailemin kötü düşüncelerini kırmışlardı. Annem Cem'in evlendiğini söylemişti laf arasında. O evlendiği için de, bizim flört ettiğimiz gerçeği ortadan kalkmış, Rezzan'ın bana iftira attığını düşünmüşlerdi. Bu arada buradan iyi bir iş teklifi alınca, onların kabul etmeyeceklerini düşündüğüm için habersizce gelmeme bozulmuş olsalar bile, iyi kazandığımı duyunca kızgınlıkları azalmıştı. Bir de burada patronumun yaşlı annesiyle beraber oturuyor olmam da annemin hoşuna gitmişti sanırım. Merve her şeyi yoluna koymuştu. Ona sahip olduğum için o kadar şanslıydım ki...

“İçeri girecek misin?” dedi Laura. Restoranın arka kapısının girişinde tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Geliyorum,” dedim telefonla bakışmayı bırakıp çantama koyarken.

İçeri girip üzerimi değiştirdikten sonra, koridorda Massimo’yla karşılaştım. Önce ıslık çaldı, sonra eliyle İtalyanlara özgü güzel işaretini yapıp “Bellissima!” dedi.

“Beğensen iyi olur, çünkü İtalya’da saç kesimi acayip pahalıymış.”

“Kesinlikle çok yakışmış, Fiore.”

O kadar samimi ve iyi bir çocuktuk ki, kendimi ona çok yakın hissediyordum. Yanına gidip yanağına öpücük konurdum. “Teşekkür ederim. Küçük bir değişiklik sadece.”

Sohbet ede ede içeri yürüdük ve işe koyulduk.

En fazla bir saat sonra, mutfaktan siparişlerimi alıp içeri giderken yolda komilerden biri önüme çıktı. “Patron seni görmek istiyor,” dedi heyecanla. İşe yeni başlayan çaylaklardan biriydi ve Dom’dan çok korktuğu belliydi.

“Tamam, giderim.”

Beni neden görmek istiyordu ki? Belki de dün elimi yaktığım için iyi olup olmadığımı soracaktı.

Odasının kapısı her zamanki gibi açıktı. İçeri girmeden önce kapıyı tıklattım.

Başını kaldırıp bakmadan, “İçeri gir ve kapıyı kapat!” dedi.

Ses tonundan belliydi ki, yine keyifli bir konuşma olacaktı.

Emrettiği üzere kapıyı kapattım ve masasının önünde dikilip konuşması için bekledim. Birkaç dakika daha bana

bakmadan önündeki işle ilgilenmeye devam etti. Sonra tek eliyle gözünü ovaladı. Ardından elini çenesine götürüp gözlerini bana dikti. Tam tahmin ettiğim gibi, hayırlı bir konuşma gelmiyordu. Ne yaptıysam ya da her ne ol-duysa birazdan canıma okuyacaktı.

Sırtımı dikleştirdim. Sorun ne olursa olsun karşısında ezilmeyecektim.

“Seninle işe başladığın ilk gün gayet açık konuştuğumu sanıyordum,” dedi buz gibi ses tonuyla.

“Neyle ilgili?” diye sordum kısaca. Ne de olsa o gün bir sürü şey söylemişti.

“Çalışanlarımdan uzak durmanla ilgili.”

Gözleri beni suçlar gibi bakıyordu.

Kafam karışmıştı. Bunu dediğini tabii ki hatırlıyordum ama benim bununla ne alakam vardı onu anlayamıyordum.

Ben ona şaşkın şaşkın bakarken, “Bu söylediğimin ne-sini anlamakta zorlandın?” diye sordu.

“Ne anlatmaya çalışıyorsun, direkt söyler misin?” dedim sesim sinirden titrek çıkmıştı.

“İş yerinde çalışanlarımdan biriyle aşırı samimi ol-mandan bahsediyorum.”

“Kiminle samimiymişim?”

Eli bu sefer sakallarındaydı.

“Massimo’yu koridorda öptün mü?”

Konu bununla mı ilgiliydi? Alt tarafı arkadaşça yana-ğından öpmüştüm, dudağına yapışmamıştım ya! Zaten adam nişanlıydı, bana karşı bir hissiyatı yoktu.

“Evet, öptüm ama...”

Çat diye lafımı kesti.

“Bu iş yerinde buna izin verilmeyeceği sana söylenmişti!”

Madem bu iş yerinde öpüşmek koklaşmak yasaktı, sen neden benimle yatmak istedin?

Ağzıma geleni saymak istiyordum ama zor da olsa kendimi tuttum. Çünkü aklımdan geçenleri söylersem beni işten atmasından korkuyordum. Parasız kalacağım diye değil, bunun bir daha geri dönüşü olmaz diye susacaktım. Zaten ben ne desem fikri değişmeyecekti, bir kere kararını vermişti. Derin bir nefes çekip, *Ya sabır!* dedim içimden. Sabır şu anda en ihtiyacım olan şeydi.

“Evet, söylenmişti.” Ama laf sokmadan gitmeye de niyetim yoktu, bu yüzden imalı bir şekilde devam ettim. “Merak etmeyin, Bay Dom... Size ilk gün söz verdiğim gibi, yatacaklarımı buradan seçmeyeceğim.”

Elmacık kemikleri tıpkı kızıp çileden çıktığı zamanlarda olduğu gibi yeniden atmaya başladı. Gözleri alev almıştı, bunu hissediyordum. Ama benim de tüm vücudum alev almıştı. Çünkü beni anlamadan dinlemeden suçlamıştı. Kendi gözüyle görse, Massimo’yu öpüşümün gayet arkadaşça olduğunu bilirdi. Biri ispiyonlamış olmalıydı. Laura! Evet, kesin oydu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum aynı onun gibi buz gibi bir ses tonuyla.

“Yok! İşine dön!” dedi sanki değersiz biriymişim gibi ve başını çevirerek başka bir şeye odaklandı

İşe geri döndüğümde suratım tabii ki düşmüştü ve haksızlığa uğradığım için sinirden bir şeyleri tekmelemek istiyordum. Rico’nun yanına uğrayıp içecek siparişlerini alırken gözüm bir masaya takıldı. Çünkü masadaki adam

gözünü dikmiş bana bakıyordu. Bay Karizmatik Takım'ı hemen tanıdım. Bu sefer yanında o sıska ve obez arkadaşları yoktu, orta yaşlarını geçmiş, mavi gözlü, kır saçlı ama onun kadar karizmatik bir adam vardı. Gülümseyerek yanlarına gittim. Ne de olsa adam önceki gelişinde bana inanılmaz kibar davranmış, rekor bir bahşiş bırakmış, bir de yanındaki şapşala haddini bildirmişti.

"Hoş geldiniz," dedim içtenlikle.

Bu sırada şef hemen ensemde bitmiş, menülerini önlerine bırakırken bana hafifçe gülümseyerek ortadan kaybolmamı söylemeye çalışıyordu. Tam afiyet olsun deyip kaçacakken, Bay Karizmatik Takım şefe dönerek "Sergio, bu akşam masamıza bu genç bayanın bakmasını istesem kabalık etmem umarım. Son geldiğimizde bizimle o ilgilenmişti," dedi.

Adamın sesinin ne kadar karizmatik olduğunu yeniden hatırladım.

Şef aslında biraz bozulduysa da, bunu belli etmeyecek kadar profesyoneldi.

"Tabii ki, Bay Dante. Nasıl isterseniz," diyerek yanımdan ayrıldı.

Bay Karizmatik Takım, yani Dante, bana bakmaya devam ediyordu. "Son gördüğümünden beri nasılsın? İşe biraz daha adapte olmuşsun gibi geldi," dedi beni baştan aşağı süzerken.

Adamın beni süzmesi hiç itici gelmiyordu, klas bir havası vardı. Mafya babası olsun olmasın hoş birine benziyordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim. İşe de oldukça alıştım."

"Buna sevindim."

Adamın bakışları başka tarafa kayınca ben de arkamı dönüp baktım. Dom arkamda durmuş gözlerini kısarak bana bakıyordu. Muhtemelen *Az önce fırçaladığım halde yine mi işleri karıştırıyorsun?* bakışıydı bu. Evet, tabii ya... Az önce beni dinlemeden fırçalamış, işten kimseyle flört etmemem konusunda güzel bir nutuk çekmişti. Tek kaşını kaldırıp yanımdan geçti ve adamlarla tokalaşıp sohbet etmek için yanlarına oturdu.

Konuşmalarını bilerek böldüm ve “Kararınızı verdiğiniz siparişlerinizi alabilirim,” dedim gayet sevimli bir şekilde.

Adamlar ne istediklerini söyledikten sonra gülümseyerek yanlarından ayrıldım. Siparişleri hazırlandığında masalarına geri döndüm. Tabakları masaya yerleştirirken, Dante denilen adam “Roma’da yaşamaktan hâlâ memnunsun?” diye sordu. Adam aynı Dom gibi kirli sakallıydı ama ondan biraz daha yaşı olduğu belliydi. Bakışlarında içtenlik ve dürüstlüğün yanında sanki acımasız bir yön daha vardı.

“Roma’nın birçok yerini hâlâ görmüş değilim ama yine de burayı seviyorum.”

Yanındaki diğer adam “Romalı olacaksan, Romalı olmalısın!” dedi bilgece.

Bay Dante tek kaşını kaldırıp bana baktı ve “Roma’yı gerçek bir Romalı tanıtmalı sana. Ne dersin? Seni gezdirmeme engel olan bir şirket kuralı var mı?” diye sordu gözünü kırparak.

Dom’un söyledikleri hâlâ aklımdaydı ve elime de Allah tarafından enfes bir fırsat geçmişti. Dom daha ağzını açmadan lafa girdim.

“Şirket kurallarımız çalışanlarla ilgili. Gelen müşterilerimizle ilgili bir şey söylenmedi bana,” dedim gözlerimi dikip Dom’a bakarak. Madem öyle işte böyle...Türk damarımı attırırsan böyle olur, asabi herif!

Dom robot gibi hiçbir mimik yapmadan, yüz ifadesi değişmeden bana baktı. Yalnız kalsak beni böcek gibi yumruğunun ortasıyla ezerdi kesin.

Muhabbeti fazla abartmadan, “İhtiyacınız olursa haber verin lütfen,” dedim ve flörtöz bir şekilde gülümseyip yanlarından ayrıldım. Şef Sergio içeceklerini masaya ilk oturduklarında getirmişti zaten.

Mutfığa gidip diğer siparişleri verecekken Dom arkamdan gelip bileğimden tuttu ve “Odama çabuk!” dedikten sonra bırakıp hızla odasına doğru gitti.

Bir günde iki azar... Bugün bir an önce bitse iyi olacaktı.

İçeri adım attığım anda kapıyı kapattı. Zaten hemen kapının girişinde beni bekliyordu.

Tam *Ne oluyor?* diye soracakken, Dom omuzlarımdan tutarak beni bir hamlede kapıya yasladı. Nefesi tüm yüzümü kaplıyordu. Kalp atışlarını kendi kalbimin hemen üzerindeymiş gibi hissediyordum. Ne yapmak istediğini anlayamamıştım. Bana gözdağı mı veriyordu, yoksa yine öpecek miydi bilmiyordum. Ama kalbim bulunduğu yere sığmıyordu ve bu yüzden de nefes almakta zorlanıyordum. Bu sırada biraz daha yaklaştı. Şimdi bacak kaslarını bile hissedebiliyordum. Ne olacağını görmek istiyordum ama göz kapaklarım buna izin vermiyordu. Heyecandan birden ağırlaşp kendiliğinden kapandı. Bir şey göremesem de, kokusunu ve dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Eğer düşündüğüm şey olmaz ve beni öpmezse,

dayanabileceğimi sanmıyordum. Buna ihtiyacım vardı, ona ihtiyacım vardı...

Düşüncelerimi duymuş gibi, alev alev yanan dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Dudaklarımdan başlayan sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Sanki dudaklarım benim kontrolümde değildi; hiç tereddüt etmeden, sorgulama-dan onun öpüşlerine karşılık veriyordum. O kadar özle-miştim ki onu. Beni öptüğünden daha fazla öpüyordum belki de. Sanki o an sadece biz varmışız, dünya ikimiz-den ibaretmiş gibi.

Sonra aniden durdu. Gözlerim hâlâ kapalı olsa da, uzaklaşmadığını biliyordum. O kadar yakındı ki, nefes aldığında dudaklarımız hâlâ birbirine değiyordu. Ken-dini uzak tutmaya çalışıyor gibiydi, sanki mücadele edi-yordu durmak için. Gücümü toplayıp gözlerimi açtığımda onun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Tek dağı-lan ben değildim yani...

Elimi yanağına götürüp okşadım.

"O adamdan uzak dur!" dedi gözlerini açtığında. Sesi sanki dibi gözükmeyen bir kuyudan geliyormuş gibi çok derinden ve sessizdi. Fısıldıyordu belki de.

Başımı *tamam* anlamında salladım.

Hâlâ aynı durumdaydık, ne o kıpırdıyordu ne de ben. Ne yapacağımı bilmiyordum, tek istediğim biraz daha böyle kalmaktı. İlk defa tamamen içimden geleni yapıp baş-ımı onun boynuna yasladım ve gözlerimi yeniden kapat-tım. İsterse beni çekip itebilirdi, umurumda değildi. Bu-rası sanki bana aitti. O da kendi başını yanağıma doğru yaklaştırdı. Benim onun kokusunu içime çekmem gibi, o da sanki boynumu kokluyordu. Bundan daha mutlu

olduğum başka bir an hatırlamıyordum. Bu kadar sene yaşayıp anılar biriktirdikten sonra hiçbirinin şu anki kadar sihirli olmaması ne tuhaftı. Dom hayatımdaki her şeyi değiştirmişti. Demek Silvia'nın daha bu sabah demek istediği buydu. *Her anahtar her kapıyı açmaz. Herkes için belirli bir anahtar vardır ve ikisi eşleşirse bir daha birbirinden kopamaz.* O benim anahtarımdı...

"Dom," dedim sessizce. Başım hâlâ boynundaydı.

"Biliyorum," dedi kulağıma fısıldayarak.

"Hayır, bilmiyorsun!"

Gözyaşlarım akıyordu. Ona âşık olduğumu bilmiyordu. Bunu nasıl bilebilirdi ki? Ben bile az önce bundan emin olmuşum. Kafama balyoz yemiş gibiydim. Bunca zaman basit bir kalp çarpıntısıdır, boşluktandır diye kendimi kandırıp, aklıma geldiğinde de saçmaladığımı söyleyip inkâr etmişim. Fakat şimdi anlıyordum ki, ben bu adama âşık olmuşum. Bu benim daha önce deneyimlediğim, bildiğim bir duygu değildi. Bugüne dek ayaklarım yere basarken, şimdi ne ayaklarımın, ne de nerede olduğumun farkındaydım. Bu da kendimi çaresiz hissetmeme sebep oluyordu.

Gözyaşlarımı sildim ve hiçbir şey söylemeden onu odada öylece bırakıp çıktım.

Kendime geldikten sonra, şefe benim masama bakmasını, çünkü kadınsal bir mevzu yaşadığım için rahatsızlandığımı ve erken çıkacağımı söyledim. Dom'la daha fazla karşılaşmaya dayanamayacaktım. Bir gün için aşırı doz heyecan yaşamıştım zaten.

Eve gitmek istemiyordum. Metroya binip İspanyol Merdivenleri'nin yakınında indim. Kendimi kalabalığın

içine atmak istiyordum. Merdivenler her zamanki gibi hınca hınç doluydu ama Uzak Doğulu yaşlı bir çiftin hemen yanına sığışıp oturdum. Bir elim çenemin altında, hipnotize olmuş gibi aynı noktaya bakıyordum. Bir anda üzerimden gelen koku dikkatimi dağıttı, çünkü boyun ve omuz tarafımdan Dom'un parfüm kokusu geliyordu. Omzuma dönebildiğim kadar dönüp kendimi kokladım. İspanyol Merdivenleri'nde kendini koklayan bir kadın! Beni izleyen biri varsa, kafayı üşüttüğümü düşünüyor olabilirdi.

Kucağımdaki çantadan telefonumun titrediğini hissedinceye kadar bu halde durmuş olmalıydım. Kimin aradığı umurumda değildi ama yine de zırıl zırıl çalmasını diye çantamdan çıkardım. Ekranda 'Domenico Marchi' yazıyordu.

Ben ekrana bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken, telefon hâlâ çalmaya devam ediyordu. Dudağımı endişeyle ısırp "Evet," diye cevapladım. Ama ses yoktu. Yanlışlıkla aradığını düşünmeye başlamıştım ki, "Neredesin?" diye sordu.

Ben neredeydim? Nerede olduğumu unutmuştum. Etrafıma bakındım ve "İspanyol Merdivenleri," dedim. Tam *Neden soruyorsun?* diyecekken, "Oradan bir yere ayrılma!" dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Bu ne demekti şimdi?

Bir daha arar diye telefonu elimde tutmaya devam ettim. Yaklaşık on beş dakika sonra karşımda belirdi. Oturduğum yerden ona bakınca gözüme hiç görünmediği kadar uzun ve heybetli gelmişti.

Şaşkın bir halde ona bakarken kalkmam için elini uzattı. Sanki uçurumun kenarından düşmemem için uzatılan

mucizevî bir el uzatıştı bu. Gözlerimi kırptıştırıp ayağa kalktım ama elimi bırakmadı. Hiç konuşmadan el ele yürürken yanıımızdan geçen insanlar sanki şeffaf gibiydiler, yoklardı... Sadece biz vardık ve bize ait bir yolda yürüyorduk. Bana gelmişti, benim yanııma... Elimden tutmuştu...

“Hızlı mı yürüyorum, yoruldun mu?” diye sorduğunda başımı *hayır* anlamında salladım. Sonra benimle konuşmasından cesaret alarak “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Eve,” dedi.

Bir anda kal gelmişti ama çaktırmamak için yürümeye devam ettim. Beni evine götürüyordu? Zuccari Sarayı’nın önüne geldik. Arabasını hemen sağ tarafındaki sokağa biçimsiz bir şekilde park etmişti. Buraya aceleyle mi gelmişti acaba? Elimini bırakıp cebindeki kumandayı çıkardı ve arabanın kilidini açtı. Aynı anda arabaya bindik. İkiimiz de hiç konuşmuyorduk. Gözümü yoldan ayırmıyor gibi görünsem de aslında boşluğa bakıyordum, yol umurumda değildi.

Daha önce hiç geçmediğim sokakların birinde arabayı durdurdu ve indik. Eski bir apartmanın önündeydik. Dom’un ardından ben de içeri girdim. Apartman eski olabilirdi ama içi tamamen krem tonlarındaki imparator mermerden yapılmıştı. Mermer duvarlara sıralı olarak takılan çiçek dalları şeklindeki pirinç aplik lambalar sanki kraliyet sarayı gibi bir hava vermişti. Girişin sol tarafında duran yine pirinçten yapılma posta kutuları oldukça gösterişli duruyordu. Demek ki Roma’da her şey çok da eski değildi. Nostaljik görünen ama aslında içi yepyeni olan bir asansöre bindik. Dom dördüncü kat tuşuna bastıktan sonra sırtını hemen arkasındaki aynaya dayadı ve bana bakmaya başladı. Bu adam sadece bakarak bile beni benden

alıyordu. Üzerimde ince bir tişört vardı ama sanki kumsaldaymışım gibi ter içinde kalmıştım.

Asansörden indiğimizde, hemen karşımıza çıkan daireye yönelip elinde tuttuğu anahtarla kapıyı açtı. Onun arkasından içeri girdikten sonra kapıyı kapattım. Evin ışıklarını açmadan holden salona geçmişti ama pencereler açık olduğu için sokak lambaları evi aydınlatıyordu.

Salonda öylece ayakta duruyordu. Sessizce yanına doğru ilerledim ve hemen önünde durdum. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde artık biliyordum, ben zaten onun-
dum. Konuşmadan sadece birbirimize bakıyorduk. Son-
suza kadar bu gözlere bakabilirdim.

Ellerini uzatıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Gözleri karanlığın içinde parlayan bir çift alev topu gibiydi.

“Saçlarını kestirmişsin,” dedi aniden.

Afallamıştım.

“Fark edeceğini sanmıyordum.”

“Güzel görünüyorsun. Ama bir daha saçlarına dokunma.”

“Senin için yapmıştım aslında. Beni beğenmen için,” diye itiraf ettim.

“Sen her halinle beni çıldırtıyorsun, özellikle bir şey yapmana gerek yok,” dedi içimi delen bakışlarıyla bakmaya devam ederken.

Onu çıldırttığımı mı söylemişti? Üzerinde gerçekten böyle bir etkim var mıydı bilmiyordum ama bu itirafıyla ona biraz daha yaklaştım. Bir elimle yanağına dokunduktan sonra, dudağının ortasına küçük bir öpücük kondurup geri çekildim. Ama bir anda beni boynumdan tutup göğüs kafesine doğru çekti ve dudakları dudaklarımı buldu.

Bu kez öncekiler gibi yavaş yavaş değil, daha fazlasını istediğini belli edercesine hoyratça öpüyordu.

Dudaklarım sızlıyordu. Sanki bu zamana kadar hep kontrollü davranmaya çalışmıştı ama artık kontrolünü sağlayan düğmesi tamamen kapanmış gibiydi. Olacaklardan korkmam gerekirdi belki ama korkmuyordum. Geniş elleri tişörtümden içeri süzülüp önce karnıma sonra göğüslerime ve sırtıma doğru yavaş yavaş ilerlerken, sanki saniyeler değil saatler geçiyordu. Parmaklarının değdiği her nokta adeta yanıyordu. Göğüs uçlarım sanki ağırlaşmış ve bana acı vermeye başlamıştı. Ellerinin tüm vücudumda aralıksız gezindiğini düşünmek, kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Bu düşünceyle, istemsiz bir inilti döküldü dudaklarımdan.

“Bunu istiyor musun?” diye fısıldadı kulağıma.

Bunu istiyor muydum? Benimle dalga mı geçiyordu? Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

“Seni istiyorum,” dedim ve bunu doğrulamak için üzerindeki gömleğin düğmelerine uzandım.

Titreyen ellerimle düğmeleri açmaya çalışırken sakince beni izliyordu. Az önce benim kadar heyecanlıyken şimdi nasıl bu kadar sakin durabiliyordu? Onun aksine ben, neden birazdan yere düşüp bayılacak hale gelmişim? Kontrolümü sağlamak için beynime *Akıllı ol!* sinyalleri gönderiyordum. Ama nafileydi. Gömleğinin son düğmesini açana kadar bu panik halim devam etti. Her an beceriksizliğimi anlayıp beni gönderecekmiş gibi geliyordu.

Üzerindeki gömleği geniş omuzlarından tamamen çıkarırken, karşımda duran bu muhteşem adama yeniden apaçık bir hayranlıkla bakakaldım. Manarola’da havuza

girmeden önce gördüğümde utandığım için dikkatli bakmamıştım. Şimdi ise bu görüntünün tamamıyla bana ait olduğuna inanmak çok güçtü. Vücudu kahverengi tüylerle kaplıydı. Erkeksi göğüs kafesinden başlayarak pantolonundan aşağı doğru inen kaslarıyla, sanki Michelangelo'nun Davut Heykeli hayat bulmuş da karşımda duruyor gibiydi.

Her iki omzundan koluna doğru inen ve yine boy-nundan başlayıp tam göğsünün üzerinde biten dövmeleleri sanat eseri gibiydi. Çok aydınlık olmadığı için net olarak göremiyordum. Alevlerin başlangıç noktasından aşağı bitimine olan kadar yolu parmak uçlarımla takip ederken Dom hâlâ aynı sakinlikle ayakta duruyordu. Tüm cesaretimi toplayıp göğüs kafesinin ortasına öpücük kondurdum ve başımı yasladım.

Beni bir hamlede kucağına alıp en uçtaki odaya doğru ilerlerken gözlerimi kapatmış kollarımla boynuna sarılmıştım. Çıplak göğüs kafesi vücuduma değiyor ve mık-natıs etkisiyle ona daha da sarılmamı sağlıyordu. Odaya vardığımızda sandığım gibi beni yatağa yatırmadı. Yatağın önünde yere bıraktı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan tişörtümden tuttu. Sanki bir çocuk gibi uysalca kollarımı havaya kaldırıp çıkartmasını bekledim. Sutyenimi ise geçen seferkisinin aksine ben uzanıp açtım, biraz utanarak, biraz da korkum olmadığını kanıtlarcasına kendimden emin görünerek.

Bana bakmayı sürdürürken, "Nefes kesicisin," diye fısıldadı.

O pantolonunu çıkarırken ben de aynı anda kendiminkini çıkardım. Artık kaçmak ya da birbirimizden saklanmak yoktu. İkimiz de tüm benliğimizle birbirimize olmadığımız kadar yakındık. Daha önceki gibi sonunu

düşünüp vicdan azabı duyarak ya da bir şeylerden korkarak bu anı mahvetmeyecektim. Bu an, gerçekten bu andı ve yaşanılmalıydı.

Tamamen çıplak bir halde yatağa sırtüstü yattıktan sonra ellerimi tutarak kendi ellerine kenetledi ve boynumdan göğüslerime doğru öpmeye başladı. Ama dayanacak gücüm kalmamıştı artık, her kasım titriyordu.

“Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum,” diye itiraf ettiğinde, “Ben de seni istiyorum,” dedim açık yüreklilikle.

“Beklediğine değecek, sevgilim,” dedi göğüs uçlarımı öpmeye devam ederken. Bu kadar kontrollü olmasından nefret etmeye başlamıştım, çünkü benim dayanacak bir dakikam bile kalmamıştı. Ellerimi boynuna doladım. Bu, kendimi ona bıraktığımın işareti gibiydi. Bir anda sertçe içime girdiğinde istemsizce çığlık attım. Canım ilk anda acımişti ama sonrasında acı yerini bitmesini istemediğim bir zevke bıraktı. Sanki göz göre göre korkutucu bir fırtınaya girmek gibiydi. Hem durmasını istiyordum, hem de durursa mahvolacağımı biliyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi akışına bıraktım. Bir süre sonra yavaşladı. İçimizdeki fırtınayı tamamen dindirdikten sonra gözlerimiz birbirimizi buldu. Ellerim hâlâ boynuna kenetlenmiş duruyordu. Dudaklarımız yeniden birleşti ama bu seferki öpüşmemiz ne ilki gibi birbirimizi keşfetmek içindi, ne de diğerleri gibi birbirimize olan açlığımızdandı. Bu artık bir bütün olduğumuzu, sınırların, duvarların kalmadığını gösteren bir öpüşmeydi. Biraz sonra geri çekildi ve sanki iyi olup olmadığını anlamak için bana dikkatle bakmaya başladı. İkimizin de nefes alıp verişleri hâlâ hızlıydı ve kalbimiz de aynı hızla çarpıyordu. Sonra yanıma doğru kayarak uzandı. Hemen altımdaki yatak örtüsünü

yettiği kadar üzerime çektim. Sadece karnım ve alt tarafım yarım yamalak kapanmıştı. Neredeyse beş dakika kadar hiç konuşmadan öylece durduk.

“Daha önce kimseyle yatmamış olamazsın, değil mi?” dedi kafasını çevirip bana şüpheyile bakarken.

Bir anda keyfim kaçmıştı. Derin bir nefes aldım ve “Bu bir şeyi değiştirir mi?” diye sordum.

“Soruma cevap ver!” dedi sinirli bir şekilde.

“Hayır,” dedim kısaca ve ona bakmaya devam ettim. Aklından ne geçiyor anlayamıyordum.

“Hayır ne? Başka erkeğin oldu mu olmadı mı?”

“Olmadı. Senden başka kimse olmadı,” dedim.

Tam içeriğini anlamasam da alengirli bir küfür etti ve yataktan kalkıp pantolonunu giymeye başladı.

Şimdi ne olacaktı? Kimseyle yatmadığım ve tecrübem olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Bana bir an önce defolup gitmemi söyleyecekti muhtemelen. Başına bela olacağımı falan düşünüyordu belki de.

Hemen yataktan kalkıp yerden kıyafetlerimi toplamaya başladım.

“Ne yapıyorsun?” dedi. Sesi oldukça ciddiydi.

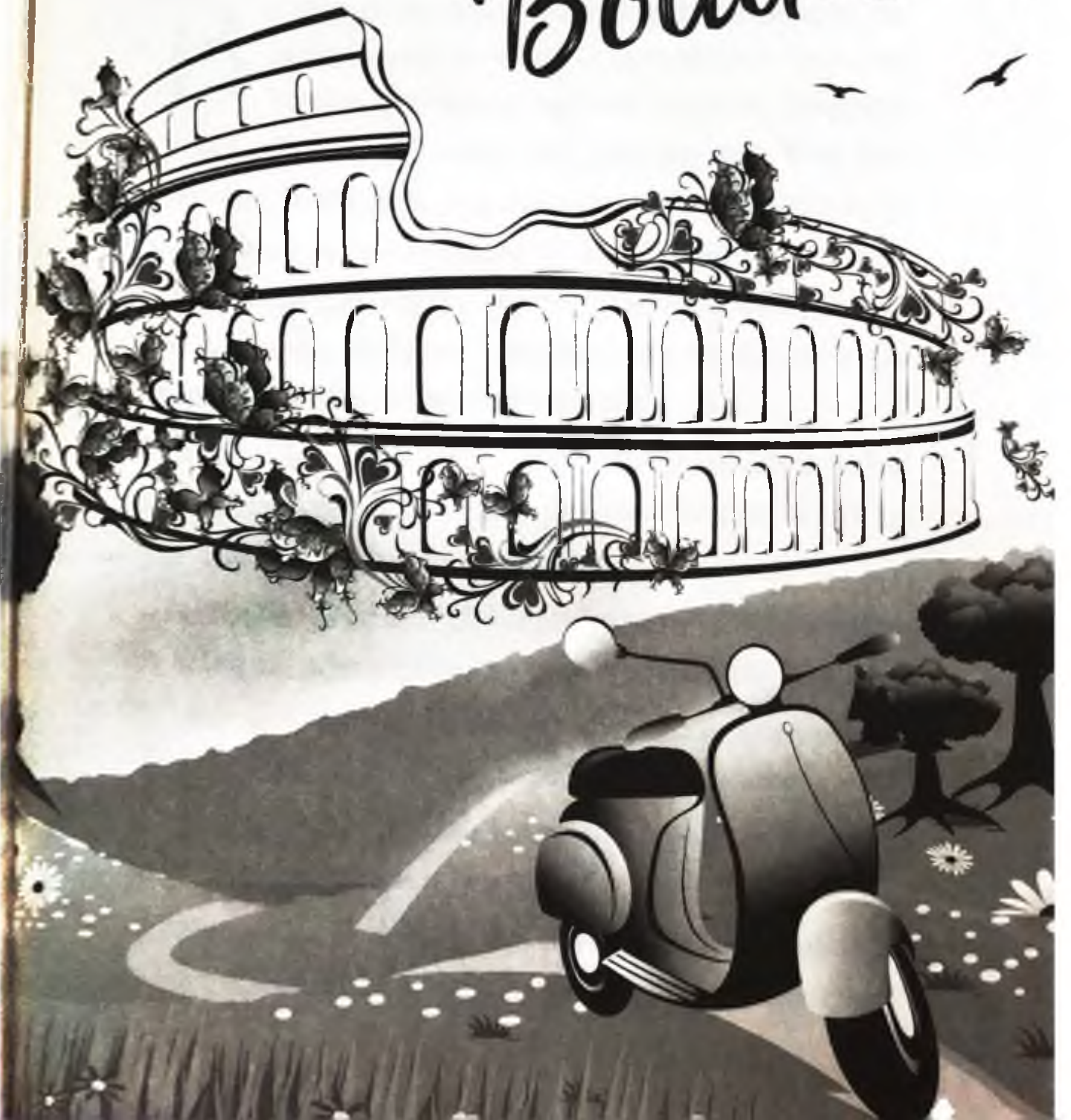
“Giyiniyorum. Çıplak gidemem ya!” dedim kırılgan bir ses tonuyla.

Hiçbir şey söylemediği için bunu onaylamış sayılırdı. Giyinmek için yatağa oturduğumda bileğimden tuttu. Ama ona bakmak istemiyordum, çünkü salak gibi ağlayabilirdim. Hayır, Türk filmlerindeki kız triplerine bağlamak istemiyordum.

“Bana bak!”

Başımı ona çevirdiğim an beni öpmeye başladı. Sevişmemiz sırasındaki gibi değildi, daha şefkatli ve daha değer verircesine bir öpücüktü. Buna karşılık vermeden duramazdım. Tamamen ona dönerek tek elimle yanağını tuttum ve öpmeye devam ettim.

On İkinci Bölüm

Bu gerçek olabilir miydi? Dom benimle aynı yatakta hemen yanımda uyuyordu. Her daim asık suratla gezmesine rağmen, uyurken dünyanın en mutlu ve huzurlu insanı gibi görünüyordu. Beni fark etmeyeceğini bildiğim için dudaklarına minik bir öpücük kondurdum ve sol omzundaki kabarık dövmenin üzerinde arsızca parmağımı gezdirip başımı göğsüne yasladım. Kalbinin atışlarını hissedip kendimi dünyanın en mutlu kadını ilan ederken gözlerim kapandı.

Sabaha karşı gözlerimi açtığımda birden Silvia'ya haber vermediğimi hatırlayarak yataktan fırladım ve ışık hızıyla üstümü giyinmeye başladım.

Kahretsin! Nasıl böyle bir şey yapardım? Beni aradıysa bile telefonu açmadığım için iyice meraklanmış olmalıydı.

'Bir yere mi yetişiyorsun?' diye sordu Dom yatakta yarım şekilde doğrulmuş merakla bana bakarken.

"Dom, Silvia'ya haber vermedim. Meraktan ölüyordur şimdi, hemen gitmem gerekiyor."

"Sen yetişkin bir kadınsın. Silvia senin özel hayatına karışmaz. Geceyi birinde geçirdiğini tahmin etmiştir zaten."

“Ama bu utanç verici bir şey! Biriyle yattığımı bilmesine gerek yok,” diyerek yüzümü ekşittim.

“Benimle yatmanın kötü bir şey olduğunu mu söylüyorsun?” dedi tek kaşını kaldırarak.

Dünü hatırladım ve sırtarak “Hayır, söylemiyorum,” dedim.

“Şimdi üstündekileri tekrar çıkar ve yanıma gel.”

Yüzüme salakça bir gülümseme yayıldı. Bu adam her haliyle gördüğüm en seksi şey olabilirdi

“Neden, Bay Marchi?” dedim masum bir ses tonuyla. Demek ki flört edebilme yeteneğim isteyince ortaya çıkıyormuş.

“Çünkü patronun olarak öyle olmasını emrediyorum.”

Sabah uyandığı haliyle bile bu kadar muhteşem olması hiç adil değildi. Şu anda aynaya baksam, dağınık saçlarım ve makyajsız yüzümden dolayı kendimden nefret edeceğimi biliyordum.

“Çalışanlarınızdan her zaman böyle ahlaksız isteklerde bulunur musunuz?” dedim kaşlarımı çatıp elimi belime koyarak.

“Sadece senin gibi seksi olanlardan,” dedi ve elini yatağın boş kısmına vurarak gelmemi istediğini belli etti.

İşaret parmağımı kaldırarak “Sadece bir dakika ver bana,” dedim ve koşarak banyoya gittim. Hızlıca dolapları karıştırıp bulduğum yarım şişe gargarayla ağzımı çalkaladım. Yüzüme su vurup saçlarımı elimle düzelttim. Son olarak da eski ama etkili bir yöntemi uygulayıp yanaklarımı çimdikledim. Odaya geri döndüğümde üzerimde sadece külotum ve sutyenim kalıncaya kadar soyunup

yatağa atladım. Beni gündüz gözüyle çıplak görmesini istemiyordum henüz.

Yatağa girince bana doğru yaklaşıp “Şimdi fazlalıkları üzerinden çıkarmalıyız,” diye fısıldadı. Nefesini hissettiğim anda içimde hareketlenme başladı. Becerikli elleriyle sutyenimi neredeyse benden daha hızlı bir şekilde çıkardı ve boynumdan aşağıya doğru santim santim öperek indi. Göğüslerime gelince bir an durdu, sonra yeniden öpücüklerle devam etti. Nefes alıp verişlerini tenimin üzerinde hissettiğim her seferinde kalbim duracak gibi oluyordu. Ağzımdan hafif bir inilti çıktı. Daha fazla dayanamadım ve onu boynundan kendime doğru neredeyse zorla çekip dudaklarına yapıştım. Sanki saatlerce öpüşmüştük...

Kollarında yatarken kendimi ilk defa bu kadar güvende hissettim. Daha önceleri sanki yuvasını kaybetmiş kimsesiz bir kuş gibiydim. Gökyüzünde uçtuğum o kadar başıboş zamanın sonunda nihayet evimi bulmuştum. Benim evim onun olduğu her yerdi.

“Dom, şimdi ne olacak?” diyerek sessizliği bozdum.

“Ne, ne olacak?”

“Biz, yani ikimiz restoranda... Birlikte çalışıyoruz, nasıl idare edeceğiz? İnsanlar anlarsa ne olacak?”

“Restoran ikimizin de ortak iş yeri olduğu için her şey eskisi gibi devam edecek. Kimseye bir şey anlatmak zorunda değiliz.”

“Peki, Silvia anlarsa?”

“Ondan saklamak istiyor musun?”

Bunu düşünmemiştim ama eğer Cem’in annesinin verdiği tepkiyi verirse buna katlanamazdım. Çünkü ona

inanılmaz değer veriyordum ve benden nefret etmesini istemiyordum. Beni insan olarak sevebilirdi ama kendi kültüründen olmayan sıradan bir kızın oğluyla yatmasını çok isteyeceğini sanmıyordum.

“Kesinlikle bilmesini istemiyorum,” dedim kararlılıkla.

“Tamam o zaman,” dedi.

Suratına bön bön bakmayı sürdürdüğüm için tek kaşını kaldırıp “Yine ne var?” diye sordu.

“Manarola’da senden uzaklaşmamın sebebi aslında buydu. Yani kimseyle birlikte olmamam. Birden korktum ve sana söyleyemedim. Her şeyi berbat ettim, üzgünüm,” dedim açıkça.

“Hayır, berbat etmedin. Bu son öyle ya da böyle kaçınılmazdı. Birbirimizden uzak duramıyoruz. Kendimi senden uzak kalmaya ne kadar zorlasam da, dün Massimo’yu öptüğünü duyunca çileden çıktım. Bir de üstüne kalkıp Dante denilen adama yakın davrandın. Aslında seni bunun için bir güzel pataklamam gerekirdi.”

Dün olanların konusunu açınca sinirlenmiştim.

“Beni dinlemedin, Dom! Anlatmama izin bile vermedin. Her zamanki gibi sinirlenip azarladın.”

“Ne yapsaydım peki? Ödüllendirse miydim?”

“Hayır. Beni birazcık anlamış olsaydın, gözümün senden başka kimseyi görmediğini bilirdin. Sen nefesimi keşiyorsun, yapmayı düşünmediğim şeyleri düşündürüyorsun.” Hayatımda hiçbir erkeğe bu denli açık olmamıştım.

Tek eliyle saçımın önündeki bir tutamı alıp geriye atarken, sanki uzakta bir noktaya gözü dalmış gibi “Sana başkasının dokunmasına tahammül edemem,” dedi sessizce.

“O zaman sadece sen dokun.”

“Benim kadınıym olduğunu söyle!”

“Senin kadınıyım, Dom.”

Beni kendine doğru çekerek uzun uzun öptükten sonra banyoya gitti. O giderken ben de yatakta hâlâ mumya gibi sarmalanmış onu izliyordum.

Ardından yataktan kalkıp, bir kez daha yerden giysilerini topladım. Üstümü giydikten sonra yattığımız odanın penceresini açarak içeri temiz hava gelmesini sağladım. Dom’un yatak odası müthiş bir bahçe manzarası olan avluya bakıyordu. Elinde okuyla uzakta bir yeri hedef alan şirin bir aşk tanrısı heykelinin olduğu süs havuzu vardı. Havuzdan akan suyun sesi o kadar güzel ve dinlendirici geliyordu ki, pencerede dakikalarca dikilmiştim. İçim umutla doldu. Her şey çok güzel olacaktı emindim.

Türkçe bir şarkı mırıldanarak hızlıca yastıkları çırpıp kılıflarını çıkardım. Çarşafı toparladım ve yastık kılıflarıyla beraber tortop edip kucağıma aldım.

Çamaşır makinesini bulmak için oda oda geziyordum. Hemen yandaki oda Dom’un çalışma odasıydı. Burası da tıpkı restorandaki gibi inanılmaz düzenliydi. İçeri girmeden tekrar kapısını kapattım. Onun yanındaki oda misafir odasıydı, sadece tek kişilik bir yatak ve bir tane dolap vardı. Tam karşısındaki oda çamaşır odasıydı. Burası da feci şekilde düzenliydi. Deterjanlar, sepetler sıra sıra dizilmişti. Elimdeki çamaşırları makineye atıp çalıştırdıktan sonra, kahvaltı hazırlamak için mutfığa gittim.

Sanki senelerdir bu evde yaşıyormuş gibi doğal davranıyordum ve bu yüzden medeni cesaretime ben bile şaşır-maya başlamıştım. Buzdolabında çok fazla bir şey yoktu,

ben de diğer dolaplara bakındım. Un, yumurta ve biraz sütle krep yapabilirdim. Dom onu tavlama için özellikle yemek hazırladığımı düşünür müydü acaba? Yapmasa mıydım? Bilemedim... Elimde tuttuğum yumurtayı tezgâha geri koydum. Yahu açlıktan ölecek halimiz yoktu ya, elbette yemek yiyecektik. Kaldı ki gerçekten midem kazınıyordu. Malzemeleri çıkarıp hızlıca krep karışımını hazırlamaya başladım.

Mutfak masasına tabakları ve kahve fincanlarını koyarken Dom altında sadece vücudunun yarısını kapatan banyo havlusuyla içeri girdi. Göğsünde ve omuzlarında hâlâ su damlaları duruyordu. Hepsini tek tek öpmek istediğimi söylesem bana deli der miydi? Bence derdi, çünkü hiç de normal bir istek değildi. Yanaklarım yine pancar gibi olmuştu. Hemen arkamı dönüp kreplerime odaklandım.

Bana arkadan sarıldı ve öpmeye başladı. Elleri yeniden vücudumda dolanıyordu.

“Dom, kes şunu! Krepleri yakacağım!”

“Krepler umurumda değil.”

“Benim umurumda. Ayrıca ben de duşa gireceğim, berbat kokuyorumdur kesin,” dedim omzumla onu ittirirken.

“Krep ve seksiliğin birleşimi bir şey kokuyorsun,” dedi boynumu koklarken ve sonra gülerek geri çekildi.

Elimdeki metal spatulayı tehdit eder gibi ona uzattım. “Benden uzak durmanı tavsiye ediyorum. Ve lütfen üzerine bir şeyler giyip öyle gel!”

Dom kahkaha savurarak, “Spatulayla gerçekten çok korkutucu görünüyorsun,” diye dalga geçti.

Dom mutfaktan çıkarken ben de gülümseyerek kreplerime döndüm.

Beş dakika sonra geri geldiğinde, üzerinde yapılı vücudunu ortaya çıkaran beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Masaya oturup kahvaltı etmeye başladık.

Dom iştahla krepini yerken tabağını işaret edip “Bu çok iyi!” dedi.

Gülümsedim. “Alt tarafı krep, Dom. Eminim daha iyilerini yemişsindir.”

Sanki senelerdir burada beraber yaşıyorduk. Normal bir çift gibi sohbet edip şakalaşıyorduk.

“Mutfak okuluna ne zaman başlayacaksın?” diye sordu kahvesini içerken.

“Bilmiyorum. Biraz daha para biriktirmem lazım, acelem yok.”

“Sana yardım edebilirim,” dedi yüzüme ciddi şekilde bakarak.

“Senin para yardımını istemiyorum, Dom. Kendini bana karşı sorumlu hissetmek zorunda değilsin.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Seninle yattığım için yani...”

“Kendimi tabii ki sorumlu hissediyorum bu konuda.”

“Bu tamamen benim kararımdı.”

“Daha önceki erkek arkadaşınla neden yatmadın? Yani buraya gelme sebebinin bir erkekten kaçmak için olduğunu tahmin ediyorum.”

Dom’la bunu daha önce hiç konuşmamıştık.

“Evet, buraya bir erkek yüzünden geldim. Ama onunla hiç seninle olduğu kadar yakınlaşmadık,” deyip kahvemden bir yudum aldım. Bir gün bu konu açılacaktı ve anlatmanın tam sırasıydı. Ondan hiçbir şey saklamak

istemiyordum. “İtalyanlarla iş yapan bir firmada çalışıyordum. Patronun asistanıydım. Kadın inanılmaz zor biriydi ama işimi seviyordum. İyi kazanıyordum ve kendimi geliştirme fırsatım olmuştu. Sonra bir gün oğlu, yani Cem Amerika’dan geldi ve biz tüm zamanımızı annesinin haberi olmadan birlikte geçirmeye başladık. Daha önce hiçbir erkekle flört etmemiştim, bu yüzden ona âşık olduğumu sandım. Çünkü aşk nedir bilmiyordum.”

“Ondan önce kimseyle takılmadığını mı söylüyorsun?”

Başımı *hayır* anlamında sallayıp devam ettim.

“Cem bütün o süre içinde bana başkasıyla evleneceğini söylemeyi unutmuş,” dedim imalı bir şekilde. “Öğrendiğimde ondan ayrılmak istedim ama peşimi bırakmadı. Bir gün annesi oğluyla nişanlısının arasını bozmaya çalıştığımı iddia ederek beni önce herkesin ortasında rezil etti, sonra işten kovdu. Tamamen aradan çekilmem için de olanları aileme anlattı. Fakat tutucu ailem onun beklediği tepkiden daha fazlasını verdi. Şirkete gidip oğlunun benimle evlenmesi gerektiğini söylediler. Aksi halde bunun bedelini ödeyeceği gibi tehditler savurdular. Kadının planı bir nevi geri tepmişti. Az kalsın başına daha büyük belalar açılıyordu.”

“Adam ne yaptı peki?”

“Cem mi? Hiçbir şey yapmadı. Sessiz kaldı, çünkü annesine karşı çıkacak biri değildi. O kızla evlenmesi gerekiyordu, böyle karar almışlardı. Zengin ve tanınmış bir ailenin kızıydı. Bense tam tersi. Ama lütfedip, evlendikten sonra hiçbir şeyin değişmeyeceğini, yine benimle olmak istediğini, ikimiz için bir ev tutacağını söyledi.”

Kaşlarını kaldırıp merakla "Metresi olmanı istedi yani?" dedi.

"Evet, aynen öyle. Benim gibi birinin buna balıklama atlayacağını düşündü herhalde."

"Sen ne yaptın?"

"Tabii ki kabul etmedim. Kendimi bu kadar küçük düşüremezdim. Ailem onun peşini bıraksın diye, Cem'le aramızda zannettikleri gibi bir şey olmadığını söyledim. Sonra da Roma'da çok iyi bir iş bulduğum için gittiğimle ilgili bir not yazıp buraya geldim."

Kahvesini bir dikişte bitirdi ve elindeki fincanı sağa sola sallamaya başladı.

"Peki, işe yaradı mı? Adamı rahat bıraktı mı ailen?"

"Evet, bıraktılar. Ama haber vermeden kaçtığım için her şeyi berbat ettim."

"Cem denilen herif ne yapıyor peki?"

"Evlenmiş."

"Tam bir ana kuzusu."

"Hayır. O sadece senin gibi güçlü biri değil. Hiçbir zaman annesine karşı çıkamamış, hep onun gölgesinde yaşamış. Bu yüzden ona kızamıyorum, hatta onun için üzülüyorum. Çünkü sevmediği biriyle sadece uygun görüldüğü için evlendi ve bu hayatı yaşamak zorunda."

Dom düşünceli bir şekilde fincanına tekrar kahve doldurdu.

"Bugüne kadar kendini erkeklerden nasıl korudun, merak ediyorum."

"Ben kesin emin olmadan biriyle birlikte olamazdım."

"Neye emin olmadan?"

“Gerçekten sevdiğim ve buna degecek biri olduğuna...”

Sessizlik olduğu için devam ettim.

“Beni köprüde öptüğün güne kadar senden nefret ettiğimi düşünüyordum ama o günden sonra senden başka bir şey düşünemez oldum. Sonra da seni sevdiğimi anladım...” O kadar hızlı konuşmuştum ki birden nefesim kesildi. Bir yandan da duygularımı bu kadar açık ettiğim için utanmıştım.

Bu itirafıma karşı belki o da bana bir şey anlatır diye beklerken peçetesiyle ağzını sildi ve “Benimle ilgili çabuk karar vermiş olamaz mısın? Belki buna degecek biri değilimdir,” dedi.

Bu da ne demekti şimdi?

“Öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Düşünmüyorsun, çünkü kimin iyi ya da kötü olduğunu anlayabilecek kadar insan tanımamışsın.”

“Yani, ya önüme gelen herkese âşık olduğumu, ya da kafamın çok çalışmadığını ima ediyorsun. Hangisi?”

Soruma cevap vermedi. Bir süre öylece durduktan sonra ayağa kalktı.

“İş vakti!”

Bense hâlâ sandalyemde oturmaya devam ediyordum. Yüzüme salakça bir ifade yerleşmişti.

“İstersen burada kalabilirsin ya da Silvia’nın yanına gidebilirsin. Benim şimdi çıkmam gerekiyor,” dedi duygusuzca.

“Silvia’nın yanına gideceğim.”

“Tamam. Seni ona bırakayım o zaman,” dedi kapıya doğru ilerlerken.

“Gerek yok, kendim gidebilirim. Zahmet etme.”

“Dediklerimi ikiletmesen iyi olur. Zaman kaybediyoruz sadece.”

Evden çıkıp arabaya bindikten sonra bile hiç konuşmadık. Ellerimi sakince kucağımda birleştirdim. Halbuki şu anda elimden tutmasını ve bana güç vermesini öyle isterdim ki. Az önce ne olmuştu da birden bu kadar acımasız ve duygusuz hale gelmişti? Erkekleri anlamak mümkün değildi gerçekten ya da sorun bendeydi.

Evin önüne geldiğimizde “Teşekkür ederim. Görüşürüz,” dedim ve yüzüne bile bakmadan arabadan indim. Ferrari hızlı bir şekilde patinaj çekip uzaklaşırken apartmana girdim. Hiçbir şey olmamış gibi, beni başından atarcasına bırakıp gitmişti.

Kapıyı çaldığımda Silvia yine her zamanki güler yüzyüyle beni karşıladı ve birbirimize sarıldık. Ayaklarıma dolanan Marilyn’i kucağıma alarak içeri girdim.

“Dün gece seni merak ettim. Bir kere telefonunu çaldırdım ama rahatsız etmemek için tekrar aramadım. İyi misin?”

Bu kadına yalan söylemek en istemeyeceğim şeydi ama mecburdum.

“İşten sonra arkadaşlarla dışarı çıkmıştık, biraz fazla içmişim. Ben de Laura’da kaldım.”

“Onunla çok iyi anlaşamadığınızı sanıyordum,” dedi şüphyle.

Birden panik çanları çalmaya başlamıştı.

“E-Evet, aslında anlaşamıyorduk ama dün beni evine davet ederek kibarlık yaptı,” dedim. Ardından “Bir duş alsam iyi olacak,” diyerek Marilyn’i yere bıraktım ve

Silvia'nın yanağına ufak bir öpücük kondurup koşar adımlarla banyoya gittim. Daha fazla yalan söylememek için resmen kaçmışım.

Kafamdan sular akarken olanları tekrar tekrar düşünmeye başladım. Dün gece hiç beklemediğim bir hızda ilerlemişti her şey. Dom, Manarola'dan döndüğümüzden beri doğru dürüst yüzüme bakmıyor ve neredeyse benimle hiç konuşmuyordu. Bu yüzden artık beni istemediğini düşünmeye başlamıştım. Ama dün önce Massimo'dan, sonra da Dante denilen mafya babasından kıskanmıştı beni ve odasında öpmüştü. Ona dokunduğumda gözlerini kapamasını, benim gibi heyecanlandığı anları düşündüm. İspanyol Merdivenleri'ne gelip elimden tuttuğu gibi evine götürmüştü. Beni salondan yatağına taşıdığı anı tekrar tekrar başa sarıyordum. Bu, hayatımda yaşadığım en romantik şeydi. İlk birlikteliğimin acılı ve berbat geçeceğini düşünmüştüm hep ama tam tersi olmuştu. Sevişmenin bu kadar güzel olacağını hiç tahmin etmemiştim. Aramızdaki alelade bir hormon patlaması değil, benim ona, onun da bana ait olmasıydı. En azından benim için öyleydi. Ama ona karşı olan hislerimi itiraf ettikten sonra birden duygusuzlaşmıştı ve açıkça erkekleri tanımadığımla ilgili bana aptal muamelesi yapmıştı. Hele beni eve bırakmadan önce azarlaması neydi öyle? Kendini bir şey sanıyordu kasıntı herif! Sabahki davranışı gerçekten beni sinirlendirmişti.

Duştan sonra yatağımın üzerine oturdum ve telefondan Manarola'daki Louis'i buldum. Eğer işi yoksa akşam iş çıkışı bir şeyler içebileceğimi yazdım. Dom, etrafında dönüp duracağımı sanıyorsa yanılıyordu. Benim de bir kişiliğim vardı. Saman kafalı manken sevgilisine benzemezdim ben. Beş dakika geçmişti ki Louis aradı. Uzun

bir kurdan ve hararetli iltifatlardan sonra, akşam mutlaka geleceğini söyledi. Cool görünme planımı işleme koyduğum için çok mutluydum, şimdi işime odaklanabilirdim.

Silvia'nın Manarola'da aldığı kırmızı elbiseyi giyip makyaj yaptım ve saçlarıma fön çektim. Aynada yansıyan görüntüm fazlasıyla şaşırtıcıydı. Bu gerçekten ben miydim? Sanki karşımda başka biri vardı. Çok hoş görüldüğüme yemin edebilirdim.

İşe geldiğimde Dom görünürde yoktu.

Rico'yla karşılaştığımızda beni baştan aşağı süzerek "Farklı görünüyorsun," dedi ve sırıttı.

"Makyajdandır," diyerek hemen kaçtım.

Evden çıkmadan önce Silvia da benzer bir şeyler söylemişti. Bugün herkes üzerime mi gelecekti? Sonunda bas-kılara dayanamayıp, Dom'la yattığımızı ilan etmem gerekmezdi umarım.

Tüm gün durmadan çalıştım ve Dom'u sadece bir iki kere uzaktan görebildim. Akşam şeften erken çıkmak için izin istedim. Dom'un kulağına gitme ihtimaline karşı da özellikle bir arkadaşım ile buluşacağım için izin istediğimi belirttim.

Üniformamı çıkarıp kırmızı elbisemi giydim ve saçımı açıp makyajımı tamamladım. Artık hazırdım. Tam kapıdan çıkmıştım ki, Dom arkamdan gelerek kolumdan tuttu.

"Bir arkadaşınla buluşmak için izin istemişsin?"

"Evet, Louis'le akşam yemeğine çıkacağım. Daha önceden plan yapmıştık," dedim sakın bir ses tonuyla.

Dom'un gözleri kısıldı. Sanki birazdan beni parça parça edecekmiş gibi sinirle bakıyordu. "Şu Fransız yani? Onunla buluşacaksın?" dedi kelimelerin üzerine tek tek basarak.

“Evet. Çok önceden planlamıştık. Sonra görüşürüz,” dedim ve arkama bile bakmadan hızlı hızlı yürüdüm. Madem kimseyi tanımadığım için onun hakkında çabuk karar vermiştim, o halde tanımaya çalışırdım ben de.

Louis geceyi Roma’nın en lüks otellerinden birinde, Cavalieri Hotel’de geçirecekti. Zaten bu kadar yoldan gelip, gece tekrar dört saat yol gitmesi mantıklı değildi. Aslında sırf beni görmek için buraya gelmesi mantıklı değildi. Otelin bulunduğu Alberto Cadlolo Caddesi’ne gitmek için taksiye bindim. Akşam yemeğini otelin içindeki La Pergola’da yiyecektik. Daha önce ne bu kadar lüks bir otele, ne de Michelin yıldızlı restorana gitmiştim.

Taksiden inip otelin lobisine doğru yürüdüm. Louis oturduğu yerden beni görünce ayağa fırladı ve hızlı adımlarla yanıma geldi. Elimi tutup nazik bir şekilde öptükten sonra, beğeni dolu bakışlarla beni baştan aşağı süzdü.

“Mükemmel görünüyorsun, tek kelimeyle muhteşemsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

Aniden eğilip yanağımdan öptü. Hem de dudağıma oldukça yakın bir yerden. Sonra da belimden tutarak beni restorana doğru yönlendirdi. Bu adamın genel hali böyle sırnaşıktı demek ki, yapacak bir şey yoktu.

Bir an neden burada, bu adamla olduğumu kendime anlatamadım. Neden böyle ani bir karar vermiştim? Adamı da ayağıma kadar getirmiştim? Benim bu adamla ne işim olurdu ki? Şimdi nasıl başımdan atacaktım?

Her şeye rağmen yemek beklediğimden daha keyifli geçmişti. Louis o kadar bilgili ve eğlenceli biriydi ki, tüm akşam boyunca Dom’u hiç aklıma gelmemişti.

Tatlılarımızı yedikten sonra, "Artık kalkmam gerek, Louis. Yarın erken iş başı yapacağım," dedim.

Ancak Louis'in beni bırakmaya niyeti yoktu. "Seninle daha fazla zaman geçirmeme izin ver, prensesim. Manarola'da yediğimiz o son yemekten beri tek düşündüğüm seni yeniden ne zaman göreceğimdi. Bana mesaj attığında gözlerime inanamadım. Senin için o kadar yoldan geldim, geceyi bu kadar çabuk bitirme lütfen," dedi yalvarırcasına. Bu sırada elimi tutmuştu. Yüzü o kadar komikti ki, sanki biri kalbine hançer saplıyormuş gibi mimikler yapıyordu.

Gülerek "Peki, tamam," dedim. Sanki eskisi kadar rahatsız etmiyordu bu değişik tavırları.

Louis hesabı ödedikten sonra otelin barına gittik. "Hadi biraz gevşeyelim. Ne içersin?" diye sordu.

"Sen ne içersen aynısından alayım o zaman," dedim.

Garsona iki tane Frascati şarabından sipariş etti. Daha önce adını bile duymamıştım.

Yavaş yavaş içiyordum ama yine de başımı döndürmeye yetmişti. Biraz daha konuşup sohbet ettikten sonra, artık kesin olarak kalkmak istediğimi söyledim. Sabah erkenden işe gideceğimi tekrar dile getirip, üstüne bir de *Silvia geç kalmamı hoş karşılamıyor* diye yalan attım. Bu sefer ısrar etmedi, sadece yeniden görüşme sözü alarak beni taksiye bindirdi.

Louis hiç de Dom'un düşündüğü gibi biri değildi. Gayet kibar davranmıştı bana.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Otele girmeden önce sessize almıştım. Ekranda on tane arama vardı ve hepsi

de Dom'dandı. Silvia'ya bir şey mi olmuştu yoksa? Endişeyle onu geri aradım.

"Neredesin sen?" diye kükredi telefonu açar açmaz.

"Sa-Sana söylemiştim, Louis'le birlikteydim. Taksidem şimdi, eve dönüyorum," dedim.

"Telefonu şoföre ver!" dedi emredercesine.

Hiçbir şey diyemeden telefonu taksi şoförüne uzattım.

Dom adama bir yeri tarif ediyor olmalıydı. Adam bir süre onu dinledikten sonra, anladığını belirterek konuşmayı bitirdi ve telefonu bana uzattı. Dom benimle tekrar konuşma zahmetine bile girmemişti.

Taksi şoförü dikiz aynasından bana bakarak, "Erkek arkadaşın çok asabi bir tip," dedi.

Derin bir iç çektim. "Erkek arkadaşım değil, patronum." Bu bilgiyi vermeme çok gerek var mıydı bilmiyordum.

Adam on dakika sonra, Dom'un ona verdiği adreste bıraktı beni. Kapının önünde durmuş öylece apartmana bakıyordum. Beni buraya bağırıp azarlamak için çağırmıştı muhtemelen.

Yukarı çıktığımda ona bir daha bana böyle davranmamasını söyleyecektim. Ama asansöre bindiğimde ilk iş aynaya bakıp makyajımı tazelemek oldu. Ne kadar da öfkeliydim! Kendimi hâlâ ona güzel gösterebilmek için süsleniyordum. Asansörden inip kapısına geldiğimde tam elim zile uzanmıştı ki birden kapıyı açtı. Üzerinde kaslarını ortaya çıkaran her zamanki tişörtlerinden biri vardı ve kesinlikle *hayatımda gördüğüm en seksi yaşayan varlık* unvanını ellerinde tutuyordu. Bu şekilde kapıyı açmak zorunda mıydı?

Başıyla içeri girmemi işaret ettiğinde kuzu gibi dediğini yaptım. Halbuki kapıdan söyleyeceklerimi söyleyip defolup gidecektim.

İşler hiç de planladığım gibi gitmiyordu!

Arkamdan kapıyı kapatıp yanıma geldi. İkimiz de sandalye ayakta duruyorduk.

“Otur şuraya!” dedi sakın ama sinirli bir ses tonuyla. Adam beni çocuk gibi azarlamaktan feci şekilde zevk alıyordu herhalde.

Elimi belime koydum. Artık buna bir *dur* demenin zamanı gelmişti. Ben hiçbir zaman başkalarının isteklerini sorgusuz sualsiz eyleme dönecek kadar pasif biri olmamıştım, olmayacaktım da.

“Oturmayacağım,” dedim. “Ne söyleyeceksen ayakta dinleyebilirim.”

“Peki.”

Oh! Rahatlamıştım. İlk zaferimi kazanmıştım sanki.

Hesap sorarcasına “O adamdan hoşlanmadığımı bildiğin halde neden görüşmeye gittin?” diye sordu.

“Sırf sen hoşlanmıyorsun diye onunla görüşmem yasak mı yani?”

“Evet!” dedi gayet net bir şekilde.

“Evet değil!” dedim salakça. Resmen ilkokul çocuklarının vereceği bir cevaptı. “Ben istediğim kişiyle görüşecek kadar özgür bir insanım.”

“Benimle yattığın sürece özgür değilsin, bana aitsin.”

Hayatımda bundan daha maço, aynı zamanda da daha seksi bir şey duymamıştım. Feminist tarafım yüzünün

ortasına bir yumruk atmamı söylüyordu, romantik tarafım ise üstüne atlamamı.

“Ben senin malın değilim, Dom! Hem başkalarıyla görüşüyor olmam senin işine gelir, başına bela olmamdan korkmazsın.”

Bir gözü seğirmeye başlamıştı. Onu daha da sinirlendirmeyi başarmıştım.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Seninle yattığım için üzerinde oluşan baskıdan bahsediyorum. Sabah sana olan hislerimi açıkladıktan sonra buz gibi oldun ve kimseyi tanımadığım için böyle düşündüğümü söyledin.”

“Bana ders vermek için mi o Fransız’ı ayağına kadar getirttin yani?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Evet desem ayrı, hayır desem ayrı şey çıkacaktı ortaya. Sustum ben de.

Elini saçlarının arasından geçirdi. Sanki o da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Lanet olsun, Çiçek! İşleri hep zorlaştırmak zorunda mısın?”

“Sen de hep bu kadar...” Aslında söyleyecek çok kelime vardı; asabi, gıcık, kendini beğenmiş... Ama hiçbirini söyleyemedim, çünkü bana yine o *dünyada sanki bir tek ben varmışım* bakışıyla bakıyordu.

Beni kendine doğru çekti ve tek eliyle çenemden tutarak ona daha yakından bakmamı sağladı. Sanki hipnotize olmuş gibi gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Seni istiyorum. Şimdi!” dedi yine emredercesine.

Kahretsin, ben de istiyordum.

Elimden tuttuğu gibi beni yatak odasına sürükledi. Üzerimdekileri neredeyse parçalarcasına çıkardıktan sonra beni sertçe yatağa doğru itti. Hızla kendi kıyafetlerinden de kurtulup dizini yatağa yasladı ve eğilip dudaklarımızı birleştirdi. Ateş tüm bedenime yayılırken sabırsız dudakları boynuma inmiş, tenime öpücükler bırakarak kendine yol çizmeye başlamıştı. Bir süre göğüslerimde oyalandıktan sonra en hassas bölgeye doğru ilerledi ve öpücüklerine orada devam etti.

Olduğum yerde çıldırırken ellerimi onun saçlarına geçirdim. Bu adam benimdi...

Yeniden tek vücut olduğumuzda ter içinde kalmıştık.

Yanıma uzandığında, "Sen bana aitsin, Çiçek," diye fısıldadı kulağıma.

"Sana aidim," diye cevap verdim ben de.

Bir süre hiç konuşmadan sadece tavana baktık.

"Sevişmek her zaman böyle midir?" diye sordum.

Bunu sorduğuma inanmamış gibi bana döndü ve güldü. "Hayır, her zaman böyle değildir."

"Nasıl yani? Her zaman böyle coşkulu olmaz mı?"

Başını salladı. "Hayır. İkimizin arasında olan çok farklı bir şey. Birbirimize dokunduğumuz anda kıvılcımlar çıkıyor, farkında değil misin?"

"Evet, buraya sana haddini bildirmek için gelmiştim ama bulunduğum yere bak," diyerek kıkırdadım.

"Seni elinde o çerçeveye gördüğüm an başıma bela olacağını anlamıştım."

"Ah, teşekkür ederim," dedim kırılmış bir ses tonuyla.

"Gördüğüm en seksi belasın ve ben belaları çok sevirim," dedi beni göğsüne doğru çekerken.

Göğsünde uyuyakalmıştım. Sabah gözümü açtığımda Dom tepemde durmuş bana bakıyordu. Duş alıp giyinmişti. Bir de hiç görmediğim kadar neşeliydi.

"Hadi giyin, dışarı çıkıyoruz."

Hâlâ yatakta uykulu gözlerle ona bakıyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Önce dışarıda kahvaltı yapacağız, sonra seni gerçek bir Romalı gibi gezdireceğim," dedi. Aynalı komodinin üzerinde duran parfümünü sıkarken bana bakmaya devam ediyordu. "Hadi çabuk ol! Tam tamına on dakika veriyorum sana."

"Ama duşa gireceğim."

"Tamam, on beş olsun."

Yataktan jet hızıyla kalkıp koşarak banyoya girdim. Hayatımın en hızlı duşunu aldıktan sonra saçlarımı kurutup yatak odasına geçtim. Ben giyinirken Dom telefonda konuşuyordu. Her şey her zaman kontrolünde olmalıydı.

Hazırlandıktan sonra önünde durarak reverans yaptım. Bana bakarak gülümsedi ve telefonu kapatıp dudaklarıma yapıştı. Anında kendimi kaybedip onu öpmeye başladım.

"Bu şekilde öpmeye devam edersen evden çıkamayacağız," diye uyardı.

"Tamam tamam," dedim kıkırdayarak.

Apartmanın garajında duran arabasına bindiğimizde çantamdan telefonumu çıkardım. Dün gece de Silvia'ya haber vermemiştim. Hemen arayarak yine Laura'da kaldığımı söyledim. Bu kadına yalan söylemek berbat bir şeydi.

Louis *'Sabah kahvaltı yapalım mı?'* diye mesaj atmış, iki kere de aramıştı. Hadi buyur buradan yak! Onu başıma bela etmiştim, şimdi ne yapacaktım? *'Bugün çalışacağımı söylemiştim, çok üzgünüm!'* diye yazıp gönderdim.

Bu sırada Dom, "Kiminle yazışyorsun, o herifle mi?" diye sordu. Sezgileri baykuş gibi güçlüydü.

"Evet. Ona bugün müsait olmadığımı söyledim sadece," dedim telefonumu çantama geri koyarken.

"Çiçek, açık konuşacağım. Bir daha o adamla görüşürsen, yemin ederim onun dişlerini dökerim!"

Bunu söyleyen Dom'sa, kesin yapardı. O yüzden ciddiye almaya niyetliydim. Louis'in benim yüzümden dayak yemesine gönlüm el vermezdi.

Yanımda oturan adamın yüzünü incelemek için başımı çevirdim. Dünyada ondan daha yakışıklı ve özel bir erkek olamazdı. Kimse onun gibi olamazdı. Kavgacı karakterine rağmen, merhametli, adil ve yardımseverdi. Bir kadına hem kendini çok özel hissettirmeyi, hem de buz gibi davranıp arasına sınır çekmeyi bilirdi. Her şey her daim kontrolü altında gibiydi ve bu da bana kendimi güvende hissettiriyordu. Ondaki başka hiçbir şey umurumda değildi. Bu arabayı bilmediğimiz bir yola bile sürse, onun yanında olduğum sürece giderdim.

Çok mutlu hissettiğim için ağlamak istedim birden ama kendimi tuttum. Bana ne oluyordu? Çıtkırıldım bir tipe dönüşmüştüm. Kabul etmem gerekirdi ki, Dom'un yanında olmak bana kendimi yeniden canlı hissettirmişti. Sanki Cem'den sonra dünyayı sadece siyah ya da beyaz görür olmuştum. Ama şimdi her şey değişmişti, gözüme inen buğu kaybolmuştu.

Dom arabayı park edip yürümeye başladığımız ilk anda elimi sıkıca tuttu. Bu sırada içimden zafer çığlıkları atmaya başlamıştım bile. Benimle olduğunu, sevgili olduğumuzu ilan ediyordu bu şekilde.

İlk olarak Babette isminde, girişi oldukça sıradan görünen küçük bir restorana geldik. Ama bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktığımızda, kocaman bir avlunun içinde çok cici bir yer olduğunu görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. Beyaz örtülerle kaplı şirin dört köşe masalar, siyah ferforje eski tip sandalyeler geniş şemsiyelerle çevrelenmişti. Burayı o kadar çok beğenmiştim ki, bakmaktan kendimi alamıyordum.

Çalışanlar Dom'u tanıdıkları için bizi en güzel masalardan birine yönlendirmişlerdi. Oturduktan sonra yenisinden onu incelemeye başladım. Allah'ım, bu adam kesinlikle dünyada gördüğüm en çekici yüze sahipti.

"Dom?"

"Evet."

"Ben sadece..." Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Dom'sa ne söyleyeceğimi merak ederek bana bakıyordu. "Bana seni tanımadığımı ve erken karar verdiğimi söyledin. Ama ben seni tanıyorum. Sen hayatımda gördüğüm en dürüst ve en adil insansın." Gözlerim dolmuştu. Aslında daha söyleyeceğim çok şey vardı ama devam etmek istemiyordum.

Bakışlarına gergin bir ifade yerleşti. Sanki o da bir şey söylemek istiyor ama zorlanıyor gibiydi. Uzanıp elini tuttum ve öptüm.

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin."

Bu sefer gerçekten bana bir karşılık vermesini istemiyordum. Ben onu seviyordum ve onun da bana değer verdiğine emindim artık.

O sırada yemeklerimiz geldi. Masaya gelen her şeyi o kadar keyifle yiyordum ki, Dom bu kadar iştahlı halimi hiç görmemiş olduğundan, ben yedikçe bıyık altından gülümsüyordu.

Kahvaltının ardından saatlerce el ele Roma sokaklarında gezdik. Öğleden sonra Dom beni Silvia'nın evine bıraktı.

İçeri girdiğimde Silvia mutfakta Marilyn'in kabına mamasını döküyordu. Beni görünce yüzü her zamanki gibi aydınlandı ve "Nasılsın, tatlım?" diye sordu.

Bir anda her şeyi itiraf etmeyi düşündüm, çünkü sürekli yalan söylemekten ve daha da fazla söyleyeceğimi bilmekten nefret ediyordum. Ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, sebeplerim vardı. Öylece ona bakıyordum.

Yüzümün ifadesinden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Eğildiği yerden kalkarak hemen önümde durdu ve kollarımdan tutarak "Fiore, neyin var? Söyle hadi," dedi. Bir eliyle kolumu okşayarak bana cesaret vermeye çalışıyordu.

"Silvia, söyleyemem... Benden nefret edersin."

"Hayır, bir tanem. Senden nefret edemem, bunu biliyorsun. Söyle, seni ne rahatsız ediyor?"

"Sorun şu ki ben..." Devamını getiremedim. Sanki beyin donması yaşıyordum.

"Evet, devam et. Hadi Fiore, beni korkutuyorsun."

Günlerdir içimde büyüyen bu sır, kocaman bir fil olmuştu ve artık yüreğime oturduğu için nefes alamaz hale gelmiştim. İnceldiği yerden kopması gerekiyordu.

“Ben biriyle birlikteyim. Sana Laura’da kaldığımla ilgili yalan söyledim, çok özür dilerim.”

Oh be, dünya varmış!

“Dom mu?” diye sordu kaşlarını hava kaldırarak.

Bu kadın müneccim miydi, bunu nasıl tahmin edebilmişti?

Yutkundum ve “Evet. Ama sen nasıl anladın?” diye sordum. Nasıl anlamıştı gerçekten?

“Sadece basit bir tahmindir o kadar,” dedi zekice.

Derin bir nefes aldım. Yalandan kurtulmak beni rahatlatmıştı ama şimdi de Silvia’nın tepkisinden korkuyordum.

Köşede duran sandalyeye çöktüm. Silvia da yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

Ellerimi birbirine sarmış, sanki ikisi birleşince güç verecekmiş gibi kucagımda tutuyordum. “Silvia, biliyorum ben size göre bir yabancıyım, iyi ve zengin bir aileden gelmiyorum, Dom’un çalışanlarından biriyim ve üstelik senin acıyıp yanına aldığı bir zavallıyım. Eminim onun hayatında daha farklı birinin olmasını isterdin. Çok üzgünüm, Silvia. Bir anda oldu, elimde değildi,” deyip ağlamaya başladım. Çocuk gibi ağzım burnum gözyaşları içinde kalmıştı. Bir yandan da akan burnumu elimin tersiyle silmeye çalışıyordum.

“Onu seviyor musun?” diye sordu birden. Bunu sormasını beklemiyordum.

“Evet, tabii ki seviyorum. Uzun zamandır seviyorum,” dedim.

Sesli bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Kadın çıldırmıştı belki de. Bu neyin kahkahasıydı şimdi?

Gözlerimi kocaman açmış ona bakarken, uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Fiore, sen Dom'un başına gelen en iyi şeysin."

Burnumu çekerek "Ben mi? Ama anlamıyorum, neden böyle düşünesin ki? Az önce söylediklerimi dinlemedin mi, Silvia? Ben sizin dünyanıza ait değilim," dedim.

"Ah saçma!" dedi İtalyanlara özgü el hareketini yaparken. Ardından ellerimi avuçlarının içine aldı. "Dom'un senin gibi iyi bir kıza ihtiyacı var. Onun gibi yaralı ve kimseye güvenmeyen bir erkek, senin gibi dürüst ve onu gerçekten seven biriyle olmalı. Zaten sen hayatımıza girdiğin andan beri pek çok şeyi değiştirdin. Sana karşı diğer kadınlara davrandığından çok farklı. Ben oğlumu mutlu edeceğini biliyorum. O senin yanında zaten mutlu, bunu görebiliyorum."

"Gerçekten mi? Mutlu olduğunu mu düşünüyorsun? Ben onun tepkilerinden hiçbir şey anlayamıyorum. Bazen buz gibi oluyor ve benden uzaklaşıyor, bazen de benden başka bir şey istemediğini hissettiriyor. Onu anlamak mümkün değil."

"O farklı biri, Fiore. Bunu kabul etmen gerekiyor. Zor bir çocukluk geçirdi, hayatı boyunca hep mücadele etti."

"Biliyorum. Ona bu yüzden saygı duyuyorum. O tanıdığım en güçlü erkek. Sadece kapalı bir kutu gibi... Daniela denilen kadınla hâlâ beraber mi, ilişkileri tamamen bitti mi, hiçbir şey bilmiyorum. Bizimle ilgili asla konuşmuyor, ben de onu uzaklaştırmamak için bir şey soramıyorum."

"Ona güven. Seni üzecek bir şey asla yapmaz."

Silvia'ya yeniden sarıldım. "Ben de onu bilerek asla üzmem, Silvia. Bundan emin ol."

Silvia'yla konuştuğum için çok rahatlamıştım. Sırada Merve vardı. Ona da her şeyi anlatmak istiyordum. Odama gider gitmez çantamdan telefonumu çıkarıp onu aradım ve Dom'la sevgili olduğumuzu söyledim.

“İnanamıyorum! Şimdi siz ikiniz birlikte misiniz?” diye çığlık attı Merve.

Allah'tan yanımda değildi, yoksa kulak zarımı kalıcı bir şekilde hırpalardı bu ses oktavıyla.

Olan biten her detayı ona anlattım. Bazı anlarda iç geçirerek, bazı yerlerde “Oha!” diyerek tepkiler verdi. Ama ona göre zaten bu son kaçınılmazdı. Eninde sonunda olacaktı ve şimdi olmuştu işte. İkimiz de birbirimize aittik...

“Yakında evlenirsiniz,” dediğinde, biri kafama sopayla vurmuş gibi hissettim. İkimiz evlenebilir miydik gerçekten? Böyle bir ihtimali hiç düşünmemiştim. Onunla aynı evde yaşama fikri, hatta çocuklarımızın olma ihtimali bile kalbimi hızla çarptırdı.

Telefonu kapattıktan sonra yatağıma uzanıp ikimizi düşündüm. Kendimi hayallere kaptırmak istemiyordum. Belki de en iyisi şu anı doyasıya yaşamaktı.

Sonuç olarak her şeyi akışına bırakacaktım ve öyle de yaptım...

Yaklaşık iki hafta Dom'la ilişkimiz nasıl başladıysa o hızda devam etti. Akşamları iş çıkışında evine gidip sevişiyorduk. Bazen onda kalıyordum, bazen de beni eve bırakıyordu.

Birbirimiz için yemek bile pişiriyorduk. Bir keresinde ona annemin klasikleşmiş tarifi sultan kebabı ve mısırlı pilavından yapmıştım. O da bana Manarola'da söz verdiği

cannelloni'den ve devlet sırrı gibi gizlediği özel soslu markarnasından yapmıştı.

İki kere Silvia ile beraber yemeğe bile çıkmıştık. Sanki gerçek bir çift gibi davranıyorduk.

Dom ilişkimizi Rico'ya anlatmış olmalıydı. Rico her yanından geçtiğimde bana sinsice göz kırpmıyor, sanki *hayırlı olsun* mesajı veriyordu.

Mutlu muydum? Evet. Beni onunla olmaktan daha fazla mutlu eden bir şey olamazdı. Bana ihtiyacı vardı, benim de ona...

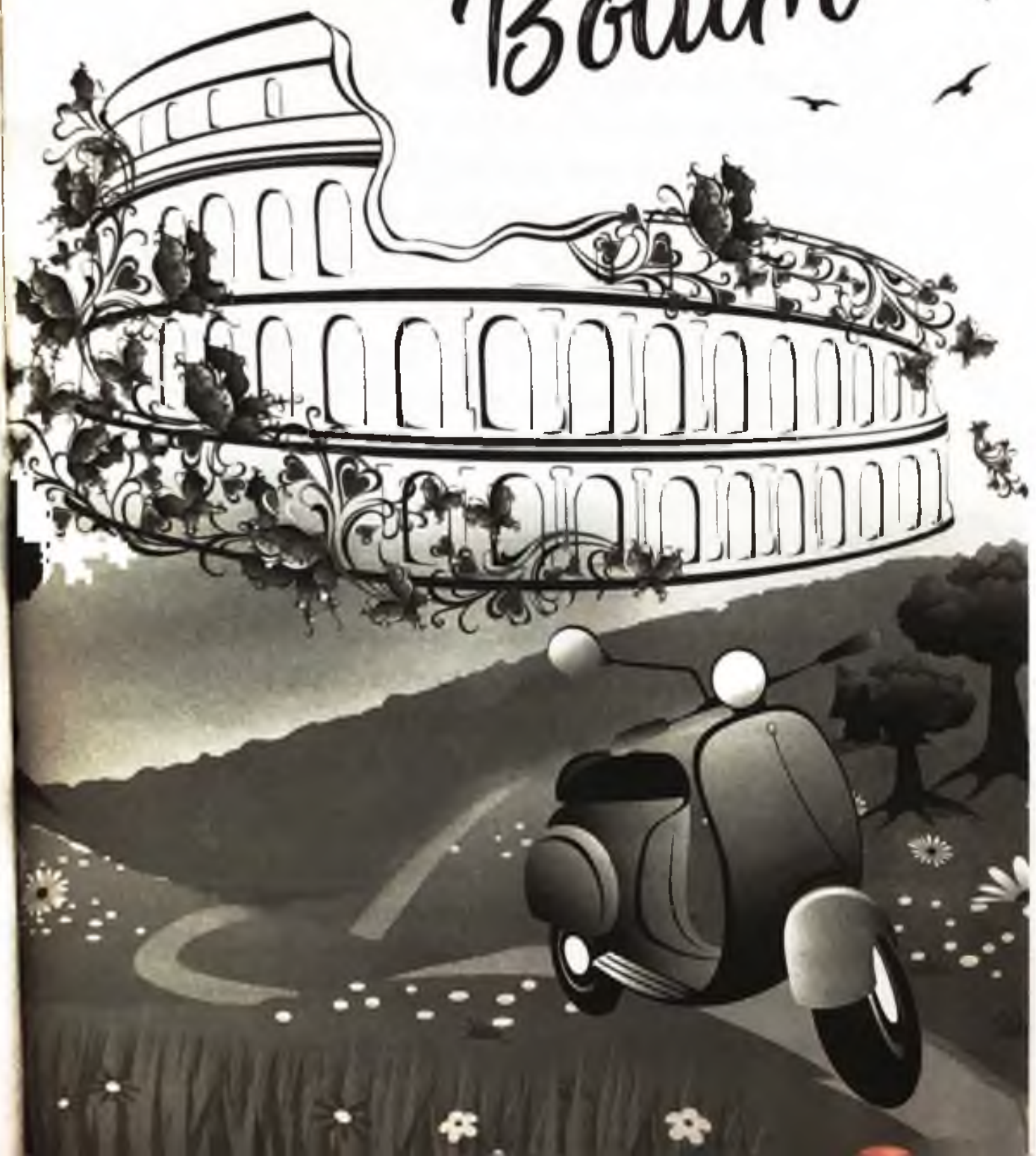
Bazı akşamlar kollarında sarılıp yatarken her şey hakkında konuşuyorduk. Ben ona babamın küçükken benimle zaman geçirmekten çok hoşlandığını, pazar sabahları Galata Köprüsü'ne balık tutmaya gittiğimizi, birlikte kovboy filmleri izlediğimizi, annemin bana sabırla hamur açmayı öğrettiğini ama büyüdükten sonra aramızdaki bağlılığın bir anda azaldığını anlattım. Beni saatlerce sıkılmadan, sabırla, gözlerini ve ilgisini üzerimden ayırmadan dinliyordu.

İçini açan sadece ben değildim. O da annesi, babası ve kardeşiyle beraber cumartesi sabahları denize gittiklerini, babasının ona yüzme öğrettiğini, o zamanlar çok mutlu olduklarını ama babası onları terk ettiğinde zor günler geçirdiklerini anlattı. Babasının izini sürmek için çok yer gezmiş, yıllarca araştırmış ancak hiçbir ipucu bulamamış, sonunda da aramaktan vazgeçmiş. Artık onun ölmüş olabileceğini bile kabullenmiş. Ailesini ayakta tutmak için genç yaşta büyük sorumluluklar almış. Annesi ise hep kocasının geri döneceğini beklediğinden hiç mutlu olamamış. Bunları benimle paylaşması aramızdaki bağın

güçlendiğinin kanıtıydı. Konuşmayı pek sevmeyen Dom, bana hayatını anlatıyordu.

Bir keresinde de Cem'i hiç düşünüp düşünmediğimi sordu. Ben de aklımın sadece onda olduğunu söyledim. Bunun üzerine "Seninle ilgili olan her şeyi istiyorum. O herife vermediğin her şey bana ait olmalı. Vücudundaki her nokta, kafandaki her bir ayrıntı... Böylece başka kimseye yer kalmaz!" dedi. O anda gözlerimden yaşlar aktı ve boynuna atlayıp neredeyse boğacak kadar sıkı sarıldım. Bu belki de hayatım boyunca duyduğum en güzel ve samimi şeydi.

On Üçüncü Bölüm

Ona duyduğum aşk her geçen gün biraz daha artıyordu, çünkü onu daha yakından tanıyordum. Başlarda sadece bilmemi istediği yönlerini gösterirken, şimdi bütün kapılarını açmaya ve beni davet etmeye başlamıştı. Yaşadıklarımız sadece ten-sel ya da tek taraflı bir şey olamazdı. Bu adam daha önce hissetmediğim her şeyi tek bir anda hissettiriyordu. Benim kadar yoğun duyguları olmasa da, beni umursadığını biliyordum.

İş yerinde mümkün olduğunca karşılaşmamaya çalışıyorduk. Onu gördüğüm zamanlarda da tepki vermek için kendimi zorluyordum. Ama bir keresinde Laura beni Dom'a bakarken yakalamıştı. Hemen başka yere bakıyormuş gibi yapmıştım ama bu kız akbabadan fark-sızdı. Sanki bir şeyler hissetmiş gibi beni incelemeye almıştı, son günlerde gözü hep üstümdeydi.

Bir akşam son müşteriye de gönderdikten sonra, Dom restoranın sekizinci yılını kutlamak için tüm çalışanların ana salonda toplanmasını istedi. Rico bar tezgâhının üzerine hepimiz için şampanya kadehleri dizmiş, yanlarına da atıştırmalık kuruyemiş tabakları hazırlamıştı. Şampanyayla aram olmasa da, ben de diğerlerine uymak için

elime bir kadeh aldım. Ne de olsa bugün güzel bir şeyi kutluyorduk.

Beş dakika sonra Dom, ona inanılmaz yakışan beyaz dar gömleği ve kot pantolonu ile hepimizin önünde durdu. Rico'nun eline tutuşturduğu şampanya kadehini tutarken önce her birimize tek tek baktı, sonra sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi derinlere daldı.

"Başarı hiçbir zaman tek bir kişinin çabası sonucu oluşmaz. Burayı açarken bir hayalim vardı ve bu hayalin gerçekleşmesi sizin sayenizde, her birinizin emeği sayesinde oldu. Destekleriniz ve bana tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim," dedikten sonra "Coincidenza'ya..." diyerek elindeki kadehi havaya kaldırdı.

Biz de "Coincidenza!" diye coşkuyla bağırıp kadehlerimizi kaldırdık.

Ardından sevimsiz kuru popo Laura koşarak, hatta zıplayarak Dom'un yanına gitti ve adeta oraya demir attı.

Dom yalnız kalabilse ben de gidip tebrik edecek, belki bir iki kelime konuşma fırsatı yakalayacaktım ama Bayan Yalaka adamı resmen çemberi altına almıştı ve kimsenin çemberi geçmesine izin vermiyordu.

Ben de Rico ve Massimo ile takılıp sohbet etmeye başladım. Bir ara arka fonda çalan harika bir müzik dikkatimi çekti. Parçanın adını öğrenmek için sesin geldiği kolonlara doğru giderek telefonumdan *Shazam* uygulamasını açtım ve kolona doğru tuttum.

"Ne yapıyorsun?"

Telaşla arkamı döndüğümde, Dom gözlerini dikmiş, içime işlercesine bana bakıyordu. Bakışlarında farklı bir derinlik vardı.

Elimdeki telefonu gösterip "Sadece müziği bulmaya çalışıyorum," dedim gülümseyerek.

"Etta James, I'd rather go blind," dedi bir çırpıda.

Doğru mu diye telefona baktım. Söylediğiyle birebir aynıydı.

İki kaşımı birden kaldırıp, "Harikasınız, Bay Marchi. Tebrik ederim," dedim ve gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm. Onunla açıkça flört ediyordum. Bu sıralar içime flörtöz bir tip kaçırvermişti, sürekli kendimi ona cilve yaparken buluyordum. Benim meşe odunu kadar duygusuz olduğumu söyleyen Merve bu hallerimi görse, kesin gözleri yaşarırdı.

"Bu parçada seninle dans edebilmeyi isterdim," dedi kısık sesle.

"Ben de," dedim neredeyse fısıldayarak.

Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu, ikimiz de sanki takılıp kalmıştık.

Uzanıp elini tuttuğumu hayal ettim bir an. Onunla yalnız kalmayı öyle çok istiyordum ki... Tenimde ateş gibi gezinen parmak uçlarını hissetmeyi, boynundan burnuma gelen kokusunu yeniden içime çekebilmeyi...

Ben hayallere dalıp gitmişken, Dom çok fazla yalnız takılmamamız gerektiğini hatırlamış olacak ki, arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı. Ben de tuvalete gittim. Aynanın karşısında saçımı başımı düzeltirken Laura içeri girdi. Sevimsizlikler abidesi, başımın belası... Artık tuvaletin oksijeni kaçmıştı ve dışarı çıkmanın zamanı gelmişti.

Tam kapıya doğru uzanmıştım ki, "Kendini zeki sanıyorsun ama koca bir salaksın!" dedi. Gözleri ateş saçıyordu.

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Bu kız ne saçmalıyordu?

“Bence çok iyi anladın,” dedi aynadaki yansımamıza bakarak. Sonra lavaboyu açıp akan suyun altında ellerini yıkarken devam etti. “Dom’un seni becermesini sağlamak hiç zor olmamıştır. Her zaman yatakta çok isteklidir, bunu Roma’daki kadınların neredeyse yarısı biliyor. Ama çabuk sıkılır. Sen onu sadece bir süre oyaladın. Değişik bir ülkeden gelen egzotik bir oyuncaksın. Zaten hâlâ model sevgilisiyle birlikte. Bir süreliğine yurt dışına gitmişti ama artık geri döndü. Gazetelerde görmüş olman lazım. O buradayken, senin gibi basit bir göçmen garsonu tercih etmeyecektir.” Suyu kapatıp ellerini havluyla kuruladıktan sonra, aynaya yaklaşp parmağının ucuyla gözlerindeki çapakları temizlemeye başladı. “Onu oyalama görevin bitti. Biraz gururun varsa, geldiğin yer her neresiyse oraya geri dönersin.”

Ayakta öylece kalakalmıştım. Hem Dom’la yattığımı bildiğini söylemişti, hem de sevgilisinden ayrılmadığını ve onun geri döndüğünü...

Bir yılan gibi tüm zehrini akıttıktan sonra, yüzünde hiç görmediğim bir rahatlama belirmişti. Tüm gücümle suratına tokadı bassam mı, yoksa boğazını sıkmaya mı çalışsam bilemedim. Sadece “Sana çok üzülüyorum, Laura. Aşkından öldüğün adam Roma’nın yarısıyla yatmış, hatta Türkiye’ye kadar açılıp benimle yatmış. Yani senin dışında herkesi tercih ediyor. Bu nasıl bir duygu?” diye sordum. O kadar hızlı ve soluksuz konuşmuştum ki ağızım kurumuştu.

Az önce gayet güçlü görünen Laura, şimdi sinirden yaprak gibi titriyordu. Aslında bu konuda yalnız değildi, ben de tıpkı onun gibi titriyor sayılırdım. Gözlerini dikip

beni öldürecekmiş gibi baktı. Kafasından dumanlar çıkıyor gibiydi. Ama bir şey söyleyemedi, sanki cümleleri tükenmişti. Arkasını dönüp tuvaletten çıkarken atkuyruğu hiç olmadığı bir hızla savrulmuştu.

İstediğimi başarmış, ona karşılık vermiştim ama bu dağılmama engel değildi.

Birkaç dakika tuvalette heykel gibi dikildim, sonra ayaklarım güçsüzleşince kabinlerdeki oturaklardan birine oturdum. Sanki buraya sığınmışım.

Gerçek olabilir miydi bu yılanın dedikleri? Ben Dom'u oyalamış mıydım? Söylediğine göre Daniela yurt dışına gitmişti ve şimdi de dönmüştü. Kadın ünlü bir mankendi, iş için gitmiş ve dönmüş olabilirdi. Beni alakadar eden, Dom'la ilgili kısımdı. Eğer hâlâ birlikte olsalardı, Dom bana söylerdi. İki kadını idare edecek kadar adi bir herif değildi ki.

Laura'nın amacı, beni dağıtıp mutsuz etmektir. Dom'la ikimizin birlikte olduğunu öğrenince çıldırmıştı ve beni üzmemek için saçmalıyordu. Kendi kendimi telkin ettikten sonra, yüzüme olağan bir ifade yerleştirip tuvaletten çıktım.

Bara doğru ilerlerken Şef Sergio beni çevirip sohbet etmeye başladı. Beynim puding gibiydi, neredeyse söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum ama yine de dinliyormuşçasına arada başımı sallıyordum.

Şefin yanından ayrıldıktan sonra bar tezgâhının yanına gidip Massimo'yla takılmaya başladım. Saat neredeyse on ikiyi geçmişti ama herkes eğleniyor gibi görünüyordu. Benim dışımda tabii...

Bir ara Dom'a bakmak için döndüğümde, sarışın bir kadının ona doğru ilerleyip boynuna sarıldığını gördüm.

Kadının arkası dönük olduğu için o an anlayamamıştım ama sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çünkü bu, Dom'un sevgilisi Daniela'ydı. Her şey bu kadar üst üste olabilir miydi? Daha bir saat önce onunla ilgili konuşmuşken, şimdi buraya gelmesi tesadüf müydü? Sanki hâlâ Dom'la birlikte olduklarını göstermeye çalışıyordu. Aralarındaki ilişki bitmemiş gibi rahatça ona sarılıyordu. İşin garip yanı, Dom da hiç tepki vermeden öylece duruyordu. Birden başını çevirip benim nerede olduğumu anlamak için gözleriyle barın etrafını taradı. Beni gördükten sonra bakışları tamamen üzerimde kilitlendi ama buz gibiydi. Duvarda asılı herhangi bir portredeki yüzden farksızdı; duygusuz ve tepkisiz bakıyordu.

Daniela vücudunu kedi gibi Dom'a yasladıktan sonra, gözlerini onun dolgun dudaklarına odakladı.

Kalbim acıyla çarpıyordu. Ne olduğunu anlayamadığım için, vermem gereken tepkiyi de tespit edemiyordum. Sadece durmuş onlara bakıyordum.

Rico muhtemelen ilgimi dağıtmak için barda ona yardım etmemi isteyince tezgâhın arkasına geçtim. Tekrar bakmak için başımı çevirdiğimde orada değillerdi, gözden kaybolmuşlardı. Dom'un odasına gitmiş olabilirler miydi?

Tuvalete gitme bahanesiyle tezgâhtan ayrılıp nerede olduklarına bakmayı planlarken, birden Daniela ortaya çıktı ve barın önündeki geniş alana gelip dans etmeye başladı. Bir elimde bardakları topladığım tepsi vardı, daha tezgâha bırakamamıştım. Gözlerim ona kilitlenip kalmıştı. Çalan müziğin ritmiyle seksi bir şekilde dans ediyor, gayet eğleniyor gibi görünüyordu. Çalışanlardan bazıları da neşeye ona eşlik ediyor, el çırpıyorlardı. Tek sorun fazla eğleniyor gibi görünmesiydi. Sarhoş olduğunu düşünmeye

başladığım sırada, Dom tam karşısına doğru ilerleyip önünde dikildi. Ben onu çekip alacak diye düşünürken, sadece kollarını birleştirip izlemekle yetindi. Bana bakmıyordu bile, tek odak noktası Daniela'ydı.

Gözlerim birden Laura'ya takıldı. *Bak, gördün işte. Ben haklıydım...* der gibi gülümsüyordu sanki. Evet, haklıydı, ben salağın önde gideniydim.

Şarkı bittiğinde herkes Daniela'yı alkışladı, o da bir süper star gibi reverans yaptı. Ardından bara geldi.

Rico hemen önüme geçip, "Ne içersin, Daniela?" diye sordu.

Her zaman oldukça sakin olan Rico'nun şu an gergin olduğunu hissedebiliyordum.

"Bira lütfen," dedi kadın saçını terlemiş gibi havalandırıp geri atarak.

Doğal görünmek için meşgulmüşüm gibi davranmam lazımdı ama kitlenip kalmıştım. Az önceki tepside biriken bardakları alıp, daha sonra yıkanması için karşı taraftaki tezgâha götürdüm ve orada duran kurulama bezini alıp sanki siliyormuş gibi oyalanmaya başladım. Beni geçen sefer kapının önünde az kalsın parçalayacaktı, şimdi de olay çıkarır mı diye bekliyordum. Ama oldukça sakindi.

Dom bir iki dakika sonra kadının yanına geldi ve Rico'dan içki istedi. Benim hâlâ arkam dönüktü. Sanki birden fazla gözün aynı anda sırtımdan bana baktığını hissediyordum.

"Hey, sen!"

Daniela bana sesleniyordu. Dananın kuyruğu şimdi kopacaktı sanırım. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm.

Elindeki büyük bardağı sallayarak bana bakıyordu.

“Daha fazla içemeyeceğim. Yarım kalan bardağımı almayacak mısın? Senin görevin bu değil mi? Yarım kalanları almak?”

Ben hâlâ ona bakarken Rico hızla elindeki bardağı alıp yanımdaki tezgâha getirdi. “Sakin kal,” diye fısıldadı ve onay almak için dikkatle gözlerime baktı.

Gözlerimi *tamam* anlamında kapatıp açtım. Sakin kalacaktım ama daha fazla uzatmaz ve sesini kesip giderse.

Dom ise ne kadına müdahale ediyordu, ne de bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden, dudakları sanki mühürlenmiş gibi durmaya devam etti. Bakışları yine buz kesmişti.

Daniela yeniden ona sırnaşırken anladım ki, bu ikisi hâlâ sevgiliydi. Her şey gündüz ve gece gibi açıktı. Nasıl bu kadar salak olabilirdim? Dom’la biz yattıktan sonra, ikisinin sevgililik kontratları hayalî bir şekilde bitecek miydi? Tabii ki hayır! Ben ona farklı gelmişim, ilgisini çekmişim. Belki de Daniela’ya tepki olarak benimle yatmak istemişti. Bu kadından ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. Nihayetinde ben kimdim ki? İstenildiği zaman kolayca harcanabilecek aptal bir kız! Onunla birbirimize ait olduğumuzu düşünmekle ne büyük hata etmişim. Belli ki onlar Daniela’yla birbirlerine aittiler, bense ara reklam gibi geçiciydim.

Onlar hâlâ barda durmaya devam ederken, Rico’ya eve gitmem gerektiğini söyleyip hızla restorandan ayrıldım. Biraz daha kalırsam salya sümük ağlayıp kendimi rezil edecektim.

Durup düşünmeme fırsat bile vermeden aceleyle yürüyordum, sanki eve bu şekilde varabilecekmişim gibi. Ayağım bir kaldırım taşına takılınca tökezledim. Düşmesem

de beni yavaşlatmıştı. Yavaşladıktan sonra ayaklarım gidemez oldu, ilk gördüğüm banka oturdum.

Dom hem beni, hem de bu kadını mı idare ediyordu yani? Bunu yapmazdı o, böyle biri değildi ki. Ne yapmalıydım?

Telefonumu çıkarıp saatin geç olmasına aldırmadan Merve'ye mesaj attım. Ama yazmaya üşendiği için hemen geri aradı. Sesi benim kadar telaşlıydı,

“Buna inanamıyorum! Sen yanlış anlamayasın... Kutlamaya gelmiş olamaz mı sadece?”

“Bunu anlardım herhalde, değil mi? Önce Laura kadının geri döndüğünü, o yokken Dom'un benimle oyalandığını ama artık kıcıma tekmeyi basacağını söyledi, sonra da kadın pat diye çıkıp geldi ve Dom'u ahtapot gibi sardı. En kötüsü de, Dom hiçbir şey yapmadı. Hem sarılmasına hem de bana laf çakmasına izin verdi. Merve, buna inanabiliyor musun? Benim gördüğümü bildiği halde hiçbir şey yapmadı.”

Kendimi tutamayıp ağlamaya başlamıştım.

“Hey, sakın ol! Karşında yüzyılın en tecrübeli ihanet detektörü var. Kaç kere Murat'ı takip ettim hatırlasana. Sen bu adamın evine gittin, yerini biliyorsun değil mi? Şimdi hemen oraya gidip bir yere tüneyeceksin ve birlikte gelip gelmediklerini tespit edeceksin, tamam mı? Eğer eve beraber dönerlerse bu bir ihanettir. Eğer Dom tek başına dönerse bil ki, kadın buna geri dönmek istiyor ama o kabul etmiyor. Bulmuş taş gibi adamı, kaybetmek ister mi? Tabii şansını tekrar tekrar deneyecek. Kesin o manyak olay çıkarmasın diye ses etmedi Dom.”

Merve yine beni gaza getirecek bir konuşma yapıp güçlenmemi sağlamıştı. Şimdi yeniden düşününce olaylar farklı bir anlam kazanmıştı; Daniela oraya kendiliğinden gelmişti ve Dom da olay çıkarmaması için ses etmemişti.

Eve yalnız gelecekti, bundan emindim.

Taksiye atlayıp evinin oraya gittim ve karşıdaki apartmanın mermer iki sütundan oluşan karanlık giriş alanında oturup beklemeye başladım. Arada bir telefonuma bakıyor, beni arayıp aramadığını kontrol ediyordum. Gerçi arasa zaten görürdüm ama eziklik parayla değildi ya...

Tam tamına on sekiz dakika geçmişti ki, Dom'un Ferrari'si sokağın girişinde durdu. Farlarını söndürdüğü anda kalbim çarpmaya başladı. Tek başına olması için deli gibi dua ediyordum. Eğer her şey yolunda giderse ona sürpriz yapıp sarılacak ve gece de onda kalacaktım. Bunu düşünmek bile içimde kelebeklerin havalanmasına yetmişti.

Dom kapısını açıp arabadan indi ve yürümeye başladı. Tam ona doğru gitmek için ayağa kalkmışım ki, diğer kapı açıldı ve uzun bacaklarıyla Daniela dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp Dom'un peşi sıra apartmana doğru ilerledi ve sonra ikisi de içeri girdiler. Ayakta öylece kalakalmıştım. Gölgeden çıkıp bir iki adım ilerledim. Şimdi onları rahatlıkla izleyebiliyordum. Dom yine bir heykeli andıran tepkisiz haliyle asansörün gelmesini beklerken, Daniela arkadan beline sarılıyordu.

Ağlayamadım bile... Kendimden beklemediğim bir güçle ana caddeye çıkıp, ilk gördüğüm taksiye bindim. Hızla eve ulaşmam gerekiyormuş gibi hareket ediyordum, çünkü biliyordum ki, durup düşünürsem kendimi kaybedecektim. Orası benim güvenli sığınağımdı. Taksinin arka koltuğunda otururken kulaklarım uğulduyordu.

Bacaklarımın titremesi geçmemişti. Yanaklarım pancar gibi kızarmıştı, bunu hissedebiliyordum. Şoförün dikiz aynasından endişeli gözlerle bana baktığını fark etmiştim ama hiç de umursayacak durumda değildim.

Nihayet eve vardığımda, Silvia'nın olmamasına ilk defa inanılmaz sevinmiştim. Elisa'nın doğumuna az zaman kaldığı için Manarola'ya gitmişti. Eğer evde olsaydı, şu an boynuna sarılıp hüngür hüngür ağlayabilirdim.

Odama gidip üzerimdekileri neredeyse yırtarcasına çıkarıp yere attım ve iç çamaşırlarımla yatağa uzandım. Öyle halsizdim ki, sanki bedenimde enerji namına ne varsa yok olmuştu. Telefonumu elime almış sıkı sıkı tutuyordum. Dom'a sağlam bir nefret mesajı atmalıydım. Beni becerip hevesini gidermiş, sonra da sevgilisinin kollarına geri dönmüştü. Bu kadar basitti her şey. Beni paramparça etmiş, böcek gibi üzerime basıp vıcığını çıkarmıştı.

Tam mesaj atmak için tuşlara basıyordum ki durdum. Bunu yapmayacaktım. Eline ne kadar incindiğimle ilgili bir koz vermeyecektim.

Olanları baştan sonra düşünerek kendime işkence ederken birden telefonum çalmaya başladı. Dom arıyordu. Açsam mı açmasam mı diye karar vermeye çalışırken telefon sustu. Ne diyebilirdim ki? Kendim etmiş kendim bulmuştum. Birilerinin ikinci seçeneği ya da jokeri olmaktan kurtulamıyordum. Kaderim bu olmalıydı. Cem de başkasıyla birlikteyken benimle zaman geçirmiş, sonra tercihini ondan yana yapmıştı. Dom da elbette daha yeni tanıdığı bir garson parçasını değil, fıstık gibi güzel ve ünlü manken sevgilisini tercih edecekti.

Kalbime acı biberlerden oklar saplanmıştı. Hem yanıyor, hem de oluk oluk kan akıyordu. Gözyaşlarımı daha

fazla tutamadım ve gözlerim acıyana kadar ağlamaya devam ettim.

Sonra aniden kapım açıldı. Silvia gelmiş olabilir miydi? Daha önce hiç kapımı çalmadan odama girmemişti. Panikle yatakta doğruldum ve yanımda duran abajurun ışığını elim titreyerek açtım.

Dom kapının eşiğinde durmuş bana bakıyordu. Neden gelmişti ki?

“Burada ne işin var senin?” diye bağırdım. Hâlâ yaktaydım. Üzerimde sadece iç çamaşırlarımın olduğunu hatırlayınca hemen yatak örtüsünü çekip bedenime kapattım. Beni bir daha asla çıplak görmeyecekti.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Konuşmamız gerek,” dedi sonra robot gibi bir ifadeyle.

“Konuşmak mı? Değerli vaktini sevgilinin yanında geçirmek varken benimle harcama bence. Muhtemelen şu an yatakta seni bekliyordur.”

Bunu söyleyerek aslında daha çok kendi kendimi gaza getirmiştım. Şimdi elimde olsa kafasını yarardım. Adi herif!

“Saçmalamay! Üzerine bir şeyler giy de, yetişkinler gibi doğru düzgün konuşalım.”

“Yetişkinler gibi, öyle mi? Tamam, konuşalım,” dedim birden ayağa fırlayarak. Az önceki üzerimi örtme fikri tamamen aklımdan çıkmıştı.

Baştan aşağı beni süzdükten sonra, “Akşam restoranda olanları açıklamam lazım,” dedi.

“Bence her şey gayet açıktı. Sevgilin geldi, eğlendiniz ve sonra da birlikte eve gittiniz.” Bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ettim. “Birlikte senin evine gittiğini biliyorum, gözlerimle gördüm.”

O anı hatırlamak kendimi kaybetmeme sebep oldu. Ona bağırp bildiğim tüm İtalyanca küfürleri adeta tükürürcesine söylerken, mermerden taş kesilmiş bir heykel gibi sadece bana bakmakla yetindi. Benim içimde açığa çıkan kontrolsüzlük ve densizliğin yanında, onun sakinliğine hayran olmamak elde değildi. Eğer erkek olsaydım, muhtemelen şimdi beni ayağının altına almış olurdu.

Nihayet sustuğumda, "Otur şuraya ve beni dinle!" dedi neredeyse kükrercesine.

Hâlâ sakinleşmiş değildim ama dediğini yapıp yatağa oturdum.

Söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Elini kaldırıp önce sakallarına götürdü, sonra da saçlarında gezdirdi. Ardından derin bir nefes aldı ve "Sorun şu ki, sana tam olarak açık davranmadım," dedi. Sesi hiç olmadığı kadar gergindi.

"O zaman şimdi açık ol!"

"Seni ilk gördüğüm andan beri istediğimi söylemiştim. Bu bir yalan değildi. İkimiz de birbirimizden uzak durmadık, birlikte olmamız kaçınılmazdı. Ama diğer yanda Daniela vardı. Onunla yaşadığımız şey bitmek üzereydi ya da değildi... Bunun bir önemi yok."

"Sen de beni yara bandı olarak kullandın ve sorunlarından kaçmak istedin."

"Hayır, öyle bir şey değil."

"O zaman ne? Açık konuş artık!"

"Daniela bir süre önce benden hamile kaldı."

Buz kesmiştim. Ayaklarımdan ellerime kadar sanki buz kütlesine saplanmışım gibi titriyordum. Daniela ondan

hamile kalmıştı! Onu bir başkasından çocuk sahibi olarak düşünmek tüm ayarlarımı bozmuştu.

“İstenmeden olan bir şeydi. Yine de doğurmasını istiyordum. Ancak bebek rahimde tutunamadı ve öldü. Bu olay onu kötü etkiledi ve aramızda sorunlar başladı. Mantıksız davranıyordu, duygusal açıdan dengeli değildi. Bebeği vücudundan alırlarken bir sorun oluştu ve yakın zamanda anne olamayacağı söylendi. Bir süre önce sorunlarından kaçmak için buradan uzaklaştı. Fakat şimdi geri döndüğü için ona destek olmalıyım. Bak, bunu anlamının ne kadar güç olduğunu biliyorum ama bunun sorumluluğunu almak benim görevim.”

Söylediklerini dinlerken neden bir tepki vermediğimi bilmiyordum. Dakikalar önce kafasına bir şeyler zımbalamamak için kendimi zor tutarken, şimdi ilahi bir güçle sakinliğin zirvesine çıkmıştım.

Anlattıklarına karşılık hiçbir şey söylemediğim için bana sanki deliymişim gibi bakıyordu. Ama ağzımı açacak enerjim yoktu. Sadece “Tamam,” diyebildim sessizce.

“Tamam ne?”

“Size iyi şanslar diliyorum.”

“Sen ne saçmalıyorsun? Hiçbir şey değişmek zorunda değil!”

“Değişmek zorunda değil mi? Sen benden ne istiyorsun? Evcil hayvanın gibi sen ne zaman istersen o zaman başımı okşamanın yeterli olacağını mı? Onunla beraberken aynı zamanda benimle de yatabileceğini mi? Buraya gelme sebebim başka birinin benden ikinci kadını olmamı istemesiydi. Şimdi sen de kalkmış aynısını istiyorsun. Hem

de her şeyi en başından sana anlatmama rağmen. Ben kimsenin ikinci tercihi olmak istemiyorum, anladın mı?"

"Bak, bu benim de istediğim bir şey değildi. Ama ben zor anlarında yanımdaki insanları bırakıp gidecek biri değilim. Sadece bir süre, her şey yoluna girene kadar beklemeni istiyorum."

"Seni sevdiğimi söylediğim halde ağzını açıp tek bir şey bile söylemedin bugüne kadar. Bunu bilseydim, sadece biraz olsun emin olsaydım, seni sonsuza kadar beklerdim."

Hiçbir tepki vermeden öylece durdu ve sustu.

İşte sana cevap!

Suskunluğu her şeyi açıklıyordu. Bu adamla ilgili kesin bir gerçek varsa o da, günü kurtarmak için dahi olsa, asla yalan söyleyecek biri olmadığıydı.

"Tamam, anladım," dedim.

"Neyi anladın, Tanrı aşkına? Sen ilişkiler hakkında ne biliyorsun ki?"

Yüz kasları sinirden seğirmeye başlamıştı. Ses tonunda bariz kızgınlık vardı. Ama ben de bana bu şekilde çıkışmasına kızmıştım. Ne hakla beni hiçbir şeyden anlamamakla suçlayabilirdi ki?

"Ne mi biliyorum? Senin hayatında sadece seks için var olduğumu biliyorum. Beni zerre kadar umursamadığını, şu an çekip gitsem beş dakika sonra unutup yerime başkasını bulabileceğini biliyorum."

"Sen gerçekten salaksın!"

"Evet, senin gibi birine âşık olduğum için salağım!" dedim gözyaşlarım akarken ve hışımla ayağa kalktım. Artık konuşacak bir şey kalmamıştı. Sürekli ağlayan bir

ezik olduğumu düşünmesini istemediğimden kapıya yöneldim. Bir an önce odadan çıkmalıyım.

Ancak tam o sırada bileğimden tuttu ve beni kendine çekti. Dudaklarımız birleştiğinde, asla doyamayacağım bu dudakları son kez tattığımı biliyordum. Bana hayat veren bu dudaklar, şimdi hayatımın benden geri alındığını hatırlatıyordu. Gözyaşlarım akarken onunla öpüşmeye devam ettim. Kulağının tam altıyla boynunun birleşim yeri olan o noktayı öperek kokusunu içime çektim.

Yine onun etkisine kapılacak, yumuşayacaktım. Kahrolası hormonlarım! Bu sefer mantığımla düşünmem gerekiyordu. Onun etkisi altına girdiğim an, içimdeki mantık tuşu kapanıyordu. Bu yüzden kendimi geri çektim. "Bir salak olabilirim ama başkasının erkeğiyle birlikte olacak kadar gurursuz değilim!" dedim ve arkamı dönüp hızla odadan çıktım.

Banyoya girip kapıyı kilitledim. Sanki kendi kendimi tutsak etmişim. Klozete oturduğumda kapının sertçe kapandığını duydum. Gitmişti.

Her şey açığa kavuşmuştu işte. Daniela ondan hamile kalmıştı, ikisinin az kalsın çocukları olacaktı ve şimdi de kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Belki de doktorlar yanılmıştı. Böyle durumlar sıkça olurdu. Daniela yeniden hamile kalacaktı ve evleneceklerdi. Nasılsa artık Roma'daydı.

Bense fazlalıktım. Ortadan yok olsa eksikliği fark edilmeyecek kadar önemsiz biriydim.

Artık ne restoranda çalışabilirdim, ne de Silvia'yla yaşamaya devam edebilirdim. Bu kadar yakınlarında olup,

ikisinin her şeye yeniden başlamasını izleyemezdim. Hatta Roma'da dahi kalamazdım.

Sabah erkenden, gün ağardıktan hemen sonra karamı vermiştim. Roma'dan temelli olarak gidiyordum. Gözyaşlarım o kadar çok akıyordu ki, buğulu araba camının arkasından bakıyor gibiydim, neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Kendimi toparlamaya çalışıp ayağa kalktım.

Aylar önce yatağın altına kaldırdığım bavulumu şimdi evime geri dönmek için yeniden çıkarmıştım. Ne buldysam hızlıca içine tıktım. Çekmece gözlerimden birinin altında Dom'un Manarola'da yaptığı resim saklıydı. Bunu yanıma alıp almamakta kararsız kaldım. Eğer alacak olursam buradaki hayatımı hatırlatacaktı, o yüzden hemen yatağımın başında şifonyerin üzerine bıraktım.

Sonra bir kâğıt bulup Silvia'ya not yazdım.

Silvia,

Sen inanılmaz bir dost, sırdaş ve annesin. Benim için yaptıklarına çok teşekkür ederim. Sana olan borcumu asla ödeyemem. Sana son bir kez öperek, kollarına sarılarak veda etmek isterdim ama böyle olması gerekti. Çok özür dilerim. Benim için de zor olduğunu bil. Ona iyi bak. Umarım mutlu olur.

Sevgilerimle...

Fiore

Bavulumu tamamen kapattıktan sonra, yazdığım not kâğıdıyla birlikte evin bendeki anahtarlarını mutfak masasına koydum. Bu ev adeta kendi evim gibi olmuştu, en mutlu günlerimi burada geçirmiştım. Daha da çok

ağlamaya başladım. Ağlamam artık sessiz değil, sanki iniltili bir yas tutma şekli gibiydi.

Bulaşıkları yıkadım, salonu toparladım. Odamı zaten düzeltmiştim. Böylece ardımda hiçbir iz bırakmadan geldiğim yere geri dönebilirdim.

Apartmandan çıktığımda, sokaktan geçen taksilerden birini çevirdim. Fikrimi değiştirmeden bir an önce gitmeliydim.

Son bir kez beni ben yapan, aşkı öğreten, bana ikinci bir aileyi veren bu güzel şehre baktım. Aylar önce ne yapacağını bilmeyen, şaşkın bir turist olarak gelmişken, şimdi kalbi kırık, umutsuz bir yerlisi olarak gidiyordum.

Taksiden indikten sonra, bavulumu çeke çeke hızla bilet almak için havalimanından içeri girdim. Bulduğum en yakın sefer bir buçuk saat sonrasındaydı.

Merve'yi aradım. "Ben geri dönüyorum," dedim ve yeniden ağlamaya başladım.

"Saçmalama, kızım! Ne oluyor şimdi?"

"Dönünce konuşalım. Her şeyi o zaman anlatacağım sakince. Beni karşılar mısın, bir süre sende kalabilir miyim?" diye sordum

"Herhalde Çiçek, sorulur mu bu? Nereye iniyorsun ve kaçta gelmemi istiyorsun, onu söyle sadece."

Buraya gelirken üzgündüm ama umut doluydum, her şeyin düzeleceğini düşünüyordum. Oysa şimdi öyle bir umudum kalmamıştı. Bu dünyada gerçekten sevdiğim ve ölene kadar seveceğim tek erkeği kaybetmiştim. Yolculuk boyunca gözümü kapatıp uyumamış, sadece boş boş camdan dışarı bakmıştım.

Merve söz verdiği gibi çıkış kapısında beni bekliyordu. Otomatik kapı açılır açılmaz beni görünce hemen çığlık attı ve herkesi iterek üzerime atladı. İlk başta gülerek ona karşılık vermiştim ancak sarılmamızla ağlamaya başladım. İyice sulu göz olmuştum.

Birkaç gün Mervelerde kaldım. Kendimi bitkisel hayatta gibi hissediyordum.

Annesi Serpil Teyze Roma'yla ilgili her şeyi bilmek istiyor, sanki orada garsonluk değil de tur rehberliği yapmışım gibi saçma sapan detayları soruyordu. Akşamları eski günlerde olduğu gibi sürekli film izliyorduk. Tek farkı, korku ya da büyü cadılı filmler izlememizdi. Merve romantik komedilerin bünyeme dokunacağını iyi biliyordu çünkü.

Bir akşam saat sekiz dokuz civarı kapı çaldı ve biz Merve'nin odasında otururken pat diye annemle babam çıkageldi. Serpil Teyze annemlere gizlice haber uçurmuş, onlar da kalkıp gelmişlerdi. Annem daha önce hiç görmediğim kadar şefkatli bakıyor, babamsa sanki üzerinde bir mahcubiyet varmış gibi dramatik bir şekilde gözlerini yere dikmiş duruyordu. Allah'ım, bu benim ailem miydi? Gerçek aileme ne olmuştu? Neden bana bu kadar iyi davranıyorlardı ki? Beni cadı gibi lanetleyip ateşe vermelelerini beklerken, böyle davranmaları cidden mantıksızdı.

Oturduğumuz süre boyunca neden habersiz gittiğim ve sonra da geri döndüğümün bahsi hiç geçmedi.

Saat neredeyse on iki olmuştu ki, yanımda oturan annem birden bana dönüp kemiklerimi kıracaktı gibi sarıldı ve "Hadi evimize gidelim," dedi.

Ne diyebilirdim? Mecbur gidecektim. Sonsuza kadar burada yaşayamazdım ya!

Odam sanki hiç gitmemişim gibi aynıydı. Bordo renkli simli yıldızlı perdelerim, Ikea kütüphanem, yatağım, hatta başucumdaki komodinin üzerinde duran kitabım bile değişmemişti.

Gece başımı yastığa koyduğum gibi uyumuştum. Sabah uyandığımda, yataktan kalkmadan kitabıma uzandım. Geçen sene aldığım Masal Terapi kitabımdı. Kararsız olduğun ya da içinden geçirdiğin bir konuya odaklanıp rastgele bir sayfasını açıyor ve karşına çıkan masalı okuyordun. İçimden bu acının bitmesini, sonsuza kadar kalbimin yaralı kalmamasını ve bir şekilde onu unutabilmeyi diledim. Açtığım sayfada, bir çobanın yolunu kaybettikten sonra kahrolduğu ama ardından daha mutlu yaşayacağı yeni bir patika bulduğunu anlatan bir masal vardı. Sesli şekilde “Tabii tabii,” dedim ve kitabı hışımla kapattım.

Yataktan çıkmak içimden gelmiyordu. Neden çıkacaktım ki? Neden pijamalarımı değiştirip insanların içine karışacaktım? Artık önemi yoktu.

“İyi misin, kızım?” diye sordu annem kahvaltı masasında. Elimde çay kaşığı, hiç koymadığım şekeri karıştırıyordum.

“İyiyim, anne.”

“Bak, tokadı basacağım artık suratının ortasına! Biz senin kadar okumuş değiliz ama geri zekâlı da değiliz. Ne oluyor sana? Konuş benimle. Anne olunca anlarsın beni. Yavrunu üzgün görünce kahroluyorsun.”

Yüzüne baktım annemin. Göz kenarları eskisinden daha da fazla kırışmış, dudak kenarlarında oyuntular oluşmuştu. Bu hale gelmesinde benim de suçum vardı. Onu gerçekten üzmüştüm, iyi bir evlat olamamıştım. Okulu bitirdikten sonra herifin tekiyle evlenip hemen çocuk doğurmuş olsaydım, belki de kimsenin hayatında bu kadar sıkıntı olmayacaktı. Bir hamlede ona sıkıca sarıldım ve başımı yumuşak göğüslerine koydum. Çamaşır suyuyla beyaz kalıp sabun kokuyordu.

Saçımı okşamaya başladı. "Hadi anlat bana, ne oldu sana?"

Derin bir nefes aldım ve çok fazla detay vermeden, patronuma âşık olduğumu, onun da beni sevdiğini sandığımı ama eski sevgilisine geri döndüğünü anlattım.

Ara sıra *Yaaa! Amanın!* gibi tepkiler verse de can kulağıyla dinliyordu. Söyleyeceklerim bittikten sonra beni itirdi. "Eee, ne olacak şimdi peki?" diye sordu.

"Ne mi olacak? Hiçbir şey. Hayatıma devam edeceğim," dedim.

"Baban bu sefer seni kesin öldürürdü. Hayırlı olmuş adamın başkasına gitmesi. Ailemizde hiç gâvurla evlenen yok."

Kahkahayı bastım.

O kadar çok gülmüştüm ki, gözümünden yaşlar akmaya başlamıştı. Anlattığım onca şeyin içinde annemin dikkat edip kafasını taktığı şey bu muydu?

"Anne, ortada evlilik yok, anlamıyor musun? Ben onlar birlikte olmaya devam etsinler diye buraya geri döndüm. Beni sevmiyor ki zaten."

“Tamam işte. Hayırlısı olmuş diye ondan diyorum ya zaten. Baştan olmayacağı belliymiş. Onların âdetleriyle bizimkiler zaten ayrı gayrı. Konu komşu duysa, *Türkiye’de adam mı kalmadı gitti Romalı buldu?* derlerdi. Sen hele bir kendine gel toparlan da, seni görmek isteyen birileri var.”

Yüzüne anlamsız anlamsız bakınca gülümseyerek devam etti.

“Melahat Teyze’nin kocasının erkek kardeşi seni çok beğenmiş. Evlenmek için kendine birilerini bakıyormuş, ben de senin resmini vermiştim aylar önce. Adam bayılmış sana. Burada olmadığını söyledik ama dönünce haber verin dedi. Okumuş modern kız istiyormuş şansına da. Tekstil makineleri getiriyormuş yurt dışından. Beylikdüzü’nde iki tane evi varmış. Arabası da var. Hem anası babası da yok, çöpsüz üzüm.”

“Kaç yaşında?”

Bunu neden merak edip sorduğumu bilmiyordum, ağzımdan öylesine çıkmıştı. Ama adamla ilgileniyor gibi göründüğüm için annemin yüzünde bir aydınlanma olduğuna yemin edebilirdim.

“Elli altı yaşında.”

Kafamı mutfak masasına vurmak istedim o an. Belki o zaman kavun gibi ortadan yarılırdı da rahatlardım. Sevgili ailemin beni bu kadar anlayışla ve sevgiyle karşılamasının sebebini şimdi anlamıştım. Beni geri zekâlı kart horozun tekiyle baş göz etmek istiyorlardı. Gerçi artık ne önemi vardı? Nasılsa aşk acıdan başka bir şey getirmiyordu.

Ağzımdan “Tamam,” çıktı bir anda. “Tamam, tanışalım.”

O kadar mutsuzdum ki, kendimi camdan atsam yeri yidi ama bunu eyleme dönüştüremeyeceğime göre, ölüme

yakın başka bir eylem olarak sevmediğim herifin tekiyle görüşebilirdim. Bunun da kendimi cezalandırmaktan farkı yoktu nasılsa.

Annem sevinçten parmaklarını şaklatarak dans etmeye başladı ve yüzümü öpücüklere boğdu.

“Dur o zaman, hemen telefon açayım Melahat Teyze’ne. Ne zaman görüşürsünüz acaba?” dedi. Sonra durdu ve pijamalı halime bakarak “Üstüne başına da düzgün bir şeyler alalım,” diye ekledi.

Ah! Elli altı yaşındaki, muhtemelen saç baş dökülmüş amca beni bu berbat halimle beğenmeyecek diye endişe ediyordu.

Annem masadan kalkıp gidince, buz gibi olan çayımı bir dikişte bitirdim. Roma’dan döndüğümünden beri telefonumu açmamıştım, açmaya da korkuyordum. Ama merakımdan da çatlıyordum. Her şey yolunda mıydı? Dom ve Silvia iyi miydi? Restoranı arayıp Rico ya da Massimo’dan bilgi alabilirdim.

Saat öğlen beş olduğunda heyecanla Türk hatlı telefonu elime aldım ve gizli numara yaparak restoranın numarasını çevirdim. Kalbim güm güm atıyordu. Laura çıkarsa hemen yüzüne kapatacaktım. Üç kere çaldı ve sonunda çalışanlardan biri telefonu açtı. Ona kimliğimi belli etmeden Rico’yla konuşmak istediğimi, bir arkadaşı olduğumu söyledim. Sesimden ben olduğumu anlamamıştı. “Bir dakika,” diyerek beni beklemeye aldı. Yaklaşık birkaç dakika sonra, Rico her zamanki kendine has tonlamasıyla “Ben Rico,” diye cevap verdi.

Ne diyeceğimi bilmediğim için salak salak bekledim. Gerçekten ne diyecektim, ne konuşacaktım, bunu hiç düşünmemiştim.

“Konuşmayacaksan kapatıyorum lanet olası!”

“Rico... Benim, Fiore.”

“Fiore, neredesin sen? Haber bile vermeden nasıl gidersin?”

“Biliyorum, haber vermem gerekirdi, üzgünüm. Ama öyle gerekti. Siz iyi misiniz?”

“Bak, hepimiz iyiyiz. Ama Dom çok kızgın, onu hiç böyle görmemiştim. Neden böyle bir şey yaptın anlamıyorum.”

“Öyle gerekti. Daniela ile kaldıkları yerden devam edebilsinler diye aradan çıktım. Ben de burada hayatıma devam edeceğim. Evleneceğim...”

Neden bunu söyleme gereği duymuştum ki? Daha adamla tanışmamıştım bile. Başkasıyla evleneceğimi söyleyerek, ondan saçma bir şekilde öç almaya çalışıyor gibiydim. Bir de bunu Rico’ya söyleyerek kendimi daha da salak durumuna düşürmüştüm. Tamamen ezikliğin dibine vurmuştum.

“Bak, sen ne yaptığının farkında değilsin. Bana oradaki telefonunu verirsen Dom’la konuşmanızı sağlayacağım.”

“Hayır, bizim konuşacak bir şeyimiz kalmadı artık. Sadece iyi olup olmadıklarını merak etmiştim o kadar. Şimdi kapatmam lazım, Rico. Kendine iyi bak. Massimo’ya da selamımı ilet, olur mu?” dedim ve pat diye telefonu kapattım.

Yine ağlamak istemiyordum. Hızla üzerimi değiştirip, alışveriş yapacağımı söyleyerek dışarı çıktım.

Açık havada yürümek iyi gelmişti ama daha önce yüzlerce kez geçtiğim sokaklar artık gözüme çok farklı görünüyordu. Aslında farklı olan bendim. Eski halimle aramda dağlar kadar fark vardı.

Önüme çıkan ilk kuaföre girdim ve saçlarımı kısaltmasını söyledim.

Belime kadar uzanan saçlarım şimdi tam göğüs hizamda bitiyordu. Böylece kadınların duygusal krizler geçirirken saçlarına taktıkları gerçeği bilimsel olarak kanıtlanmış oldu. Daha önce saçımı kestirdiğimde Dom'un hiçbir şeyimi değiştirmemi istemediğini söylemesine karşı gelmiştim belki de. Artık onun söylediklerinin bir önemi yoktu, hayatımdan kalıcı olarak çıkmıştı. Ne istersem onu yapardım.

Eve girdiğimde annem bulaşık yıkıyordu. Saçlarımı gördüğünde kaşları çatıldı. Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama diyemedi. Zaten ne diyebilirdi ki? Benim bile umurumda olmayan bir şeyin peşine o mu düşecekti? Kalbim, ruhum parça parça olmuşken, kuaförün zeminine tutam tutam düşen saçlarım artık koyar mıydı bana? Dom bazı geceler uzanıp saçlarımı eline dolar, sıkılmadan oynardı onlarla. Ben de kedi gibi gevşerdim ve hemen uyu-yakalırdım. Bazen de duştan çıkıp saçlarımı kuruttuktan sonra, iki eliyle başımı hapsedip uzun uzun koklardı. Sırf bunu hatırlayıp acı çekmemek için şu an saçımı sifıra vururabilirdim.

Roma'dan döneli iki hafta olmuştu. Acıdan öleceğimi sandığım halde yaşamaya devam ediyordum. *Seni öldürmeyen şey, güçlü kılar!* deyişini de kim demişse, ne kadar zırvaladığının farkında değilmiş. Beni öldürmeyen şey,

neredeyse kemiklerime kadar kurutmuştu. Kimseyle iki kelime bile etmek istemiyordum. Ablam beni görmek için çocukları alıp Eskişehir'den gelmişti, abim de sürekli uğruyordu. Babam ise hâlâ onu hiçe sayıp Roma'ya gittiğim için bana kırgındı ve mesafeli davranıyordu. Daha ne kadar bu halde devam edecektim bilmiyordum. Yeniden iş bulup kendi evime geçmeli miydim? Yoksa artık hayata karşı savaşmanın yersiz olduğunu anlayıp, önüme çıkan ilk herifle evlenmeli ve her sabah televizyon karşısında *Feridun Kunak Şov* izleyip, tek derdimin düzgün kuzu kıymasını hangi kasaptan bulacağımın olmasına izin mi vermeliydim?

Bu arada müstakbel talibim çok yoğun çalıştığından ve sürekli yurt dışına gittiğinden dolayı hâlâ görüşememiştik. Annem fırsatı kaçıracağız, adam başkasını bulacak diye iki günde bir Melahat Teyze'yi arayıp rahatsız ediyordu. Keşke yer yarılsa da adam içine girse ve bu konu bir daha açılmasaydı. Ama bende o şans yoktu. Laf ağzımdan çıkmıştı bir kere, ne olursa olsun adamla görüşmem şart olmuştu.

Final

Pazartesi sabahı sıkıntıdan orta yerimden çatlamamak için odamdaki çorap çekmecesini toplarken annem içeri daldı. Elinde telefon, yine her zamanki gibi kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Telefonu bana doğru uzatarak, “Sana,” dedi. “İtalya Konsolosluğundan arıyorlarmış.”

Annemin o an beni parçalamak istediğine bahse girebilirdim. Aslında onun böyle düşünmesinden çok, konsolosluğun beni aramasına şaşırmıştım. Bağdaş kurduğum yerden kalkarak telefonu annemin elinden aldım ve çekinmeli bir ses tonuyla “Efendim. Ben Çiçek. Buyurun,” dedim.

Telefonun ucundaki kadın gayet akıcı bir Türkçe ile “Çiçek Hanım, merhaba. Ben İtalya Konsolosluğundan arıyorum. İsmim Monica. Buraya bizzat gelmenizi rica ediyorum,” dedi

“Neden? Yani bir sorun mu var? Bir belge işi falan mı? Telefonda halledemez miyiz?”

Kadın bu soru bombardımanından sonra gayet sakin bir şekilde yanıt verdi. “Telefonda bilgi vermem mümkün

değil, üzgünüm. Sadece buraya gelmeniz gerektiği ile ilgili not geçilmiş ve oldukça acil görünüyor.”

Bu kadar acil bir şekilde konsolosluğa çağrılmamın sebebi ne olabilirdi ki? Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ah! Belki oradaki çalışma iznimle ilgiliydi. Yarım kalmış olduğu için belgeleri bizzat imzalamam gerekiyordu. Evet, sebebi bu olmalıydı.

“Tamam. Eğer bu kadar acilse hemen gelirim, sorun değil,” dedim.

Kadın cevabımdan memnun kalmıştı, ses tonu şimdi daha canlı çıkıyordu. “Görüşmek üzere, Çiçek Hanım,” diyerek telefonu kapattı.

Ayıklanıp katlanmak için bekleyen çorap yığınları öylece bana bakıyordu. Tabii eli belinde, konuşmam süresince başımda dikilen annem de...

“Ne istiyorlarmış senden? Nereden çıktı bu elçilikler falan? Başımıza bela açmayasın bak!”

Her konuşmamızın başlarına bela olmamla ilgili bir yere varmasına bayılıyordum. Sıfır empatiyle benden önce kendilerini düşünürlendi hep.

İçimi çekerek arkamı döndüm ve çorapları hızlıca çekmeceye geri tıktım.

“Önemli bir şey yok anne, merak etme. Çalışma iznimle ilgili belgeleri imzalamam gerekiyormuş. İtalyanlar bu tarz konularda çok hassaslar. Hemen gidip gelirim, tamam mı?”

Kadının araması aslında iyi olmuştu. Hafta sonu boyunca gerçekten çok sıkılmıştım. Gereksinim odamdan dışarı çıkmıyordum.

Vakit kaybetmeden hazırlanmaya başladım. Üzerime lekesiz olan tek uzun kollu badimi geçirdim. Havaalar artık hafif serinlemişti ve kışlıklarımı hâlâ çıkarmamıştım. Roma'da giydiklerimi ise olduğu gibi kaldırmıştım, hiçbirini görmek istemiyordum. Altıma da artık iki beden bol gelen kot pantolonumu giydim. Normalde vücudumu sarardı ancak kilo verdiğim için şimdi boyfriend jean'lere benzemişti.

Bez çantamı alarak sokağa çıktım. Önce metrobüsle Mecidiyeköy'e, sonra metroyla Beyoğlu'na gidecektim. Yol boyunca kulaklıkla müzik dinledim. Bana en iyi gelen şeylerden biri de buydu. Müzik acımı uyuşturuyor, unutmamı sağlıyordu.

Beyoğlu günün her saatinde olduğu gibi yine inanılmaz kalabalıktı. Terör olayları ve bombalama tehlikesi kimseyi korkutmuşa benzemiyordu. İnsanlar *Ne yaparsanız yapın bu güzelliği bozamazsınız. Biz yine de buradayız!* der gibi inatla sokakları doldurmaya devam ediyorlardı. Aslında kalabalığı pek sevdiğim söylenemezdi ama yalnızlık hissini azaltmıştı sanki. Bu kadar insanın içinde üzgün ve umudunu kaybetmiş tek kişi ben olamazdım.

Saat on ikiyi geçtiği için, biraz daha oyalanıp konso losluğun açılmasını beklemeye karar verdim. Onlar öğle tatilindeyken gidip boş boş oturmak istemiyordum. Buraya her geldiğimde uğradığım butik kitaplar satan kitapçıya girdim. İçeride birkaç hipster görünümlü öğrenci, ellerinde Starbucks kahvesi, yüzlerinde sanki çok gizemli bir şey arıyorlarmış gibi enteresan bir ifadeyle geziniyordu. Ben de ne aradığımı tam olarak bilmiyor, raflardaki kitaplara elimle dokunarak ilerliyordum.

Bir anda karşıma **Roma'nın En İyileri** başlığıyla İngilizce bir kitap çıktı. Kitabı raftan çekip alırken resmen ellerim titriyordu. Daha yeni basılmış, 2016 yılına ait bir kitaptı. Sırtımı yaslayacak bir kolon bulup sayfalarını çevirmeye başladım. İçinde tarihî yerlerden müzelere, gece kulüplerinden restoranlara kadar pek çok başlık vardı. Restoranların arasında Coincidenza var mıydı acaba? Merakla C harfine geldim. Ve evet, Coincidenza o güzel, azametli giriş kapısının fotoğrafıyla karşımda duruyordu. Orası benim için asırlar öncesinde kalmıştı ama yine de kalbim çarpıyordu. Oranın benim uydurduğum bir hayal dünyasından ibaret olmadığını kanıtıydı sanki bu yazı.

Yaklaşık sekiz yıl önce açılmasına rağmen, kaliteli sunumu ve lezzetli yemekleriyle Roma'nın en iyi restoranlarından biridir. Güler yüzlü sahibi Domenico Marchi, gelen müşterileriyle birebir ilgilenmekte, restoranında sadece yerli ve turistik kesimi değil, sanat dünyasından da pek çok kişiyi ağırlamaktadır. Önceden rezervasyon yaptırmanız tavsiye edilir, aksi takdirde kalabalık olması sebebiyle geri çevrilme ihtimaliniz oldukça mümkün. Enginarlı köftesi, kılıçbalığı çorbası ve karidesli linguini'si en talep gören yemekleri arasındadır.

Nerede olduğuma aldırmadan kahkahayı patlattım. Bu yazıyı her kim yazmışsa, Dom'la çok zaman geçirmiş olduğu belliydi. Dom'u *güler yüzlü* diye tarif etmişti salak yazar. Kitabı kapattıktan sonra hemen ödemesini yaptım ve sıkıca sarıldım. Poşete konulmasını bile istemedim; elimde, benimle birlikte olmalıydı. Eve gittiğimde tekrar inceleyecektim.

Saat bir olmuştu. Adımlarımı hızlandırarak konso-
losluğa geldim. Sarı beyaz renkli, 18. yüzyıldan kalma saray binasına ikinci gelişimdi. İlk geldiğimde de çok

etkilenmişim, şimdi yine aynı şeyi hissediyordum. Girişteki güvenlik görevlisine telefonda konuştuğum kadının ismini vererek nereye gitmem gerektiğini sordum. Üst kata çıkacak, karşıma gelen ilk odaya değil sağında-kine girecektim.

Binanın içi de dışı kadar görkemliydi, sanki gerçek bir sarayın içinde geziyor gibi hissediyordum. Merdivenleri çıkıp görevlinin söylediği odaya doğru ilerledim. Kapısı açıktı. Yine de saygı amaçlı vurup bekledim.

İçeriden bir kadın sesi İtalyanca "Buyurun," dedi.

Ürkekçe bir adım attım. "Merhaba. Ben Çiçek Göktürk. Telefonda sizinle konuşmuştuk sanırım."

Sarışın, hafif tombul ve sevimli yüzlü bir kadın, kaşlarını kaldırarak sanki uzun zamandır benimle görüşmeyi bekliyormuşçasına bir ifadeyle baktı. Sonra "İçeri gir, tatlım!" dedi akıcı Türkçesiyle.

"Türkçeniz çok başarılı," dedim samimiyetle.

Eliyle hemen önündeki koltuklara oturmamı işaret etti. "Bir Türk'le evliyim. Bu durumda ben de yarı Türk sayılırım, değil mi?"

"Sanırım evet."

İşaret parmağını kaldırıp "Bir dakika," dedi ve telefonuna uzandı. Birini arayarak neredeyse fısıltıyla konuştu.

Deri koltuğa otururken kadının beni incelediğini fark etmişim. Elimdeki kitabı önümde duran sehpanın üzerine koydum ve ellerimi bacaklarımın üzerinde kenetledim.

"Kitabı yeni mi aldın?"

"Evet, buraya gelmeden az önce aldım."

“Tekrar Roma’ya gitme planların var o halde,” dedi tek kaşını kaldırıp bana şüpheyile bakarken.

“Bilmiyorum. Artık gideceğimi sanmıyorum.”

“Bu kitabı neden aldın o zaman?” diye sordu gülümseyerek

“İçinde önem verdiğim biriyle ilgili bir yazı gördüm. Okuyunca onu kitapçada bırakmak istemedim.”

Beni sanki gerçekten anlıyormuş gibi anlayışla baktı.

“Peki, neden bir daha geri dönmek istemiyorsun?”

Daha yeni tanıdığım birine her şeyi anlatmam tabii ki doğru olmazdı ama kadının gözlerinde beni anladığına dair bir ifade görünce kendime engel olamadım. “Roma benim kendimi evimde hissettiğim tek yerdi ama oraya bir daha dönmem.” Kadının tek kaşının kalktığını görünce gülümsemeye çalışarak devam ettim. “Yani yanlış anlamayın, peşimde polis falan yok. Ben sadece orada en sevdiklerimi bıraktım... Artık onların yanında olamayacağım için geri dönmemin bir anlamı yok.”

“Bir adamdan bahsediyorsun, değil mi? Her zaman bir adam yüzündendir zaten.”

“Evet, sevdiğim adam artık başkasıyla birlikte. Onları birlikte görmektense, orayı terk etmek daha mantıklıydı.” Bu konuşma içimi daraltmaya başlamıştı. Sanki nefes alamıyor gibi oldum ve bluzumun yakasını elimle tutarak genişletmeye çalıştım. “Beni evrak imzalamak için çağırdınız sanırım,” dedim konuyu değiştirmek için.

“Aslında tam olarak bu sebeple burada değilsin.”

Şaşırmıştım.

“Öyle mi? Ben eksik evraklarla ilgili bir şey olduğunu sanmıştım.”

Başını *hayır* anlamında salladı ve arkama doğru bakarak gülümsedi.

Kadının neye baktığını anlamak için başımı çevirdiğimde nefesim kesildi. Dom kapının önünde durmuş bana bakıyordu. Donup kaldığım nadir anlardan biriydi. Sakalları hiç görmediğim kadar uzamış, göz altları çökmüş ve yakışıklı yüzü bembeyaz olmuştu. Üzerinde her zamanki gibi kot pantolon ve beyaz tişörtlerinden biri vardı. Buraya kadar neden gelmişti? Yoksa? Silvia?

Oturduğum yerden fırladım. Kalkarken kucağımdaki çanta yere düşmüştü.

“Silvia’ya bir şey mi oldu?”

Gözlerim dolmuştu. Gözyaşlarımı zorlukla tutuyordum. Durduğum yerden hareket edemiyordum, muhllanmış gibiydim.

Bir hamlede yanıma gelip hemen önümde durdu. Gözleri gözlerimin içine doğrudan bakmaya devam ederken tek eliyle çenemi tuttu.

“Hayır, Silvia iyi.”

Lanet olsun! Kalbime iniyordu az kalsın!

“O zaman neden geldin?”

“Senin için.”

Benim için mi? Hem de bunca işinin ortasında? Seyahat sevmeyen Dom, benim için İstanbul’a gelmişti?

“Neden?”

Yutkundum. Eli hâlâ çenemdeydi. Bir an sonra başparmağıyla yanaklarımı okşamaya başladı. Ayaktaydım

ama erimeye devam ediyordum. İçim sanki sıcak suyla doldurulmuş gibi kaynamaya başlamıştı.

“Çünkü beni bırakıp gidecek kadar aptalsın ve seni geri almaya geldim.”

“Aptal mı? Sen eski sevgilini seçtin. Kalmama neden olacak bir şey söylemedin ki.”

“Hâlâ aptalsın.”

“Bana aptal demeyi bırak! Seni sevdiğimi bildiğin halde bana tutunacak bir şey vermedin, Dom. Daniela’yla ilgilenmen gerektiğini söylediğinde benden ne düşünmemi bekliyordun?”

“Seni sevdiğimi anlayabilmeni.”

Ağzından çıkan şeyi hazmedebilmek için kelimeleri tek tek analiz ederek kafamda sıraladım. Beni sevdiğini anlayabilmemi mi istiyordu?

“Beni seviyor musun?”

Ne kadar ezikçe bir şey sorduğumun farkındaydım ama duyacağım cevap her şeyden önemliydi.

Gözlerini kısarak bakmaya devam ederken hafifçe sırttı.

“Bunu bir kere söyleyeceğim, tekrarını bekleme.”

Başımı *olur* anlamında salladım.

“Seni seviyorum, Çiçek.”

Sesli mi söyledim, yoksa içimden mi, tam emin olmadım ama esaslı bir Türkçe küfür salladım. Hayallerimin erkeği az önce bana ‘beni sevdiğini’ söylemişti. Keşke kulaklarım aynı zamanda bir ses kayıt cihazı olsaydı da, onun sesini kaydedebilseydi. Dakika başı play tuşuna basıp, beni sevdiğini söylediği bu anı tekrar tekrar dinleyebilseydim.

Ağlamaya başladım. Resmen Hülya Koçyiğit moduna girmiştim. Neden ağlıyordum bilmiyordum.

“Beni seviyorsun?”

“Evet,” dedi sırtarak.

“Peki, Daniela ne olacak? Yani hâlâ hayatında olmaya devam mı edecek?”

“Hayır. Temelli olarak Milano’ya gitti. Oradaki bir ajansla sözleşme imzaladı. Hayatına devam edecek. Bizim de devam etmemiz gerektiği gibi...”

Canlı bir tiyatro sahnesi gibi bizi izleyen kadın o an hafif bir alkış tuttuğunda onun varlığını hatırladık.

“Sana borçlandım,” dedi Dom kadına dönüp bakarak

“Evet, bence de borçlandın. Roma’ya geldiğimizde borcunu hatırlatırım, merak etme,” deyip göz kırptı.

Kadına veda edip konsolosluğun kapısından çıktığımız anda, Dom elimi tutarak beni kendine doğru çekti. Sonra saçlarıma uzandı.

“Saçını kestirmişsin. Neden?”

“Bunalımdaydım ve üzerimden ağırlığımı alır diye düşünmüştüm ama hiçbir işe yaramadı,” dedim açıkça.

“Eğer gelmeseydim ne olacaktı, bunu düşündün mü?”

“Bilmiyorum. Ömür boyu bunalımda kalmaya devam edecektim sanırım.”

“Bana inadından adamın tekiyle evlenecektin!”

“Sen bunu... Nasıl öğrendin?” demiştim ki, Rico’yla konuştuğumda ağzımdan kaçırdığımı hatırladım ve suçlu bir şekilde susup başımı eğdim. Ama sonra yeniden ona bakıp, “Senin gelmen ve beni bulman neden bu kadar geç oldu peki?” diye çıkıştım.

“Beni anlamayacak ve bırakacak kadar kafasızsan, bu senin sorunun diye düşünüyordum da ondan.”

Bay Ego konuşmuştu yine.

“O kadar mükemmelsin ki, kimse seni terk etmemeli, değil mi?”

“Hayır, bununla ilgisi yok. Benim çevremdeki insanları öylece bırakmadığımı ve ne olursa olsun sorumluluklarıma sırt çevirmediğimi anlamış olman gerekirdi sadece. Bu yüzden sana kızdım.”

“Kendi tarafından baktığında haklı olabilirsin ama bir de benim açımdan bakmaya çalışabilirdin. Seni başkasıyla birlikte düşünürken orada kalmaya devam edemezdim. Ben kendime göre nedenlerim olduğu için gittim. Senin onunla mutlu olacağını düşündüğüm için aradan çekildim.”

“Ama alakası yoktu. Onunla aramızda olanlar seninle yaşadıklarımızla aynı değildi.”

Sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp bana doğru çevirdi. Bu, Dom’un Manarola’da çizdiği ve buraya gelirken Roma’daki odamda bıraktığım resimdi.

“Bunu o kadar saklamışsın... Arkanda bıraktığını görünce, beni gerçekten seven tek kadını kaybettiğimi anladım. Sana karşı hissettiklerimi daha önce kimse için hissetmedim. Çünkü sen tanıdığım herkesten farklısın. Yüzün diğer kadınlar gibi katmanlar şeklinde değil, tamamen şeffaf bir cam gibi. Acın, mutluluğun, kızgınlığın hep yüzüne yansıyor. Sakarlıkların, inatçılığın, cesaretin ve kocaman kalbin... Her özelliğin beni etkiledi.”

Bu sözler karşısında ateş altında duran bir mum gibi eriyordum.

Dikkatle yüzüme baktı ve "Sadece bir daha bunu yapmayacağına söz ver," dedi. "Silvia çok üzüldü ve her şey için beni suçladı."

"Ben özür dilerim. Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Hayır, etmedin. Benim daha net görmemi sağladı belki de bu olanlar," dedi ve aynı ciddi ifadeyle devam etti. "Seni yanımda istiyorum, Roma'da."

Roma'ya, eski hayatıma geri dönmeyi her şeyden çok istiyordum ama annelere ne açıklama yapacaktım? Bu sefer beni kesin evlatlıktan reddedeceklerdi. Daha yeni dönmüştüm ve tekrar gideceğimi söylediğimde bayağı olay çıkacaktı.

"Hemen mi peki?"

"Evet. Birlikte döneriz diye düşünmüştüm."

"Ben annelere ne söyleyeceğimi düşünmeliyim."

Dom iki eliyle yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Benim gibi bir adam asla beklediğin kadar romantik olmayacak. Aramızdaki kültür farklılığı bizi zaman zaman zorlayacak. Her zaman kaba saba, çoğunlukla kendini beğenmiş olacağım. İstemeden de olsa seni kıracak bir şeyler yapacağım. Ama seni hep koruyup seveceğim ve üzmemek için çaba göstereceğim. Roma'ya döndüğümüzde eşim olmanı istiyorum."

Bana ayaküstü evlenme teklifi mi ediyordu?

"Dom, benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet. Kabul edersen tabii."

"Ama neden?"

Kaşları çatıldı ve neredeyse beni tokatlayacak gibi bakmaya başladı.

“Romantik bir teklif etmemiş olabilirim ama sen de anı bozmada çok başarılısın!”

“Hayır, ben sadece kendini mecbur hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyorum.”

“Hayatımı geçirmek istediğim birine, sırf mecbur kaldım diye evlenme teklifi etmem, Çiçek.”

“Beni sevdiğin için ediyorsun yani?”

“Bazen seni çocuk gibi dizime yatırıp poponu tokatlamak istiyorum.”

“Kabul ediyorum öyleyse. Seninle evlenmek istiyorum, Domenico Marchi.”

Dudaklarına yapıştım ve kokusunu yeniden içime çekerek doya doya sarıldım. Artık o ve ben yoktuk, ikimiz vardık.

Gözyaşlarım boynuna akarken beni ileri itti ve gözlerime baktı. Sonra da tek tek gözlerimi öptü.

“Sen benim ışığımsın, ışık prensesim...”

Tüm ailemi Roma sokaklarında yürürken görmek, belki de bu kadar zaman içinde şahit olduğum en acayip olaydı. Annem, babam, ablam, abim, yeğenlerim, Merve ve annesi... Diğer yanda Silvia, yeni doğum yapan Elisa, Marco ve çocuklar... Hepsi düğün yemeğimiz için Coincidenza'ya doğru yürüyordu.

İmkânsız görünen, artık elle tutulan bir gerçeklik haline gelmişti. Dom ve ben resmen karı kocaydık.

O gün konsolosluktan çıkıp eve gittiğimde, neredeyse otuz iki diş sırtarak anneme evlenme teklifi aldığımı söylemiştim. Bir İtalyan'dan! Kadın resmen şok geçirmişti. Ama Roma'ya gelip de Dom'un ne kadar iyi durumda olduğunu görünce, daha önce saydığı tüm o olumsuz özellikler uçup gitmişti. Kaynanamı çok sevdiğini söyleyip, restoranın güzelliğinin Türkiye'de bile eşi benzeri olmadığından dem vurmıştu. Komşularından oluşan gün grubuna, zengin ve yakışıklı yabancı damadıyla ilgili istediği kadar hava atabilecekti artık. Babamsa hâlâ halinden çok memnun değildi, ağzını bıçak açmıyordu. Yine de kazasız belasız evlenip, telli duvaklı evden çıktığım için sessiz bir hoşnutluk içindeydi.

Dom bizimkilere gelecek yaz İstanbul'da istedikleri gibi sazlı sözlü bir düğün yapacağına dair söz vermişti. Onu abimle kol kola, Ankara havası eşliğinde halay çekerken düşünmek bile fazlasıyla komikti. Ama buna benim için katlanacak olması dünyalara bedeldi.

Bu arada artık bedeninde bana ait bir iz taşıyordu. Sol kolundaki, anlamını hep merak ettiğim dövmeye yeni bir rakam daha eklenmişti; 5.17.10.23. Annesinin, babasının ve kız kardeşinin doğum günleriymiş. Mayısın 5'inde doğan ben, artık 5 rakamı ile sonsuza dek onunla olacaktım. Allah'ım, bir insan daha ne kadar mutlu olabilirdi ki?

Silvia, Elisa'nın yanına, Manarola'ya yerleşme kararı almıştı. Dom artık yalnız değildi ve onun için endişelenmesine gerek yoktu. Artık ben vardım. Manarola'daki hayranının bu kararı vermesinde bir etkisi var mıydı emin değildim ama belki de seneler önce kapattığı kapılarını orada açma fırsatı bulurdu.

Merve de nihayet aradığı aşkı göklerde bulmuştu. Uzun zamandan beri ona kur yapan pilotlardan birine şans verdikten sonra, adama zil zurna âşık olmuştu. Bir an önce adamla evlenip, onun sayesinde Roma'ya daha sık gelip gideceğini hayal edip duruyordu.

Düğün kutlamaları biter bitmez ben de Dom'un ayarladığı yemek okuluna başlayacaktım. Bunun düşüncesi bile beni heyecanlandırıyordu.

Her şey bu kadar güzel olabilir miydi?

Dom, beyaz gömleği ve siyah takımıyla yine muhteşem görünüyordu. Yakışıklı yüzüne bir kez daha baktım. Her gün görsem de bıkmayacağım, beni her şeyden ve herkes-ten daha çok heyecanlandıran, mutlu eden o yüze...

Hayatıma bir göktaş gibi düşmüş, sonra da onsuz yaşayamayacak hale getirmişti. Bunun adı aşktı ve ben bu duyguyu çok seviyordum.

Roma, iyi ki sana geldim... Ve bana bu kadar nazik davrandığın için teşekkür ederim...

SON

*Una Notte a Napoli - Pink Martini

*Love Story - Monsieur Minimal

*L'appuntamento - Ornella Vanoni

*50 Mila - Nina Zilli

*Remedios - Gabriella Ferri

*I'd Rather Go Blind - Etta James

*Love Goes Down - Plan B

*Wildest Moments - Jessie Ware

*Amado Mio - Pink Martini

KAHVE
içmek
için
hiçbir
zaman
geç değildir.